

*Výklad Sedmi
Církevních Věků*

William Marrion Branham

All rights in this book are reserved. This book cannot be sold, reprinted, translated into other languages, or used for the soliciting of funds without the expressed written permission of the publisher or the secretary of the William Branham Evangelistic Association.

Výklad Sedmi Církevních Věků
(*An Exposition Of The Seven Church Ages*)

Brother William Marrion Branham preached a series of sermons on December 4-11, 1960, to receive inspiration for the Message he has written in this book, and then he personally edited this book many times during the five years before it was distributed on December 4, 1965.

Printed in Czech in 1993 by:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

VÝKLAD SEDMI CÍRKEVNÍCH VĚKŮ

Podrobné studium Sedmi Církevních Věků a různých důležitějších učení, obsažených v Knize Zjevení, první až třetí kapitola.

William Marrion Branham

WILLIAM MARRION BRANHAM

PAVEL

IRENEUS

MARTIN

COLUMBA

LUTHER

WESLEY

EFEZ
53-170

SMYRNA
170-312

PERGAM
312-606

TYATIRA
606-1520

SARDY
1520-1750

FILADEL.
1750-1906

LAODIC.
1906-

7 CÍRKEVNÍCH VĚKŮ

OBSAH

Kapitola

Strana

PŘEDMLUVA

1. Zjevení Ježíše Krista	11
2. Vidění na Patmu	35
3. Efezský Církevní Věk	53
4. Smyrnenský Církevní Věk	87
5. Pergamský Církevní Věk	125
6. Tyatirský Církevní Věk	170
7. Sardský Církevní Věk	194
8. Filadelfský Církevní Věk	230
9. Laodicejský Církevní Věk	256
10. Shrnutí Věků	295

PŘEDMLUVA

Ačkoli se v této knize zabýváme i hlavními učením (jako Božství, Vodní Křest, atd.), která se nacházejí ve Zjevení, kapitola 1-3, je přece naším hlavním tématem podrobně pozorovat Sedm Věků Církve. Toto je nutné k tomu, aby bylo porozuměno zbytku Zjevení, neboť z Věků vyplývají Pečetí, z Pečetí Trouby a z Trub Misky Hněvu. Tak jako v prvním vzplanutí ohňostroje, tak také vystoupily Církevní Věky v jasném osvětlení, bez něhož by nebylo možné žádné další světlo. Když nám bylo Božím zjevením nejprve darováno mocné osvětlení Sedmi Církevních Věků, následuje světlo za světlem, až se nakonec otevírá celé Zjevení před našimi udivenými zraky a my jsouce vzděláváni a třibeni Jeho Duchem, jsme připravováni na slavné zjevení našeho Pána a Spasitele, toho jediného pravého Boha, Ježíše Krista.

Knihy je psána v první osobě, neboť je to poselství mého srdce srdcím lidským.

Obzvláštní péče byla věnována psaní velkými začátečními písmeny všech jmen, titulů, podstatných jmen a zájmen atd., která mají vztah k Božství, a stejně tak slova Bible, Písmo a Slova. Toto považujeme za jediný vhodný způsob, jak vyjádřit majestát Osoby Boha a Jeho Svatého Slova.

Vyprošuji Boží požehnání pro každého čtenáře. Kéž by se dostalo obzvláštním způsobem skrze Ducha Božího světlo každému jednotlivci.

William Marrion Branham

PRVNÍ KAPITOLA

ZJEVENÍ

JEŽÍŠE KRISTA

1. Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal Jemu Bůh, aby ukázal služebníkům Svým, které věci měly by se díti brzo, On pak zjevil, poslav je skrze anděla Svého služebníku Svému Janovi,

2. Kterýž osvědčil Slovo Boží, a svědectví Jezukristovo, a cožkoli viděl.

3. Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slovo proroctví tohoto, a ostríhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.

4. Jan sedmi zborům, kteříž jsou v Azii: Milost vám a pokoj od toho, Kterýž Jest, a Kterýž Byl, a Kterýž Přijíti Má, a od sedmi Duchů, Kteríž jsou před obličejem trůnu Jeho,

5. A od Ježíše Krista, Jenž jest Svědek Věrný, Ten Prvorozený Z Mrtvých, a Kníže Králů Země, Kterýž zamiloval nás, a umyl nás od hříchů našich Krví Svou,

6. A učinil nás krále a kněží Bohu a Otci Svému, Jemuž buď sláva a moc na věky věků. Amen.

7. Aj, běře se s oblaky, a uzříť Jej všeliké oko, i ti, kteříž Ho bodli; a budou plakati pro Něj všecka pokolení země, jistě, Amen.

8. Jáť jsem Alfa i Oméga, totiž Počátek i Konec, praví Pán, Kterýž Jest, a Kterýž Byl, a Kterýž Přijíti Má, Ten Všemohoucí.

9. Já Jan, i bratr váš, i spoluúčastník v ssoužení, i v království, i v trpělivoti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově, kterýž slove Patmos, pro Slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista.

10. A byl jsem u vytržení Ducha v den Páně, i uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako trouby,

11. An dí: Já jsem Alfa i Oméga, Ten První i Poslední, a což vidíš, piš do knihy, a pošli sedmi zborům, kteříž jsou v Azii, do Efezu, a do Smyrny, a do Pergamu, a do Tyatiru, a do Sardy, a do Filadelfie, i do Laodicie.

12. I obrátil jsem se, abych viděl ten hlas, kterýž mluvil se mnou, a obrátiv se, uzřel jsem sedm svícňů zlatých,

13. A u prostřed těch sedmi svícňů podobného Synu Člověka, oblečeného v dlouhé roucho, a přepásaného na prsech pasem zlatým.

14. Hlava pak Jeho a vlasové bílí, jako bílá vlna, jako sníh, a oči Jeho jako plamen ohně.

15. Nohy pak Jeho podobné mosazi, jako v peci hořící; a

hlas Jeho jako hlas vod mnohých.

16. A měl v pravé ruce Svě sedm hvězd, a z úst Jeho meč s obou stran ostrý vycházel; a tvář Jeho jako slunce, když jasné svítí.

17. A když jsem Jej uzřel, padl jsem k nohám Jeho, jako mrtvý. I položil ruku Svou pravou na mne, řka ke mně: Neboj se. Já jsem Ten První i Poslední,

18. A živý, ještě Jsem Byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti.

19. Napiš ty věci, kteréž jsi viděl, a kteréž jsou, a kteréž se mají díti potom.

20. Tajemství těch sedmi hvězd, kteréž jsi viděl v pravici Mé, a sedm svícňů zlatých: Sedm těch hvězd jsou andělé sedmi zborů, a sedm svícňů, kteréžs viděl, jest sedm zborů.

ÚVOD K PRVNÍ KAPITOLE

Zj.1,1-3. "Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal Jemu Bůh, aby ukázal služebníkům Svým, které věci měly by se díti brzo, On pak zjevil, poslav je skrze anděla Svého, služebníku Svému Janovi, kterýž osvědčil Slovo Boží, a svědectví Jezukristovo, a cožkoli viděl. Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší Slova proroctví tohoto, a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest."

Pisatel (nikoli autor) této knihy je Svatý Jan teolog. Historikové se shodují v tom, že strávil poslední část svého života v Efezu, ačkoli během spisování této knihy byl na ostrově Patmos. Nejde zde o životní příběh Janův, nýbrž o Zjevení Ježíše Krista v nastávajících církevních věkách. Ve třetí verši je označováno jako proroctví a tím také skutečně je.

Tato kniha je obvykle nazývána Zjevením Svatého Jana. Avšak to není správné. Je to Zjevení Ježíše Krista, které přijal Jan pro všechny Křesťany ve všech věkách. Je to jediná kniha v celé Bibli, která byla napsána Ježíšem Samým tím, že se pisateli osobně zjevil.

Je to poslední kniha Bible a přece v ní nalézáme časové období Evangelia, vyličené od začátku až do konce.

Řecké slovo pro zjevení je "apokalypse" a znamená "odhalení". Odhalení je nejlépe znázorněno na příkladu sochaře, který své dokončené dílo odhalí a dává je k volné prohlídce. Je to odhalení a zjevení toho, co předtím bylo skryto. Odhalení není jen zjevení Osoby Kristovy, nýbrž také **ZJEVENÍ JEHO BUDOUCÍCH SKUTKŮ V NASTÁVAJÍCÍCH SEDMI VĚKÁCH CÍRKVE.**

Důležitost zjevení Duchem nemůže být pravému věřícímu dost zdůrazněna. Zjevení pro tebe znamená víc, než si uvědomuješ. Nyní nemluvím o Knize Zjevení a o vás. Nýbrž o zjevení jako **TAKOVÉM.** Které je pro církev tak ohromně důležité. Vzpomínáš

si na otázku, kterou dává Ježíš Svým učedníkům v Matouši 16: "Kým praví lidé býti Mne Syna Člověka? A oni řekli: Některí Janem Křtitelem, jiní pak Jeremiášem, aneb jedním z proroků. I dí jim: Vy pak Kým Mne býti pravíte? I odpovídáje Šimon Petr, řekl: Ty jsi Kristus, Ten Syn Boha Živého. A odpovídáje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec Můj, Kterýž jest v nebesích. I Jáť pravím tobě, že jsi ty Petr, a na též skále vzdělám církev Svou, a brány pekelné nepřemohou jí." Římští katolíci říkají, že je církev postavena na Petrovi. To je skutečně lidské. Jak by mohl Bůh Svoji církev postavit na nějakém člověku, který byl tak nestálý, že Pána Ježíše zapřel a sám se při tom proklel. Bůh nemůže nikdy postavit Svoji církev na nějakém člověku, který je zrozen v hříchu. Ani se tam nenacházela žádná skála, jakoby Bůh zem na tom místě posvětil. Není tomu tak, jak říkají protestanté, že je církev zbudována na Ježíši. Je to však **ZJEVENÍ**. Čti přece přesně, jak je to napsáno: "Nebo tělo a krev **NEZJEVILO** tobě, **ALE** Otec **MŮJ**, **A NA TĚT SKÁLE (ZJEVENÍ) VZDĚLÁM CÍRKEV SVOU.**" Církev je postavena na Zjevení, na tom "Tak Praví Pán".

Odkud Abel věděl, co má dělat, aby přinesl Bohu tu pravou oběť? Vírou přijal zjevení o krvi. Kain takové zjevení neobdržel a proto také nemohl přinést žádnou pravou oběť. Ten rozdíl způsobilo zjevení od Boha a ono dalo Abelovi věčný život. Ty můžeš přijmout, co říká nějaký kazatel nebo učí nějaký seminář a i když ti to říkájí s velkou výřečností, tak přece nemůžeš mít věčný život, leč by ti Bůh zjevil, že Ježíš je Kristus a že je to Krev, která očišťuje a že Bůh je tvým Spasitelem. Stane se to výhradně díky Duchovnímu zjevení.

Již jsem řekl, že Kniha Zjevení je zjevení Ježíše Krista a co On dělá v církvích během těch sedmi věků. Je to zjevení, neboť ani sami učedníci neznali tyto ukryté pravdy. Nebylo jim to předtím zjeveno. Vzpomínáte si, že v Knize Skutků přišli k Ježíšovi a ptali se Jej: "Pane, v tomto-li času napravíš království Izraelské?" A On řekl: "Neníť vaše věc znáti časy aneb příhodnosti časů." Tito mužové stále ještě mysleli, že Ježíš zřídí pozemské království, avšak bylo to duchovní království, které měl postavit. Ani On jim nemohl nic více říci o Svém postavení v něm, neboť Mu to Otec ještě nezjevil. Avšak nyní, po Své smrti a Svém vzkříšení, v tom obzvláštním čase Jeho orodovnické služby, je s to dát Janovi zjevení o Sobě a ukázat význam a působení Své přítomnosti a slávy v církvi.

V tomto zjevení nám říká, jaký bude konec ďábla. Říká nám, jak se On vypořádá s ďáblem a vhodí ho do ohnivého jezera. Zjevuje konec bezbožných, kteří následují satana. A to satan nenávidí.

Všimli jste si někdy, že satan nenávidí dvě knihy v Bibli víc než ostatní? Liberálními teology a pавědci vždycky napadá Knihu Genesis a Knihu Zjevení. V obou těchto knihách nalézáme

satanův původ, jeho strašné cesty a jeho zničení. Proto tyto knihy tak napadá. Nenávidí to, být odhalen a v těchto knihách je obnažen tak, čím skutečně je. Ježíš o satanovi řekl: "On nemá podílu ve Mně a Já nemám podílu v něm." Dábel by chtěl dokázat opak, to ale nemůže a proto vynaloží vše na to, aby porušil důvěru ve Slovo Boží. Jestliže však církev neposlouchá satana, nýbrž věří zjevení Ducha o Slově, nemohou ji brány pekla přemoci.

Nemáte-li nic proti tomu, uvedu něco ze své služby. Vy všichni víte, že tento dar v mém životě je nadpřirozený. Je to dar, skrze který je Duch Svatý s to, rozpoznat nemoci, myšlení srdcí a jiné skryté věci, které může vědět, a zjevit je, jen Bůh. Prál bych vám, abyste mohli vedle mne stát a vidět obličej lidí, když satan ví, že bude obnažen. Nejsou to lidé, o kterých zde mluvím, je to satan, který se zmocnil jejich života skrze hřích, lhostejnost a nemoc. Měli byste tyto obličej vidět. Satan ví, že bude usvědčen a vzhled lidí prodělává ty nejpodivnější proměny. Satan se bojí. On ví, že Duch Boží je u toho, aby dal lidem poznat jejich jednání, proto tak velice nenávidí tato shromáždění. Satan to nenávidí, když jsou vyslovována jména a zjevovány nemoci. Nuže, co je to? Není to ani čtení myšlenek ani telepatie ani kouzelnictví. Je to **ZJEVENÍ** skrze Ducha Svatého. Ten jediný způsob, jak to mohu poznat. Přirozeně, lidský rozum To označí za všechno jiné, jen ne od Ducha Svatého.

Ukáži vám ještě jiný důvod, proč satan tak nenávidí v církvi Knihu Zjevení Ježíše Krista. On ví, že Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes a na věky a že se nemění. On to ví mnohem lépe než devadesát procent teologů. On to ví, neboť Bůh je neproměnný ve Svém bytí a právě tak neproměnný ve Svých cestách. Satan s určitostí ví, že prvotní církev o Letnicích v moci Boží (Mk.16 v činnosti) je tou Pravou Církví, na kterou si Ježíš dělá nárok jako na Svoji. Všechno ostatní je falešné. Musí to tak být.

Pamatujte na to. Kristus v Pravé Církvi je pokračováním Knihy Skutků. Avšak Kniha Zjevení nám ukazuje, jak přijde antikristovský duch do církve a jak ji poskvrní tím, že ji učiní vlašnou, formální a bez moci. To obnaží satana a zjeví jeho skutky (pokus o zničení lidu Božího a diskreditaci Božího Slova) do doby, až bude hozen do ohnivého jezera. Bojuje proti tomu, nemůže to snést. Ví, že když lidé přijmou **PRÁVÉ ZJEVENÍ O PRAVÉ CÍRKVI**, čím ona je a co obhajuje a která **MŮŽE DĚLAT TY VĚTŠÍ SKUTKY**, že je neporazitelnou armádou. Jen když dostanou to pravé Zjevení o obou duchách v rámci Křesťanské církve a Duchem Božím mohou rozeznat ducha antikristova a postavit se mu na odpor, stane před nimi satan bezmocný. Jeho plány jsou dnes právě tak mařeny jako tehdy, když mu Kristus odporoval na poušti, kde zkoušel všechno, aby získal moc nad Pánem. Ano, satan nenávidí zjevení. Avšak my je milu-

jeme. S pravým zjevením v našem životě nás brány pekla nemohou přemoci, my je však přemůžeme.

Vy si vzpomínáte, že jsem již na počátku tohoto poselství řekl, že tato Kniha, kterou studujeme, je skutečným zjevením Ježíše Samého v církvi, Jeho dílo v následujících věkách. Jak jsem se již zmínil, je zapotřebí Ducha Svátého, aby nám dal zjevení, jinak se nám ho nedostane. Jestliže obě tyto myšlenky shrneme, můžeme vidět, že se tato Kniha nemůže stát skutečností obyčejným studiem nebo myšlením, nýbrž k tomu potřebujeme působení Ducha Svátého. Dále to znamená, že je tato Kniha zjevována jen jedné zvláštní skupině lidí a nikoli všem. Musí to být někdo s prorockým nazíráním, vyžaduje to schopnost slyšení od Boha. Je k tomu zapotřebí nadpřirozených pokynů. Nestačí jen, že písmák srovnává verš s veršem, ačkoli je to dobré. Avšak tajemství vyžaduje vyučování Duchem, nebo jinak nebude jasné. Jak velice toho potřebujeme slyšet od Boha, abychom se Mu otevřeli a připravit se Duchu, abychom slyšeli a poznali.

Jak jsem již řekl, je tato Kniha (Zjevení) zakončením Písma, je dokonce v kánonu Písma přesně a správně zařazena, totiž na konci. Nyní víte, proč je psáno, že každý, kdo ji čte nebo slyší, je požehnan, neboť je to zjevení Boží, které vám dává autoritu nad ďáblem. Také můžete vidět, proč každý, kdo k tomu přidá nebo od toho ubere, je prokletý. Tak je to správné, neboť kdo může k dokonalému zjevení Božímu něco přidat nebo od něho něco ubrat a potom přemoci nepřítelé? Je to tak jednoduché, neboť nic nemá tak přemáhající moc jako zjevení Slova. Hleď, ve třetí verši je prohlášeno požehnání těm, kteří této Knize věnují obzvláštní pozornost. Mám za to, že se toto vztahuje na Starý zákon, kde kněz předčítal lidu Slovo, neboť mnozí z nich neuměli číst, tak to musel dělat kněz. Pokud to bylo Slovo, spočívalo na něm požehnání. Nezáleželo na tom, zda bylo jen slyšeno nebo čteno.

"Čas je blízko." Předtím nebyl čas blízko. Ve Svě moudrosti a plánu nedal Bůh toto mocné zjevení dříve, (ačkoli bylo Bohu plně známo). Z toho se okamžitě učíme zásadě - zjevení Boží pro každý věk může přijít jen ve věku k tomu určeném a v určené době. Všimni si dějin Izraele. Zjevení Boží k Mojžíšovi se stalo v době k tomu v dějinách určené, neboť v této době volali lidé k Bohu. Ježíš Sám přišel v plnosti času. On, Který je úplným Zjevením Božství. I v tomto věku (Laodicejském) přijde zjevení Boží v pro to určeném čase. Nepřijde ani předčasně, ani na sebe nenechá čekat. Mysli na to a dej na to dobrý pozor, neboť jsme v konečné době.

P O Z D R A V

Zj.1,4-6: "Jan sedmi zborům, kteříž jsou v Azii: Milost vám

a pokoj od Toho, Kterýž Jest, a Kterýž Byl, a Kterýž Přijíti Má, a od sedmi Duchů, Kteríž jsou před obličejem trůnu Jeho, a od Ježíše Krista, Jenž jest Svědek Věrný, Ten Prvorozený Z Mrtvých, a Kníže Králů Země, Kterýž zamiloval nás, a umyl nás od hříchů našich Krví Svou, a učinil nás krále a kněží Bohu a Otci Svému, Jemuž buď sláva a moc na věky věků. Amen."

Slovem Asie je tu míněna Malá Asie. Je to malý pruh země, který má přibližně velikost státu Indiana. Těchto sedm sborů bylo zvláště zvoleno pro své charakteristické znaky, které se budou nalézat v následujících věkách příštích století.

Sedm Duchů před trůnem je Ten Jeden Duch, Který je v každém z těch sedmi poslů, čímž jim byla dána služba pro to období, ve kterém každý žil.

Všechny tyto výrazy: "Ten, Kterýž Jest" a "Ten, Kterýž Byl" a "Ten, Kterýž Přijíti Má" a "Svědek Věrný", "Ten Prvorozený Z Mrtvých", "Kníže Králů Země", "Alfa a Omega" a "Všemohoucí" jsou všechno tituly a popisy **JEDNÉ A TÉŽE OSOBY**, totiž Pána Ježíše Krista, Který nás obmyl od našich hříchů ve Svě vlastní Krví.

Duch Boží v Janovi to tímto způsobem vyjadřuje a dosvědčuje tak nejvyšší Autoritu, Božství Ježíše Krista, aby zjevil toto Božství jako **JEDNOHO** Boha. Dnes vládne jeden velký blud, který spočívá v tom, že lidé mají tři Bohy místo jednoho. Toto zjevení, které dal Ježíš Janovi, ten blud opravuje. Nejsou to tři Bohové, nýbrž jeden Bůh, Který se projevuje v trojím úřadě. Je to **JEDEN** Bůh se třemi tituly, Otec, Syn a Duch Svátý. První církev měla toto mocné zjevení a ono musí být, spolu se správným prováděním křtu, znovu navraceno.

Nu, moderní teologové se mnou nebudou souhlasit, neboť v jednom velkém křesťanském časopise stálo: "Učení o trojjednosti je srdcem a jádrem Starého zákona. Stejným způsobem je srdcem a jádrem Nového zákona. Nový zákon je právě tak jako Starý zákon proti myšlence, že je více Bohů než jeden, avšak Nový zákon učí se stejnou jasností, že Otec je Bůh a že Syn je Bůh a že Duch Svátý je Bůh a že tito tři **NEJSOU** tři aspekty jedné a téže Osoby, nýbrž tři osoby, které k sobě stojí v opravdovém osobním vztahu. Tak shledáváme to velké učení o Třech Osobách, ale jako o jednom Bohu."

Oni dále uvádějí: "Bůh je podle Bible nejen jedna Osoba, nýbrž sestává ze tří osob jako jeden Bůh. To je to velké tajemství Trojice."

Tím určitě je. Jak mohou být tři osoby v jednom Bohu? O tom nejenže neexistuje žádné místo v Bibli, nýbrž to také zřetelně ukazuje na nedostatek inteligentního myšlení. Ze tří různých osob, jakkoli ve své podstatě totožných, vyplývají tři bohové, anebo řeč dokonale ztratila svůj význam.

Prosím, poslechněte si tato slova ještě jednou: "Jáť jsem Alfa i Omega, totiž Počátek i Konec, praví Pán, Kterýž Jest, a Kterýž Byl, a Kterýž Přijíti Má, Ten Všemohoucí." Toto je Bož-

ství. Ne jednoduše jen nějaký prorok anebo člověk. Je to Bůh. Nikoli zjevení tří Bohů, nýbrž **JEDNOHO** Boha, Toho Všemohoucího.

Na počátku církve nevěřili ve tři Bohy. Takovou víru mezi apoštoly nenajdete. Teprve po apoštolském věku vyvstala tato teorie a stala se za koncilu v Nicei hlavním učení. Učení o Božství v Nicei způsobilo rozdělení a z tohoto rozkolu vyšly oba extrémy. Jeden vůstil skutečně do mnohobožství, věřice ve tři Bohy, druhý vůstil do unitarismu. Toto se vyvíjelo po delší dobu a ještě dnes to máme mezi námi. Avšak Zjevení, které Jan skrze Ducha přijal pro církev, bylo: "Já jsem Pán Ježíš Kristus, **VŠECHNO ve VŠEM**. Není jiného Boha." On Sám položil na toto Zjevení Svoji pečť.

Povšimni si toho: Kdo byl Otec Ježíše? Mt.1,18 říká: "Nalezena jest těhotná z Ducha Svatého." Ale Ježíš Sám jmenuje Boha Svým Otcem. Bůh Otec a Bůh Duch Svatý, jak se často vyjadřujeme, dělá Otce a Ducha **JEDNÍM**. Opravdu tomu tak je, neb jinak by měl Ježíš dva Otce. Avšak, všimni si, prosím, že Ježíš řekl, že On a Jeho Otec jsou Jeden - nikoli dva. To dělá **JEDNOHO** Boha.

Přestože toto je historicky a biblicky pravdivé, lidé se diví, odkud se berou ti tři. Stalo se to na koncilu v Nicei roku 325 po Kristu stěžejním učení. Trojice je absolutně nebiblické slovo a opírá se o ty mnohé bohy Říma. Římané měli mnoho bohů, ke kterým se modlili. Modlili se také ke svým předkům jako prostředníkům. Stačil pouze krok k tomu, aby byla dána starým bohům nová jména a tak máme svaté, aby to vypadalo více biblicky. Vzali místo Jupitera, Venuše, Marse atd., Pavla, Petra, Fatima, Křištofera atd. S jedním Bohem nemohli jejich pohanské náboženství vykonávat, proto Jej rozdělili ve tři a udělali ze svatých přímluvce jako předtím ze svých předků.

Od té doby lidé nepoznali, že existuje jen jeden Bůh, Který se projevuje ve třech úradech nebo projevech. Na základě Písma sice vědí, že je jen jeden Bůh, ale zkoušejí to s fantastickou teorií, že Bůh je jako réva, tři osoby, které se o Božství rovnoměrně dělí. Avšak Zjevení zde zcela jasně říká, kdo Ježíš je: "Kterýž Jest", "Kterýž Byl", a "Kterýž Přijítí Má". On je "Alfa i Oméga", což znamená, že je "A až Z" nebo **VŠECHNO ve VŠEM**. On je všechno - Ten Všemohoucí. On je Růže Sáronská, Lilie v Údolí, Jasná Hvězda Jitřní, Vinný Kmen Pravý, Otec, Syn a Duch Svatý. On je Bůh, Všemohoucí Bůh, **JEDEN BŮH!**

V 1.Tm.3,16 říká: "A v pravdě veliké jest tajemství pobožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno Jemu na světě, zhůru přijat jest v slávu." To je, co říká Bible. Zde nestojí nic o nějaké první, druhé nebo třetí osobě. Je řečeno: Bůh zjeven jest v těle. Jeden Bůh. Tento **JEDEN BŮH** byl zjeven v těle. Tím je to vyřízeno. Bůh přišel v lidské podobě. To z Něho ale

přece neudělalo **DALŠÍHO BOHA. ON BYL BŮH, TENTÝŽ BŮH.** To tehdy bylo zjevení a i dnes je to ještě zjevení. Jeden Bůh.

Podívejme se do Bible, abychom viděli, co On byl na počátku podle zjevení, které dal Sám o Sobě. Velký Jehova se ukázal Izraeli v ohnivém sloupu. Jako Anděl Smlouvy bydlel v ohnivém sloupu a vedl denně Izraele. V chrámě ohlašoval Svůj příchod velkým oblakem. Potom nadešel den, kdy byl zjeven v těle narozeném z panny, které pro Něho bylo připraveno. Bůh bydlel nad stany Izraele a nyní přijal Sám na Sebe stánek těla a bydlel jako člověk mezi lidmi. Avšak On byl **TÝMŽ BOHEM!**

Bible učí, že **BŮH BYL V KRISTU. TĚLO** bylo Ježíš. V Něm přebývala celá plnost Božství **TĚLESNĚ**. Nic jasnějšího nad to nemůže být. Tajemství, ano. Ale to je pravda - nemůže být jasnější. Tedy, jestliže On tehdy nebyl tři osoby, pak jimi nemůže být ani dnes. **JEDEN BŮH:** A tentýž Bůh se stal tělem.

Ježíš řekl: "Vyšel jsem od Otce a jdu k Otci." Jan 16,28. Přesně to se stalo. Opustil tuto Zemi Svým nanebevstoupením, potom, když zemřel, byl pochován a vstal z mrtvých. Potom Jej potkal Pavel na cestě do Damašku. A On mluvil k Pavlovi a řekl: "Sauli, Sauli, proč Mi se protivíš?" Pavel řekl: "I kdo jsi Pane?" A Pán řekl: "Já jsem Ježíš." On byl ohnivým sloupem, oslepujícím světlem. Navrátil se, přesně jak to řekl, zpět ke stejné podobě, ve které byl dříve, než na Sebe vzal stánek těla. Tak to také Jan viděl. Jan 1,18 "Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený Ten Syn, Kterýž jest v lůnu Otce, Onť vypravil". Všimněte si, co Jan říká, kde **JE** Ježíš. On je v lůnu Otce.

Lukáš 2,11: "Nebo narodil se vám dnes Spasitel, Kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově." Narodil se jako Kristus a osmého dne, když byl obřezán, byl pojmenován Ježíš, jak jim to anděl řekl. Já jsem se narodil jako Branham a dali mi jméno William. On byl **KRISTUS**, avšak mezi lidmi Mu bylo dáno jméno. Vnější schránka, kterou mohli lidé vidět, byla nazvána Ježíš. On byl Pánem Slávy, Ten Všemohoucí, zjevený v těle. On je Bůh Otec, Syn a Duch Svatý. On je to vše.

Otec, Syn a Duch Svatý jsou jen tituly. To nejsou jména. Proto křtíme na Jméno Pána Ježíše Krista, protože to je jméno a ne titul, je to jméno těchto titulů. Přesně tak, jak dáváte jméno vašemu novorozenému synu. Dítě říká, čím ono je, syn je titul a pak mu dáte jméno John Henry Braun. Proto nekřtíte na "Jméno Ježíš". Na světě je mnoho tisíc těch, kteří se jmenují Ježíš a bylo jich mnoho předtím, než se Ježíš, náš Spasitel, narodil. Ale je jen jeden z nich, který se narodil jako Kristus, "Pán Ježíš Kristus".

Lidé mluví o Ježíšovi jako o Věčném Synu Boha. Není to rozpor? Kdo kdy slyšel, že je "Syn" věčný? Synové mají začátek, ale to, co je věčné, nemá nikdy začátek. On je Věčný Bůh Jehova, projevený v těle.

V Evangelii sv. Jana je řečeno: "Na počátku bylo Slovo, a

to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi." On byl Ten Pravý a Věrný Svědek Otcova večného Slova. On byl Prorok a mohl říci to, co Mu Otec přikázal, aby řekl. On řekl: "Můj Otec je ve Mně." To řekl Ježíš, ten stánek, "Můj Otec je ve Mně".

Bůh má mnoho titulů: 'Naše Spravedlnost' a 'Náš Pokoj' a 'Všudypřítomný' a 'Otec' a 'Syn' a 'Duch Svatý'; ale má jen jedno lidské jméno a to jméno je Ježíš.

Nenechte se splést proto, že má tři úřady a projevil se v trojím způsobu. Na Zemi byl Prorokem, na nebi je Knězem, avšak až se vrátí na zem, bude Králem králů. "Ten, Kterýž Byl" - To je Ježíš, Prorok. "Ten, Kterýž Jest" - To je On, Velekněz, Který nás zastává jako Přímlovce, jako Ten, Který soucítí s našimi slabostmi. "Kterýž Přijíti Má" - To je přicházející Král. Na Zemi byl Slovo - Prorok. Mojžíš o Něm řekl: "Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne. Stanet se pak, že každá duše, kteráž by neposlouchala Toho Proroka, vylazena bude z lidu."

Povšimněte si těchto skutečností o Ježíšovi. Na Zemi byl Prorokem, Beránkem a Synem. To z Něho ale nedělá tři. Byly to pouze projevy a úřady Jedné Osoby, Ježíše.

Je jedno oblíbené místo v Písmu, z kterého chtějí trojiční dokázat, že je v Božství více než jen jedna Osoba. Je to Zj.5,6-8: "I pohleděl jsem, a aj, mezi trůnem a čtyřmi těmi zvířaty a mezi těmi starci Beránek stojí jako zabítý, máje sedm rohů a sedm očí, jenž jsou sedm Duchů Božích, poslaných na všecku Zemi. I přišel a vzal tu knihu z pravice Toho, Kterýž seděl na trůnu. A jakž vzal tu knihu, hned těch čtvero zvířat a těch čtyřmécitma starců padlo před Tím Beránkem, majíce jeden každý z nich harfu, a báně plné vůně, jenž jsou modlitby svatých." Skutečně, kdyby tyto verše byly izolovány od souvislosti, pak by to téměř mohly dokázat. Dejte pozor, že jsem řekl, kdyby tyto verše byly **IZOLOVÁNY**. Čtete však Zj.4, 2-3 a 9-11: "A hned jsem byl u vytržení Ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu **JEDEN** seděl. A Ten, Kterýž seděl, podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardiiovi; a vůkol toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu. A když ta zvířata vzdávala slávu, a čest, i díky činění sedícímu na trůnu, Tomu Živému na věky věků, padlo těch čtyřmécitma starců před obličejem Toho sedícího na trůnu, a klanělo se Tomu Živému na věky věků, a metali koruny své před trůnem, řkouce: Hoden jsi, Pane, přijíti slávu, a čest, i moc; nebo Ty jsi stvořil všechny věci, a pro vůli Tvou trvají, i stvořeny jsou." Bedlivě dbej toho, že je ve druhém verši řečeno: "**JEDEN**", (ne dva nebo tři, jen **JEDEN**) seděl na trůnu. Ve třetím verši je řečeno: "**TEN**" (**NE** ti), Kterýž tu seděl, podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardiiovi. V devátém verši je řečeno: "**TOMU**" (ne těm) Živému na věky věků. V desátém verši je řečeno: Padlo těch čtyřmécitma starců před obličejem "**TOHO**" (ne těch). V je-

denáctém verši je řečeno: Hoden jsi "**PANE**" (ne Pánové). V jedenáctém verši je rovněž řečeno, že **TEN**, Který seděl na trůnu byl "Stvořitel", Kterým je Ježíš (Jan 1,3), Kterým je Jahve-Duch-Bůh Starého zákona (Gn.1,1).

Ale nezůstaňme zde stát. Čtete nyní, prosím, Zj.3,21: "Kdož svítězí, dám jemu seděti s Sebou na trůnu Svém, jako i já svítězil jsem, a sedím s Otcem Svým na trůnu Jeho." Právě tak čtete Žd.12,2: "Pátríce na Vůdce a Dokonavatele víry Ježíše, Kterýž místo předložené Sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího." Všimli jste si, že podle Ježíše, Který Sám Zjevení napsal, sedí **SESvým** Otcem? Duch v Pavlovi (Který je Duch Kristův, je přece také Duchem Prorocství, skrze Kterého přichází Slovo) řekl, že se On posadil na **PRAVICI** Boží. Avšak když se Jan podíval, spatřil na trůnu jen **JEDNOHO**. A nebylo to před Zjevením 5,6-8, (které je v časovém pořadí za Zj.4,2-3), že vidíme "Beránka", beroucího knihu z ruky "**TOHO**" sedícího na trůnu, jak je uvedeno ve Zj.4,2-3 a 9-10. Co je to? Je to tajemství **JEDNOHO BOHA**. On (Ježíš) vyšel z Boha a byl zjeven v těle, zemřel a opět vstal a navrátil se v "Lůno Svého Otce". Jak řekl Jan: "Jednorozený Ten Syn, Kterýž jest v lůno Otce, onť vypravil." Jan 1,18. Ny-ní bylo na čase, aby se Bůh (Mesiáš) vrátil, aby uplatnil nárok na Svoji nevěstu a představil se potom národu Izrael. Tak vidíme, že Bůh opět vystupuje ve fyzickém příbuzenském poměru k lidem jako "Syn Davidův a Král Králů a Pán Pánů a jako Ženich Nevěsty z pohanů." **NEJSOU** To "Dva" Bohové, nýbrž prostě **JEDEN BŮH**, Který projevuje Své mocné, trojnásobné úřady a tituly.

Lidé věděli, že On byl Prorokem. Znali znamení Mesiáše, které mohlo přijít jen prostřednictvím proroka. Jan 1,45-52: "A byl Filip z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova. Nalezl Filip Natanaele. I dí jemu: O Kterémž psal Mojžíš v zákoně a proroci, našli jsme, Ježíše, syna Josefova z Nazaréta. I řekl jemu Natanael: A může z Nazaréta co dobrého býti? Řekl jemu Filip: Poď a viz. Vida Ježíš Natanaele, an jde k Němu, i dí o něm: Aj, právě Izraelitský, v němžto lsti není. Řekl Mu Natanael: Jakž Ty mne znáš? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Prvé než tě Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem, viděl jsem tebe. Odpověděl Natanael a řekl Jemu: Mistře, Ty jsi Syn Boží, Ty jsi Ten Král Izraelský. Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Žeť jsem řekl: Viděl jsem tebe pod fíkem, věříš. Větší věci nad tyto užříš. I dí mu: Amen pravím vám: Od tohoto času užříte nebe otevřené, a anděly Boží vstupující a sstupující na Syna Člověka." Schopnost rozeznávat myšlenky v lidských srdcích dokazuje, že vyvolení Boží porozuměli, že Mesiáš, pomazané Slovo Boží, tu byl. Žd.4,12: "Živát jest zajisté Řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahující až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce."

Když byly zjeveny myšlenky ženy u studny, označila Jej za proroka a řekla, že podle této velké schopnosti byl poznán Mesiáš. Jan 4,7-26: "I přišla žena z Samarií vážití vody. Kteréz řekl Ježíš: Dej Mi pítí. Nebo učedníci Jeho byli odešli do města, aby nakoupili pokrmů. I řekla Jemu žena ta Samaritánka: Kterakž Ty jsa Žid, žádáš ode mne nápoje od ženy Samaritánky? (Nebo neobcují Židé s Samaritány.) Odpověděl Ježíš a řekl jí: Kdybys znala ten dar Boží, a Kdo jest Ten, Kterýž praví tobě: Dej mi pítí, ty bys prosila Jeho, a dal by tobě vody živé. I dí Jemu žena: Pane, aniž máš, čím bys navázil, a studnice jest hluboká. Odkudž tedy máš tu vodu živou? Zdaliž jsi Ty větší nežli otec náš Jákob, kterýž nám dal tuto studnici, a sám z ní pil, i synové jeho, i dobytek jeho? Odpověděl Ježíš a řekl jí: Každý, kdož pije vodu tuto, žízni bude opět. Ale kdož by se napil vody té, kterouž Já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému. Řekla Jemu žena: Pane, dej mi té vody, abych nežíznila, ani chodila sem vážití. Řekl jí Ježíš: Jdi, zavolej muže svého, a přijď sem. Odpověděla žena a řekla: Nemám muže. Dí jí Ježíš: Dobřes řekla: Nemám muže. Nebos pět mužů měla, a nyní kteréhož máš, není tvůj muž. To jsi pravdu pověděla. Řekla Jemu žena: Pane, vidím, že jsi Ty prorok. Otcové naši na této hoře modlívali se, a vy pravíte, že v Jeruzalémě jest místo, kdež náleží se modliti. Dí jí Ježíš: Ženo, věř Mi, žeť jde hodina, kdyžto ani na této hoře, ani v Jeruzalémě nebudete se modliti Otcí. Vy se modlíte, a nevíte, čemu; my se modlíme, čemuž víme, nebo spasení z Židů jest. Ale jdeť hodina, a nyníť jest, kdyžto praví modlitebníci modliti se budou Otcí v Duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili Jemu. Bůh Duch jest, a ti, kteříž se Jemu modlí, v Duchu a v pravdě musejí se modliti. Dí Jemu žena: Vím, že Mesiáš přijde, Kterýž slove Kristus. Ten, když přijde, oznámí nám všecko. Dí jí Ježíš: Jáť jsem, Kterýž mluvím s tebou."

Ve Zj.15,3 je psáno: "A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu, řkouce: Velicí a předivní jsou skutkové Tvoji, Pane Bože Všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty Tvé, ó Králi Svatých." Vidíte to? **BERÁNEK**, Ten Velekněz, Který přinesl Svou Krev v Oběť Smíření na oltář milosti za naše hříchy, je to Sám Pán Bůh Všemohoucí. To je Jeho přítomný úřad. To dělá nyní, Jeho Krev oroduje za naše hříchy. Avšak přijde den, kdy se Beránek stane Lvem z pokolení Juda. On vystoupí v moci a slávě, aby panoval ve Svě autoritě jako Král. On je budoucím Králem této Země. Přirozeně to neznámá, že nyní není Králem, neboť On je naším Králem, Králem Svatých. Již nyní máme duchovní království. Nemá nic co dělat se systémem tohoto světa, neboť ani my nejsme z tohoto světa. Proto se také chováme jinak než tento svět. Naše občanství je v nebi. Zrcadlíme Ducha toho světa, ze kterého jsme byli znovuzrozeni, kde je Ježíš Králem. Proto naše ženy nenosí mužský oděv, nestříhají si vlasy, nepoužívají žádné kosmetické prostředky a

podobné věci, které tento svět tak velice miluje. Z toho důvodu naši muži nepijí a nekouří a skoncovali se hříchem. Naše panství je panství nad hříchem a je účinné skrze moc spočívající v Duchu Kristově v nás. Všechna království této Země padnou, avšak naše zůstane.

Nyní jsme mluvili o úřadech a projevech toho jednoho pravého Boha a spatřovali Jeho slávu těmito studiemi Písma. Neboť On nemůže být poznán intelektuálně. Je poznáván Duchovně, skrze Duchovní zjevení. Tentýž, Který byl podle těla znám jako Ježíš, vstoupil zpět do ohnivého sloupu. Slíbil však, že přijde zpět a bude přebývat uprostřed Svého lidu skrze Ducha. Tak sestoupil o Letnicích ohnivý sloup a rozdělil se v ohnivě jazyky a posadil se na každém z nich. Co Bůh učinil? On se v církvi Sám rozdělil. Dal všem těmto mužům a ženám část Sebe Sama. Rozdělil se uvnitř Své církve, tak jak to řekl. Jan 14, 16-23: "A Jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, Toho Ducha Pravdy, Jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí Ho, aniž Ho zná, ale vy znáte Jej, neboť u vás přebývá, a v vás bude. Neopustímť vás sirotků, přijduť k vám. Ještě maličko, a svět Mne více neužrjí, ale vy uzříte Mne; nebo Jáť živ jsem, i vy živi budete. V ten den vy poznáte, že Jáť jsem v Otci Svém, a vy ve Mně, a Jáť v vás. Kdož by měl přikázání Má, a ostríhal jich, onť jest ten, kterýž Mne miluje. A kdož Mne miluje, milován bude od Otce Mého, a Jáť jej budu milovati, a zjevím jemu Samého Sebe. Řekl Jemu Judas, ne onen Iškariotský: Pane, jakž jest to, že Sebe nám zjeviti chceš, a ne světu? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li Mne kdo, slova Mého ostríhati bude, a Otec Můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme." Řekl, že bude prosit Otce, aby poslal jiného Utěšitele, Který již byl s **NIMI**, ale ještě ne **NICH**. To byl Kristus. Pak mluví ve verši 23 o Sobě a o Otci, říká, **MY** přijdeme. To je ono: "Duch přijde, Tentýž Duch Boží je projeven jako Otec a jako Syn a ještě se projeví nyní v těch mnohých" - **JEDEN BŮH**, Který je Duchem.

Proto nikdo nemůže přijít a říci, že papež je svatý muž, nebo dokonce nějaký biskup nebo kněz. **SVATÝ MUŽ** je Kristus, Duch Svatý, v nás. Jak si hierarchie odvažuje tvrdit, že lajci nemají co mluvit? Každý má přece něco, co by řekl. Každý má nějaký úkol, každý má nějakou službu. Duch Svatý přišel o Letnicích, rozdělil se na jednoho každého, aby se naplnilo, o čem Ježíš Kristus řekl: "V ten den vy poznáte, že Jáť jsem v Otci Svém, a vy ve Mně, a Jáť v vás." Jan 14,20.

Ten velký Jáť Jsem, Všemohoucí Bůh, přišel jako Duch, aby naplnil Svoji pravou církev. On má právo působit, kde a na kom On chce. Nikoho mezi námi neděláme "svatým mužem", nýbrž celé pravé shromáždění Pána je přítomností Ducha Svatého svaté. On, Duch Svatý, je svatý, nikoli shromáždění samo.

To je to zjevení - Ježíš Kristus je Bůh. Jehova Sta-

rého zákona je Ježíš Nového. Zcela lhostejno, jak velice by ses o to i pokoušel, nedokážeš, že jsou **TŘI** Bohové. Ale na druhé straně je k tomu zapotřebí zjevení Duchem Svatým, aby byla poznána pravda, totiž, že On je Jeden. Je k tomu zapotřebí zjevení, abychom viděli, že Jehova Starého zákona je Ježíš Nového. Satan se vplížil do církve a lidi pro tuto pravdu oslepil. Když už jednou byli zaslepeni, netrvalo to již dlouho, a Římská církev přestala křtít ve Jméno Pána Ježíše Krista.

Přiznávám, že je zapotřebí skutečného zjevení od Ducha Svatého k porozumění pravdy o Božství v těchto dnech, kdy je Písmo mezi námi tak překroucené. Církev vítězí a přemožitelů je však vybudována na zjevení, proto můžeme očekávat, že nám Bůh Svoji pravdu zjeví. Co se vodního křtu týče, tu nyní skutečně nepotřebujeme žádného zjevení, neboť je přímo zde a hledí vám to přímo do obličeje. Bylo by to možné, že apoštolé, byť i jen na jednu minutu, upustili od přímého rozkazu Božího, křtít na Jméno Otce, Syna a Ducha Svatého, a byli by tak nalezeni v úmyslné neposlušnosti? Znali to Jméno a proto neexistuje jediné místo v Písmu, kde by křtili jinak, než na Jméno Ježíše Krista. Zdravý lidský rozum ti přece musí říci, že Kniha Skutků je církev v akci a jestliže tímto způsobem křtili, pak je to ta správná cesta, jak má být křtěno. Avšak jestliže si myslíte, že je to přísné, co si pak myslíte o tom, že každý, kdo nebyl pokřtěn na Jméno Pána Ježíše Krista, musel být pokřtěn ještě jednou? Skutky 19,1-6: "I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prošel vrchní krajiny, přišel do Efezu, a nalezna tu některé učedníky, řekl jim: Přijali-li jste Ducha Svatého, uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba aniž jsme slyšali, jest-li Duch Svatý. Tedy řekl jim: Načež tedy pokřtěni jste? A oni řekli: Křtěni jsme křtem Janovým. I řekl Pavel: Janť zajisté křtil křtem pokání, pravě lidu, aby v Toho, Kterýž měl po něm přijíti, věřili, to jest v Krista Ježíše. Kteríž pak uposlechl, pokřtěni jsou ve Jméno Pána Ježíše. A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sestoupil Duch Svatý na ně, i mluvili jazyky, a prorokovali." To je ono! Tito dobří lidé v Efezu slyšeli o budoucím Mesiáši. Jan Jej kázal. Byli pokřtěni ku pokání z hříchů, u víře **VYHLÍŽEJÍCE** po Ježíši. Avšak nyní byla doba ohlédnout se **ZPĚT** na Ježíše a dát se pokřtít na **ODPUŠTĚNÍ** hříchů. Byl čas, aby přijali Ducha Svatého. A když byli pokřtěni na Jméno Pána Ježíše Krista, vzkládal na ně Pavel ruce a Duch Svatý na ně sestoupil.

Ó, ti drazí lidé v Efezu byli řádní lidé a jestliže někde někdo měl to právo, mít pocit jistoty, pak to byli oni. Všimněte si, jak daleko došli. Byli hotovi přijmout budoucího Mesiáše. Byli pro Něho připraveni. Ale nevidíte, že i vzhledem k tomu všemu Jej minuli? On přišel a odešel. Bylo zapotřebí, aby byli pokřtěni na Jméno Pána Ježíše Krista a byli naplněni Duchem Svatým.

Jestliže jste pokřtěni ve Jméno Pána Ježíše Krista, naplní

vás Bůh Svým Duchem. To je Slovo. Skutky 19,6 - a současně naplnění Sk.2,38: "Pokání činite, a pokřtí se jeden každý z vás ve Jménu Ježíše Krista na odpustění hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého." Hleďte, Pavel řekl skrze Ducha Svatého přesně to stejné, co řekl Petr skrze Ducha Svatého. A co bylo řečeno, **NEMŮŽE** být změněno. Musí to zůstat od Letnic až ke křtu posledního vyvoleného to stejné. Ga.1,8: "Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď."

Nu, mnozí z vás věřících v jednoho Boha, křtí nesprávně. Vy křtíte k obnovení, jako kdybyste tím ponořením do vody mohli být spaseni. Obnovení nepříjde vodou, nýbrž je to dílo Ducha. Muž, který z Ducha Svatého dal rozkaz: "Pokání činite, a pokřtí se jeden každý z vás ve Jménu Ježíše Krista", neřekl, že voda obnovuje, nýbrž jen, že je to důkaz dobrého svědomí vůči Bohu, to je všechno. 1.Pt.3,21: "K čemuž připodobněn jsa nyní křest, i nás spaseny činí, ne to tělesné špíny smytí, ale dobrého svědomí u Boha dotázání, skrze vzkříšení Ježíše Krista." Já to věřím.

Jestliže má někdo tu nesprávnou představu, že by mohlo být historicky dokázáno, že se křest prováděl jinak, než na Jméno Ježíše Krista, tomu radím, aby četl církevní dějiny a vyhledal si to sám. Níže uvedený případ je pravdivá zpráva o vodním křtu v Římě v roce 100 po Kristu, uveřejněná v magazínu **TIME** dne 5.12.1955: "Diakon zdvihl ruku a Publius Decius vstoupil dveřmi ke křtitelnici. Až po pás stál Marcus Vasca, obchodník s dřevem, ve vodě. Usmíval se, když se Publius brodil vodou a postavil se vedle něho. 'Věříš?', zeptal se. 'Věřím', odpověděl Publius. 'Věřím, že mé spasení je od Ježíše Krista, který byl ukřižován pod Pontským Pilátem. S Ním jsem zemřel, abych s Ním měl Věčný Život.' Pak ucítil silnou paži, která ho strhla, a padal zády do vody a slyšel hlas Marcuse: 'Křtím tě ve Jméno Pána Ježíše,' zatímco se za ním studená voda uzavřela."

Až do doby, než se ta pravda ztratila (a nenavrátila se až v tom posledním věku - to je od Nicei až do rozhraní tohoto století), křtili na Jméno Pána Ježíše Krista, ale ona se musí navrátit. Satan nemůže zjevení zabránit, jestliže je Duch chce dát.

Ano, kdyby byli tři Bohové, pak byste mohli křtít v Otce a v Syna a v Ducha Svatého. Ale **ZJEVENÍ, KTERÉ JANOVÍ BYLO DÁNO**, bylo, že je **JEDEN** Bůh a Jeho Jméno je **PÁN JEŽÍŠ KRISTUS**. Křtíte jen na **JEDNOHO** Boha, jeho samého. Proto tak křtil Petr o Letnicích. Byl věrný zjevení, které bylo dáno. "Věziž tedy jistotně všecken dům Izraelský, žeť Bůh i **PÁNEM** Ho učinil i **KRISTEM**, toho Ježíše, kteréhož jste vy ukřižovali." To je On: "**PÁN JEŽÍŠ KRISTUS**."

Jestliže je Ježíš **‘OBOJÍ’**, Pán a Kristus, pak On (Ježíš) je a nemůže být nic jiného, než "Otec, Syn a Duch Svatý" v **JEDNÉ** Osobě, zjevené v těle. **NENÍ** to "Bůh ve třech osobách, svatá trojice", nýbrž **JEDEN BŮH, JEDNA OSOBA**,

se třemi hlavními tituly a třemi úřady, které dokazují tyto tituly. Poslechněte si to ještě jednou. Tentýž Ježíš je "**OBOJÍ**", Pán a Kristus. Pán (Otec) a Kristus (Duch Svatý) jsou **JEŽÍŠ**, neboť On (Ježíš) je **OBOJÍ**, (Pán a Kristus).

Jestliže nám toto neukáže zjevení Božství, pak to neudělá nic jiného. Pán **NENÍ** nikdo jiný. Kristus **NENÍ** nikdo jiný. Tento Ježíš je Pán Ježíš Kristus - **JEDEN BŮH**.

Filip řekl jednoho dne Ježíši: "Pane, ukaž nám Otce, a dostiž jest nám." Ježíš mu odpověděl: "Tak dlouhý čas s vámi jsem a nepoznal jsi Mne? Filipe, kdož vidí Mne, vidí Otce, a kterak ty pravíš: Ukaž nám Otce? Já a Otec Jedno jsme." Jednou jsem to uvedl a jedna paní řekla: "Okamžik, pane Branham, vy a vaše žena jste také jedno."

Řekl jsem: "Ne tím způsobem."

Ona řekla: "Promiňte tedy."

Pak jsem jí řekl: "Vidíte mne?"

Řekla: "Ano."

Řekl jsem: "Vidíte moji ženu?"

Ona řekla: "Ne."

Řekl jsem: "Zde se jedná o zcela jiný druh jednoty, neboť Ježíš řekl, kdož vidí Mne, vidí Otce."

Prorok řekl, že bude světlo v čas večera. V jedné písni stojí psáno:

"Bude světlo v čas večera,
stezku ke slávě najdete jistě,
světlo dnes spočívá ve vodní cestě,
pohřbeni v drahocenném Jménu Ježíš.
Mladí a staří, čiňte pokání ze svých hříchů,
Duch Svatý vejde do vás jistě.

Večerní světlo přišlo -

a je skutečností, že Bůh a Kristus jsou Jedno."

Před nedávnem jsem mluvil s jedním židovským Rabbínem. Řekl mi: "Vy pohané přece nemůžete Boha rozsekat na tři kusy a dát Jej potom nějakému Židu, nejsme přece tak hloupí."

Řekl jsem mu: "O to se přece jedná, Rabbi, my jsme nerozsekali Boha na tři kusy. Věříš přece prorokům, že ano?"

On řekl: "Samozřejmě."

"Věříš Izaiáš 9,6 ?"

"Ano."

"O kom mluvil prorok?"

"O Mesiášovi."

Řekl jsem: "V jakém poměru bude Mesiáš k Bohu?"

On řekl: "Bude Bohem."

Řekl jsem: "To je správné." Amen.

Nemůžete z Boha udělat tři osoby, nebo rozložit ve tři díly. Žádnému Židu nemůžete říci, že je nějaký Otec, Syn a Duch Svatý. Hned by vám řekl, odkud tato idea přišla. Židé vědí, že toto vyznání bylo ustanoveno na koncilu v Nicei. Žádný div, že námi opovrhují jako pohany.

Mluvíme o jednom Bohu, Který se nemění. Židé v to také věří. Ale církev svého neproměnného Boha proměnila z **JEDNOHO** ve **TŘI**. Avšak světlo se navrátilo ve večerní době. Jak uchvacující, že tato pravda přišla v době, kdy se Židé navracejí do Palestiny. Bůh a Kristus jsou **JEDNO**. Ježíš je **ZÁROVEŇ PÁNEM I KRISTEM**.

Jan měl zjevení a **JEŽÍŠ** byl to Zjevení a On se nám zde v Písmu Sám představuje - "**JÁ JSEM** Ten, Kterýž Byl, Kterýž Jest a Kterýž Přijíti Má, Ten Všemohoucí. Amen."

Jestliže se zjevení vymyká vašemu pochopení, pak vzhledněte a prostě za to Boha. To je jediná možnost, jak je kdy budete moci obdržet. Zjevení musí přijít od Boha, nikdy nepřijde přirozenou lidskou schopností, nýbrž Duchovním obdarováním. Můžete se dokonce naučit Písmo nazpaměť a ačkoli je to obdivuhodné, nikdy toho nedosáhnete. Musí to být zjevení od Boha. Písmo říká, že nikdo nemůže říci, Ježíš je Kristus, než jedině skrze Ducha Svatého. Musíte obdržet Ducha Svatého a potom, jedině pak, vám může Duch dát zjevení, že Ježíš je Kristem, Bohem, Pomazaným.

Žádný člověk nezná věci Boží, jedině Duch Boží a ti, kterým je Duch Boží zjeví. Potřebujeme vzývat Boha, víc než cokoli jiného na světě. Akceptovali jsme Bibli a její velké pravdy jsme přijali, ale přesto ještě pro většinu lidí není jasně srozumitelná, protože zjevení skrze Ducha nemají. Slovo nebylo obživeno. Bible říká ve 2.K.5,21, že jsme se stali spravedlností Boží skrze naše sjednocení se s Ježíšem Kristem. Porozuměli jste tomu? To znamená, že **JSME SKUTEČNOU SPRÁVEDLNOSTÍ SAMÉHO BOHA**, pokud jsme **V KRISTU**. To znamená, že se (Ježíš) pro nás stal **HŘÍCHEM**. Nestojí, že se stal hříšným, nýbrž pro nás **HŘÍCHEM**, abychom se skrze sjednocení se s Ním stali **SPRAVEDLNOSTÍ** Boží. Jestliže tuto skutečnost uznáme (a to my musíme), že se stal doslova pro nás **HŘÍCHEM**, a na našem místě, potom také musíme uznat skutečnost, že skrze naše sjednocení se s Ním jsme se stali **VSKUTKU SPRÁVEDLNOSTÍ** Boží. Odmítnout jedno, znamená rovněž odmítnout druhé. Jedno přijmout, znamená rovněž přijmout druhé. Víme, že to říká Bible. Nemůže to být popřeno. Chybí o tom však zjevení. Pro mnohé děti Boží to není jasně srozumitelné. Je to prostě jen dobrý verš v Bibli. Co my potřebujeme je, aby nám to bylo **OBŽIVENO**. K tomu potřebujeme zjevení.

Připojím zde něco, co vás uvede i v úžas, i vám pomůže. Též neexistuje písmák, který by nevěřil, že byl Nový zákon napsán původně v řečtině. Všichni naši velcí znalci Písma řekli, že Bůh dal světu tři velké národy s trojím velkým spolupůsobením pro Evangelium. Dal nám Řeky, kteří nám dali universální řeč. Dal nám Židy, kteří nám dali pravé náboženství a pravé poznání Boha skrze Spasitele. Dal nám Římany, kteří nám dali sjednocenou říši se zákonem a systémem silnic. Proto máme pravé náboženství, jazyk, aby je bylo možno mnohým lidem

vyjádřit a vládu a cesty, aby to mohlo být prakticky provedeno. A historicky řečeno, vypadá to dokonale správně. A naši učenci řečtiny dnes říkají, že řečtina z biblické doby je tak perfektní a přesná, takže je-li nějaký učenec v řečtině dobře vyškoleným a důkladným gramatikářem, bude vpravdě přesně vědět, co Slovo Nového zákona učí. Avšak není to jen teorie? Je to pravda? Není tomu tak, že každý uznaný řecký učenec z nějaké denominace diskutuje s učenem nějaké jiné denominace a že se jejich argumenty opírají o totožná řecká slova a totožná pravidla gramatiky? Jistě je tomu tak. Dokonce i ve věku Pergamském, právě před koncilem v Nicei roku 325 po Kristu, byli dva velcí učenci, Arius a Athanasius, kteří se utkali v učeném boji o jedno řecké slovíčko. Tak intenzivně a tak daleko široko se tato debata rozšířila, že historikové řekli, že se svět kvůli jedné dvojhláске rozdělil. Nu, je-li řečtina tak perfektní a tak Bohem určená, proč tu byla taková hádka? Jistě, že Bůh nechce, abychom všichni znali řecky. I dnes ještě existují disputace o řečtině. Vezměte například knihu Dr. McCrossana "Ochrnutá Kristova církev pod rentgenem". Uvádí v ní různé výroky od většího počtu uznávaných řeckých gramatiků a dokazuje ke svému vlastnímu uspokojení, že ta neměnná pravidla řecké gramatiky nezvratně dokazují, že Bible učí, že důsledkem znovuzrození člověka je křest Duchem Svatým. Dále hned znovu říká, že ženy mohou zaujmout místo za kazatelnou, neboť slovo prorokovat znamená kázat. Avšak přesvědčil jiné znalce řečtiny, kteří jsou právě tak schopní jako on? Nikoli! Vše, co musíte udělat, je, číst to, co proti tomu říkají ostatní učenci a vyslechnout jejich učené důvody.

Nejen, že to, co jsem doposud řekl, je pravda, nýbrž pojďme ještě o krok dále. Dnes máme několik učenců, kteří tvrdí, že původní rukopisy byly napsány aramejsky, což byl **jazyk** v době Ježíšově. Je jimi tvrzeno, že lidé nemluvíli a nepsali řecky, jak se všeobecně má za to. A skutečností je, že naši historikové jsou v tom rozdělení. Kupříkladu Dr. Schonfield, velice vynikající učenec, ke svému uspokojení výzkumy dokázal, že Nový zákon byl napsán řeckým dialektem, kterým tehdy mluvili. On tu věc k svému přesvědčení staví dobře. Je založena na různých dokumentech, které mu byly k dispozici. Ale na druhé straně máme jiného uznávaného učenca, Dr. Lamsu, který je přesvědčen, že Nový zákon byl původně napsán v aramejštině a neměl k podepření svých důvodů nikoho jiného, jak vynikajícího historika jménem Toynbee, že aramejšтина a **NE ŘEČTINA** byla řečí těch lidí. Tak je možné, že Nový zákon byl nejdříve napsán v aramejštině.

Ať je tomu jakkoli, dříve, než se tím budeme příliš zabývat, přečteme si obojí, překlad krále Jakuba a ten od Dr. Lamsy. K našemu uspokojení nalézáme v obou slova překvapivě podobná, takže tu vlastně není žádný rozdíl v obsahu nebo v učení. Souhrnně dokonce můžeme říci, že Bůh tyto nově nalezené

rukopisy a nová vydání již dříve známých rukopisů použil k tomu, aby dokázal autentičnost toho, co jsme již měli. A tak shledáváme, i když se překladatelé navzájem hádají, rukopisy však nikoli.

Tak můžete vidět, že výklad nelze stavět na vynikající znalosti znalců jazyka, v němž byla Bible napsána. Jestliže to stále ještě nemůžete poznat, protože jsou vaše myšlenky zahaleny tradicí, zde je jedna poslední ilustrace. Nikdo nemůže pochybovat o tom, že znalci Písma a farizeové a velcí učenci v roce 33 po Kristu znali přesná pravidla gramatiky a přesný význam slov, ve kterých byl psán Starý zákon, avšak přes svoji vynikající znalost pominuli zjevení zaslíbeného Slova Božího, projeveného v Synu, ačkoli byl ohlašován od Genesis po Malachiáš a kde Jemu a Jeho službě byly zasvěceny celé kapitoly a přece jen s výjimkou několika těch, jimž se dostalo osvětlení skrze Ducha, ostatní Ho pominuli.

Přicházíme k závěru, jak jsme jej již ve Slově našli. I kdybychom věřili a snažili se nalézt nejstarší a nejlepší rukopisy, abychom měli podle možnosti co nejlepší záznam Slova, nikdy nedojdeme k jeho pravému významu pouhým studiem a porovnáváním míst Písma, i kdybychom byli sebeupřímnější. **JE ZAPOTŘEBÍ ZJEVENÍ OD BOHA K TOMU VYJASNĚNÍ. TO JE PŘESNĚ TO, CO ŘÍKÁ PAVEL: "O NICHŽ I MLUVÍME NE TĚMI SLOVY, JIMŽ LIDSKÁ MOUDROST UČÍ, ALE KTERÝMŽ VYUČUJE DUCH SVATÝ."** 1.K.2,13. Právě zjevení spočívá v tom, že Bůh Svě Slovo Sám potvrzuje tím, že Svoje zaslíbení splňuje.

Nechť mě nikdo špatně nechápe v tom, že bych řekl, že nevěřím v přesnost Slova v té podobě, jak je nyní máme. Já věřím, že je Bible přesná. Když dlel Ježíš na Zemi, potvrdil věrohodnost Starého zákona a ten byl sestaven přesně tak jako náš Nový zákon. Nechť se nikdo nenechá klamat, neboť ještě dnes máme neomylné Slovo Boží. Žádný člověk nemá právo něco z něho ubrat nebo k němu něco přidat. Avšak potřebujeme k tomu téhož Ducha, Který je dal, aby nás Jemu vyučoval.

Ó, jak velice potřebujeme zjevení Ducha. Ne novou Bibli nebo nový překlad, ačkoli jsou mnohé velmi dobré a nejsem proti nim, **ALE MY POTŘEBUJEME ZJEVENÍ DUCHA.** A díky buď Bohu, že můžeme mít to, co potřebujeme, neboť nám Bůh chce Svě Slovo zjevit Svým Duchem.

Kéž nám Bůh započne dávat Svým Duchem nepřetržitá životodárná přesná zjevení. Kdyby církev mohla obdržet jen jedno čerstvé zjevení. Tím by se sama stala živým zjeveným Slovem a mohli bychom dělat ještě větší skutky a oslavit Boha, našeho Otce v nebesích.

VYKOUPENÍ Z HŘÍCHU

Zj.1,5: "Kterýž zamiloval nás, a umyl nás od hříchů našich

Krví Svou." To slovo "umyl" vlastně znamená "uvolnil" - "Uvolnil nás z našich hříchů skrze vlastní Krev." Není to obdivuhodné? Jste duchovně smýšlejícími? Pochopili jste to? Je to Jeho **VLASTNÍ** Krev, jež nás dokonale osvobodila od našich hříchů. Nebyla to lidská krev, nýbrž Krev Boží. Petr ji jmenuje Krví Kristovou. Pavel ji jmenuje Krví Páně a Krví Ježíše. Ne tři osoby, ale **JEDNA** Osoba. Tam je opět to zjevení, **JE-DEN** Bůh. Všemohoucí Jehova Bůh sestoupil a stvořil si tělo panenským zrozením a bydlil v něm, aby to byla Krev Boží, která nás (úplně) osvobozuje od našich hříchů a staví nás tak bez poskvrny před Sebou Samým s nevýslovnou radostí.

Rádi byste pro to měli starozákonní typ? Tedy pojďme zpět k zahradě Eden. Když do nebeské slávy přišla zpráva o Adamově pádu, zda poslal Bůh anděla? Či poslal nějakého syna? Nebo někoho jiného nám podobného? Ne, On **SÁM** přišel, aby vykoupil toho ztraceného syna. Halelujah! Bůh nikomu jinému nesvěřil provedení Svého plánu spásy. Důvěřoval jen Sám Sobě. Bůh se stal tělem a bydlel mezi námi a vykoupil nás pro Sebe. Jsme spaseni Krví Boží. Věčný Bůh se ubytoval ve smrtelném těle, aby shladil hřích. Stal se Beránkem Božím a vylil Svoji Krev a vešel s ní za oponu.

Považ to. Jelikož je to Boží Krev, je to dokonalá Krev. Tato dokonalá Krev nás plně osvobodila od moci a spotanosti a poskvrny hříchu. Tím je osvobození dokonalé a úplné. Proto již není žádného potupení. "Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bůh jest, kterýž ospravedlňuje (prohlašuje nás za spravedlivé). Kdo jest, ješto by potupil? Kristus je, Kterýž umřel,..." Ř.8,33-34. To je ono! Svojí smrtí dal Svoji Krev. V Jeho Krví máme osvobození. Nyní již není potupení. Jak by také mohlo být? Není zde již více ničeho k potupení, neboť nás Krev osvobodila, jsme svobodní a nevinní. Poslouvejte Slovo Boží a ne lidi. Krví jste osvobozeni.

Nenechte se znovu spoutat tradicemi, vyznáními a organizacemi. Nenechte se svést posloucháním těch, kteří moc Slova Božího zapírají, že Ježíš může spasit, uzdravit a naplnit Duchem Svatým a mocí. Jste povoláni ke svobodě v Bohu, osvobození skrze Jeho vlastní Krev. Jestliže stále ještě setrváváte ve své víře ve vyznání a denominace, pak je to důkaz, že jste ztratili víru ve Slovo.

KRÁLOVÉ A KNĚŽÍ

Zj.1,6: "A učinil nás krále a kněží Bohu a Otci Svému, Je-muž buď sláva a moc na věky věků. Amen."

"On nás učinil!" Ó, existují jisté pravdy, které musí být prostě zdůrazněny, tato zde je jedna z nich: **ON! ON NÁS UČINIL!** Spasení je Jeho dílo. Spasení je od Pána. Všechno z

milosti. Vykoupil nás za jedním účelem. Koupil nás za jedním účelem. Jsme králové, duchovní králové. Avšak budeme také panovat jako králové na Zemi, až bude sedět na Svém trůnu. Avšak nyní jsme duchovními krály a vládneme v duchovním království. V Ř.5,17 říká: "Nebo poněvadž pro ten pád jeden smrt kralovala pro toho jednoho, mnohem více, kteříž rozhojněnou milost a dar spravedlnosti přijímají, v životě kralovati budou skrze Toho jediného Jezukrista." A v Ko.1,13: "Kterýž vytrhl nás z moci temnosti, a přenesl do království milého Syna Svého." Již nyní vládneme s Kristem, panujíce nad hříchem, světem, tělem a ďáblem a zjevujíce Jeho slávu a **JEHO SAMÉHO**, neboť to je Kristus v nás, působící všechno podle dobře libé vůle Své. Ano, již nyní jsme přeneseni s Kristem Ježíšem v nebeská místa.

"A učinil nás kněží." Ano, Jeho kněžími, kteří Mu přinášejí oběť chvály posvěcenými rty a kteří Mu zasvětili svůj život v oběť libou. V Duchu a v pravdě Jej vzývají. Přimlouvají a zastávají se. Krále a kněží našemu Bohu. Žádný div, že pro nás svět nemá již žádný půvab, neboť jsme zvláštním lidem, horlivě pamětlivým dobrých skutků. Jsme v Ném novým stvořením a tím můžeme být dětmi nebeského Otce.

PŘÍCHÁZĚ JÍCÍ BŮH

Zj.1,7: "Aj, běře se s oblaky, a uzříš Jej všeliké oko, i ti, kteříž Ho bodli; a budou plakati pro Něj všechna pokolení země, jistě. Amen."

On přichází. Ježíš přichází. Bůh přichází. Prorok přichází. Ten Kněz a Král přichází. Ten **VŠECHNO** ve **VŠEM** přichází. Ó, Pane Ježíši, přijdiž brzy. Amen!

On přichází. Přichází na oblacích, na oblacích slávy jak byl spatřen na hoře Proměnění. Jeho roucho bylo mocí slávy Boží běloskvoucí. **KAŽDÉ** oko Jej spatří. To znamená, že to není Vytržení. Tato událost se vztahuje na Jeho příchod jako Vládce světa. V té době budou naříkat všichni, kteří Jej svými vymyšlenými naukami bodli. Veškeré lidstvo bude v hrůze naříkat kvůli Tomu, Který je Slovo.

Toto je děj zjevení, jak jej nalézáme v Za.12,9-14. Zachariáš to prorokoval již asi před 2500 lety. Nyní je bezprostředně před tím, než se to stane. Slyš! "Nebo stane se v ten den, že shledám všechny národy, kteříž přitáhnou proti Jeruzalému, abych je zahladil. A vyleji na dům Davidův a na obyvatele Jeruzalémské Ducha milosti a pokorných proseb. I obrátí zřetel ke Mně, Kteréhož jsou bodli, ..." Kdy se vrátí Evangelium k Židům? Když se skončí doba pro národy z pohanů. Evangelium se navrátí zpět k Židům. Ó, kdybych vám jen mohl ještě trochu vyprávět o té mohutné události, jež se stane v naší do-

bě, totiž, když podle Zjevení 11 ti oba proroci, Mojžíš a Eliáš, vrátí Evangelium k Židům. Očekáváme to. Vše je uspořádáno. Právě tak jako Židé přinesli zvěst o spasení pohanů, tak ji přinesou pohané zpět Židům a Vytržení nastane.

Pamatujte na to, o čem jsme četli ve Zjevení a Zachariáši. Splní se to po souzení. Církev Prvorozených ale nepůjde soužením. O tom víme. Bible to učí.

V té době vyleje Bůh Svého Ducha na dům Izraelský. Je to stejný Duch, který byl vylit na pohany v jejich době. "I obrátí zřetel ke Mně, Kteréhož jsou bodli, a kvůli ti budou nad Ním jako kvílením nad jednorozencem; hořce, pravím, plakati budou nad Ním, jako hořce plačí nad prvorozeným. V ten den bude veliké kvílení v Jeruzalémě, jako kvílení v Adadremmon na poli Mageddo. Nebo kvůli ti bude země, každá čeleď obzvláštně, čeleď domu Davidova obzvláštně, a ženy jejich obzvláštně, čeleď domu Nátanova obzvláštně, a ženy jejich obzvláštně, ..." a každý dům obzvláštně, když On přijde v oblacích chvály ve Svém Druhém Příchodu. Tito Židé, kteří Ho bodli, Ho potom uvidí, jak jinde říká Písmo: "Odkud máš ty jizvy?" a On řekne: "V domě mých přátel." Avšak nebude to jen doba nařikání pro Židy, kteří Ježíše odmítli jako svého Mesiáše, nýbrž také pro pohany, kteří Ho odmítli jako Spasitele.

Bude to doba pláče a nařikání. Také spící panny budou nařikat. Ony představují církev, která odmítla olej (jenž je symbolem Ducha Svatého) pro své lampy (symbol těla nebo nádoby pro olej), až pro ně bylo příliš pozdě. Není tomu tak, že by nebyli dobrými lidmi. Byly to panny a to znamená, že měly vysokou morálku. Ale chyběl jim olej v lampách, proto byly vypuzeny ven, kde je pláč a skřipění zubů.

Chceme nyní uvést typ z Genesis, kapitola 45, kde Josef potkává své bratry a dává se jim poznat. Genesis 45,1-7: "Josef pak nemohá se déle zdržeti, přede všemi přistojícími zvolal: Každé všechněm ven! I nezůstal žádný s nimi, když se známil Josef s bratřími svými. Potom pozdvihl hlasu svého s pláčem; a slyšeli to Egypťští, slyšel také dům Faraonův. I řekl Josef bratřím svým: Já jsem Josef. Ještě-li jest živ otec můj? A nemohli mu odpověděti bratři jeho; nebo se ho velmi ulekli. Tedy řekl Josef bratřím svým: Přistuptež medle ke mně. I přistoupili. A řekl: Já jsem Josef, bratr váš, kteréhož jste prodali do Egypta. Protož nyní nermuťte se, a neztěžujte sobě toho, že jste mne sem prodali; nebo pro zachování života vašeho poslal mne Bůh před vámi. Nebo dvě léta již hlad jest v zemi, a ještě pět let přijde, v nichž nebudou orati, ani žíti. Poslal mne, pravím, Bůh před vámi, pro zachování vás ostatků na zemi, a pro zachování životů vašich vysvobozením velikým."

Není to v nádherném souladu se Za.12? Kdo obě tato místa navzájem porovná, musí tu událost správně vidět.

Josefa bratři již v mládí nenáviděli. Proč byl nenáviděn svými bratry? Jen proto, že byl duchovní. Nemohl přece za to,

že viděl vidění, měl od Boha sny a znal jejich výklad. To vše v něm bylo. Nemohl navenek nic jiného projevovat, než to, co v něm bylo. Nenávist bratří byla jen kvůli těmto věcem, ale jinak bez příčiny. Byl však miláčkem svého otce, neboť jeho otec byl prorok a měl pro to porozumnění. To je dokonalý typ Krista. Bůh Otec miloval Syna, avšak Jeho bratři (učenci a farizeové) Ho nenáviděli, protože mohl uzdravovat nemocné, dělat divy, zjevoval budoucí věci, viděl vidění a vykládal. Toto sice nebyl důvod k tomu, aby Jej nenáviděli, ale oni to přece dělali, podobně jako bratři Josefovi, nenáviděli Jej bez příčiny.

Pohleďte přece, jak synové Jákobovi s Josefem zacházeli. Hodili ho do jámy, vzali jeho sukni proměnných barev, jíž mu otec dal a namočili ji v krvi, aby otec myslel, že byl usmrčen divokým zvířetem. Potom ho prodali otrokářům, kteří ho přivedli do Egypta, kde byl opět prodán generálovi. Žena generála jej lstivě dostala do žaláře. Po nějakém čase na něj jeho prorocké nadání obrátilo pozornost faraona a byl povýšen na pravici faraona s takovou autoritou, že nikdo nemohl přijít k faraonovi, než jedině přes Josefa.

Pojďme a blíže pozorujme Josefův život v Egyptě, neboť zde vidíme dokonalý obraz na Krista. V domě generála byl falešně obviněn, haněn a bezdůvodně uvězněn, tak se to stalo i s Ježíšem. Tam ve vězení řekl spoluvězňům, číšníku a pekaři, výklad jejich snů. Číšník byl omilostněn a směl žít, druhý byl odsouzen k smrti. Kristus byl uvězněn na kříž, opuštěn Bohem i lidmi. Po obou stranách viseli zločinci, jeden z nich zemřel duchovní smrtí, avšak ten druhý obdržel život. Když Ježíš Svoje dílo na kříži dokončil, byl vyzdvížen do nebes a sedí nyní na pravici velkého Ducha Jehovy, nikdo nemůže přijít k Bohu než jedině skrze Něho. On je **JEDINÝ** Prostředníkem mezi Bohem a lidmi, On je vším, co potřebujete. Žádná Maria nebo svatí, jenom Ježíš.

Vracejíce se k Josefovi, můžeme říci, že všechno, co v Egyptě podnikl, se mu zdařilo. Jeho první zaměstnání u generála se mu dařilo. Ano i v žaláři se mu dařilo. Když Ježíš přijde, i ta poušť zkvete jako růže. On je "Syn Prospěchu". Jako žádný věk neprosplával tak jako za Josefa, tak na tuto Zemi přijde takové požehnání, jak to svět ještě nezažil. Všichni potom budeme moci sedět pod svým vinným kmenem s radostí a jásáním a navždy žít v Jeho přítomnosti. V Jeho přítomnosti je plnost radosti a po Jeho pravici je rozkoš na věky. Chvála Bohu.

Povšimněte si, prosím, že Josefův příchod oznamovali hlasem trouby. Lidé volali: "Padněte na kolena, přichází Josef!" Nezáleželo na tom, čím kdo byl zaměstnán, když zazněla trouba, sklonila se kolena. Zda něco prodávali na ulici, natahovali zrovna ruce po penězích, ale museli se zastavit a sklonit kolena, když zazněla trouba. I když to byl umělec či herec, musel se zastavit uprostřed dějství a sklonit kolena před Jose-

fem, když byla jeho přítomnost oznámena zvukem trouby. Ó, ten den je blízko, kdy se všechno zastaví, neboť trouba Boží zazní a mrtví v Kristu vstanou. To bude úsvit slavného jitra, věčného jasu a krásy. Potom se všechna kolena před Ním skloní, neboť stojí psáno: "Protož i Bůh povýšil Ho nade vše, a dal Jemu Jméno nad každé jméno, aby ve Jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na zemi, i těch, kteříž jsou pod zemí, a každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha Otce." Fp.2,9-11.

Musíme si všimnout ještě jednoho nádherného zjevení v předobrazu Josefa. Během toho, co dlel Josef v Egyptě, obdržel pohanskou nevěstu, ze které se mu narodili synové Efraim a Manasses. Josef prosil svého otce, aby oba tyto syny požehnal. Postavil je před Jákoba tak, že Manasses, prvorozený, stál po jeho pravici a Efraim po levici. Jákob však, když jim žehnal, zkřížil svoje ruce. Svoji pravici položil na mladšího syna. Tu Josef vykřikl: "Ne tak, otče, tento po tvou pravici je prvorozený." Avšak Jákob řekl: "Bůh zkřížil mé ruce." V tom předobrazu vidíme, že požehnání, které patřilo prvorozenému (Židé) bylo dáno mladšímu (pohané) skrze kříž (zkřížené ruce) Pána Ježíše Krista. Požehnání přichází jen skrze kříž. Ga.3,13-14: "Ale vykoupil nás Kristus z zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím, (nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož visí na dřevě,) aby na pohany to požehnání Abrahamovo přišlo v Kristu Ježíši, a abychom zaslíbení Ducha přijali skrze víru." Požehnání Abrahamovo se dostalo pohanům skrze kříž. Židé odmítli kříž, proto si mohl Ježíš vzít nevěstu z pohanů.

Nyní budeme pozorovat, jak se Josef setkal se svými bratry. Vzpomínáte si, že nepřišli všichni bratři, avšak Josef na tom trval, aby se dostavili všichni, teprve pak se jim chtěl dát poznat. Konečně také přivedli chybějícího malého Benjamin. Malý Benjamin byl vlastním bratrem Josefovým. Teprve nyní byla jeho duše dojata a vzplála. A když náš Josef, totiž Ježíš, přijde k národu, který přikázání Boží zachoval a vrátil se do Palestiny, Jeho duše vzplane. V Benjaminovi je nám znázorněno těch 144 000 Izraelitů, kteří se z celého světa navrátili ke své záchraně do Palestiny. Budou tam stát, připraveni Jej přijmout, Toho Jež vpravdě poznat, znamená Život věčný. Potom zvolají: "Toto je náš Bůh, na Něž jsme očekávali." Potom uvidí Toho, Kterého bodli a v ohromení zvolají: "Odkud máš tyto rány? Jak se to stalo?" Potom budou bédovat a plakat. Každá rodina zvlášť a každý jednotlivec zvlášť, v bolestech a žalu.

Kde se ale bude nacházet Církev z pohanů v té době, kdy se Ježíš dá poznat Svým bratřím? Nezapomeňte, že Josefova nevěsta, se svými dvěma dětmi, byla v paláci, jelikož Josef přikázal: "Vyveďte všechny pryč; odveďte je ven." Tak nevěsta z pohanů byla ukryta v Josefově paláci. Kam bude vytržena Církev z pohanů? Do paláce. Nevěsta bude vzata z této Země. Ona bude vzata před velikým soužením, aby se setkala se Svým Pánem

v povětrí. Pak po dobu tři a půl roku bude vylita odplata Božího hněvu a ona bude na veliké svatební Večeři Beránka. Potom přijde, nechá Svoji nevěstu v "domě Svého Otce", aby se dal poznat Svým bratřím. Přesně v tom okamžiku bude zrušena smlouva antikristova, kterou uzavřeli Židé s Římem. Potom Řím vyšle trupy všech svých spojenců, aby zničili všechny bohobojné, v Slově zůstávající Židy. Avšak až přijdou k městu, aby je zbořili, objeví se na nebi znamení Syna Člověka. Přijde se Svým mohutným vojskem, aby zničil ty, kteří kazili Zemi. Když bude nepřítel poražen, přichází Ježíš a představuje se těm 144 000. Poté, když spatřili velké skutky spasení, přicházejí, aby zakusili i Jeho moc. Oni ale nyní vidí i Jeho rány. Poznají, že Jej po celou tu dobu odmítali a proto jsou naplněni hrůzou a strachem, pláčí. Daří se jim tak, jako Josefovým bratřím, když stáli před ním. Byli plni úzkosti a strachu, že budou zabiti. Avšak jak Josef řekl: "Nedělejte si žádné výčitky, je to tak dobře, Bůh to vše učinil, aby vás zachoval při životě." Tak i Ježíš bude říkat: pokoj a láska buď vám.

Proč Židé odmítli Ježíše? Bůh byl ve všem! Jedině tímto způsobem si mohl vzít Svoji nevěstu z pohanů. Zemřel na kříži, aby zachoval život Církvi z pohanů.

Těch 144 000 nepatří k nevěstě. Ve Zj.14,4 jsou nazýváni panici a následují Beránka, kamkoli jde. Skutečnost, že se neposkvrnili s ženami, poukazuje na to, že to jsou kleštěnci (Mt.19,12). Kleštěnci byli strážci ženských komnat. Byli to služebníci. Všimni si, že nesedí na trůnu, nýbrž před trůnem. Ne, oni nejsou v nevěstě, ale budou v tom přeslavném tisíciletém království.

Potom vidíme, když se poslední Izraelité spojí v lásce k Pánu a nepřítel bude zničen, připraví Bůh Svoji svatou horu, Svoji novou zahradu Eden pro nevěstu a Svoje i její pomocníky, pro dobu tisíce let líbáněk na této Zemi. Adam a Eva nedosáhli v zahradě tisíc let, avšak Ježíš, druhý Adam a Jeho Eva (Pravá Církev) naplní celý plán Boží.

Ó, jak se Bible opakuje. Scéna Josefa a jeho bratří se chystá, aby se opakovala, neboť Ježíš přijde brzy.

Zatímco opouštíme typ Josefa, rád bych ještě na něco zaměřil vaši pozornost, co se týká konečné doby. Pamatujete, že Josef mluvil se svými bratry prostřednictvím tlumočníka, když u toho Benjamin nebyl, ačkoli uměl hebrejsky. Mluvil se svými bratry v jiném jazyce. Víte, že první pohanský věk, (věk babylonský, hlava ze zlata), obdržel v jazycích, to znamená v jiné řeči, poselství na stěně? Tento věk končí stejným způsobem. Hojnost mluvení v jazycích v naší době je dalším znamením a důkazem toho, že se doba pro pohany končí a že se Bůh znovu obrací k národu Izrael.

On přijde brzy! Alfa a Omega, Prorok, Kněz a Král, Ten Všechno ve Všem, Pán Bůh Zástupů, přijde brzy! Ano, Pane Ježíši, Ty Jediný Pravý Bože, přijdiž brzy!

DRUHÁ KAPITOLA

VIDĚNÍ NA PATMU

Zjevení 1,9-20

Jan na Patmu

Zj.1,9: "Já Jan, i bratr váš, i spoluúčastník v ssoužení, i v království, i v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově, kterýž slove Patmos, pro Slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista."

Řada vidění a zjevení Osoby Ježíše Krista byla dána Janovi, když byl vypovězen do vyhnanství na ostrov Patmos. Tento malý ostrov v Egejském moři je vzdálen asi 30 mil od pobřeží Malé Asie. Je velmi skalnatý, plný hadů a škorpiónů a nemá proto žádný hospodářský význam. Byl tedy římským impériem použit jako trestanecká kolonie, kde byli věznění těžcí zločinci a političtí vězni.

Jan sám se zde představuje jako bratr, který prochází soužením. Stejnou měrou procházela i církev velkým soužením a pronásledováním. Nejen, že tomu náboženství bylo všude odpíráno, nýbrž mnozí z nich byli uvrženi do žaláře a usmrceni. Jan byl mezi mnohými těmi, kteří trpěli kvůli Slovu Božímu a svědectví Ježíše Krista. Když byl Jan zatčen, vařili ho 24 hodiny v nádobě s olejem, avšak bezúspěšně. Vztekem bezmocní úředníci ho prohlásili vinným kouzelnictvím a vypověděli na ostrov Patmos. Bůh však byl s ním. Zachoval ho, takže se později vrátil z ostrova do Efezu a tam zůstal jako pastýř církve až do své smrti.

Jan obdržel toto vidění v období dvou let, roku 95-96 P.K. Jsou to ta nejpozoruhodnější vidění ve Slově Božím. Celá kniha sestává ze symbolů a je terčem mnohé kritiky a polemiky. Nese však pečeť Boží. To ji činí autentickou a má nesmírnou hodnotu pro všechny, kteří čtou nebo slyší obsah těchto svatých stránek.

V DUCHU V DEN PÁNĚ

Zj.1,10: "A byl jsem u vytržení Ducha v Den Páně, i uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako trouby."

"Byl jsem v Duchu." Není to překrásné? Ó, jak to mám rád. Ta slova bychom mohli nazvat: "Plnost křesťanova života." Chceme-li žít jako křesťané, musíme být v JEHO Duchu. Jan zde nemluví o svém vlastním duchu, neboť z něho by tato vidění nemohla přijít. Musel a mohl to být jen Duch Boží. Také s námi musí být Duch Boží, jinak je všechna naše námaha marná. Pavel řekl: "Chci se modlit v Duchu, chci zpívat v Duchu. Chci žít v

Duchu." Má-li mi být dopřáno něco dobrého, pak to bude zjeveno skrze Ducha, dokázáno Slovem a potvrzeno výsledky, které to přinese. Tak jistě, jako že musel Jan být v Duchu, aby přijal toto úžasné Zjevení čerstvě od Ježíše, tak jistě musíme my být v Duchu, chceme-li porozumět zjevením Božím, jež nám byla dána, abychom skrze Jeho Slovo mohli žít, jedná se totiž o téhož Ducha.

Hleďte přece, kolik jich kupříkladu čte Bibli, kde ve Skutcích 2,38 stojí: "Pokání činite, a pokřtí se jeden každý z vás ve Jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha Svateho" a oni to přehlíží. Kdyby to viděli, takže by se našli v Duchu, pak by viděli, že k přijetí Ducha Svateho je nutné činit pokání a dát se pokřtít ve Jméno Pána Ježíše, Bůh pak bude zavázán splnit své Slovo tím, že je naplní Duch Svátý. Poněvadž kdyby byli v Jeho Duchu, pak by je potkalo přesně to, co říká Slovo. Modlete se Bohu o zjevení Jeho Ducha, to je ten první krok. Vejděte do Ducha.

Zde je další příklad. Řekněme, že potřebuješ uzdravení. Co k tomu říká Slovo? Nuže, četli jsme to nescíslněkrát, avšak nebyli jsme při čtení v Duchu. Prosili jsme úpěnlivě Boha, aby nás vyučoval pravdě o tom svém Duchem? Kdyby se to bývalo stalo, pak bychom byli zavolali starší, vyznali své hříchy, dali se pomazat olejem a nechali za sebe modlit. To by bylo ono! A muselo by se to stát. Nemuselo by to třeba přijít bezprostředně, ale v Jeho Duchu je všechno v pořádku. Nemá již více žádnou výmluvu. Bůh vyplní Svoje Slovo. Ach, my potřebujeme vejít do Ducha a všechny věci se uskuteční. **NEZAČÍNEJTE NEJPRVE PŮSOBIT! VEJDĚTE V DUCHA A POTOM ZAČNĚTE BÝT ČINNÍMI A DÁVEJTE POZOR, CO BUDE KONAT BŮH.**

Všimli jste si kdy, jakým způsobem vchází svět do ducha světských věcí? Ať jdou na kopanou nebo jiné sportovní podujetí nebo tancovat. Nalézají se v tom dotyčném duchu. Oni tam nesedí jako nástěnné květiny nebo jako staré vyschlé hole. Oni celou duší vcházejí do těch věcí a sami se stávají částí toho. Avšak jak zlí jsou na křesťany, kteří žijí v Duchu Slova Božího. Nazývají je fanatiky a blouznivci. Ať mají kdekoliv nějakou příležitost ukázat svůj hněv, tak to udělají. Nedbejte toho, musí to tak být, vy přece víte, odkud to přichází. Jděte jen vpřed a buďte v modlitebném Duchu.

Náš duch je čistý. On je čerstvý. On je pravý. On je střízlivý a vážný, avšak nicméně plný radosti Páně. Křesťan nalézá v Pánu své celé potěšení, právě tak, jak si svět dopřává a nachází rozkoš ve vlastních radovánkách. Obojí jsou lidé - křesťané a nekřesťané. Obojí mají citová hnutí. Rozdíl spočívá jen v tom, že křesťanské srdce a city jsou zaměřeny na Pána Slávy a na Jeho lásku, zatímco svět uspokojuje žádosti těla.

To znamená, že Jan byl v Duchu v Den Páně.

Ó, to je vskutku verš, který opravdu vyvolal mnoho rozlič-

ných názorů, ačkoli by to vůbec nebylo nutné a také ani nemělo být, avšak mnozí prostě nevidí, co vlastně Slovo říká.

Předně nacházíme některé, kteří označují Den Páně jako Den Sabatu, který je pro ně Večerem. Pak tu jsou druzí, kteří označují Den Páně jako neděli, první den týdne. Avšak, jak by to mohl být některý z nich. Nebo dokonce oba dohromady; Jan přece toto vidění obdržel během dvou let. Co se vlastně událo, bylo, že Jan byl Duchem přenesen do Dne Páně, který je ještě před námi. Bible hodně mluví o Dni Páně, který přijde a Jan viděl nyní věci toho budoucího dne. Avšak zatím nechme naše myšlenky stranou a pokusme se najít přesný význam Sabatu dnes.

Sabat, jak to poznáváme z Nového zákona, **NENÍ** dodržování určitého dne. Nemáme žádný příkaz dodržovat neděli nebo sobotu, ani nemáme žádný příkaz zachovávat první den týdne, kterým je neděle. Zde je pravda ohledně sabatu. Žd.4,8-10: "Nebo byt Jozue v odpočínutí je uvedl (neboli v den odpočínutí), nebyl by potom mluvil o jiném dni. A protože zůstávat svátek (odpočínutí soboty) lidu Božímu. Nebo kdožkoli všel v odpočínutí Jeho, takéť i on odpočinul od skutků svých, jako i Bůh od Svých." Slyšeli jste závěrečný výrok poslední části verše dobře? "Bůh odpočinul od Svých skutků." Bůh dal Izraeli sedmý den jako jejich sabat v úpomínku na Jeho vlastní dílo, na stvoření světa, se vším, co je v něm. Stvoření bylo dokončeno. Přestal se Svojí prací. Odpočinul. Bylo to dobré, dát lidu jeden den jako den odpočinku, neboť byli všichni na stejném místě a v jedné době. Avšak dnes je na jedné polovině Země den a na druhé noc a proto by to vůbec nefungovalo.

Podívejme se dále, co Bible učí o odpočinku Sabatu. "Nebo kdožkoli všel v odpočínutí Jeho." Toto vejítí musí mít za následek "zůstávání v tom". Je to věčný odpočinek, jehož je sedmý den jen obrazem. Sedm je dokonalost, osmý den by se tím stal opět prvním, proto Ježíš vstal prvního dne v týdně. V Ném máme Život, věčné odpočínutí Sabatu. Z toho vidíme, proč Bůh nedal nějaký určitý den v týdně jako sobotu (odpočínutí), neboť jsme navždy vešli do Jeho odpočínutí a zůstáváme v něm. To Izrael nemohl, oni přece měli jen stínový obraz skutečnosti, které se my těšíme. Proč bychom se měli vracet ke stínovému obrazu, jestliže již máme skutečnost?

Jak obdržíme toto odpočínutí nebo setrvávání v Sabatu? Děje se to skrze Ježíšovo pozvání. On řekl v Mt.11,28-29: "Poďtež ke Mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a Já vám odpočínutí dám. Vezměte jho Mé na se, a učte se ode Mne, ... a naleznete odpočínutí (nebo držení sabatu, ne jednoho dne, nýbrž věčný Život, Sabat) dušem svým." Lhostejno, jak dlouho jste pracovali pod tíží svých hříchů, ať to bylo deset, třicet, padesát nebo více let, pojdte s vaším obtížným a unaveným životem a naleznete odpočínutí (ten pravý Sabat). Ježíš vám dá toto odpočínutí.

Nuže, které je to skutečné odpočínutí, které Ježíš dá?

Iz.28,8-12: "Nebo všickni stolové plní jsou vývratků a lejn, tak že žádného místa čistého není. Kohož by vyučoval umění? A komu by posloužil, aby vyrozuměl naučení? Zdali ostaveným od mléka, odtrženým od prsí? Poněvadž měli naučení za naučením, naučení za naučením, správu za správou, správu za správou, trochu odtud, trochu od onud. A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, kdyžto jim řekl: Totoť jest odpočinutí, způsobte odpočinutí (Sabat) ustalému, toť jest, pravím, odpočinutím (nebo držení Jeho Sabatu). Ale nechtěli slyšeti." Zde v Izaiášovi je to prorokováno. Přibližně za 700 let po tom, se to tam o Letnicích splnilo, když byli naplněni Duchem Svatým, jak to bylo předpověděno. To je to pravdivě zaslíbené odpočinutí. Když byli naplněni Duchem Svatým, přestali se svými světskými skutky. Zanechali svých světských a zlých cest. Duch Svatý se zmocnil jich i jejich života, oni vešli v odpočinutí. To je vaše odpočinutí. To je váš Sabat. Není to ani nějaký den, ani nějaký rok, nýbrž věčnost v naplnění a požehnání v Duchu Svatém. Vy jste ustali a Bůh koná. Je to Bůh, který ve vás působí chtění i skutečné činění Svě dobré vůle.

Udělám zde zmínku o sabatistech, kteří tvrdí, že se scházíme v nesprávný den v týdnu, děláme-li to v neděli, v první den týdne. Zde je něco, co řekl Justin ve druhém století: "V neděli se koná shromáždění všech, kteří bydlí ve městech a na vesnicích a bude čten oddíl pamětí apoštolů a Písem tak dlouho, jak to čas dovolí. Až skončí čtení, dá předsedající v kázání napomenutí a povzbuzení k napodobení těchto ušlechtilých věcí. Po tom všem povstaneme, abychom se společně pomodlili. Na závěr modlitby, jak jsme to sepsali, bude před nás položen chléb a víno, vzdáme díkyčinění a shromáždění odpoví 'Amen'. Potom bude každému podán chléb a víno a každý se toho zúčastní. Diakoni z toho také přinesou těm, kteří nejsou přítomni. Zámožní a ochotní pak dají svůj příspěvek podle své svobodné vůle a tato sbírka bude dána předsedovi, který z toho podpoří sirotky, vdovy, vězně a cizince, kteří jsou v nouzi." Z toho vidíme, že ti, kteří tvrdí, že se raná církev držela židovské tradice v tom, že se shromažďovala v poslední den v týdnu, jsou neznalí toho, co o tom vlastně dějiny mluví a nejsou tudíž důvěryhodní.

Ó, kéž by lidé přišli k Němu a našli toto odpočinutí. Touha zde je, avšak většina z nich neví, jak může být ukojena. Pokouší se to ukojit náboženskými metodami, dodržováním určitých dní, přijímáním denomináčích vyznání a dogmat. Avšak nenalézají žádného naplnění. Ostatní se o to pokoušejí v zábavách, pitím a jinými tělesnými radovánkami a domnívají se, že ve světských rozkoších může být nějaké ukojení. Ale v tom není žádné odpočinutí. Kouří, užívají tablety na uklidnění nervů, ale v těchto zemských prostředcích není odpočinutí. Oni potřebují Ježíše. Potřebují nebeské prostředky odpočinutí v Duchu.

Je mnoho těch, kteří jdou v neděli do kostela. Nic proti

tomu. Avšak lidé již více nevědí, jakým způsobem se mají přiblížit k Bohu a jak Jej mají uctívat. Ježíš řekl, že praví ctitelé budou Boha vzývat v Duchu a v pravdě, Jan 4,24. Avšak, co můžeme očekávat v církvi, kde o Bohu vědí tak málo, takže o vánocích mluví o Mikuláši a o velikonocích o velikonočním zajíčku? Odkud pocházejí tyto věci? Oni to převzali z pohanství a začlenili to do učení církve. Avšak, kdo se obrací k Pánu a je naplněn Duchem Svatým, ten se všemi těmito věcmi přestane. On nalezl své duši odpočinutí. Začal skutečně žít a miluje Boha a uctívá Jej.

Nyní se vraťme k našemu místu Písma. Nyní víme, čím Den Páně není. Není to ani sobota ani neděle. Co to tedy je? Nechme si to takto vysvětlit: dnes určitě není Den Páně. Je to den lidí. Jsou to skutky lidí, lidská díla, lidské kostely, lidské představy o vzývání, všechno je v rukou lidí; neboť je to svět lidí (kosmos). **AVŠAK DEN PÁNĚ PŘÍCHÁZÍ.** Ano, přichází. Je to právě v čase Zjevení Ježíše Krista, kdy byl Jan v Duchu přenesen a skrze Ducha přesazen v ten Velký Den, který přichází. Den Páně nastane tehdy, až skončí dny lidí. Den Páně nastane tehdy, když padnou soudy a potom přichází tisícileté království. Dnes si ještě z křesťanů tropí žerty a posmívají se jim. Avšak nadchází ten velký a pozoruhodný den, kdy všichni budou bédovat a úpět, neboť Beránek přichází, aby v hněvě soudil tento svět. Pak budou mít spravedliví svůj den s Pánem, neboť bezbožní budou hořet a spravedliví půjdou po jejich popole do tisíciletého království. Malachiáš 4,3: "A pošlapáte bezbožné, tak že budou jako popel pod nohama vašimi v den, kterýž já učiním, praví Hospodin Zástupů."

HLAS JAKO TROUBY

Zj.1,10: "... i uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako trouby." Jan byl v Duchu a viděl ten veliký a nádherný Den Pána Ježíše a Jeho svatou moc. Budoucnost byla odhalena a Jan obdržel naučení od Boha. Jan neřekl, že to byla trouba. Znělo to jako trouba. Když zazněla trouba, dělo se něco neobyčejného. Je to podobné heroldu, poslu krále, přicházejícímu k lidem. On napřed troubí na troubu. Je to naléhavé volání. Lid se shromaždí, aby slyšel. (Izrael se shromáždil vždy, když zazněla trouba.) Blížilo se něco důležitého. "Slyšte, slyšte." Tak tento hlas měl tu stejně naléhavou výzvu jako trouba. Byl silný a jasný, děsící a probouzející. Ó, kéž bychom mohli slyšet hlas Boží jako hlas trouby v těch dnech, poněvadž je to 'Trouba Evangelia' která dala zaznít 'Slovu Prorocství', aby nás upozornilo a připravili jsme se na to, co přichází na Zemi.

PŘÍKAZ KE PSANÍ

Zj.1,11: "An dí: Já jsem Alfa i Oméga, Ten První i Poslední, a což vidíš, piš do knihy, a pošli sedmi zborům, kteříž jsou v Azii, do Efezu, a do Smyrny, a do Pergamu, a do Tyatiru, a do Sardy, a do Filadelfie, i do Laodicie." Zde to vidíme! Ten První i Poslední, Alfa i Omega, **VŠECHNO** ve všem. Jeden pravý Bůh. Hlas a Slovo Boží. Skutečnost a pravda jsou blízko. Ó, jak nádherné to přece je, být v Duchu. Ó, být v Boží přítomnosti a slyšet Jej... "A což vidíš, piš do knihy, a pošli sedmi zborům." Hlas, který vyřkl Jeho Slovo v zahradě Eđen a na hoře Sinaj, hlas, který byl rovněž v dokonalé nádhře slyšen na Hoře Proměnění, zaznívá znovu, tentokrát pro sedm církví, oznamující dokonalé dokončené zjevení Ježíše Krista.

"Jene, napiš tato vidění. Podej o tom zprávu pro věky jež budou následovat, neboť to jsou pravá prorocství, která se **MUSÍ** naplnit. Napiš, pošli je a oznam je."

Jan poznal onen hlas. Také ty poznáš Jeho hlas, když On zavolá, jsi-li jedním z těch Jeho.

ZLATÝ SVÍCEN

Zj.1,12: "I obrátil jsem se, abych viděl ten hlas, kterýž mluvil se mnou, a obrátiv se, uzřel jsem sedm svícňů zlatých." Jan neřekl, že se obrátil, aby uviděl toho, jehož hlas slyšel, on se obrátil, aby spatřil hlas. Ó, já to miluji. On se obrátil, aby spatřil hlas. Neboť hlas a osoba jsou jedno. Ježíš je to **SLOVO**. Jan 1,1-3: " Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci skrze Ně učiněny jsou, a bez Něho nic není učiněno, což učiněno jest." Vidíte-li kdy správně Slovo, pak vidíte Ježíše.

Když se Jan obrátil, uviděl sedm zlatých svícňů. Ve skutečnosti to byly lampy. Podle verše 20 je to těch sedm církví: "sedm svícňů, kteréžs viděl, jest sedm zborů." Svíce sotva mohly reprezentovat církve. Svíce hoří, avšak po určité době se stráví. Umírá, nic z ní nezůstane, ale lampa obsahuje trvalé hodnoty, které nenalézáme ve svíci.

Chcete-li o tom mít přesný obraz, pak čtěte Zachariáš 4,1-6: "Potom navrátil se anděl, kterýž mluvil se mnou, a zbudil mne jako muže, kterýž zbuzen bývá ze sna svého. I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím, že aj, svícen zlatý všecken, a olejný dčbán na vrchu jeho, a sedm lamp jeho na něm a sedm nálevek k těm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho. A dvě olivy při něm, jedna na pravé straně dčbánu olejného, a druhá po levé straně jeho. Tehdy odpověděl jsem a řekl jsem andělu

tomu, kterýž mluvil ke mně, řka: Co ty věci jsou, pane můj? A odpovídaje anděl, kterýž mluvil se mnou, řekl mi: Což nevíš, co ty věci jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj. Tedy odpovídaje, mluvil ke mně, řka: Toto jest Slovo Hospodinovo k Zorobábelovi, řkouc: Ne silou, ani mocí, ale Duchem Mým, praví Hospodin Zástupů." Zde je ukázán svícen z čistého zlata. Svítí jasně, neboť má dostatek oleje, který čerpá ze dvou olivovníků, které stojí po obou stranách. Ty dva stromy reprezentují Starý a Nový zákon a olej samozřejmě reprezentuje Ducha Svátého, který jediný může dát světlo Boží lidem. Anděl, který mluvil k Zachariášovi, řekl asi toto: "Cos uviděl, znamená, že církev ne svojí vlastní silou a mocí může něco dokázat, nýbrž jen Duchem Svatým."

Pozoruj svícen a uvidíš, že nádobka na olej je umístěna samozřejmě uprostřed jeho sedmi ramen, která vycházejí z ní. Ta nádobka je naplněna olivovým olejem, který je nasáván sedmi knoty, umístěnými v těchto sedmi ramenech. Je to tentýž olej, který hoří a dává světlo na konci sedmi nálevek. Toto světlo nesmělo zhasnout. Kněží jen neustále dolévali do nádobek olej.

Lampy byly zapalovány zvláštním způsobem. Nejdříve vzal kněz oheň z posvěceného oltáře, který byl původně zapálen ohněm Božím. Nejdříve zapálil lampu umístěnou nad nádobkou. Pak zapálil druhou lampu, berouce olej z první lampy. Třetí lampa obdržela olej ze druhé lampy, rovněž tak čtvrtá ze třetí atd., až nakonec bylo zapáleno všech sedm lamp. Tak se stalo, že svatý oheň z oltáře podáváný od lampy k lampě, je obdivuhodným obrazem Ducha Svátého v sedmi Věkách Církve. To originální vy-lití o Letnicích, (které přišlo bezprostředně od Ježíše z Trůnu Milosti) uschopňuje Jeho Církev ve všech sedmi církevních věkách a dokazuje tím, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a na věky, ten nikdy se neměnící Bůh ve Svě podstatě a Svém jednání.

V Jan 15 Ježíš říká: "Já jsem vinný kmen a vy ratolesti." On je tím hlavním vinným kmenem, který pochází z originálního kořene, z originálního semene, které v sobě má život. Nu, vinný kmen nenese ovoce, nýbrž ratolesti. Prosím, povšimněte si tohoto: Do pomerančovníku můžete naroubovat větve grape-fruitu, citronovníku nebo mandarinky a všechny ty větve porostou, ale tyto naroubované větve neponesou pomeranče. Ne, pane. Větve citronovníku ponese citrony, větve grape-fruitu ponese grapy atd. Ale jestliže strom vypustí sám novou větev, bude to větev pomerančovníku a ponese pomeranče. Proč? Protože život kmene a té větve je totožný, což se však nevztahuje na naroubované větve. Naroubované větve v sobě mají život ze svých vlastních stromů, z jejich kořenů, z jiného semene. Jistě, ony nesou ovoce, avšak nikoli pomeranče. Ony to nedokáží, neboť nejsou originálem.

Tak je tomu i s církví. Vinný kmen byl rozštěpen a byly naroubovány větve. Naroubovali baptistickou větev, metodistickou

větev, presbyteriánskou větev a letniční větev. A tyto větve rodí ovoce baptistické, metodistické, letniční a presbyteriánské. (Denominační semena ze kterých vydávají své ovoce.) Ale když vinný kmen sám vyžene větev, pak je přesně taková jako vinný kmen sám. Bude to ta samá větev, která se ukázala o Letnicích. Bude mluvit v jazycích, bude prorokovat a bude mít moc a znamení z mrtvých vstalého Ježíše Krista. Proč? Protože se živí z přirozeného zdroje samého vinného kmene. Hleďte, ona nebyla naroubována do toho vinného kmene, ale **ZRODILA** se v něm. Když tyto ostatní byly naroubovány, nemohly dělat nic jiného, než vydávat své vlastní ovoce, neboť do tohoto vinného kmene nebyly vrozeny. Ony neznají originální život ani původní ovoce. Kdyby byly vzešly z něho, musel by se skrze ně ukázat a projevit ten stejný život, který byl v originálním kmenu (Ježíšovi). Jan 14,12: "Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve Mne, skutky, kteréž Já činím, i on činiti bude; a větší nad ty činiti bude, nebo Já jdu k Otci Svému."

Denominace, které jsou vedeny lidmi, nemohou být zrozeny z Boha, neboť je to Duch, **NE LIDÉ**, který dává život.

Ó, jak úchvatné to přece je, pozorovat těch sedm lamp, čerpajících život a světlo z nádoby na olej, protože jejich knoty jsou v ní ponořeny. Zde také vidíme úlohu sedmi poslů. Jejich život hoří v síle Ducha Svatého. Jejich knot je ponořen v Kristu. Prostřednictvím toho knotu čerpají ten stejný život Kristův a skrze ně dává světlo do církve. Jakého druhu světlo on přináší? Totéž světlo, kterým byla zažehnuta první lampa. A přes všechny věky, až do přítomného času posla posledního dne, tentýž život a totéž světlo je projevováno skrze život, který je skryt s Kristem v Bohu.

Toto se však netýká pouze poslů, nýbrž také každého pravého věřícího. Oni všichni čerpají z téhož zdroje, všichni jsou ponořeni do stejné nádoby. Zemřeli sami sobě a jejich život je skryt s Kristem v Bohu. Jsou zapečetěni Duchem Svatým. Ef.4,30: "A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, Kterýmž znamenání jste ke dni vykoupění." Nikdo je nemůže vytrhnout z Jeho ruky. Nikdo je nemůže přemluvit. Viditelný život hoří a svítí, vyzařuje světlo a projevy Ducha Svatého. Ten vnitřní, neviditelný život je skryt v Bohu a je vyživován Slovem Pána. Satan se jich nemůže dotknout. Ani smrt se jich nemůže dotknout, neboť ztratila svůj osten a hrob své vítězství. Díky buď Bohu, oni mají vítězství v Pánu Ježíši Kristu a jen skrze Něho. Amen a Amen.

J I Ž N E K N Ě Z

Zj.1,13: "A u prostřed těch sedmi svícňů podobného Synu Člověka, oblečeného v dlouhé roucho, a přepásaného na prsech pasem zlatým."

Zde stojí On, podobný Synu Člověka. Tak jako drahokam je ještě působivějším v prstenu, tak On je oslaven uprostřed církví. Je Den Páně, neboť Jan Jej již neviděl jako kněze, nýbrž jako přicházejícího Soudce. Zlatý pás již není více opásán kolem beder, jak to musel nosit kněz, když konal službu Boží ve Svatyni Svatých, nýbrž je nyní kolem Jeho ramen, neboť již není knězem, ale **SOUDCEM**. Nyní se splňuje Jan 5,22: "Aniž zastí Otec soudí koho, ale všecken soud dal Synu." Jeho služba skončila. Kněžství pominulo. Dny prorocství skončily. On tam stojí přepásán jako **SOUDCE**.

SEDMERONÁSOBNÁ SLÁVA JEHO OSOBY

Zj.1,14-16: "Hlava pak Jeho a vlasové bílí, jako bílá vlna, jako sníh, a oči Jeho jako plamen ohně. Nohy pak Jeho podobné mosazi, jako v peci hořící; a hlas Jeho jako hlas vod mnohých. A měl v pravé ruce Svě sedm hvězd, a z úst Jeho meč s obou stran ostrý vycházel; a tvář Jeho jako slunce, když jasné svítí."

Ó, jak obdivuhodným a inspirujícím byl pro Jana, který byl kvůli Slovu ve vyhnanství, zjev Ježíšův. Nyní viděl to živé **SLOVO** stát před sebou. Jaká to poučující vize. Každá popsaná vlastnost má nějaký význam. Jaké to zjevení Jeho nádherné Bytosti.

1. Jeho Vlasy Bílé Jako Sníh

Nejdříve si Jan všímá a zmiňuje se o bělosti Jeho vlasů. Byly bílé, tak bílé jako sníh. To nemá nic společného se stářím. Ó nikoli. Ta skvoucí bělost vlasů svědčí o důstojnosti, zkušenosti a moudrosti. Ten Věčný nestárne. Co ostatně znamená pro Boha čas? Čas pro Boha málo znamená, ale moudrost znamená mnoho. Je to tak, jak Šalomoun prosil o moudrost, aby mohl spravovat národ izraelský. Nyní přichází On, Soudce vsí země. Je korunován moudrostí. To znamenají bílé skvoucí vlasy. Pohleď na to u Daniele 7,9-14: "Hleděl jsem, až trůnové ti svržení byli, a Starý Dnů posadil se, Jehož roucho jako sníh bílé, a vlasové hlavy Jeho jako vlna čistá, trůn jako jiskry ohně, kola Jeho jako oheň hořící. Potok ohnivý tek l a vycházel od Něho, tisícové tisíců sloužili Jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisíců stálo před Ním; soud zasedl, a knihy otevřeny byly. Patřil jsem tehdaž, hned jakž se začal zvuk té řeči pyšné, kterouž roh mluvil; patřil jsem, dokudž ta šelma nebyla zabita, a vyhlazeno tělo její, a dáno k spálení ohni. A i ostatkům šelm odjali panství; nebo dlouhost života jim odměřena byla až do času, a to uloženého času. Viděl jsem u vidění nočním, a aj, s oblaky nebeskými podobný Synu Člověka přicházel; potom až k Starému Dnů přišel, a před Něj postaven byl. I dáno jest Jemu panství a sláva i království, aby všickni lidé, národové a jazykové sloužili Jemu; Jehož panství jest panství věčné,

kteréž nepomíjí, a království Jeho, kteréž se neruší." Tu to máme. Daniel Ho viděl s bílými vlasy. On byl Soudce, který otevřel knihy a na jejich základě soudil. Daniel Ho viděl přicházejícího na oblacích. To je přesně to, co viděl Jan. Oni oba Ho viděli úplně stejně. Viděli Soudce s soudcovským pásem na Jeho prsou, stojícího tam, čistého a svatého, plného moudrosti, plně oprávněného soudit celý svět v spravedlnosti. Hallelujah.

Dokonce i svět rozumí tomuto symbolu, neboť ve starých dobách se objevoval soudce během procesu s bílou parukou a oděn v dlouhé roucho, které ukazovalo jeho úplnou autoritu (roucho od hlavy k patě), k vynesení rozsudku.

2. Jeho Oči jako Oheň

Pomyslete na to. Ty oči, které byly kdysi zakalené slzami smutku a lítosti. Ty oči, které plny soucitu plakaly nad hrobem Lazara. Ty oči, které zlo těch, kteří Jej přibíjeli na kříž, neviděly, ale žalostně zvolal: "Otče, odpusť jim!" Nyní jsou tyto oči jako plamen ohně, jsou to oči Soudce, Který odplatí těm, kteří Ho odmítli.

Ze všech lidských emocí, které se u Něho nejvíce projevovaly, když se zjevil jako Syn Člověka, byl nejčastější pláč. Avšak za těmi slzami a žalem byl vždy ještě Bůh.

Ty samé oči viděly vidění. Nahlížely hluboko do srdcí lidí a poznávaly nejtajnější myšlenky a znaly jejich rozličné cesty. Ano, ze smrtelných očí hleděl Bůh, Který těm, kteří Ho nepoznali, provolával, Kým On byl: "... Nebo jestliže nebudete věřit, že Já jsem, zemřete v hříších svých." Jan 8,24. "Nečiním-liť skutků Otce Svého, nevěřte Mi. Pakliž činím (skutky Mého Otce), byste pak Mně nevěřili, skutkům věřte, ..." Jan 10,37-38. Jako Jeremiáš v dávných dobách, byl On plačícím prorokem, protože lidé Slovo Boží nepřijímali a zjevením pohrdali.

Tyto jako oheň planoucí oči Soudce přehlížejí i nyní život všeho těla. On prohlíží celou zemi, prochází tam a zpět, a není nic, co by neviděl. On zná žádosti srdce a úmysly každého. Nic není skryto, nýbrž je všechno obnažené před Tím, s Nímž máme co do činění. Pamatujte na to, On ví i to, co si nyní myslíte.

Ano, On tam stojí jako Soudce s planoucími zraky, aby konal soud. Den milosti je pryč. Ó, kdyby jen lidé činili pokání a hledali Jeho tvář v spravedlnosti, dokud je ještě čas. Aby našli místo odpočinku na Jeho hrudi, než tento svět vzplane v ohni.

3. Nohy Podobné Mosazi

"Nohy pak Jeho podobné mosazi, jako v peci hořící." Mosaz je známa svojí tvrdostí. Neznáme nic, čím bychom ji mohli změkčit. Avšak tyto nohy z mosazi mají ještě větší význam, neboť prošly rozpálenou ohnivou pecí, zkouškou, kterou žádný člověk nikdy nešel. Ano, to souhlasí. Mosaz má význam Božího soudu,

Bůh rozsudek vyřkl a vykonal. Jan 3,14-19: "A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, takť musí povýšen býti Syn Člověka, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný. Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna Svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný. Neboť neposlal Bůh Syna Svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze Něho. Kdož věří v Něho, nebude odsouzen, ale kdož nevěří, jižť jest odsouzen; nebo neuvěřil ve Jméno jednorozeného Syna Božího. Totoť pak jest ten soud, že světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli světlo; nebo skutkové jejich byli zlí." Num.21,8-9: "I řekl Hospodin Mojžíšovi: Udělej sobě hada podobného těm ohnivým, a vyzdvihni jej na sochu; a každý uštknutý, když pohledí na něj, živ bude. I udělal Mojžíš hada měděného (v angl. textu: bronzového) a vyzdvihl jej na sochu; a stalo se, když uštkl had někoho, a on vzhlédl na hada měděného, že zůstal živ." Izrael zhřešil. Hřích musel být odsouzen. Bůh Mojžíšovi přikázal, aby umístil měděného hada na tyč a kdo na něho pohlédl, byl od trestu za hřích zachráněn.

Měděný had představoval hřích ze zahrady Eden, kde had svedl Evu do hříchu. Měď mluví o soudu, proto také oltář z mědi, na který byly kladeny oběti za hřích, kde trest za hřích byl usmířen. Když se Bůh soudil ve dnech Eliášových s Izraelem kvůli jejich hříchu, nenechal spadnout žádný déšť a nebe bylo jako z mědi. Ve znázornění hada z mědi na kůlu vidíme, že hřích je již odsouzen. Měď znamená Boží soud nad hříchem. Proto kdo vzhlédl k hadu na kůlu a poznal jeho význam, byl uzdraven, neboť je to dílo spasení, způsobené Pánem.

Had na tyči je obrazem toho, k jakému účelu přišel Ježíš na tuto zem. Stal se tělem, aby na Sebe mohl vzít Boží odsouzení za hřích. Také podstavek obětního oltáře byl z mědi, což znázorňuje Beránka, zabitého před založením světa. Soud na Něj byl uvalen ještě dříve, než tu vůbec byli hříšníci. Spasení je jedině od Pána. On Sám šlapal přes vína hněvu a prchlivosti Boží. Jeho roucho bylo Jeho vlastní Krví červeně zbarvené. Došlo se mu ohnivé pece spravedlivého soudu a hněvu Božího. Trpěl jako spravedlivý za nespravedlivé. "Tys hoden, ó Beránku Boží, neboť jsi nás vykoupil Svou vlastní Krví." Byl raněn pro naše přestoupení, trest položen na Něj, abychom my měli pokoj a Jeho ranami jsme uzdraveni. Pán na Něj vložil vinu nás všech. Trpěl jako nikdo jiný. Ještě než šel na kříž, prolil veliké krůpěje krvavého potu. Z Jeho těla ve Svě nesmírné agonii, očekávání rozsudku, takže se krev rozštěpila v Jeho žilách. Lukáš 22,44: "A jsa v boji, horlivěji se modlil. I učiněn jest pot Jeho jako krůpěje krve tekoucí na zemi."

Avšak jednoho dne stanou ty nohy z mosazi na této zemi. On, Soudce celého světa, bude soudit lidi v spravedlnosti a dokonalosti. A tu nebude žádného úniku z tohoto soudu. Žádného zabránění této spravedlnosti. Tu nebudou žádné výjimky. Ten,

kdo je nespravedlivý, zůstane nadále nespravedlivým. Ten, kdo je nečistý, zůstane nadále nečistým. Ten Neproměnný se ani zde nezmění. Ještě nikdy to neudělal a ani neudělá. Nohy z mosazi pošlapou nepřitele. Zničí antikrista, šelmu a její obraz a všechno, co je před Jeho obličejem ohyzdné. Zničí systémy církví, které použily Jeho Jméno, jen aby Jeho skvělost zmařily. Budou spolu s antikristem zrceni. Všichni zlí lidé, ateisté, bezvěrci, modernisté a liberálové budou tam. Smrt, peklo a hrob tam budou také. Protože když přijde, budou otevřeny knihy. Také vlašná církev, těch pět bláznivých panen, se objeví. On oddělí ovce od kozlů. Když přijde, ujme se království, neboť patří Jemu a s Ním bude těch tisíckrát deset tisíců, Jeho Nevěsta, jež s Ním přichází, aby Mu sloužila. Sláva! Ó, je to nyní nebo nikdy. Čiňte pokání dříve, než bude příliš pozdě. Probuď se, kdo spí, vstaň z mrtvých a pros Boha, aby tě naplnil Svým Duchem, jinak nebudeš mít podíl na věčném životě. Pojď nyní, pokud je čas.

4. Hlas Jeho Byl jako Hučení Vod Mnohých

Nuže, co znamenají tyto vody? Podle Zj.17,15: "... Vody, kteréžs viděl, ... jsou lidé, a zástupové, a národové, a jazykové." Je to soud! Neboť to jsou hlasy zástupů svědků, kteří skrze Ducha Svatého po všechny věky vydávali svědectví pro Krista a kázali Jeho Evangelium. Bude to hlas každého člověka, jež se pozdvihne v soudu proti hříšníkům, kteří se nenechali varovat. Hlasy sedmi poslů zazní hlasitě a zřetelně. Tito věrní kazatelé, kteří kázali tuto spasitelnou Ježíšovu moc, křest vodou na Jméno Ježíše a naplnění mocí Ducha Svatého, kteří se zasadili o Slovo víc, než o svůj vlastní život. Ti všichni byli skrze Ducha Svatého hlasem Ježíše Krista během všech těch věků. Jan 17,20: "Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve Mne."

Přemýšleli jste někdy o tom, jak strašné to je, když je člověk bezmocně hnán vstříc vodopádu? Myslete jen na ten hukot, když se žene vstříc své jisté záhubě. Stejným způsobem přijde den soudu, když tě hukot množství hlasů odsoudí, neboť jsi na to nedal pozor, pokud to ještě bylo možné. Vezmi to vážně v této hodině, neboť v tomto okamžiku budou tvé myšlenky zaznamenávány v nebi. Tam mluví tvé myšlenky hlasitěji než tvá slova. Tak jako farizeus, který se ústy tolik obhajoval, avšak Pána neposlechl. Jeho srdce se stalo zlým a zkaženým, až bylo příliš pozdě. Toto by mohlo být právě nyní poslední zvolání pro tebe, abys slyšel Slovo a obdržel věčný život. Bude příliš pozdě, až budeš stát před těmi mnohými hlasy soudu a potupení.

Uvažovali jste ale také již o tom, jak líbezná a osvěžující může být šumění vody? Rád rybařím a vyhledávám si vždycky ta místa, kde voda šeptá a bublá. Mohu si prostě lehnout na záda a slyšet volání míru, radosti a útěchy pro své srdce. Jsem tak šťasten, že mohu být zakotven v přístavu odpočinutí, kde promlouvá hlas Pána o míru, jak to oznámilo Slovo očišťující vo-

dy. Jak vděční bychom měli být, moci slyšet Jeho hlas, Jeho lásku, péči a ochranu. A jednoho dne uslyšíme tento líbezný hlas, ne v soudu, nýbrž vítající nás - ty, jejichž hříchy jsou Jeho Krví shlazeny, jejichž život byl naplněn Duchem Svatým a jejichž chození bylo ve Slově. Co by mohlo být drahocennějšího, než slyšet hlasy vítajících zástupů a být obklopen těmi, kteří uvěřili k životu věčnému? Ó, nic nemůže být k této blaženosti přirovnáno. Modlím se, abyste uslyšeli Jeho hlas a svá srdce nezatvrzovali a přijali Jej jako svého Krále.

Ó, jen kdybyste to mohli vidět. Byly to stejné vody, které zachránily Noé, ale také zničily svět. A přece byla země zachována pro Noé. Poslechněte Jeho hlas! Hlas Jeho služebníků, který volá k pokání a k životu!

5. V Jeho Pravici Bylo Sedm Hvězd

"A měl v pravé ruce své sedm hvězd." Z 20.verše jsme již seznali, co je těch sedm hvězd. "Sedm těch hvězd jsou andělé (poslové) sedmi zborů." Zde je omyl vyloučen, neboť je to Jeho výklad. Těch sedm hvězd je sedm poslů následujícím sedmi Církvním Věkům. Nejsou označeni jmény. Prostě je uveden počet sedm, pro každý věk jeden. Každý z těch poslů přinesl poselství pravdy těm lidem od Věku Efezského až po Věk Laodicejský a nezklamal, ale držel se Slova Božího v tom určitém věku. Byli vytrvalí ve své věrnosti vůči originálnímu světlu. Každý věk opouštěl Boha, avšak Jeho věrný posel obracel tento věk zpět ke Slovu. Jejich síla přicházela od Pána, jinak by byli nemohli bojovat proti proudu. Byli si jistí v Jeho ochraně, neboť je nic nemohlo vytrhnout z Jeho ruky, nic je nemohlo odloučit od lásky Boží, ani nemoc, pronásledování nebo hlad, meč, život nebo smrt. Byli Mu cele oddáni a proto byli Jeho Všemohoucností nesení. Nestarali se o pronásledování, které na ně přišlo. Bolest a posměch je jen podnítily k tomu, aby Boha oslavovali za to, že byli hodni pro Něj trpět. Hořeli vděčností za Jeho spasení a hořeli světlem Jeho života a vyzařovali Jeho lásku, trpělivost, mírnost, upřímnost, věrnost. A Bůh byl s nimi a potvrzoval je skrze divy a znamení. Byli obviňováni, že jsou fanatici a blouznivci. Organizacemi byli odmítnuti a vysmíváni, přece však zůstali věrní Slovu.

Není těžké zůstat věrný nějakému vyznání, neboť ďábel je při tom ještě nápomocen. Avšak je zcela něco jiného, být věrný Slovu Božímu a navrátit se k tomu, co Slovo původně po Letnicích zrodilo.

Před nepřelíš dlouhým časem mi někdo řekl, že římsko-katolická církev musí být ta pravá, neboť se již tak dlouho věří tomu, co učí a ona vzrůstá a nemění se. Tak tomu ale není, neboť každá církev, mající za sebou stát a svá vlastní vyznání, která se Slovem nemají vůbec nic společného, a nemající projev žádné služby ve svém středu, která by mohla ďábla vyburcovat, jistě bude trvat dále. Toto tedy není žádné měřítko. Avšak pomyslíte-li na malý zástup těch, jejichž údy byly rozřezány pi-

lou, kteří byli předhazováni lvům, pronásledováni a štváni sem a tam a přece zůstali věrni Slovu, pak vidíte, že to může být jedině od Boha, Který jim dal v boji víry sílu, aby pevně stáli. **TOTO** je ten zázrak.

Tato útěcha neplatí jen poslům sedmi věků církve, nýbrž každé pravé Boží dítě je v ruce Boží, je živeno Jeho láskou a silou a přijímá plnost dobrodiní, která má Bůh pro ty Svoje připravena. Co Bůh dává poslovi, jak mu žehná a používá jej, je příkladem pro všechny věřící, jak Bůh ve Své dobrotě o **VŠECHNY** údy Svého těla pečuje. Amen.

6. Dvousečný Meč

"A z úst Jeho meč s obou stran ostrý vycházel." Židům 4,12: "Živát jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad wszeliký meč na obě straně ostrý, a dosahuje až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce." Z Jeho úst vycházel meč na obě strany ostrý, který je **SLOVO BOŽÍ**. Zj.19,11-16: "I viděl jsem nebe otevřené, a aj, kůň bílý, a Ten, Kterýž seděl na něm, sloul Věrný a Pravý, a spravedlivě soudí i bojuje. Oči pak Jeho byly jako plamen ohně, a na hlavě Jeho korun množství, a měl jméno napsané, kteréhož žádný neví, než On sám. A byl odín rouchem pokropeným krví, a sloveť jméno Jeho Slovo Boží. A rytířstvo nebeské jelo za Ním na bílých koních, jsouce odíni kmentem bílým a čistým. A z úst Jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil národy. Nebo On bude je spravovati prutem železným; onť i pres vína hněvu a prchlivosti Boha Všemohoucího tlačiti bude. A máť na rouchu a na bedrách Svých napsané jméno: **KRÁL KRÁLŮ A PÁN PÁNŮ**."

Jan 1,49: "Řekl Mu Natanael: Jakž Ty mne znáš? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Prvé než tě Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem, viděl jsem tebe." Tak je to. Až přijde, povstane Slovo proti všem národům a lidem a nikdo nebude s to postavit se proti tomu. Ono bude zjevovat, co bylo v každém srdci, tak jak se to stalo Natanaelovi. Slovo Boží ukáže, kdo činil vůli Boží a kdo ne. Vynesé tajné skutky každého člověka na světlo a i proč je udělal. Všechno bude rozděleno. Tak to stojí u Ř.2,3: "Zdali se domníváš, ó člověče, kterýž soudíš ty, kdož takové věci činí, a sám totéž čině, že ty ujdeš soudu Božího?" Toto Slovo vysvětluje, jak bude Bůh soudit lidi. Je to tu od pátého do sedmáctého verše. Zatvrzelé nekající srdce bude souzeno. Skutky budou souzeny. Motivy budou souzeny. Bůh nebude brát na nic ohled, ale všichni budou souzeni na základě Slova a nikdo neunikne. Ti, kteří slyšeli a přece podle toho nejednali, budou souzeni podle toho, co slyšeli. I ti, kteří říkali, že s tím souhlasí, ale přesto podle toho nežili, budou rovněž souzeni. Každé tajemství bude zjeveno. Bude prostě hlášáno na střechách. Ó, pak porozumíme celým dějinám, neboť nezbude ani jedno tajemství ze všech těch věků.

Avšak, víte vy, že On zjevuje tajemství srdcí mužů a žen v

tomto věku, ve kterém my žijeme? Kdo jiný by mohl zjevovat tajemství srdce než Samo Slovo? Žd.4,12: "Žít jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě straně osrtý, a dosahuje až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce." Je to Slovo. Způsobuje to, k čemu bylo vysláno (to Slovo), neboť je plné moci. Je to Tentýž Duch, Který byl v Ježíši (ve Slově) a je opět přítomný v církvi v této poslední době. Je to poslední znamení, aby lidé byli upozorněni na soud, neboť ti, kteří Je (Slovo) odmítají, jsou již odsouzeni, neboť Jej znovu křižují. Žd.6,6: "Kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě znova křižují Syna Božího, a v porouhání vydávají."

Pavel řekl, že Slovo přišlo v moci jako i skrze hlas. Kázané Slovo demonstrovalo Samo Sebe. Podobno planoucímu řezacímu meči, proniká až do svědomí člověka, anebo jako nůž chirurga, vyřezává všechno nemocné a osvobozuje zajatce. Kamkoli první věřící šli, "kázali Evangelium (Slovo) a Bůh Slovo potvrzoval průvodními znameními." Nemocní byli uzdravováni, ďáblové byli vyháněni a věřící mluvili novými jazyky. To bylo Slovo v akci. Slovo v ústech věřících křesťanů nikdy neselhalo. A v této poslední době je mocnější a silnější než kdy před tím, totiž v nevěstě Slova. Ó, malé stádce, ty malá menšino, drž se pevně Slova. Naplňte jím svá ústa a své srdce a jednoho dne vám Bůh dá království.

7. Jeho Obličej jako Slunce

"A tvář Jeho jako slunce, když jasně svítí." Matouš 17, 1-13: "A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana bratra jeho, i uvedl je na horu vysokou soukromí, a proměnil se před nimi. I zastkvěla se tvář Jeho jako slunce, roucho pak Jeho učiněno bílé jako světlo. A aj, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s Ním. A odpovědv Petr, řekl Ježíšovi: Pane, dobré jest nám tuto býti. Chceš-li, uděláme tuto tři stánky, Tobě jeden a Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden. Když pak on ještě mluvil, aj, oblak světlý zastínil je. A aj, hlas z toho oblaku řkoucí: Tentoť jest Ten Můj milý Syn, v Němž Mi se dobře zalíbilo. Toho poslouvejte. To uslyšavše učedníci, padli na tváři své a báli se velmi. A přistoupiv Ježíš, dotekl se jich, řka: Vstaňte a nebojte se. Pozdvihše pak oči svých, žádného neviděli, než Samého Ježíše. Když pak sstupovali s té hory, přikázal jim Ježíš, řka: Žádnému nepravte tohoto vidění, dokudž by Syn Člověka nevstal z mrtvých. I otázali se Ho učedníci Jeho, řkouce: Což to pak zákonníci praví, že má Eliáš prvé přijíti? Ježíš pak odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prvé, a napraví všechny věci. Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, a však nepoznali ho, ale učinili mu, což chtěli. Takť i Syn Člověka trpěti bude od nich. Tedy srozuměli učedníci, že jim to pravil o Janovi Křtiteli."

V Matouši 16,28 řekl Ježíš vzhledem k Matouši 17,1-13:

"Amen pravím vám: Jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uvidí Syna Člověka, přicházejícího v království Svém." Ti tři apoštolé uviděli přesně to - způsob Jeho druhého příchodu. Viděli Jej tam na hoře proměněného. Jeho oděv byl skvostně bílý a Jeho obličej zářil jako slunce v plném jasu. A když se tam On ukázal, stál Mojžíš z jedné a Eliáš z druhé strany. Právě tak On opět přijde. Jistě, Eliáš musí přijít, aby obrátil srdce dětí (nevěsty) zpět k otcovskému Apoštolskému Učení Slova. Malachiáš 4,5-6: "Aj, Já pošli vám Eliáše pro roka, prvé nežli přijde Den Hospodinův veliký a hrozný, aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím."

Izrael je opět národem. Mají všechno, co náleží ke státu. Armádu, námořnictvo, systém pošt a vlajku. Avšak musí se vyplnit místo Písma, které říká: "... Zdaliž zplozen bývá národ pojednou? ..." Iz.66,8. Ten den přijde brzy. Fíkovy stromy vypučel. Izraelci očekávají na Mesiáše. Očekávají Jej a nyní se blíží naplnění jejich očekávání. Izrael zažije duchovní znovuzrození. Jejich Světlo a Život budou v nich brzy zjeveny.

Ve Zj.21,23: "A to město nepotřebuje slunce ani měsíc, aby svítily v něm; nebo sláva Boží je osvěcuje, a svíce jeho jest Beránek." Toto je ten nový Jeruzalém. Beránek bude v tomto městě a pro Jeho přítomnost nepotřebuje žádné jiné světlo. Slunce již nepotřebuje vycházet, neboť On je Slunce a Světlo. Národy, které vejdou, budou chodit v Jeho světle. Nejste rádi, že tento den je nad námi? Již Jan viděl tento den přicházet. Ano, přijdiž brzy, Pane Ježíši.

Malachiáš 4,1-3: "Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všickni pyšní, a všickni pášící bezbožnost jako strniště. I zažhne je ten den, kterýž přijíti má, praví Hospodin Zástupů, tak že neostaví jim ani kořene ani ratolety. Vám pak, kteříž se bojíte Jména Mého, vzejde Slunce Spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích Jeho. Tedy vycházeti budete, a porostete jako telata vykrmená. A pošlapáte bezbožné, tak že budou jako popel pod nohama vašimi v den, kterýž Já učiním, praví Hospodin Zástupů." To je opět ono. **SLUNCE** svítí v plné své síle. Ó, Síla Syna Božího svítí uprostřed sedmi zlatých svíců. Zde stojí On, Soudce, Ten, Který trpěl a umíral za nás. On vzal hněv soudu Božího na Sebe. A Sám tlačí přes vína vznětlivého hněvu Božího. Jak jsme již řekli, hříšníkům zní Jeho hlas jako hukot vodopádu a úder smrtící vlny o skalnaté pobřeží, avšak Jeho svatým zaznívá líbezně. Zaznívá nám jako zvuk milého mumlajícího potůčku, kde jsme se usadili k odpočinku a našli uspokojení v Kristu. On na nás svítí Svými hřejivými paprsky lásky a říká: "Neboj se, Já Jsem, Kterýž Byl, Kterýž Jest, Kterýž Přijíti Má; On je Všemohoucí. Ne-ní žádného kromě Mě. Já jsem Alfa i Omega, **VŠECKO** ve všem." On je Lilie v údolí, Jasná Hvězda Jitřní. On je pro moji duši Ten nejkrásnější z deseti tisíců. Ano, příchod toho velkého dne se

blíží a Slunce Spravedlnosti vyjde se zdravím na Svých perutích.

V Í T Ě Z N Ý K R I S T U S

Zj.1,17-18: "A jakž jsem Jej uzřel, padl jsem k nohám Jeho, jako mrtvý. I položil ruku Svou pravou na mne, řka ke mně: Neboj se. Já jsem Ten První i Poslední, a živý ješto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti."

Žádný člověk by nesnesl účinek tohoto vidění. Jeho síla zcela vyprchala, Jan padl k Jeho nohám jako mrtvý. Avšak ruka Pána se ho láskyplně dotkla a žehnající hlas řekl: "Neboj se. Ani se nelekej. Já jsem První i Poslední. A živý, a byl jsem mrtvý a živý jsem na věky." Proč se bojíš? Soud, který Jej na kříži stihl, hrob a to, když sestoupil, to všechno se stalo kvůli nám. On na Sebe vzal celé břemeno hříchu a proto pro ty, kteří jsou v Kristu již není žádného zavržení. Neboť hled, náš "Přímluvce" je také naším "Soudcem". On je obojí "Přímluvce" i "Soudce". Jako Soudce "ta záležitost je vyřízena" - je dokonáno. Proto již není žádného odsouzení. Proč bychom se měli bát? Neboť které zaslíbení se kdy před našimi zraky neuskutečnilo? Proč bychom se měli bát odsouzení nebo smrti? On nade vším zvítězil. On je tím mocným Přemožitelem. Zde je Kdosi, Kdo přemohl oba světy, ten viditelný i ten neviditelný. Ne jako Alexandr, který si podmanil svět ve 33 letech a nezbylo mu nic, co by si mohl podmanit a proto zemřel jako oběť hříchu svého rozmarilého života. Ne jako Napoleon, který si podmanil Evropu a nakonec byl poražen u Waterloo a vyhnán na Elbu, aby se mohl přesvědčit, že je poražen. Ale nic nemohlo přemoci Krista. On, Který sestoupil, také i vystoupil nade všechno. Obdržel Jméno nade všechna jména. Ano, On zvítězil nad smrtí, peklem a hrobem a má od nich klíče. Co On rozvázá, je rozvázáno a co On sváže, je svázáno. Nic na tom nemůže být změněno. Není takového vítěze před Ním a nebude žádný jiný kromě Něho. On jediný je Spasitel a Vykupitel. On je Ten **JEDINÝ** Bůh a Jeho Jméno je "Pán Ježíš Kristus".

"Neboj se, Jene! Neboj se, malé stádce! Veškerá Moje moc je také vaší mocí. Moje všemohoucnost náleží vám, neboť stojím ve vašem středu. Nepřišel jsem, abych přinesl strach a porážku, nýbrž lásku, povzbuzení a schopnosti. Byla Mi dána veškerá moc a ta patří vám, abyste jí používali. Vy budete Slovo vyslovovat a Já je budu provádět. To je Moje smlouva a nemůže být nikdy zrušena."

S E D M H V Ě Z D A S E D M S V Í C N Ů

Zj.1,20: "Tajemství těch sedmi hvězd, kteréž jsi viděl v

pravici Mé, a sedm svícňů zlatých: Sedm těch hvězd jsou andělé sedmi zborů, a sedm svícňů, kteréžs viděl, jest sedm zborů."

Pravdu o tomto tajemství jsme již odkryli. Neřekli jsme ještě, kdo je těch sedm poslů, avšak s pomocí Boží i to uděláme a tajemství bude dokonáno. Sedm věků známe. Ty jsou ve Slově vyjmenovány a budeme se zabírat s každým jednotlivě, až se dostaneme do věku posledního, ve kterém žijeme.

V tomto posledním závěrečném letném pohledu na tuto kapitolu Jej vidíme, jak stojí uprostřed mezi těmi sedmi zlatými svícny a sedmi hvězdami ve Svě ruce. Je to tak úchvatné, vidět Jej tak stát v Jeho Svrchovaném Božství. On je Soudce, Kněz, Král, Orel, Beránek, Lev, Alfa, Omega, Počátek a Konec, Otec, Syn, Duch Svatý, Ten Který Byl, Který Je, Který Přijítí Má, Všemohoucí, **VŠECHNO VE VŠEM**. Hle On, Počátek a Dokonavatel. Hoden jsi Beránku! On dokázal Svoji hodnotu tím, když Sám vykoupil naše spasení. Nyní tu stojí v celé Svě moci a nádheře, vše Mu bylo jako Soudci předáno.

Ano, On tam stojí mezi těmi svícny, s hvězdami ve Svě ruce. Je noc, neboť je to čas, kdy potřebujeme světlo lamp. To je čas, kdy jsou vidět hvězdy, jež svítí a zrcadlí světlo slunce. Avšak je tma. Církev putuje ve víře temnotou. Její Pán odešel z této Země, ale Duch Svatý září skrze církev a dává světlo tomuto starému, hříchem prokletému světu. A ony hvězdy také zrcadlí Jeho světlo. To jediné světlo, které mají, je Jeho světlo. Ó, jak je temno - jaký duchovní chlad. Avšak když On přichází dovnitř, je jasno a teplo a církev vlastní plnou moc a dělá skrze Něho ty stejné skutky, které On dělal.

Ó, kéž bychom Ho mohli alespoň letmo vidět, jak Jej viděl Jan. Jakými lidmi bychom to měli být, my, kteří v onen den budeme stát před Ním!

Jestliže jsi svůj život Pánu ještě nezasvětil, pak se obrať nyní, v tomto okamžiku, k Bohu, poklekni, ať jsi kdekoli, a pros Jej o odpuštění svých hříchů a zasvěť Mu svůj život. Nyní budeme společně pozorovat těch Sedm Věků Církve jako celek. A když to činíme, modlím se, aby Bůh pomohl tomu nehodnému sluhovi zjevit Svě Slovo pro vás.

TŘETÍ KAPITOLA

EFEZSKÝ CÍRKEVNÍ VĚK

Úvod do Církevních Věků

Abyste tomuto poselství Církevních Věků mohli plně porozumět, chtěl bych vysvětlit, proč a jak jsem došel k tomu, abych zjistil jména těch poslů a délku těch věků a všechny ty činitele s tím související.

Toto studium bylo to nejzávažnější, jaké jsem na sebe dosud kdy vzal, proto jsem hledal po mnoho dní Boha v prosbě o inspiraci Ducha Svatého. Potom jsem četl úseky Písma vztahující se k Církevním Věkům a zahloubal jsem se do rozličných církevně-historických knih, jaké jsem jen mohl nalézt, od autorů, kteří byli absolutně nezaujatí. A Bůh neodepřel vyslyšet mou modlitbu, neboť potom, když jsem četl Slovo a dějiny, byl jsem uschnopněn skrze Ducha Svatého uzříti rozvinutí vzoru, který prolíná staletími až do naší přítomnosti v tomto posledním dni.

Klíč, Pánem mi daný k tomu, abych byl s to určit pro každý věk církve posla, je absolutně biblický. Vpravdě by mohl být pojmenován stěžejním Principem Bible. Je to zjevení, že se Bůh nemění a že Jeho cesty jsou právě tak neměnné jako On Sám. U Žd.13,8 čteme: "Ježíš Kristus včera i dnes Tentýž jest, i na věky." A v Kazateli 3,14-15 čteme: "Znám, že cožkoli činí Bůh, to trvá na věky; nemůže se k tomu nic přidati, ani od toho co odjíti. A činí to Bůh, aby se báli obličeje Jeho. To, což bylo, i nyní jest, a což bude, již bylo; nebo Bůh obnovuje to, což pominulo." Zde je to: neměnící se Bůh s neměnnými cestami. V tom, co učinil na **POČÁTKU**, bude pokračovat po celou tu dobu, až to bude vykonáno **NAPOSLED**. Nikdy v tom nebude změna. Aplikujte to na Církevní Věky. Takovým mužem, ježž Bůh zvolil pro první věk a způsob, jakým se Bůh ve službě tohoto muže projevil, bude vzorem pro ostatní věky. Co učinil Bůh v prvním věku církve, je to, co chce dělat během všech těch ostatních věků.

Ze Slova, které bylo dáno Duchem Svatým, přesně víme, jak byla založena první, nebo původní, církev a jakým způsobem se v ní Bůh Sám projevoval. Slovo se nemůže měnit a také nemůže být změněno, neboť Slovo je Bůh. Jan 1,1: "Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh." Změnit jedno slovo, jako Eva, přináší hřích a smrt, tak, jak to čteme ve Zj.22,18-19: "Osvědčujiť pak každému, kdož by slyšel slova prorocství Knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, žeť jemu přidá Bůh ran napsaných v Knize této. A jestliže by kdo ujal od slov prorocství tohoto, odejmeť Bůh díl jeho z Knihy Života, a z města svatého, a z těch věcí, kteréž jsou napsány v Knize této." A proto, čím byla církev o Letnicích, je

měřítkem. To je vzor. Neexistuje žádný jiný. Lhostejno, co říkají učenci, Bůh nikdy Svůj vzor **NEZMĚNIL**. Co učinil Bůh o Letnicích, musí konat nadále až do ukončení církevních věků.

Ačkoli vám učenci mohou říkat, že apoštolský věk je za námi, nevěřte tomu. Takovéto prohlášení je špatné ze dvou důvodů. Za prvé je nesprávné mít za to, že již nejsou žádní apoštolé jen proto, že těch původních dvanáct zemřelo. Apoštol znamená "vyslanec" a dnes je mnoho vyslaných, ale dnes se jmenují misionáři. Pokud jsou mužové voláni a poslání se Slovem Života, ještě apoštolský věk pokračuje. Za druhé se odvolávají na věk "projevení moci Ducha Svatého" jako na něco, co je za námi, vzhledem k tomu, že byla Bible dokončena. To není pravda. Pro toto prohlášení není v Písmu jediné místo, které by něco takového být jen naznačovalo, ale jsou přece mnohá, která říkají pravý opak. Zde je důkaz, že obě tato tvrzení jsou falešná. Sk.2,38-39: "Tedy Petr řekl jim: Pokání činite, a pokřti se jeden každý z vás ve Jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého. Vámť zajisté zaslíbení to svědčí a synům vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš." Zaslíbení moci, kterou byli apoštolé o Letnicích vybaveni, je pro "vás (Židy) a vaše děti (Židy) a pro všechny ty, kteří jsou ještě daleko vzdáleni (pohané), jak mnoho jich Pán, náš Bůh povolá (obojí, Židé a pohané)". Dokud Jeho volání neustane, toto poselství Letnic a ta moc **NEPŘESTANE**.

Církev má nezcizitelné právo na to, co měla o Letnicích. Původně měla to čisté Slovo Boží. Měla projevy moci Ducha rozličnými znameními a zázraky a dary Ducha Svatého. Žd.2,1-4: "Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slyšeli, aby nám to nevymizelo. Nebo poněvadž skrze anděly mluvené Slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušenství vzalo spravedlivou odměnu pomsty, kterakž my utečeme takového zanedbávající spasení? Kteréžto nejprvé začavši vypravováno býti skrze Samého Pána, od těch, kteříž Jej slyšeli, nám jest utvrzeno. Čemuž i Bůh svědectví vydával skrze divy, a zázraky, a rozličné moci, i podělování Duchem Svatým, podle vůle své." Původní církev nebyla lidmi organizována. Byla vedena Duchem Svatým. Byla nepřiliš veliká. Byla nenáviděna a odmítána a utlačována. Byla pronásledována až k smrti. Ale byla věrná Bohu. Setrvala na původním vzoru Slova.

Nenechte se tu splést. Když jsem řekl, že se Bůh a Jeho cestý nikdy nemění, neřekl jsem tím, že by se církev nebo její poslové nemohli měnit. Církev není Bůh. Ona se může měnit. Co jsem ale řekl, je, že vzhledem neměnicímu se Bohu s neměnicími se cestami, se můžeme vrátit zpět k začátku a vidět ten první, dokonalý čin Boží, a potom soudit podle tohoto měřítka. A tak to vskutku je. Prává Církev se bude vždycky snažit být takovou jako ten originál o Letnicích. Prává Církev dneška se bude pokoušet, přidržet se té rané, prvotní, jak jen možno. Také

poslové církvi, kteří mají téhož Ducha Božího v sobě, budou se snažit vyrovnat se apoštolu Pavlovi. Nebudou třeba přesně takoví jako on, ale praví poslové budou ti, kteří budou Pavlovi nejbližší, který byl ode všech lidí svoboden, Bohu zcela zasvěcen, zvěstoval jedině Boží Slovo a projevoval Ducha Svatého v moci. Není jiné možnosti. Musíte začít s originálem. Protože stejné touží po stejném, Pravá Církev bude vždy ta, která se snaží jít ve šlépějích svých zakladatelů o Letnicích a její poslové budou následovat apoštola Pavla, toho prvního posla prvního církevního věku. Je to tak jednoduché a zároveň tak obdivuhodné.

Tímto klíčem, tak jednoduchým a přece tak nádherným jsem byl s to, pomocí Ducha Svatého číst Knihu Zjevení a dějiny a najít tam každý věk, každého posla, trvání každého věku a roli, kterou každý věk sehrál v Božím plánu od Letnic až do skonání věků.

A tak nyní můžeme rozumět jak posuzujeme Pravou Církev (co ona o Letnicích byla a čím byla v apoštolském věku, jak je znázorněna ve Slově v Knize Skutků) a aplikovat stejnou zásadu s cílem ukázat, jakým způsobem církev zklamala. Základní blud a bludy, které se vplížily do prvotní církve, byly zjeveny v Knize Skutků a Zjevení, jakož i v epištolách, se budou projevoval v nastávajících věkách stále zřetelněji, až to dospěje k úplnému zatmění pravdy v tom posledním, laodicejském věku.

Z toho prvního klíče, který jsme od Pána obdrželi, vyplývá jedna další, přinejmenším stejně nádherná pravda. Řekl jsem již, že Pravá Církev by se vždy měla snažit být takovou, jako ta v Knize Skutků. To je přesně tak. Avšak zjistili jsme, že Slovo rovněž učí o záplavě omylů, až k úplnému zatmění pravdy v posledních dnech, než se Pán objeví. Nyní v našich myšlenkách vyvstává otázka, opustí Bůh ty své, nechá je padnout do stavu úplného svedení? Nikterak, neboť Písmo svědčí v Mt.24,24 velmi jasně, že 'vyvolení' **NEMOHOU BÝT** svedeni! "Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činití budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli (**BY MOŽNÉ BYLO**), také i vyvolené." Co potom? Odpověď leží jasně před námi. Existuje Pravá Církev a nepravá církev. Je Pravá Vinná Réva a nepravá vinná réva. Přirozeně, že se nepravá církev, nepravý vinný kmen, domáhá práva být Pravou Církví a tvrdí, že ona to je, ta pravá a autentická a ne ti vyvolení. Nepraví se vždy budou pokoušet Právě usmrtit. Tak tomu bylo již v Knize Skutků, a tak se děje i dále v sedmi věkách, tak to nacházíme i v těch jednotlivých dopisech. Tak to bylo tenkrát. Tak se děje nyní. Tak se bude dít i dále. Nemůže se to změnit.

Buďme zde velmi pečliví, abychom se nenechali žádným způsobem zmást. Kvůli tomu bádejme ve Slově, abychom potvrdili správnost tohoto tvrzení. Pojďme zpět ke Knize počátku, Genesis. V zahradě Eden byly **DVA** stromy. Jeden byl dobrý, druhý zlý. Jeden přinesl **ŽIVOT**, ten druhý přinesl smrt! Tam byly

dvě děti, které přinesly onehdy Bohu oběť. Dovolte mi to ještě jednou opakovat: **Oba** přinesli Bohu oběť. Gn.4,3-5: "Po mnohých pak dnech stalo se, že obětoval Kain z úrody zemské oběť Hospodinu. Ano i Abel také obětoval z prvorozených věcí stáda svého, a z tuku jejich. I vzhlédl Hospodin na Abele a na oběť jeho. Na Kaina pak a na oběť jeho nevzhlédl ..." Avšak jeden (Kain) byl zlý po svém otci (tom zlém), zatímco Abel byl spravedlivý před Pánem. Opět vidíme dvě děti stejných rodičů. Dvojčata Izáka a Rebeky. Jeden byl vyvolený Boží a ten druhý byl potupen. Oba uctívali Boha. V obou případech byla zahrnuta bohoslužba. V každém tomto případě nenáviděl ten zlý spravedlivého a pronásledoval ho. V některých případech zničil zlý spravedlivého. Všimněte si! Oni byli společně zasazeni. Žili spolu. Oba si dělali nárok na Boha a Boha vzývali.

Tyto ilustrace popisují dokonale podobnoství Pána Ježíše, když řekl, že království Boží je podobno muži, který zasel dobré semeno. Bůh tento plevel nezasel. Satan zasel plevel mezi dobré Boží semeno. Oba tyto druhy rostlin (lidí) vyrostou spolu. Měly podíl na úrodnosti té půdy, na stejném slunci, dešti a dalších dobrodinech a také byly oba sklizeny, když k tomu nastal čas. Vidíte to? Nezapomeňte na tyto pravdy během bádání o věkách církve a později také o Pečetích. Především ale nezapomeňte, že v tomto posledním věku, kdy je plevel svazován ke spálení, že odstrčí pšenici a že ona musí být sklizena Pánem.

Chtěl bych v tomto smyslu pokračovat po celou dobu, avšak postupme o krok dále. Studovali jste kdy dějiny probuzení? Probuzení znamená Boží hnutí v moci. A pokaždé, když se Bůh pohybuje, hne se satan také. Vždycky to tak bylo. Ve dnech velkého probuzení ve Walesu (a většina lidí to neví) se naplnily ústavy pro choromyslné zvláště silně, byla to ukázka moci dábla, vystavená na odiv, aby byla odvrácena pozornost od Boha. Z doby Wesleyovy čteme, že lidé dělali ty nejpodivnější věci, které jednoznačně pocházely od satana, aby se tak vysmáli dobrotě a moci Boží. O době Lutherově je řečeno, že zázrak jeho služby nespočíval v tom, že úspěšně protestoval proti římsko-katolické církvi, nýbrž zázrak byl v tom, že si zachoval strýzlivost a zdravý rozum uprostřed fanatiků, kteří byli často naplněni a vedeni zvrácenými duchy. Natožpak, jste-li obeznameni se službou poslední doby, pak pozorujete rovněž invasi falešných a zlých duchů. Musí to tak být. Doufám jen a důvěřuji, že jste natolik duchovní, abyste to pochopili a měli z toho užitek.

Abych zpečetil svůj postoj vůči Pravé a falešné vinné révě, které se vzájemně prolínají a reprezentují oba duchy, kteří jsou v činnosti. Podívejme se do 1.J.4,1-4 a Ju.3,4,12: "Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkuste duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět. Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký duch, kterýž vyznává Jezukrista v

těle přišlého, z Boha jest. Ale všeliký duch, kterýž nevyznává Jezukrista v těle přišlého, není z Boha; nýbrž toť jest ten duch antikristův, o kterémž jste slyšali, že přijíti má, a **JIŽŽ JEST NYNÍ** na světě. Vy z Boha jste, synáčkové, a svítězí jste nad nimi (nad antikristovským duchem); nebo většif jest Ten (Duch Boží), kterýž v vás, nežli ten, kterýž jest v světě." Juda 3,4,12: "Nejmilejší, všecku snažnost vynakládaje na to, abych vám psal o obecném spasení, musil jsem psáti, vás napomínaje, abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dána **SVATÝM**. Neboť podešli **NĚKTERÍ LIDÉ BEZBOŽNÍ** (ne svatí; tito nevešli ke stádu skrze **DVEŘE** a tudíž jsou zloději) prvé již dávno poznamenání k tomu potupení, kteříž milost Boha našeho přenášejí v chlipnost, a Toho, Kterýž jest Sám Hospodin, Boha a Pána našeho Jezukrista zapírají. Tiť jsou na hodech vašich poškrvny, kteříž **S** vámi hodu-jíce bezstoudně, sami se pasou, ..." Vzhledem k těmto oběma místům Písma nemůže být popřeno, že se Pravá Církev a nepravá církev prolínají. Byly sice spolu zasazeny, ale jsou z rozličných semen.

Myslím, že je zde ještě něco jiného, co musíte vědět. Těch sedm církví, které Jan oslovuje, jsou v Malé Asii a všechny jsou církve z pohanů. On nemluvil k církvi v Jeruzalémě, kterou z velké části, i když se tam možná několik pohanů nacházelo, tvořili Židé. Vskutku, Bůh se od Židů obrátil k pohanům. Tak veškeré jednání Boží v těchto věcích je s pohany. Vyvolává si z nich pro Sebe Nevěstu. To dělá z 'Církevních Věků' a 'Plnosti pohanů' jedno a to samé. Skutky 13,44-48: "V druhou pak sobotu téměř všechno město sešlo se k slyšení Slova Božího. A Židé vidouce zástupy, naplnění jsou závistí, a odporovali tomu, co bylo praveno od Pavla, protivíce a rouhající se. Tedy svobodně Pavel a Barnabáš řekli: Vámť mělo nejprve mluveno býti Slovo Boží, ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte věčného Života, aj, obracíme se ku pohanům. Neboť nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem Tebe světlo pohanům, abys Ty byl spasení až do končin země. A slyševše to pohané, radovali se, a velebili Slovo Páně, a uvěřili všickni, což jich koli bylo předzřízeno k Životu věčnému." Ř.11,1-8: "Protož pravím: Zdaliž Bůh zavrhl lid Svůj? Nikoli; nebo i já Izraelský jsem, z semene Abrahamova, z pokolení Benjaminova. Nezavrhl Bůh lidu Svého, kterýž předzvěděl. Zdali nevíte, co Písmo praví o Eliášovi, kterak se modlí Bohu proti lidu Izraelskému řka: Pane, proroky Tvé zmordovali, a oltáře Tvé rozkopali, já pak zůstal jsem sám, a i méť duše hledají? Ale co jemu dí odpověď Boží? Pozůstavil jsem Sobě sedm tisíců mužů, kteříž neskláněli kolen před Bálem. Takť i nyní ostatkové podlé vyvolení milosti zůstali. A poněvadž z milosti, tedy ne z skutků, sic jinak milost již by nebyla milost. Pakli z skutků, již není milost, jinak skutek nebyl by skutek. Což tedy? Čeho hledá Izrael, toho nedošel, ale vyvolení došli toho, jiní pak za-

tvrzení jsou, (jakož psáno jest: Dal jim Bůh ducha zkormoucení, oči, aby neviděli, a uši, aby neslyšeli,) až do dnešního dne."

Ř.11,25-29: "Neboť nechci, bratří, abyste nevěděli, tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří,) že zatvrdilost z částky příhodila se Izraelovi, dokudž by nevešla plnost pohanů. A takť všecken Izrael spasen bude, jakož psáno jest: Přejde z Siona Vysvoboditel, a odvrátíť bezbožnosti od Jákoba. A tatoť bude smlouva Má s nimi, když shladím hříchy jejich. A tak s strany Evangelium jsou nepřátelé pro vás, ale podlé vyvolení jsou milí pro otce. Darů zajisté Svých a povolání Bůh nelituje."

Těchto sedm církví v Malé Asii mělo už tehdy ve starověku v sobě určité charakteristické vlastnosti, které v pozdějších věkách přinesly zralé ovoce. Co bylo tehdy pouze semenem, vyrostlo do plné zralosti, v souladu jak Ježíš řekl: "Nebo poněvadž na zeleném dřevě toto se děje, i co pak bude na suchém?" Lukáš 23,31.

POSELSTVÍ EFEZSKÉMU CÍRKEVNÍMU VĚKU

Zjevení 2,1-7

Andělu Efezské církve piš: Totoť praví Ten, Kterýž drží těch sedm hvězd v pravici Své, Kterýž se prochází u prostřed těch sedmi svícnů zlatých:

Známt skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou, a že nemůžeš trpěti zlých; a zkusil jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři.

A snášel jsi, a trpělivost máš, a pro Jméno Mé pracovals a neustal.

Ale mámť proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil.

Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čiň pokání, a první skutky. Pakliť toho nebude, přijdu na tebe rychle, a pohnuť svícem tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti.

Ale toto máš, že nenávidíš skutků Mikulášenců, kterýchž i Já nenávidím.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož svítězí, dám jísti z Dřeva Života, Kteréz jest u prostřed ráje Božího.

P O S E L

Posel (anděl) pro církev v Efezu byl apoštol Pavel. Že byl prvním poslem pro církevní věk z pohanů, nemůže být popřeno. Ačkoli Petr obdržel plnou moc, otevřítí dveře k pohanům, dostalo se Pavlovi toho, aby byl jejich apoštolem a prorokem. On byl prorokem a poslem pro pohany. Jeho prorocký úřad, kterým

obdržel plné zjevení Slova pro pohany, pověřoval jej k tomu, aby byl jejich apoštolským poslem. I ostatní apoštolé v Jeruzalémě s tím souhlasili. Ga.1,12-19: "Nebo aniž jsem já ho přijal od člověka, ani se naučil, ale skrze zjevení Ježíše Krista. Slýchali jste zajisté o mém obcování někdejších v Židovstvu, že jsem se převelice protivil církvi Boží, a hubil jsem ji. A že jsem prospíval v Židovstvu nad mnohé mně rovné v pokolení svém, byv velmi horlivý milovník otcovských ustanovení. Ale když se zalíbilo Bohu, Kterýž mne byl oddělil z života matky mé, a povolal skrze milost Svou, zjeviti Syna Svého mně, abych Jej kázal mezi pohany, hned jsem se neporadil s tělem a krví; aniž jsem se vrátil do Jeruzaléma k těm, kteříž prvé byli apoštolé nežli já, ale šel jsem do Arabie, přišel jsem pak zase do Damašku. Potom po třech letech navrátil jsem se do Jeruzaléma, abych navštívil Petra, a pobyl jsem u něho patnácte dní. Jiného pak z apoštolů žádného jsem neviděl než Jakuba, bratra Páně." Ga.2,2: "Vstoupil jsem pak podlé zjevení, a vypravoval jsem jim Evangelium, kteréž káži mezi pohany, a zvláště pak znamenitějším, abych snad nadarmo neběžel nyní i prvé." Ga.2,6-9: "Od těch pak, kteříž se zdají něco býti, ač jací někdy byli, mně potom nic není, Bůhť osoby člověka nepřijímá, ti, pravím, kteříž se něco zdají býti, nic mi nepřidali. Nýbrž naodpor, když uzřeli, že jest mi svěřeno Evangelium, abych je kázal neobřezaným, jako i Petrovi mezi Židy, (neboť Ten, Kterýž mocný byl skrze Petra z strany apoštolství mezi Židy, byl mocný i skrze mne mezi pohany,) a poznavše milost mně danou, Jakub a Petr a Jan, kteříž se zdají sloupové býti, podali pravic mně a Barnabášovi na tovaryšství, abychom my mezi pohany, a oni mezi Židy kázali." Ř.11,13: "Vámť zajisté pravím pohanům, že jelikož jsem já apoštol pohanský, přisluhování své oslavuji."

Pavel založil církev v Efezu okolo poloviny prvního století. Toto nám umožňuje určit počátek Efezského Církevního Věku, na přibližně r.53 po Kristu.

Způsob jeho služby vytvořil vzor, ke kterému spěli všichni budoucí poslové a ve skutečnosti vytvořil vzor pro každého pravého služebníka Božího, i když nedosahuje takových výšin v prorockém způsobu, jako Pavel. Neboť Pavlova služba měla trojnásobnou kvalitu, jež byla tato:

Za prvé: Pavel byl naprosto pravdivý a věrný Slovu. Neodchýlil se od něho nikdy, lhостejno, co to i stálo. Ga.1,8-9: "Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď. Jakož jsme prvé pověděli, a ještě znovu pravím: Jestliže by vám kdo jiné Evangelium kázal mimo to, kteréž jste přijali, prokletý buď." Ga.2,11.14: "A když byl přišel Petr do Antiochie, zjevně jsem mu odepřel; hoden zajisté byl trestání. Ale já užev, že nesprostně chodí v pravdě Evangelia, řekl jsem Petrovi přede všemi: Poněvadž ty jsa Žid, pohansky živ jsi, a ne Židovsky, proč pohany k Židov-

skému způsobu nutíš?"

1.K.14,36-37: "Zdali od vás Slovo Boží pošlo? Zdali k samým vám přišlo? Zdá-li se sobě kdo býti prorokem neb duchovním, nechajž pozná, co vám píši, žeť jsou prikázání Páně!"

Hleďte, Pavel nebyl organizován, byl veden Duchem, stejně tak tomu bylo s Mojžíšem, když jej Bůh přiměl k tomu, aby vyvedl národ Izraelský z Egypta. Pavel nebyl vyslán nějakou radou z Jeruzaléma, ani nepodléhal jejich kompetenci. Bůh a jediný Bůh jej vyslal a řídil. Pavel nebyl lidmi, nýbrž Bohem povolán. Ga.1,1: "Pavel, apoštol, (ne od lidí, ani skrze člověka, ale skrze Jezukrista, a Boha Otce, Kterýž Jej vzkrísil z mrtvých)." Ga.2,3-5: "Ale ani Titus, kterýž se mnou byl, pohan byv, nebyl přinucen obřezati se, totiž pro podešlé falešné bratří, kteříž se byli vloudili k vyšpehování svobody naší, kterouž máme v Kristu Ježíši, aby nás v službu podrobili. Kterýmž ani na chvilku neustoupili jsme, a nepoddali se, aby pravda Evangelium zůstala u vás."

Za druhé: Jeho služba se děla v moci Ducha, čímž mluvené Slovo bylo dokázáno. 1.K.2,1-5: "I já přišed k vám, bratří, nepřišel jsem s důstojností řeči neb moudrosti, zvěstuje vám svědectví Boží. Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to Toho ukřižovaného. A byl jsem u vás v mdlobě, a v bázni, i v strachu mnohém. A řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha a moci, aby víra vaše nebyla na moudrosti lidské založena, ale na moci Boží." Skutky 14,8-10: "Muž pak nějaký v Lystře, nemocný na nohy, sedával, byv chromý z života matky své, kterýž nikdy nechodil. Ten poslouchal Pavla mluvícího. Kterýž pohledv naň, a vida, že věří, že uzdraven bude, řekl velikým hlasem: Postav se přímě na nohách svých. I zchopil se a chodil." Skutky 20,9-12: "Jeden pak mládenec, jménem Euty-chus, sedě na okně, jsa obtížen hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal, spě, spadl s třetího ponebí dolů, a vzat jest mrtvý. I sstoupiv dolů Pavel, zpolehl na něj, a objav jej, řekl: Nermuťtež se, však duše jeho v něm jest. A vstoupiv, lámal chléb a jedl, a kázání jim učiniv dlouho do svtání, tak odšel pryč. I přivedli toho mládence živého, a byli velice potěšeni." Skutky 28,7-9: "Na těch pak místech měl popluží kníže toho ostrova, jménem Publius. Kterýž přijav nás k sobě, za tři dni přátelsky u sebe v hospodě choval. I přihodilo se, že otec toho Publia ležel, maje zimnici a červenou nemoc. K němuž všed Pavel, a pomodliv se, vložil na něj ruce, a uzdravil jej. A když se to stalo, tedy jiní, kteříž na ostrově tom nemocní byli, přistupovali, a byli uzdravováni." 2.K.12,12: "Znamení zajisté apoštolství prokázána jsou mezi vámi ve vši trpělivosti, i v divích, a v zázracích, a v mocech."

Za třetí: Měl důkaz ovoce Bohem mu dané služby. 2.K.12,11: "Učiněn jsem nemoudrým, chlube se; vy jste mne k tomu přinutili. Nebo já od vás měl jsem chválen býti, neboť jsem nic menší

nebyl nežli ti velicí apoštolé, ačkoli nic nejsem." 1.K. 9,2: "Bycht' pak jiným nebyl apoštolem, tedy vám jsem; nebo pečeť mého apoštolství vy jste v Pánu." 2.K.11,2: "Nebo miluji vás Božím milováním. Zasnoubilť jsem zajisté vás čistou pannu od-dati jednomu muži, Kristu." Pavel se stal nástrojem k přivedení množství oveček z pohanů; krmil je a pečoval o ně, až přinesly správné ovoce a byly připraveny k setkání se s Pánem jako část nevěsty z pohanů.

V té době, když bylo dáno Zjevení, již Pavel, podle ústního podání, jako mučedník zemřel, avšak Jan nastoupil na jeho místo a pokračoval dále přesně stejným způsobem, jako Pavel ve dnech své služby. Smrt Pavla, dříve než bylo dáno Zjevení, nemění nic na skutečnosti, že byl poslem pro Efezský Církevní Věk. Neboť poslem pro každý církevní věk je ten, lhotejno, kdy se ukáže anebo kdy odejde, jehož prostřednictvím měl Bůh největší vliv na ten věk službou potvrzeného Slova. Pavel byl tím mužem.

M Ě S T O E F E Z

Efez bylo jedno ze tří největších měst v Asii. Je často nazýváno třetím městem křesťanské víry, z nichž první bylo Jeruzalém a druhé Antiochie. Bylo to velice bohaté město. Vláda byla římská a řečí byla řečtina. Historikové věří, že v tomto nádherném městě byli pochováni Jan, Maria, Petr a Ondřej a Filip. Pavel, jímž byla do tohoto města přinesena pravá víra, zde sloužil jako pastýř pouze tři roky. Avšak i ve své odloučenosti od stáda, zůstával trvale v modlitbě o ně. Timoteus byl jeho první biskup. 1.Tm.1,1-3: "Pavel, apoštol Ježíše Krista, podlé zřízení Boha Spasitele našeho, a Pána Jezukrista, naděje naší, Timoteovi, vlastnímu synu u víře: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce našeho, a od Krista Ježíše Pána našeho. Jakož jsem prosil tebe, abys pozůstal v Efezu, když jsem šel do Macedonie, viziž, abys přikázal některým jiného učení neučiti."

Již jméno Efez má obzvláštní, dvojnásobný význam. "Usilovat" a "ochabnout". Vzletné cíle tohoto věku, který započal plností Ducha, "hlubokostí Božskou", skrze kterou se snažili chodit ve vysokém povolání Božím, počaly uvolňovat cestu méně bdělému postoji. Začalo ochladnutí horlivosti v následování Ježíše Krista, což se stalo předzvěstí, že v budoucích věcích to viditelné monstrum, zvané církev, klesne do strašné "hloubky satanovy". Povolili v úsilí a nechali se unášet proudem. Ztratili svou první lásku. Nepatrné semeno, které bylo ve věku Efezském zasazeno, mělo by vzrůst v duchu bludu tak, až se v jeho větvích mohli uhnízditi všichni nečistí ptáci pod nebem. Tato malá rostlina se nezdála Nové Evě (Nové Církvi) svým postojem závadná, takže byla znovu svedena satanem. Tomu věku

byla dána příležitost, aby učinil pro Boha to nejlepší a po nějakou dobu byl vítězný a potom polevil. V nestřeženém okamžiku zasadil satan semeno, které mělo vést k úplné zkáze.

Již náboženství, které bylo v Efezu, symbolizuje tento první církevní věk a dává celkový tón pro příští věky. Nejprve tam nalézáme nádherný chrám Diany, na kterém se tolik let stáveho, v jehož svatých nádvořích bydlela odpuzující a vtíravá socha Diany, jak si nikdo neumí představit. Vůbec nebyla podobná sochám, které stály v jiných chrámech, které jí byly zasvěceny. Byla to téměř neforemná ženská postava, která končila ve špalvu ze dřeva, z něhož byla vyřezána. Její paže sestávaly ze dvou jednoduchých železných tyčí. Jak přesně to zobrazuje ducha antikristova, který byl v té době již uvolněn. Byl vypuštěn mezi lid, avšak nevzal na sebe ještě žádnou podobu, aby nebyl lid alarmován. Avšak ty obě paže ze železa již měly znázornit, že měl v úmyslu, dílo Boží rozdrtit. A on s tím i začal. A patrně nikdo nepozoroval ani jeho samotného, ani jeho dílo. Avšak jednoho dne to poznají, až těmito pažemi ze železa se jeho skutky stanou učením a jeho učení zákonem říše.

Způsob chrámové služby prozrazuje také mnoho. Předně tam byli kněží, kteří byli vykřesáni. Toto neplodné kněžstvo dává tušit neplodnost lidí unášených od Slova Božího, neboť lid, který tvrdí, že zná Boha mimo Slovo, je tak neplodný jako nějaký kleštěnec. Podruhé měl tento chrám také kněžku - pannu, která prováděla náboženské úkony v chrámě. Toto již tehdy ukazovalo na ceremonie a formu, rituály a skutky, které zaujmou místo Ducha Svatého, a že pro projevy mocných skutků Božích nebude v chrámě Božím již místa. Nade vším stál nejvyšší kněz, muž s politickou mocí a veřejným vlivem, předznamenávající budoucí běh, který byl již na postupu, i když ještě ne tak okázale, totiž že církev bude brzy předána vedení lidí s lidskými plány a schopnostmi. Ale to "tak praví Duch Svatý", nebude již živou skutečností. Nejnižše stáli chrámoví otroci, kteří neměli žádnou jinou volbu, než být poslušnými té náboženské hierarchie. Co jiného mohlo toto znamenat, než že přijde den, kdy ten klérus ve skvostných rouších, politickou obratností za pomoci státu, nahradí Slovo a Ducha vyznáními víry, dogmaty a lidským vedením, a zotročí laiky, zatímco jejich vůdci v blahobytu nezákonně nabytého bohatství se vydají svým špinavým radovánkám. A ti chudí lidé, jimž mělo být slouženo, jak by se Bohu líbilo, se stanou nyní služebníky.

J E Ž Í Š, J E H O P O S E L A C Í R K E V

Zj.2,1: "... Totož praví Ten, Kterýž drží těch sedm hvězd v pravici Svě, Kterýž se prochází u prostřed těch sedmi svícňů zlatých." To je On, o Kterém je řečeno, 'Tentýž Ježíš je **OBOJÍ**, Pán a Kristus'. Tu je On, Ten Jeden a Jediný Pán Bůh, Ten

Všemohoucí a kromě Něho není žádný jiný. Je to On, ten Spasitel ("... vysvobození jest u Hospodina", Jonáš 2,10) chodící uprostřed sedmi církví během těch sedmi věků. Čím On byl v prvním věku, tím je po všechny věky. Pro každého věřícího, To je Ježíš Kristus, Tentýž včera, dnes a na věky. Co činil kdysi, dělá stále ještě a bude dělat i nadále.

Nyní uvidíte, že jen Ježíš Sám se prochází uprostřed Svě církve. Nikdo jiný s Ním není. Také by s Ním nemohl nikdo jiný být, a jelikož On ji vykoupil Svou vlastní Krví, je jejím vlastním. Je jejím Pánem a Mistrem. Ona Mu vzdává všechnu poctu a On se o tuto čest s nikým nedělí. Není tu s Ním žádný papež, žádný arcibiskup a také ne Maria, matka Jeho pozemského těla. On nemluví a neobrací se na Otce, neboť On je Otcem. Neobrací se, aby uděloval příkazy Duchu Svatému, neboť On je Bůh, věčný Duch. Je to Jeho Život, který pulsuje a proudí v církvi a jí život propůjčuje. Bez Něho by tam žádný život nebyl. Spasení je od Pána.

Nikdo nebyl s Ním, když šlapal v ohnivě peci přes prchlivost hněvu Božího. Nikdo jiný to nebyl než **ON**, Jenž visel na kříži a vylil Svou Krev. On je Původce i Dokonavatel naší víry. On je Alfa i Omega našeho spasení. Jsme s Ním zasnoubeni a s nikým jiným. Nepatříme církvi, patříme Jemu. Jeho Slovo je zákonem. Vyznání, dogmata, vedlejší ustanovení a ústavy nemají na nás žádný vliv. Ano, Ježíš **JEDINÝ**, Který se prochází uprostřed církve. Bůh v ní, Který působí chtění i činění Jeho vůle. Nikdy to nezapomente! Máte jen jedno propojení k Bohu a Bůh má jen jedno propojení k vám - je to **JEŽÍŠ** a **JEDINĚ JEŽÍŠ**.

Tu je On, s těmi sedmi hvězdami ve Svě pravici. Pravice, nebo ruka, vydává svědectví o moci a autoritě Boží. Ž.44,4: "Neboť jsou neopanovali země mečem svým, aniž jim rámě jejich spomohlo, ale pravice Tvá a rámě Tvé, a světlost oblíčeje Tvého, proto že jsi je zamiloval." V této pravici moci je těch sedm hvězd, jež podle Zj.1,20 je těch sedm poslů sedmi církví. Toto dosvědčuje, že za těmito posly v každém věku stojí přímá moc a autorita Boží. Jdou se Slovem, v síle a ohni Ducha Svatého. Jsou těmi hvězdami, neboť oni zrcadlí světlo. Světlo, které zrcadlí, je Jeho světlo. Nezaněcují svého vlastního ohně, aby lidé nechodili ve světle jejich jisker. Iz.50, 11. Je noc, neboť hvězdy svítí jen v noci. Je noc temnoty hřícha, neboť všichni (totiž celý svět) zhřešili a nemají slávy Boží. Ř.3,23.

Těchto sedm poslů zvěstuje Boha mezi lidmi. Ten, kdo je přijímá, přijímá Toho, Který je poslal. Jan 13,20. Mluví a jednají v Jeho autoritě. On stojí za nimi s veškerou mocí Božství. Mt.28,18-20: "A přistoupiv Ježíš, mluvil jim, řka: Dána jest Mi **VŠELIKÁ MOC** na nebi i na zemi. Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve Jméno Otce i Syna i Ducha Svatého, učíce je zachovávatí všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj,

JÁ S VÁMI JSEM po všechny dny, až do skonání světa (do skončení všech věků)." Ano, to jsou oni, plní Ducha Svatého a víry, zapálení Božím ohněm a pozdvihující Slovo pravdy a On tu stojí, aby je potvrdil. A přemýšlejte o tom, žádný věřící v žádném věku neměl zapotřebí, aby ve svém srdci plakal a volal: Ó, kdybych byl přece žil v první době, kdy byli vysláni apoštolé." **NENÍ** důvod k tomu, dívat se zpět. **POHLEĎ VZHŮRU !** Popatři na Toho, Který se dokonce i nyní prochází uprostřed těch církví po všechny ty věky. Pohleď na Toho, Který je Tentýž včera, dnes a na věky. Který se nikdy nemění, ať v podstatě, nebo ve Svých cestách. Kde se dva neb tři shromáždí v Jeho Jménu, tu je uprostřed nich. On tu není jen proto, aby si všechno jen klidně prohlížel, nebo jako anděl, který podává zprávy, ne, On tu stojí a vyjadřuje přesně to, čím On je - - Život a Udržovatel a Dárce všech dobrých darů v církvi. Halelujah!

"Kterýž se prochází u prostřed těch sedmi svícňů zlatých." Jak významná jsou přece ta slova Písma, která Jej popisují jako "Krista, Který je náš Život". Neboť ve skutečnosti je Kristus životem církve. Ona jiný život nemá. Bez Něho je prostě náboženskou společností, spolkem, bezvýznamným shromážděním lidí. Tak jako mrtvola bývá upravena a obléknuta, tak je to také s církví. Lhostejno, jaké má snad programy a co by svým konáním chtěla dosáhnout, bez Krista je rovněž mrtvolou. Ale když On je v jejím středu, když On ji podněcuje, pak se stává k překvapení všech "Jeho tělem, Jeho plností, která naplňuje všechno ve všem". A v této hodině se prochází uprostřed posledního zlatého svícnu. To, čím byl, když chodil uprostřed prvního věku církve, tím je i nyní v tomto posledním věku. **JEŽÍŠ** Kristus je prostě **TENTÝŽ, VČERA, DNES a NA VĚKY.**

"Sedm svícňů zlatých." V Ex.25,31 stojí: "Uděláš také svícen z zlata čistého, z taženého zlata ať jest ten svícen; sloupec jeho i prutové jeho, misky jeho a koule jeho, i květové jeho z něho budou." Pravá církev Ježíše Krista, nevěsta, je přirovnávána k **ČISTÉMU** zlatu. Její vlastnosti jsou **JEHO** vlastní nádherné vlastnosti. Její totožnost je nalezena v Něm. Čím je On, to ona zrcadlí. Co má On, to ona zjevuje. Není v ní žádná vina. Je uvnitř i zevně nádherná. Od začátku až do konce je dílem svého Pána, a všechna Jeho díla jsou dokonalá. Vskutku, je v ní shrnuta a zjevena věčná moudrost a úmysl Boží. Jak tomu můžeme porozumět? Jak to můžeme proniknout? I když to nemůžeme, přijímáme to vírou, neboť to tak Bůh řekl.

Ale ten svícen je nejen ze zlata, nýbrž z **RYZÍHO tepaného** zlata. Rukodělná práce z tepaného zlata, podle plánu, který byl dán skrze Ducha. Byl někdy, kromě jejího Pána a Mistra Ježíše Krista, nějaký lid tak bit a pročišťován jako nevěsta Ježíše Krista? Ona vpravdě doplňuje na svém těle utrpení Kristovo. Byla zbavena svých statků, její život byl znevážen, byla jako ovce, určená k zabití. Byla umrtvena přes celý den. Trpí

velice, ale v tom všem neodplácí, ani nedává příčinu, aby trpěli druhí. Tato milovaná nevěsta Kristova je hodna Evangelia. A zatímco zlato je tvárné, na rozdíl od mosazi, která pod úderu praská, bude toto zlato Boží snášet své utrpení pro Pána a neskloní se, ani nebude zlomeno ani zničeno, nýbrž formováno jako předmět zůstávající krásy a radosti skrze zkoušky a utrpení v tomto životě.

K R I S T U S C H V Á L Í T Y S V O J E

Zj.2,2-3: "Známt skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou, a že nemůžeš trpěti zlých; a zkusil jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři. A snášel jsi, a trpělivost máš, a pro Jméno Mé pracovals a neustal."

Jakým nádherným způsobem chválí a doporučuje Spasitel Svě dítky. Plně hodnotí jejich správný duchovní postoj a jejich chování. Ví, že i slabost je mezi nimi, avšak přesto nemluví proti tomu. Není to prostě tak, jak to jen Pán dovede? On ví, jak nás povzbudit ve správných a odradit v převrácených věcech. Z tohoto se můžeme všichni naučit dobré lekci, jak musí být spravována církev a naše rodiny. Lépe řečeno, my všichni se v tom můžeme naučit dobré lekci, jak Bůh jedná s jedním každým z nás, přesně tímtež způsobem. Nebuď nikdy znechucen, ty svatý Boží, neboť Bůh není nevděčný, aby tvou námahu a lásku zapomenul. Cokoli učiníme, a i kdyby to byla pro někoho jen sklenice studené vody, má to svoji odplatu a pozhnání od Pána.

"Známt skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou." Zatímco se prochází uprostřed Svě církve, je si vědom utrpení Svěho lidu, o který pečuje. Tak jako tomu bylo ve dnech zajetí v Egyptě, když uslyšel jejich volání. On, Který se nikdy nemění a stále ještě vyslyší křik utištěných, neboť se prochází uprostřed nich. To samotné slovo skutky svědčí o únavě následkem útisku. Lid Boží pro Něj nekoná jen práci lásky, nýbrž také s radostí trpí. Jsou trpěliví a nesou jho. Tento věk strpěl velké pronásledování. Museli těžce pracovat v kázání Evangelia a šíření pravdy. Vysokým povoláním jejich života bylo sloužit Bohu. I když naděje jejich života byly zmařeny, zůstali přesto trpěliví a svěrovali Mu všechno, Tomu, Který zaslíbil dáti věčnou odměnu v nebi za to, čeho se zde na zemi kvůli Němu zrekli.

Myslím, že bychom se zde měli trochu zastavit a zaobírat se myšlenkou, že lid Boží vždycky byl a bude pronásledován. Vy víte, že Genesis je knihou počátků a co jsme tam pozorovali v počátcích, potáhne se celou cestou až ke Zjevení a nezmění se to. Tak vidíme, že Kain pronásledoval a zabil Abele, neboť Abel byl Bohu milý. Další dokonalý obraz vidíme v synech Abra-

hamových. Syn podle těla, Izmael, byl proti Izákovi, synu zaslíbení. A Ezau, který nenáviděl Jáкова a byl by ho zabil, kdyby býval Bůh nezasáhl. V Novém Zákoně shledáváme, že Jidáš zradil Ježíše, zatímco náboženský řád prvního století se pokoušel zničit ty první věřící. Děti tohoto světa, které jsou ovládnuty ďáblem, nenávidí děti Boží, které jsou ovládány Duchem.

Je to zcela jedno, jak upřímně a spravedlivě křesťan žije před veřejností a jak dobrý může být ke svým bližním. I kdyby dělal jen to dobré, stačí, že vyzná Krista jako svého Spasitele a uzná projevy darů Ducha Svatého jako jazyky, proroctví, uzdravení a zázraky, a bude za to odsouzen. Duch tohoto světa nenávidí Ducha Božího a protože nemůže přemoci Ducha Páně, pokouší se zničit tu nádobu, ve které Duch Pravdy přebývá.

Pronásledování a zkoušky jsou přirozeně normální součástí křesťanského života. Je jen jedno, co s tím můžete udělat, svěřte to Bohu, nesuďte a přenechte Mu vaše skutky i konečný soud.

"A že nemůžeš trpěti zlých; a zkusil jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři." Tito Efezští věřili, že lid Boží by měl být svatý. Podle tohoto verše podnikli kroky k tomu, aby udrželi tělo čisté, nenakvašené hříchem. Zcela zjevně již započalo odpadnutí. Hřích se vloudil do církve. Avšak byli poslušni slova Pavlova, když kázal ty zlé z jejich středu vyobcovat. Byli lidem odděleným. Vyšli ze světa a nyní nechtěli dopustit, aby svět opět mezi ně vešel. Nestrpěli v církvi žádný hřích. Svatost pro ně nebyla jen frází nebo řečnickým obratem, nýbrž pro ně byla způsobem života.

"A zkusil jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři." Ejhle, to je bez okolků. "Zkusil jsi ty, kteří se nazývají apoštolý." Není to troufalé? Jaképak měli lidé právo, zkoušet ty, kteří se vydávají za apoštolý a jakým způsobem je mohli zkoušet? Ó, to se mi líbí! Zde je to, v Ga.1,8: "Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď." Byli to apoštolé, kteří přinesli lidu původní Slovo. Toto originální Slovo nemohlo být změněno, ani jedna čárka nebo tečka z toho. Pavel věděl, že to byl Bůh, který k němu mluvil a proto řekl: "Dokonce i kdybych se o to sám pokusil, dát vám nějaké druhé zjevení, a udělal pokus o malou změnu toho, co jsem původně dal, pak mne má potkat klatba." Hleďte, Pavel věděl, že to první zjevení bylo správné. Bůh nemůže dát nejdříve jedno a pak nějaké jiné. Kdyby to udělal, změnil by přece svůj úmysl. On však může dát první zjevení, když zaslíbil ženě Semeno a později určil, že skrze Abrahama mělo to Semeno přijít a opět později řekl, že přijde z téže linie Davidovy. Bylo to však totéž zjevení. Bylo pouze o tomto zjevení lidem více sděleno, aby je přijali a jemu po-

rozuměli. Avšak Slovo Boží se nemůže změnit. To Semeno přišlo přesně tak, jak to bylo zjeveno. Halelujah. Hleďte však, co udělali tito falešní apoštolé. Přišli se svým vlastním slovem. Oni, Efezští, ale znali Slovo tak, jak je to učil Pavel. Byli plni Ducha Svatého skrze vzkládání rukou Pavlových. Pohleděli těmto falešným apoštolům do očí a řekli: "Vy neříkáte, co říkal Pavel a proto jste falešní." Ó, toto způsobuje, že mé srdce hoří. Pojďte zpět ke Slovu! Ve skutečnosti to přece nejste vy, kteří ty apoštolý, proroky a učitele zkoušíte, **JE TO SLOVO, KTERÉ JE ZKOUŠÍ!** V jednom z těchto dnů přijde prorok pro Laodicejský Církevní Věk a vy budete vědět, zda je on ten pravý, poslaný od Boha, nebo ne. Ano, budete, neboť bude-li od Boha, **BUDE PŘESNĚ SOUHLASIT SE SLOVEM, KTERÉ DAL BŮH PAVLOVI. OD TOHOTO SLOVA ANI NA OKAMŽIK NEUSTOUPÍ, ANI O JEDNO PÍSMENKO!** V tomto posledním věku, kdy tolik falešných proroků povstává, si povšimněte a vizte, jak vám vždy znova, když jim nevěříte, budou říkat, že zahynete. Avšak, až se na scéně zjeví **PROROK POSLEDNÍCH DNÍ**, je-li skutečně prorokem, pak zvolá: "Pojďte zpět ke Slovu, nebo zahynete." On nebude stavět na nějakém soukromém zjevení, nebo výkladu, nýbrž jedině na Slově. Amen i Amen!

Tito falešní apoštolé jsou ti vlci hltaví, o kterých mluvil Pavel, když řekl: "Až odejdu, budou se pokoušet přijít a tvrdit, že mají stejné zjevení; avšak jejich úmyslem není vám pomoci, nýbrž vás zničit." Skutky 20,27-32: "Nebo jsem neobměškal zvěstovati vám veliké rady Boží. Buďtež tedy sebe pilní i všeho stáda, v němž Duch Svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyl Svou vlastní Krví. Nebo já to vím, že po mém odjiti vejdou mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštět stádu. A z vás samých povstanou muži, kteříž budou mluvití převrácené věci (své vlastní slovo a představy, ne Boží), aby obrátili ucedlníky po sobě. Protož bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí s pláčem napomínati jednoho každého. A již nyní, bratří, poručím vás Bohu a Slovu milosti Jeho, kterýž mocen jest vzdělati, a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými."

Jan o nich také věděl, neboť říká v 1.J.4,1: "... nebo mnozí falešní proroci (právě) vyšli na svět." Tento antikristovský duch právě pronikl do církve tím, že vystupoval proti Slovu. Zde to začalo. Hned zde v prvním věku církve. Již oni zapírali Slovo a vynášeli svá vlastní učení a filosofie místo Slova. To je antikrist, neboť Ježíš je to Slovo. Být proti Slovu, znamená být proti Ježíši. Být proti Slovu, znamená být antikristem. Neboť Duch a Slovo jsou **JEDNO**. Jestliže jste anti-Slovo, musíte být antikrist. **A JESTLIŽE TO ZAČALO V PRVOTNÍ CÍRKVI, MUSÍ TO VZRŮSTAT AŽ KE KONCI, KDY TO ZCELA PŘEVládNE.** Přesně to uvidíme, až všechny věky projdeme. Začalo to zcela nepatrně v Efezském věku a vzrůstá se to v každém věku, až to anti-Slovo, antikristovský systém, všechno zcela ovládne

a to neomylné Slovo bude od falešných apoštolů a nepravé církve zavrženo.

Je snadné udělat si nesprávný úsudek o tom, o čem zde pojednáváme, neboť je to vyjádřeno tak silnými výrazy. Mohlo by vám to znít, jako kdyby to anti-Slovo a ten duch antikrista byl úplným zavržením Slova a popřením Bible, čehož vyvrcholem by bylo její úplné odmítnutí. Ne, tak tomu není. Je to vskutku jako ve Zj.22,18-19: "Osvědčujiť pak každému, kdož by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, žeť jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této. A jestliže by kdo ujal od slov proroctví tohoto, odejmeť Bůh díl jeho z Knihy Života, a z města svatého, a z těch věcí, kteréž jsou napsány v knize této." Je to změnění jen **JEDNOHO** slova, skrze přidání nebo ubrání. To je ten prastarý trik satanův ze zahrady Eden. On k tomu, co Bůh řekl, přidal jen jediné slovo. Tím se to stalo. Přineslo to smrt a zničení. V Efezu to bylo totéž. Jen jedno slovo přidat a jedno slovo ubrat a to anti-Slovo, antikristovský duch, počíná vzkvétat.

Porozuměli jste tomu nyní? Zde jsou opět ta dvojčata. Zde jsou opět ty dva stromy, které rostou jeden vedle druhého ve stejné půdě a přijímají stejnou výživu. Jsou napájeny stejným deštěm a jsou účastny stejného slunce. Avšak pocházejí z **RŮZNÝCH** semen. Jeden strom je **PRO** Slovo Boží, přesně jak je Bůh dal a miluje je a poslouchá. Druhý strom je ze semena, které se staví proti Slovu Božímu a mění je, jak se mu líbí. Vzal jako náhražku vlastní ustanovení a dogmata namísto živoucího a pravého Slova, přesně tak, jak to udělal Kain, až dospěl k tomu, že zabil Abele. Avšak neboj se, ty malé stádce. Setrvej se Slovem. Drž Slovo mezi sebou a ďáblem. Eva to neudělala a proto selhala. A jestliže se církev uchýlí od Slova, jde do hlubokosti temnot satanových.

"A snášel jsi, a trpělivost máš, a pro Jméno Mé pracovals a neustal." Toto je skoro totéž, co je řečeno ve druhém verši. Ale ve druhém verši práce, skutky a trpělivost pramenily ze střežení Slova, které jim bylo svěřeno. Jak se střežili těch protivníků. Jakou chloubou byli pro Pavla. Ale v tom verši bylo jejich pronásledování, zkoušky a trpělivost postaveny nad to požehnané Jméno Ježíš.

To však není nic zarážejícího, že se nepřítel valí nad námi jako povodeň, neboť je to to Slovo a to Jméno, které to způsobují. Toto mocné Slovo, které se projevilo v uzdravováních, znameních, zázracích a dalších projevech, přimělo farizee, dožadovat se smrti pravých věřících. Avšak toto Jméno, nenáviděné a odmítnuté Židy, je vzdělanými zesměšňováno, když se vysmívají tomu, že by někdo mohl být tak pošetilý a věřit v člověka, který zemřel a vstal z mrtvých a sedí nyní v nebi. Zde tedy byli ti pobožní pronásledovatelé, ti Židé proklínající tohoto Ježíše. Pro ně byl falešným Mesiášem; a rovněž zde byli i jiní, kteří se samolibě vysmívali a posmívali se Jménu nově-

ho Boha, který pro ně vůbec Bohem nebyl.

Nyní zde začíná ještě něco, co již v tom věku počalo a pokračuje všemi věky, jenže se to stává hlubším a temnějším. A totiž, že ti lidé zavrhnou to Jméno. Nebyla to pravá církev v Efezu, jež to dělala. V žádném případě! Byli to ti falešní apoštolé, ten vně stojící, který se snažil vejít a poskvřnit ty věřící. Efezští znali to Jméno a milovali je. Vzpomeňte jen na počátek Efezské Církve. Malá skupina lidí, očekávající Mesiáše, slyšela onoho proroka, jenž se sám označil za předchůdce Mesiáše a objevil se v Palestinské poušti a křtil tam lidi k pokání z jejich hříchů. Oni pak přijali křest Janův. Avšak když tam přišel Pavel, ukázal jim, že prorok vykonav svoji službu, již zemřel, ale že přišel Ježíš a naplnil všechno tím, že položil Svůj život v oběť za hříchy a že **NYNÍ** přišel Duch Svatý a naplní všechny, kteří vpravdě uvěřili v Ježíše jako v Mesiáše. Když toto uslyšeli, **BYLI POKŘTĚNI VE JMÉNO PÁNA JEŽÍŠE**, a když na ně Pavel vzkládal ruce, byli naplněni Duchem Svatým. Věděli, co to znamená být poslušnými Slova a dát se pokřtít v Jeho Jméno (Pán Ježíš Kristus) a věděli, že takto budou pokřtěni Duchem Svatým. Nikdo je nemohl od toho odvrátit. Znali pravdu. Skutky 19,1-7.

Znali moc tohoto Jména. Zažili, že toto Jméno bylo tak mocné, že zástěry a šátky, které brali z těla Pavlova a poslali je ve Jméno Ježíše trpícím lidem, že tito byli uzdraveni ode všech nemocí a osvobozeni ode všech zlých duchů. Takové podivuhodné věci byly v tomto Jménu činěny, takže ničemní Židé v Efezu se pokoušeli v tomto Jménu vyhánět ďábly. Skutky 19,11-17: "A divy veliké činil Bůh skrze ruce Pavlovy, tak že i na nemocné nosívali od jeho těla šátky a fěrtochy, a odstupovaly od nich nemoci, a duchové nečistí vycházeli z nich. Tedy pokusili se někteří z Židů tuláků, kteří se se zaklínáním obírali, vyzývatí Jméno Pána Ježíše nad těmi, kteříž měli duchy nečisté, říkajíce: Zaklínáme vás skrze Ježíše, kteréhož káže Pavel. A bylo jich sedm synů jednoho Žida, jménem Scevy, předního kněze, kteříž to činili. Tedy odpověděv duch zlý, řekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím, ale vy kdo jste? A obořiv se na ně člověk ten, v kterémž byl duch zlý, opanovav je, zmocnil se jich, tak že nazí a zranění vyběhli z domu toho. A to známou učiněno jest všechněm Židům i Řekům bydlícím v Efezu a spadla bázeň na ně na všechny. I oslaveno jest Jméno Pána Ježíše."

Věděli, že nošení toho Jména bylo spojeno se spravedlností života, neboť kdo Jméno Páně jmenuje, odstup od nepravosti. Buďte svatí vy, kdož nosíte nádoby Páně. Nebudeš bráti Jména Pána, Svého Boha, nadarmo. Tito Efezští byli **KŘESTÁNY**. Nosili Jméno a toto Jméno bylo Kristus, Kterým byl Duch Boží v nich, bylo to jedno z trojnásobného Jména jejich Pána.

"... A pro Jméno Mé pracovals a neustal." Tito věřící nepracovali pro Pavla nebo pro nějakou organizaci. Nezabývali se programy a institucemi, aby vybudovali něco, co

by mělo hodnotu. Pracovali pro Pána. Nebyli loutkami nějaké organizace. Nešli do církve jen v neděli a nemluvili o tom Jménu, aby na ně pak pro zbytek týdne zapomněli, nedrželi bohoslužbu jen svými ústy. Ne! Byl to jejich život, který posvětili.

Všechno, co dělali, dělali v tomto Jménu. V tomto Jménu jednali. Ale když něco v tomto Jménu nemohli učinit, pak se toho zdrželi. Byli to křesťané v nebeských místech a jejich chození bylo v Pánu.

Avšak ta skupina falešné révy, která toto Jméno chtěla pošpinit, chodila kolem v temnotě, jako hltaví vlci, a čekala na to, jak by našla přístup a strhla je. Avšak tito svatí obstáli v té zkoušce a přidrželi se Slova a toho Jména.

STÍŽNOST BOŽÍ

Zj.2,4: "Ale mámť proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil." Abyste tomuto porozuměli, musíte si uvědomit, že Duch nemluví pouze k prvotním svatým v Efezu. Toto poselství platí pro celý věk, který trval asi 120 let. Tak platí všem generacím v tomto časovém rozpětí. Historie se tedy opakuje. V národě Izraelském vidíme probuzení v jedné generaci, ale v příští již oheň prchá, ve třetí jen tak, že ještě trochu doutná, a ve čtvrté generaci není po původním plameni již ani stopy. Pak zapálí Bůh oheň znovu a tentýž proces se opakuje. To je prostě zjevení skutečnosti, že Bůh nemá žádná vnoučata. Spasení se předává přirozeným zrozením právě tak málo, jako není žádné pravdy na apoštolské posloupnosti. Ve Slově to není. Můžete začít s opravdu znovuzrozenými věřícími a již v příští generaci nastoupí lidé, kteří již nejsou pravými křesťany. Přijali denominační jméno, jak to nyní máme, baptisty, metodisty, atd., a to je přesně to, čím oni jsou. Nejsou žádnými křesťany. Musíte být zrozeni podle vůle Boží, ne podle vůle člověka, abyste mohli být spaseni. Všichni tito lidé se nyní shromažďují vůlí člověka. Neříkám, že někteří z nich nejsou v pořádku s Bohem. To nechci tenkrát ani na okamžik. Ale ten původní oheň vyhasl. Nejsou to již titíž.

To vroucí přání líbiti se Bohu, horlivost po poznání Jeho Slova, ten výkřik po povznesení se v Duchu, to vše se zvolna vytrácí a místo aby církev hořela ohněm Božím, ochladla a stala se trochu formální. To se stalo tenkrát u Efezských. Stali se poněkud formálními. Ta odevzdanost k Bohu počala umírat a lidé již nebyli tak starostliví o to, jak o nich Bůh smýšlí, nýbrž si začali dělat starosti o to, jak o nich smýšlí svět. Ta druhá generace, která povstala, byla stejná jako Izrael. Požadovali krále, aby byli jako ostatní národy. Když to učinili, odmítli Boha. Ale oni to přesto udělali. To je historie církve. Pomýšlí-li na to, aby se přizpůsobili více světu, než

Bohu, netrvá pak již dlouho a pozorujeme, jak přestávají dělat to, co dříve dělali a začínají dělat věci, které by původně vůbec nedělali. Mění svůj způsob odívání, rovněž svůj postoj a chování. Polevují. To je přesně to, co znamená "Efezus": ochabnutí - unášení.

Tento cyklus probuzení a umírání se vždycky opakoval. Vše, co musíte udělat, je, připomenout si poslední hnutí Boží v Duchu, kdy se ženy a muži oblékali jako křesťané, chodili do církve, po celou noc se modlili, šli do ulic a nestyděli se za projevy Ducha. Opustili své staré mrtvé církve a vzývali Boha po domech a starých skladech. Měli skutečnost. Netrvalo to ale dlouho, až i oni měli dosti peněz, aby mohli vystavět krásné kostely. Nechali zpívat sbory, místo aby sami zpívali Bohu. Oblékli jednotný chórový šat, založili hnutí a řídili je lidmi. Brzy začli číst knihy, které nebyly vhodné ke čtení. Odstranili ohradu a kozlové přišli dovnitř a převzali vedení. Křik radosti zmizel, svoboda Ducha skončila. Ó, pokračovali dále s formou, ale oheň vyhasl a černota popela obklopovala všecko, co pozůstalo.

Před chvílí jsem připomenul, že Jan porozuměl, co to znamená milovat Boha. Tento velký apoštol lásky to jistě viděl, jak církev začala ztrácet první lásku k Bohu. 1.J.5,3 říká: "Nebo toť jest láska Boží, abychom příkázání Jeho ostříhali (Jeho Slovo)." Malý odklon od Slova byl již krokem od Krista. Lidé říkají, že milují Boha, že chodí do kostela, jásají a těší se, a mají dny plné nádherných emocí. Ale když to všechno přestane, pak je pozorujte, zda jsou skutečně ve **SLOVĚ**, zda v něm chodí a žijí. Věnují se všemu možnému a nechodí ve Slově, pak mohou říkat, že milují Boha, ale jejich život mluví jinou řečí. Ptám se, zda Jan mnoho z toho neviděl dříve, než zemřel, totiž, že lidé říkali, že milují Boha, aniž by byli poslušní Jeho Slova. Ó Efezská církev, něco se s tebou stalo. Buďto se někdo pokouší ke Slovu něco přidat anebo něco ubrat. Ale oni to dělají tak obratně, že to ani nezpozorujete. Nikdy to nedělali nápadně, tak aby to bylo ihned patrné na veřejnosti. Stalo se to jako pod nějakou pokrývkou a přenášejí to rozumnou cestou a lidským hloubáním a nabude to převahy, ledaže to odmítnete. Vraťte se k Letnicím dříve, než bude příliš pozdě!

Avšak, jako obvykle, lidé nevěnují pozornost Božímu varování. Oheň probuzení založený na svatém Slově, je podivuhodný a působení Ducha je tak požehnané. Ale potom se vplíží do srdce bázeň a našeptává: "Jak můžeme uchránit tuto pravdu? Jaké opatření bychom měli udělat, aby probuzení neustávalo?" Právě tehdy vchází dovnitř ten "duch antikrista" a našeptává: "Hleďte, máte pravdu, dejte pozor, aby jste ji neztratili. Organizujte se a ustanovte se na tom, v co věříte. Shrňte to všechno do církevní příručky." A oni to dělají! Oni se organizují. Něco ke Slovu přidají a pak zemřou stejně jako Eva, protože přijala Jedno převrácené slovo. Boží Slovo je to, jež přináší ži-

vot. Co my říkáme o Slově, to neplatí, ale to, co říká Bůh.

VAROVÁNÍ BOŽÍ

Zj.2,5: "Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čin pokání, a první skutky. Pakliž toho nebude, přijdu na tebe rychle, a pohnuť svícem tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti."

Bůh je napomíná, aby se **ROZPOMENULI**. Zřejmě něco opomenuli. Na něco zapomněli. Říká jim, že se jejich myšlenky mají vrátit k výchozímu bodu. První věk započal o Letnicích. Od toho odpadli. Zapomněli na jejich slávu a zázraky. Bylo načase vrátit se v myšlenkách a potom i v skutku. Zpět k tomu, kdy ještě mohli říkat: "Mně živu býti jest Kristus." Zpět k čistotě s jakou bylo postupováno v nehodě Ananiáše a Zafiry. Zpět ke Krásným Dveřím. Ó, jaká to hanba oddálit se od Boha a schvalovat skutky, které Jeho Jméno pošpiní. Kéž by se přece všichni, kteří jmenují Jeho Jméno, odvrátili od hříchů a své nádobý zachovali čisté pro Boha. Podívejte se přece, co bylo kdysi ve vašem srdci, smýšlení a životě. A potom se k tomu vraťte zpět.

Jak se můžeme vrátit? Jde to jen cestou pokání. Jestliže může hříšník přijít k Bohu jen cestou pokání, tím spíše se nemůže ani vlažný a odpadlý vrátit jinou cestou, než jen pokáním. Čiňte pokání a přineste ovoce hodné pokání a dokažte to svým životem. "A pohnuť svícem tvým z místa jeho", řekl Bůh, "nebudeš-li pokání činiti". Přirozeně. Církev nemůže v takovémto stavu dát světu světlo. Její světlo se proměnilo v tmu. Bůh potom její věrné posly a její věrné pastýře odejme, a ponechá ji na pospas, a oni budou nadále mluvit o křesťanství, ale ve skutečnosti o ně budou oloupeni.

Čiňte rychle pokání! Neotálejte! V Efezu zřejmě asi otáleli, neboť trvání jejich života nebylo příliš dlouhé. Sláva Boží tak rychle ustoupila. Netrvalo to dlouho a město tu leželo v rozvalinách. Z zoho nádherného chrámu zbyly neforemné masy. Země se stala močalem, oblíbeným to místem divokého vodního ptactva; obyvatelstvo zmizelo, až na několik nevěřících v jedné špinavé vesnici. Nezůstal ani **JEDINÝ** křesťan. Svícen byl pohnut ze svého místa.

To neznamená, že by byli nemohli činit pokání. Neznamená to také ani, že my nemůžeme činit pokání. My to můžeme. Ale musí se to stát rychle. Musí to být opravdový výkřik srdce k Bohu v naší nouzi. Jen tak Bůh znovu obnoví. Sláva se opět navrátí.

SE MENO MIKULÁŠENCŮ

Zj.2,6: "Ale toto máš, že nenávidíš skutků Mikulášenců, kterýchž i Já nenávidím."

Zde tedy jsou dvě mínění o tom, kdo mikulášenci byli. Mnozí říkají, že to byla skupina odpadlíků, jejichž zakladatelem byl Mikuláš z Antiochie, proselita, který se stal jedním ze sedmi jáhnů v Jeruzalémě. Měli pohanské slavnosti a byli nesmírně nečistí ve svém chování. Učili, že k ovládnutí smyslů musí člověk dříve nabýt o všem zkušenosti. Přirozeně, že tím dali volný průchod nevázanosti a jejich úpadek byl úplný. Tak velice, že se na ně hodila dvě starozákonní jména, která symbolizují obě výstřednosti: Balám a Jezabel. Jelikož Balám zkažil lid a tak si ho podrobil, řeklo se, že Mikuláš udělal totéž. Tato skupina byla pravděpodobně z Efezu vypuzena a našla místo v Pergamu, kde se usadila.

Ale problém tohoto mínění je ten, že se nezakládá na pravdě. V historii o tom vůbec nic nenajdeme. Je to v nejlepším případě jen tradice. Přijmout toto stanovisko by znamenalo, že církevní věk v Efezu je pouhou historií, bez vztahu k dnešní době. Toto však není pravda, neboť cokoli započalo v rané církvi, musí pokračovat v každém věku, až je to nakonec Bohem buď požehnáno a vyvýšeno, nebo jako něco nečistého zničeno v ohnivém jezeře. Že je tato tradice přesně proti Písmu, dokazuje Zj.2,2: Efezská Církev ty zlé **NEMOHLA SNĚST**. Museli je vyhnat, nebo by nemělo smysl říkat, že je nemohli snést. Kdyby je nebyli vyhnali, pak by je byli snesli. V šestém verši je tedy psáno, že jejich činy nenáviděli. Tak je tato skupina mikulášenců částí prvního věku a koná své skutky. Skutky byly nenáviděny, ale lidé nebyli považováni za bezmocné. Co bylo zaseto v Efezu, bude pokračovat a stane se učením, až to skončí v ohnivém jezeře.

Kdo jsou tito nikolaité (mikulášenci)? Toto slovo se odvozuje ze dvou řeckých slov: nikao, které znamená přemáhat a lao, což znamená laiky. Ve skutečnosti v této rané církvi někdo dělal něco, co podrobovalo laiky. Když byli laici přemáháni, muselo to vyjít od nějaké "autority".

Co se tedy vlastně dělo v této církvi, co Bůh tak nenáviděl? Co se dělo tehdy, děje se i dnes a vystihuje to přesně slovo nikolaité. Lid byl podmaněn způsobem, který je naprosto v protikladu ke Slovu Božímu.

Abychom tedy obdrželi pravý význam toho, do čeho se nyní chceme zahlbout, musím vás upozornit, abyste vždy pamatovali na to, že náboženství (nebo, chcete-li, duchovní záležitosti) sestávají ze dvou částí, jež se vzájemně prolínají, ačkoli stojí v protikladu jako černé a bílé. Duchovní svět a náboženství sestávají z těchto dvou stromů, které měly své kořeny v zahradě Eden. Obojí, Strom Života a strom vědění dobrého a zlého, stály uprostřed zahrady a bezpochyby se jejich větve proplétaly. Stejný protiklad nacházíme v Efezské církvi. V církvi jsou obojí, dobří a zlí. Ona sestává ze dvou rév. Jsou jako pšenice a plevel, avšak rostou vedle sebe. To jedno jsou ti **PRAVÍ**. To druhé ti **FALEŠNÍ**. Bůh ale bude mluvit **KE** každému z nich a **O** každém z nich. Celek nazývají církví. A

jen ti vyvolení budou ve skutečnosti vědět, který je pravý Duch. Jen vyvolení nebudou svedeni. Mt.24,24: "Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činití budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli, (by možné bylo,) také i vyvolené." Již na počátku rané církve (krátce po Letnicích) se pokusila nepravá réva smísit se s Révou Pravou a již v tom nacházíme skutky nikolaitů. Tento duch bude bojovat proti Pravé Révě, až do jeho zničení Bohem. Pochopili jste to tedy?

Dobrá! Jaké bylo potom duchovní klima v církvi? Opustila svoji první lásku. Je nám zjeováno, že opouštějíce první lásku ke Slovu Božímu, odpadla také od originálu, jež jsou Letnice. Česky řečeno to znamená, že církev je v nebezpečí, že jí bude odňato vedení Duchem Svatým a kontrola Ducha. Přesně totéž se stalo potom, když Mojžíš vyvedl Izrael z Egypta. Bůh zamýšlel vésti lid ohnivým sloupem, prorockou řečí a Božími zázraky, znamením a Božskými divy. Toto mělo být vykonáno 'Bohem-určenými', 'Bohem-vyvolenými', 'Bohem-uschopněnými' a 'Bohem-povolány' muži, celý tábor měl být ovládnut hnutím Ducha. Oni rebelovali a chtěli právní a věroučný řád, podle nichž se chtěli řídit. Potom chtěli krále. Chtěli být právě takovými jako ostatní svět a tím dospěli k totálnímu odpadnutí a zapomenutí. Právě tímto způsobem také začal první věk církve a zhoršovalo se to stále víc a více, až byl Duch Svatý úplně zamítnut a Bůh musel lidi zničit.

Podívejte se přece, jak to v rané církvi začalo. Nejprve to bylo nazváno skutky. Potom se to stalo učením. Stalo se to měřítkem. Stalo se to rezolutní (neměnnou) cestou. Nakonec to převzalo vedení a Bůh byl odstrčen stranou. Ó, začalo to tak nepatrně, tak klidně a nenásilně. Vypadalo to tak dobře a zdálo se to být zdravé. Pak to uchvátilo vedení a jako hroznýš vyrazilo dech a usmrtilo všechno, co bylo v církvi duchovního. Ó, tato falešná vinná réva je tak neškodná. Je to jako anděl světlosti, až se člověka zmocní. Musím říci, že věřím ve vedení. Ale není to vedení lidmi, v něž věřím. Věřím ve vedení Ducha Svatého, které se děje Slovem. Věřím také, že Bůh dal do církve lidi, kteří jsou obdařeni Duchem, aby udržovali církev v pořádku. Tomu věřím. Také věřím, že dohled v církvi se děje lidmi, které Bůh za tím účelem poslal. Avšak tato vláda se děje **SKRZE SLOVO**, takže to vpravdě nejsou lidé, kteří vládou, nýbrž **DUCH BOŽÍ**, neboť Slovo a Duch jsou **JEDNO**. Žd.13, 7: "Zpomínejte na vůdce své, kteříž vám mluvili Slovo Boží, jejichžto obcování jaký byl cíl, spatřující, následujtež jejich víry."

Avšak hleďte, co se tehdy stalo. Falešná réva uchopila moc a učila nyní, že vláda lidí je správná. Učila, že církev musí být spravována. Učila, že lidé musí být drženi pod kontrolou. Ale místo, aby se toto dalo Božím způsobem, osobili si prostě sami autoritu a domnívali se, že všechna duchovní moc je v jejich rukách a vyrukovali pak s takzvaným svatým kněžstvem,

kteří stáli mezi Bohem a lidmi. Vrátili se zpět k starému Aronovu systému. Stali se tak antikristy, neboť odmítli Jeho prostřednictví a dosadili své vlastní. Bůh to nenáviděl. I Efezští to nenáviděli a každý pravý věřící to bude rovněž nenávidět. Museli bychom přece být dokonale slepí, kdybychom to všechno neviděli, během těch všech věků, a v současné době jsme na tom nejhůře, je to organizace. Ona rozdělila lidi. Lid Boží má být jedno. Neboť **JEDNÍM** Duchem byli **VŠICHNI** věřící v jedno tělo a **KAŽDÝ JEDNOTLIVEC** má být veden Duchem a **KAŽDÝ JEDNOTLIVEC** má být účasten na bohoslužbě. Ale lidé chtěli vyniknout a tak převzali kontrolu, biskupové se stali arcibiskupy, a s propůjčováním titulů opomíjeli Slovo Boží a učili svým vlastním naukám. Požadovali, aby je lidé poslouchali a došlo to tak daleko, že jejich způsob pobožnosti vůbec nepřipomínal prvotní dny po Letnicích. Tyto činy byly počátkem apoštolské posloupnosti. Od apoštolské posloupnosti byl pak již snadný a rychlý krok ke "členství v církvi" jako k prostředku spasitelné milosti. Slovo bylo zredukováno ve vyznání víry. Antikrist ovládl svým duchem církev.

Podívejte se na to dnes! Čtete-li Skutky 2,4 způsobem, jak to dnes mnozí dělají, pak by to muselo být napsáno takto: "Když nadešel den slavnosti Letnic, přišel kněz s hostií a řekl: 'Vyplázni jazyk' a on na něj vloží hostii a sám se napije vína a řekne: 'Nyní jste obdrželi Ducha Svatého'." Neuvěřitelné? Ale to je přesně to, kam došlo nikolaitství. Říkají: "Nestarejte se o to, co říká Slovo Boží, vždyť mu přece nemůžete rozumět. Musíme vám je vyložit, Bible není dokončena. Musí být přizpůsobena době a my vám řekneme, co musí být změněno." V jakém nesmírném protikladu je však toto vše ke Slovu Božímu, které důrazně, kdykoli je něco v rozporu s pravdou, dosvědčuje: "Budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář." Nebe a země pominou, ale **ANI JEDNO SLOVO** Boží nepomine. A tak jsou lidé opět vedeni lidmi, kteří se domnívají, že jsou něčím, čím nejsou. Říkají sice, že jsou zástupci Krista, ale ve skutečnosti jsou antikristy.

Zde je jiná smutná historie. Je to historie vodního křtu. V době Ježíšově a o Letnicích byli ponořováni ve vodě. To nemůže nikdo popřít. Jsou však učení lidé, kteří říkají, že byli vodou poléváni, neboť bylo možno všude najít malé louže s vodou. A když na ně lili vodu, dělali to s formulí ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého, jako kdyby tyto tituly byly skutečnými jmény a jako kdyby byli tři Bohové místo jen jednoho. Avšak zůstává-li někdo v nějaké organizaci a pokouší se tam kázat pravdu o ponoření ve Jméno Pána Ježíše Krista, pak jej vyženou. Nemůžete být vedeni Bohem, setrváváte-li tam. To je nemožné.

Pavel byl prorokem, vyučeným Duchem Svatým, a jestliže on křtil ve Jméno Pána Ježíše Krista a řekl, že každý, kdo by to dělal jinak, než hlásal on, budiž proklet, pak je načase pro-

budit se a spatřit, že církev již není více vedena Duchem Svatým, nýbrž ovládnuta nikolaity. Skutky 20,27-30: "Nebo jsem neobmeškal zvěstovati vám všeliké rady Boží. Buďtež tedy sebe pilní i všeho stáda, v němž Duch Svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž Sobě dobyl Svou vlastní Krví. Nebo já to vím, že po mém odjítí vejdu mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštěti stádu. A z vás samých povstanou muži, kteří budou mluvití převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě."

Pavel to viděl přicházet; avšak varoval je před tímto lstivým kněžstvím, které přijde, aby svými falešnými naukami všechno ovládlo. On věděl, že budou zavádět takový způsob bohoslužby, který vyloučí lidi z veškeré služby v Duchu Svatém. I dnes dokonce ani mezi těmi, kteří svědčí, že jsou svobodní a plní Ducha, není mnoho svobody pro laiky. Co ještě najdeme, je několik kazatelů s inspirovaným kázáním, zatímco lid tu sedí a snaží se všechno vstřebat. Je to vzdálený dozvuk toho, co řekl Pavel, že když se všichni shromáždí, každý je vedený Duchem a každý je účasten v bohoslužbě Ducha.

Avšak církev jako celek se této lekci nepřiúčila ani z Písma, ani z dějin. Pokaždé, když Bůh navštíví lid Duchem Svatým a lidé jsou osvobozeni, později se opět spoutávají zpátky přesně do toho stavu, z kterého vyšli. Když Luther vyšel z katolicismu, zůstali lidé na čas svobodní. Když však zemřel, zorganizovali se a sestavili věrouky, domnívající se o nich, že on v to věřil, a odmítli každého, kdo říkal něco jiného. Vlastně se vrátili přímo ke katolicismu, jen v poněkud jiné formě. A dnes je mnoho lutheránů, kteří jsou ochotni vrátit se tam úplně.

Ó, ano! Vidíme, že ve Zjevení 12 (17) je řeč o nevěstce, která má mnoho dcer. Tyto dcery jsou jako jejich matka. Odkládají Slovo Boží stranou a popírají dílo Ducha Svatého, utlačují laiky a znemožňují jim velebit Boha, ledaže by se dělo jejich prostřednictvím a jimi postaveným vzorem, který není ničím jiným než plánem nevíry od samého satana.

Kde to duchovně jsme? Nalézáme se na poušti temnoty. Jak velice jsme se vzdálili od prvotní církve! Letnice nejsou nikde v dohledu a Slova se nelze dopátrat. Apoštolská poslušnost, která dnes tak převládá, není ve Slově k nalezení. Je to podnik lidského původu. Nedovoleným způsobem podkopává pravdu, že **BŮH, NE ČLOVĚK**, ustanovil v církvi Své vůdce. Petr nebyl vůbec ani v Římě. Ale oni lžou a říkají, že tam byl. Dějiny to dokazují, že tam nebyl. Jsou stále ještě lidé, kteří čtou dějiny. Ale jen pokrčí rameny, obrátí se a věří lži. Kde můžete ve Slově najít nějakého "zástupce Kristova"? Nikdo nemůže zaujmout Jeho místo a přece se to stalo a lidé to přijímají. Kde můžete najít, že "dodatková zjevení" jsou Bohem akceptována, obzvláště jedná-li se o zjevení, které se neshoduje s tím, které již jednou bylo dáno. Avšak oni to přijímají a

spokojují se s tím. Kde najdete nějaký ´očistec´? Kde najdete nějakou ´mši´? Kde najdete, že se ´musí zaplatit peníze, aby se lidé mohli dostat z pekla´? To všechno není ve Slově, ale lidé z toho udělali svou vlastní knihu a skrze to převzali vládu nad druhými lidmi a ovládají je strachem. Kde najdete, že ´lidé mají tu moc odpouštět, jako kdyby byli Bohem´? "Draví vlci", to slovo pro to není dost silné, aby to vystihlo. Niko-laitismus. Organisace! Lidé vládnou nad lidmi.

Pojďte zpět k Bohu! Čiňte pokání dříve, než bude příliš pozdě. Pozorujte to písmo na stěně. On mluví o soudu. Jako svaté nádoby byly znesvěceny a následkem toho přišel Boží hněv, tak bylo i svaté Slovo znesvěceno, Duch Boží zarmoucen a soud je zde, přede dveřmi. Čiňte pokání! Čiňte pokání! Vraťte se k Letnicím. Zpět k vedení Duchem Svatým. Zpět ke Slovu Božímu, neboť proč byste měli mřít?

HLAS DUCHA

Zj.2,7: "Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož svítězí, dám jísti z Dřeva Života, Kteréz jest u prostřed ráje Božího."

"Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím." Je možné, že miliony budou tato slova slyšet a číst. Kolik z nich tomu věnuje pozornost? To nevíme. Kdo však nastaví své uši, aby slyšel slova pravdy, zažije, že jej Duch Boží osvítí. Jsou-li tvé uši otevřené pro Slovo, učiní ti Duch Boží Slovo skutečností. To je dílo Ducha. Já vás mohu učit pravdě, ale jestliže vy neotevřete vaše srdce k přijetí, pak se vám zjevení nedostane.

Dejte pozor, zde je řečeno, že Duch praví církvím. Je to uvedeno v množném čísle, nikoli v jednotném. Jan neměl to, co Duch dal, napsat pouze místní církvi v Efezu, také ne pouze jen pro první církevní věk, nýbrž pro všechny následující věky. Avšak toto je církev začátků. Proto je to jako Kniha Genesis. Co začalo v Genesis, táhne se po celou dobu Písmem a končí posléze ve Zjevení. A tak církev, jejíž počátek byl ve Skutcích, je Božím plánem pro všechny věky, až do jejího zakončení se v Laodicejském Věku. Dejte na to pečlivý pozor. Necht každý věk církve na to dá pozor, neboť to, co se zde děje, je pouze začátek. Stromek, který byl zasazen, poroste. Poroste po všechny ty následující věky. Proto je toto poselství pro každého křesťana v každém věku církve, dokud Ježíš nepřijde. Ano, je tomu tak, neboť to říká Duch. Amen.

ZASLÍBENÁ ODMĚNA

Zj.2,7: "... Tomu, kdož svítězí, dám jísti z Dřeva Života,

Kterýž jest u prostřed ráje Božího." Toto je budoucí odměna pro všechny přemožitele ze všech věků. Až dozní poslední zvolání k boji a my jsme odložili svoji zbroj, odpočineme v ráji Božím a náš podíl na Stromu Života bude na věky.

"Strom Života!" Není to podivuhodné, jakého slovního obratu zde bylo použito? Tento Strom je uveden třikrát v Knize Genesis a třikrát v Knize Zjevení. Ve všech šesti případech je to tentýž Strom a představuje přesně jedno a totéž.

Avšak, co je to Ten Strom Života? Tedy, nejdříve ze všeho bychom museli vědět, co strom sám o sobě představuje. V Nu.24, 6 říká Balám, když popisuje Izrael jako by byl "jako stromoví aloes, kteréž štípil Hospodin". V celém Písmu jsou osoby označovány jako stromy, tak jako v 1.Žalmu. Strom Života tedy musí být Osobou toho Života, a to je Ježíš.

Tedy uprostřed zahrady Eden byly dva stromy. Jeden byl Strom Života, druhý byl strom poznání dobrého a zlého. Člověk měl žít ze Stromu Života, neměl se však dotýkat druhého stromu, jinak by byl zemřel. Avšak člověk okusil z toho druhého stromu, a když to udělal, vešla do něj smrt skrze hřích a on byl odloučen od Boha.

Tedy, Ten Strom tam v Eden, Tento Strom, Který byl pramenem Života, byl Ježíš. U Jana, kapitola šest až osm, představuje Ježíš Sám Sebe jako zdroj věčného života. On Sám Sebe nazývá Chlebem, Který sestoupil z nebe. Mluvil o tom, že podá Sám Sebe. Bude-li nějaký člověk z Něho jísti, nikdy nezemře. Prohlásil také, že znal Abrahama a že před Abrahamem On **BYL**. Prorokoval o tom, že dá Sám Sebe jako vodu živou, ze které kdokoli by pil, nebude nikdy více žíznit, ale bude žít věčně. Ukázal se jako Ten **VELKÝ JÁ JSEM**. On je Chléb Života, On je Studnice Života, Věčný, **STROM ŽIVOTA**. Byl tam v zahradě Eden uprostřed, stejně jako bude uprostřed ráje Božího.

Mnozí mají tu představu, že tyto oba stromy v zahradě Eden byly jen dva stromy navíc, podobně jako ten zbytek ostatních stromů, které tam Bůh zasadil. Pozorní písmáci ale vědí, že tomu tak není. Jan Křtitel volal, že je již sekera přiložena ke koření stromu. Nemluvil přece o přirozených stromech, nýbrž o duchovních principech. Potom stojí v 1.J.5,11: "A totož jest **SVĚDECIVÍ to, že život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu Jeho jest.**" Ježíš řekl v J.5,40: "Ale nechcete přijíti ke Mně, abyste život měli." Tím je poselství Slova Božího jasné a srozumitelné, že **ŽIVOT, VĚČNÝ ŽIVOT**, je v Synu. V 1.J.5,12 čteme: "Kdož má Syna, má **ŽIVOT**; kdož nemá Syna Božího, **Života NEMÁ!**" Jelikož tato výpověď se nemůže změnit, ani od ní být ubráno, ani k ní být přidáno, zůstává tedy toto svědectví v platnosti, že **ŽIVOT JEST V SYNU ...** A když je to tak, **MUSÍ TÍM STROMEM V ZAHRADĚ EDEN BÝT JEŽÍŠ!**

Dobrá! Jestliže je Strom Života Osobou, pak strom poznání dobrého a zlého je **ROVNĚŽ** osoba. Nemůže tomu být jinak. Tak

tam stáli, Spravedlivý a zlý, bok po boku uprostřed zahrady Eden. Ez.28,13: "V Eden, zahradě Boží, byl jsi (satane)."

Odtud béřeme pravé zjevení o 'semeni hada'. Zde vidíme, co se ve skutečnosti v zahradě Eden stalo. Slovo říká, že Eva byla oklamána hadem. Ona byla vskutku hadem svedena. Je řečeno v Gn.3,1: "Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh." Tato bytost byla bytostí lidské tak podobná (přesto to bylo pouze zvíře), že mohla přemýšlet a mluvit. Měl vzpřímenou postavu a byl něco mezi šimpanzem a člověkem, avšak člověku byl více podobný. Byl člověku tak blízky, že se jeho semeno s tím ženským mohlo smísit, a způsobilo její početí. Když se toto stalo, Bůh hada proklel. Změnil každou kost v těle toho hada, takže se musel plazit jako had. Vědci mohou zkoušet co chtějí, nepodaří se jim to nalézt, tento chybějící spojovací článek. Bůh se o to postaral. Člověk je ovšem chytrý a může vidět vztah mezi člověkem a zvířetem a pokouší se to dokázat evolucí. Ale neexistuje žádná evoluce, nýbrž se člověk a zvíře smísili. Toto je jedno z tajemství Božích, které zůstalo skryto, avšak zde je zjeveno. Stalo se to tam uprostřed Edenu, když se Eva odvrátila od života a přijala smrt.

Pohleďte přece, co jim Bůh v zahradě Eden řekl, Gn.3,15: "Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a Semenem jejím, ono potře tobě hlavu, a ty potřeš Jemu patu." Jestliže dáme Slovu za pravdu a přijmeme je, že žena má Semeno, pak rovněž i had měl semeno. Jestliže je Semeno ženy dítě mužského pohlaví, bez účasti muže, potom had musí mít semeno podle stejného vzoru, a proto se musí narodit další bytost mužského pohlaví bez účasti muže. Bezpochyby není žádný písmák, aby nevěděl, že Semeno ženy byl Kristus, Který přišel prostřednictvím Božím, bez pohlavního styku člověka. Také je známou skutečností, že předpověděné potření hlavy hada bylo ve skutečnosti proroctvím o tom, co Kristus způsobí na kříži satanovi. Tam na kříži rozdrtil Kristus satanovi hlavu, zatímco satan potřel patu Páně.

Tento oddíl Písma je zjevením, jak doslovně bylo zaseto semeno hada na zemi, tak, jak máme zprávu v L.1,26-35, kde je nám dána přesná zpráva, jakým způsobem se Semeno ženy fyzicky projevilo bez prostřednictví muže. "V měsíci pak šestém poslán jest anděl Gabriel od Boha do města Galilejského, kterémuž jméno Nazarét, ku panně zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Josef, z domu Davidova, a jméno panny Maria. I všed k ní anděl, dí: Zdráva buď milostí obdařená, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami. Ona pak uzřevši ho, zarmoutila se nad řečí jeho, a myslila, jaké by to bylo pozdravení. I řekl jí anděl: Neboj se, Maria, nebo jsi nalezla milost u Boha. A počneš v životě, a porodíš Syna, a nazůveš Jméno Jeho **JEŽÍŠ**. Tenť bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude, a dáť Jemu Pán Bůh stolici Davida otce Jeho. A kralovati bude v domě Jákobově na vě-

ky, a království Jeho nebude konce. I řekla Maria andělu: Kterak se to stane, poněvadž já muže nepoznávám? A odpověděv anděl, řekl jí: Duch Svatý sestoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tobě, a protož i to, což se z tebe svatého narodí, slouží bude Syn Boží." Tak jako Semeno ženy byl doslovně Bůh, Který zplodil Sebe Samého v lidském těle, tak také semeno hada je doslovný způsob, který si našel satan, aby si pro sebe otevřel cestu k lidské rase. Pro satana to bylo nemožné (neboť on je jen **STVOŘENÁ** duchovní bytost), aby se reprodukoval stejným způsobem jako Bůh, proto je nám v Genesis ukázáno, jakým způsobem vzbudil své semeno a vstúpil sám sebe do lidské rasy. Nezapomeňte, že satan je často nazýván 'hadem'. Zde mluvíme o jeho semeni, o způsobu, jak vešel v lidstvo.

Dříve, než Adam tělesně poznal Evu, poznal ji had. A ten, kdo se z toho narodil, byl Kain. Kain byl (narozen, či zplozen) od "toho zlého". 1.J.3,12. Duch Svatý v Janovi nemohl ani jednou nazvat Adama "tím zlým" (to by jinak byl, kdyby měl to stejné otcovství jako Kain), a zase na jiném místě nazývat Adama "Synem Božím", jímž podle stvoření byl. Lukáš 3,38. Charakter Kainův byl podobný jeho otci, vražedník, mordér. Jeho zporný odpor vůči Bohu, když se postavil před Všemohoucímho v Gn.4,5.9.13-14, ukazují jeho zcela nelidské vlastnosti, které vypadají dokonce hůře, oproti tomu, jak se Písmo vyjadřuje o konfrontaci satana s Bohem. "Na Kaina pak a na oběť jeho nevzhledl. Protož rozlílil se Kain náramně, a opadla tvář jeho. I řekl Hospodin Kainovi: Kdež jest Abel bratr tvůj? Kterýž odpověděl: Nevím. Zdaliž jsem já strážným bratra svého? I řekl Kain Hospodinu: Většíť jest nepravost má, než aby mi odpuštěna býti mohla. Aj, vyháníš mne dnes z země této, a před tváří Tvou skrývati se budu, a budu tulákem a běhounem na zemi. I přijde na to, že kdo mne koli nalezne, zabije mne!"

Všimněte si, jakým přesným způsobem dává Bůh zaznamenat události o narození Kaina, Abele a Seta. Gn.4,1-2: "Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto počavši, porodila Kaina a řekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu. A opět porodila bratra jeho Abele." Gn.4,25: "Poznal pak ještě Adam ženu svou, i porodila syna a nazvala jméno jeho Set ..." Tam jsou **TŘI** synové, zrozeni **DVĚMA** akty tělesného poznání Adamova. Jelikož je Bible přesná a dokonalá Slovo Boží, není to žádná chyba, nýbrž zpráva k našemu osvětlení. Jelikož byli zrozeni **TŘI** synové skrze pouhé **DVA** akty Adamovy, **S JISTOTOU** víte, že **JEDEN** z těchto tří **NEBYL** synem Adamovým. Bůh toto zachytil tak přesným způsobem, aby nám něco ukázal. Pravda o této věci je ta, že Eva nesla ve svém lůně **DVA SYNY ZE DVOU RŮZNÝCH** počětí. Nosila dvojčata, přičemž Kainovo početí bylo o něco dříve, než to Abelovo. Ejhle, opět tato **DVOJČATA**. Dokonalý typ jako vždycky! Těm, kteří se domnívají, že to není možné, budiž řečeno, že je dostatek lékařských zpráv, z nichž vyplývá, že ženy nosily dvojčata, která pocházela ze dvou různých vajíček a různých oplodnění, kde oplodnění vajíček bylo v rozmezí ně-

kolika dnů, a **NEJEN TO**, nýbrž některé zprávy ukazují, že otčovství dvojčat bylo různé. Ještě přednedávnem probíhala ve světovém tisku zpráva o norské matce, která zažalovala svého manžela, aby podporoval ji a její dvojčata. Jedno z dvojčat bylo bílé, druhé černé. Ona přiznala, že měla milence černocha. Obě početí byla během tří týdnů. V Beaumontu, Texas, v roce 1963, se objevila zpráva o několikanásobném porodu, kde těhotenství vzniklo v rozmezí mnoha dnů, vskutku tak dalece, že ta žena při porodu jednoho dítěte skoro zemřela.

Proč to tak muselo být? Proč muselo semeno hada přijít tímto způsobem? Člověk byl stvořen pro Boha. Člověk měl být Božím chrámem. Místem odpočinutí Božího (Ducha Svatého) byl člověk, ten chrám. Skutky 7,46-51: "Kterýž nalezl milost před obličejem Božím, a prosil, aby nalezl stánek Bohu Jákobovu. Šalomoun pak udělal Jemu dům. Ale Nejvyšší nebydlí v chrámech rukou udělaných, jakož dí prorok: Nebe jest Mi stoliče a země podnož noh Mých, i jakýž Mi dům uděláte? praví Pán. Aneb jaké jest místo odpočívání Mého? Zdaliž ruka Má všeho toho neučinila? Tvrdošíjní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu Svatému protivili, jakž otcové vaši, tak i vy." Satan toto po celý čas věděl. Chtěl bydlet v člověku právě tak, jak to dělá Bůh. Avšak toto právo si vyhradil Bůh pro Sebe. Satan to nemůže udělat. Bůh Sám se zjevil v lidském těle. Satan by to nemohl a nemůže udělat. On nemá žádnou stvořitelenskou moc. Jediný způsob, kterým satan mohl uskutečnit svůj úmysl, bylo vejít do hada, který byl v zahradě Eden, jako i skrze zlé duchy vešel do sviní v Gadara. Bůh nevchází do žádných zvířat, avšak satan může a uskuteční tím svůj záměr. Nemohl mít dítě přímo skrze Evu, jak to udělal Bůh při Marii, tak vešel do hada a pak Evu svedl. Had ji svedl a tímto zástupným způsobem z ní měl satan dítě. Kain nesl duchovní charakterové vlastnosti satana a zvířecí (myšlenkově, tělesně) charakterové vlastnosti hada. Žádný div, že Duch Svatý řekl, že Kain byl od zlého. Vskutku byl.

Chtěl bych uvést určitý důkaz jež máme, že tu je určitá příbuznost mezi člověkem a zvířetem. Je to tělesná záležitost. Víte o tom, že zárodek plodu nenarozeného embrya zvířete může být vstříknut do lidského těla? Potom výměšek štítné žlázy půjde přesně do lidské štítné žlázy a buňky ledvin jdou přímo k lidským ledvinám. Poznáváte, jak úžasné to je? Nějaká inteligence vede tuto zvířecí buňku přesně na to správné místo. Tato inteligence převezme tuto buňku a přivede ji přesně na správné místo. Existuje příbuznost mezi člověkem a zvířetem. Nemohou se smísit ani rozmnožit. To zkoušeli. Ale tam v zahradě Eden se toto smíšení stalo a chemická příbuznost, která tu stále je, je toho důkazem. Neboť tenkrát v Eden byl had vzpřímeným chodícím stvořením. Byl člověku velice blízký, byl téměř jako člověk. Satan využil přednosti fyzické postavy hada a tím Evu svedl. Potom Bůh postavu hada zničil. Žádné jiné zvíře se nemůže s člověkem smísit, ale ta příbuz-

nost tu je.

Když jsme tedy došli tak daleko, dovolte, abych se pokusil vykristalisovat vaše myšlenky o tomto tématu, abyste mohli spatřit důležitost zavedení učení o semenu hada, jak jsem to učinil. Začli jsme s tou skutečností, že tam, uprostřed zahrady byly **DVA** stromy. Strom Života byl Ježíš, ten druhý strom byl s jistotou satan, podle ovoce, které z toho stromu vzešlo. Víme rovněž, že oba tyto stromy měly nějaký vztah k lidem, jinak by tam nebyly postaveny. Ve svrchovaném plánu a záměru Božím musely mít nějaké místo ve vztahu k lidstvu a k Němu Samému, jinak bychom nikdy nemohli Bohu přičítat vševědoucnost. Pokud je to všechno pravda, či nikoli? Nuže, Slovo svědčí zcela jasně a zřetelně, že si Bůh **PŘED** založením světa předsevzal sdílet Svůj Věčný Život s lidmi. Ef.1,4-11: "Jakož vyvolil nás v Něm před ustanovením světa, abychom byli svatí a nepoškvrnění před obličejem Jeho v lásce, předzřídív nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro Sebe, podle dobře libé vůle Své, k chvále slávy milosti Své, kterouž vzácné nás učinil v tom nejmilejším. V Němž máme vykoupení skrze Krev Jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti Jeho, kterouž rozhojnil k nám ve vši moudrosti a opatrnosti, oznámiv nám tajemství vůle Své podlé dobré libosti Své, kterouž předuložil byl Sám v Sobě, aby v dokonání plnosti časů v jedno shromáždil všecko v Kristu, buď nebeské věci, buď zemské. V kterémž i k losu připuštění jsme, předzřízení byvše, podlé předuložení Toho, Kterýž všecko působí podlé rady vůle Své." Zj.13,8: "Protož klaněti se jí (satanovi) budou všickni, kteříž přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsaná v Knize Života Beránka, toho zabitého od počátku světa." Ale tím Životem se nemohl a nemůže podělit na žádné jiné cestě, než té: "Bůh zjevený v těle." To byla část Jeho věčné předuloženího záměru. Tento plán tu byl k chvále Jeho slávy a milosti. Je to plán Vykoupení. Je to plán Spasení. Nyní poslouchejte pozorně: "Bůh byl Spasitelem a bylo nutné, aby předurčil člověka, jemuž bude zapotřebí spasení, a tímto způsobem mohl dát Sobě Samému smysl a účel existence." Toto je stoprocentně správné a mnoho míst Písma o tom vydává svědectví. Tak i verš z Ř.11,36: "Nebo z Něho, a skrze Něho, a v Něm jsou **VŠECKY VĚCI**, Jemuž sláva na věky. Amen." Člověk prostě nemohl přijít ke Stromu Života uprostřed zahrady. Tento Věčný Život Toho Stromu se musel dříve státi tělem. Avšak dříve, než mohl Bůh pozvednout a spasit hříšníka, musel tu nějakého mít, aby ho mohl pozvednout a spasit. Člověk musel padnout. Pád, který měl způsobit satan, se musel uskutečnit v těle. Tak musel i satan přijít skrze tělo. Avšak satan nemohl přijít skrze lidské tělo, aby ten pád způsobil, tak jako přišel Kristus v lidském těle, aby ty padlé znovu napravil. Ale bylo tam zvíře, had, člověku tak blízké, že satan mohl vejít do toho zvířete a skrze toto zvíře mohl vejít do lidského těla a způsobit ten pád. A tím sama sebe dostat do lidské rasy, tak jako jednoho dne měl přijít Ježíš,

aby sám měl účast v lidské rase, totiž v lidských tělech, až k samému vzkříšení, kdy i my budeme mít oslavená těla. Jeho oslavenému tělu podobná. Co Bůh zde v zahradě Eden udělal, byl Jeho předurčený plán. A když satan přivodil to, co bylo nutné pro plán Boží, pak již člověk nemohl přistoupit ke Stromu Života. V žádném případě! Nebyl ještě ten čas. Avšak bylo vzato jedno zvíře (původcem hříchu bylo zvíře, souhlasíte?, ať je tedy prolita krev zvířete), jeho krev byla prolita, čímž mohl mít Bůh opět obecnství s člověkem. Potom měl nadejít den, kdy se Bůh objeví v těle, v němž se tak velice poníží, aby padlého člověka obnovil a učinil ho účastníkem Věčného Života. Můžete-li to jednou spatřit, pak budete moci porozumět semenu hada a budete vědět, že to nebylo žádné jablko, které by Eva snědla. Byla to degenerace lidstva skrze smíšení semene.

Nuže, vím, že zatímco odpovídám na jednu otázku, vyvstane další a lidé se mě ptají: "Jestliže tedy Eva skutečně takto padla, co udělal Adam, neboť Bůh obviňuje Adama." To je jednoduché. Slovo Boží stojí provždy pevně v nebi. Dříve, než tu bylo zrnko prachu, bylo již Slovo (Boží zákon) zde **PRÁVĚ TAK, JAK JE NACHÁZÍME NAPSANÉ V BIBLI.** A Slovo nás učí: jestliže žena opustí svého muže a jde s jiným mužem, že je cizoložnicí a není déle vdaná a její muž ji již nemá přijmout zpět. A on ji neměl přijímat zpět. Toto Slovo bylo v zahradě Eden právě tak pravdivé, jako bylo pravdivé, když je Mojžíš psal do zákona. Slovo se nemůže měnit. Adam ji přijal zpět. Věděl přesně, co tím udělal, avšak přesto to učinil. Vždyť byla částí z něho a on byl ochoten vzít její odpovědnost na sebe. Nenechal ji prostě odejít. Tak Eva počala od něj, to věděl. Věděl přesně, co se stane lidstvu a zaprodal tím celé lidstvo hříchu, aby si mohl Evu ponechat, protože ji miloval.

Tak se narodili oba synové. Synové, kteří měli být otci celého lidstva, které již nyní bylo znečištěno. A co o nich říká Slovo? Čtete ještě, prosím, Judu 14: "Prorokoval pak také o nich sedmý od Adama Enoch ..." V Genesis 5 nalézáme Enochův rodokmen: 1.Adam, 2.Set, 3.Enos, 4.Kainan, 5.Mahalaleel, 6.Járed, 7.Enoch. Nevidíte, že Kain neví vůbec zmíněn? Linie Adamova pokračuje Setem. Jestliže by Kain byl dítětem Adamovým, pak by mu již podle práva prvorozeného muselo být v rodokmenu vyhrazeno správné místo. Také je třeba si pečlivě všimnout, že v Genesis 5,3 stojí psáno: "Byl pak Adam ve stu a třicítí letech, když zplodil syna ku podobnosti svému a k obrazu svému, a nazval jméno jeho Set." Nikde nestojí, že Kain byl k obrazu Adamovu, jímž by však jinak musel být, jestliže by byl jeho synem, neboť zákon reprodukce potvrzuje, že všechno rodí opět podle svého druhu. Musíme také rovněž poznat, že v obou rodokmenech, v Genesis a také v Lukáši, Kain není obsažen. Jestliže by byl Kain synem Adamovým, pak by to stálo někde napsáno. Pak by muselo stát: "Kain, který byl synem Adamovým, který byl synem Božím." To Písmo neříká, neboť to říci **NEMŮŽE.**

Ačkoli znalci Písma již zdávná zjišťují dvě linie v lidst-

vu: jednu tu Božskou, která přišla skrze Seta, a potom tu druhou, tu bezbožnou, která přišla skrze Kaina, je podivné, ale je to pravdou, že tito znalci Písma nikdy neřekli, jak k tomu došlo, že Kain měl povahu tohoto druhu, zatímco Abel a Set pocházeli z této duchovní zbožné linie. Ve skutečnosti by potom měl být Kain duchovnějším než Abel, a Set pak ještě méně duchovní a tak postupně celá linie, neboť každá další generace se od Boha stále více vzdaluje. Ale Kain přišel tak zlý a špatný, jak žádný jiný člověk, tak to stojí napsáno. Odporoval zásadně Bohu a Slovu.

Musíme poznat toto: Písmo si nezahrává se slovy. Cokoli je v Ném oznamováno, je pro pomazané oči, aby to viděly. Stojí to tam za jistým účelem. Ve Slově je psáno v Gn.3,20: "Dal pak byl Adam jméno ženě své Eva, proto že ona byla máť všech živých." Neexistuje žádné místo v Písmu, které by říkalo, že Adam je otcem všech živých. Jestliže by neměl být kladen vedlejší význam na Genesis 3,20, proč by potom byla zmínka o tom, že Eva je matkou všech živých, zatímco není ani jediným slovem učiněna zmínka o Adamovi. Skutečností je, že Eva je matkou všech živých, zatímco Adam není otcem všech živých.

V Gn.4,1 Eva říká: "Obdržela jsem muže na Hospodinu." Ani ona zde neoznačuje Adama otcem Kainovým. Ale v Gn.4,25 říká: "... Dal mi Bůh **JINÉ** símě **MÍSTO ABELE**, kteréhož zabil Kain." Ona neříká, že jí Bůh **DAL** jiné semeno - to by býval byl Kristus, neboť On je **DÁN**. Tento syn, Set, byl **URČEN** na místo Abele! Uznala svého syna, který jí byl dán Adamen. Kaina však neuznává, protože je od hada. Když říká **JINÉ SÍMĚ** místo Abele, říká tím, že Kain se odlišoval od Abele, neboť kdyby byli od stejného otce, musela by říci: "Dostala jsem ještě **DALŠÍ SEMENO**."

Nevěřím všemu, co přečtu, ale je jistě překvapivé, že časopis **LIFE** (Život) z 1.března 1963 přináší zprávu psychiatrů, kteří říkají totéž, o čem se zde zmiňujeme. Víím, že všichni psychiatři spolu nesouhlasí, ale zde je řečeno: bázeň před hady není podmíněný reflex, ale nepodmíněný. Kdyby to byl přirozený strach, zůstali by lidé právě tak fascinováni stát před klecí s gorilou nebo se lvem. Jejich podvědomé myšlenky je donucují, aby hleděli upřeně na hady. Přitažlivá moc hada je podvědomě sexuální. Tak to bylo pozorováno stejně po všechny doby, z generace na generaci. Hadi vždycky byli a budou odpudiví a přece přitažliví. Hadi symbolizují vždy obojí, dobro a zlo. Je to symbol plodivých sil přes všechny věky. V souladu s popisem edenské zahrady, nalézáme hada jako ztělesnění smyslového zla.

U různých nekulturních kmenů je všeobecně známo, že had je spojen se sexem a proto je jimi také v této souvislosti uctíván. Bližší studium sexuologie to v mnoha případech objasňuje. Rád bych nyní věděl, odkud to tito lidé mají, pomyslíme-li, že jsou neškolení a nikdy nečetli Bibli. Ale právě tak jako je

světoznámá historie o potopě, tak je známá i pravda o pádu člověka. Oni vědí, co se stalo v zahradě Eden.

Nu, zde mi někdo dá otázku: Řekl Bůh Evě, že si má dát pozor na hada, aby ji had nesvedl? Bůh o tom nepotřeboval nic říkat, co se stane. Jde zde pouze o to, vidět obsah této zprávy. Dal prostě Svě Slovo. Neřekl: mějte účast na **POZNÁNÍ**. Mějte účast na **ŽIVOTĚ**. **ŽIVOT BYLO SLOVO BOŽÍ. SMRT JE VŠECHNO, CO NENÍ SLOVO BOŽÍ!** Ona dovolila, aby bylo **JEDNO SLOVO** překrouceno, a již ji satan měl. Bůh mohl říci: "Neberte ze stromů více ovoce, než co můžete sníst." Satan mohl říci: "Hleďte, to souhlasí. Jestli utrhnete příliš mnoho ovoce, shnije. Avšak zde je metoda, jak to ovoce můžete udržet, a současně trhat tolik, kolik chcete. Můžete dělat to, co chcete a zároveň dělat i to, co Bůh řekl." Také i tímto způsobem by ji byl ďábel ihned měl. Kdo se prohřešuje na jednom přikázání, které je v zákoně, je vinen celým zákonem. Nezahrávejte si se Slovem. To je přesně to, co se stalo v období církve Efezské dříve, než v roce 170 po Kristu skončilo.

Co zrodil tento strom? Strom poznání zrodil smrt. Kain zabil svého bratra Abele. Zlý zabil spravedlivého. Tím byl položen vzor. Zůstane jím až do obnovení všech věcí, jak to proroci zaslíbili.

Strom poznání zrodil chytré lidi. Věhlasné muže. Ale jejich cesty jsou cesty smrti. Boží lid je prostý a duchovně smýšlejší, obrací se k Bohu a k přírodě, pokojně obdělávající zemi. Jde jim více o pravdu, než o bohatství. Semeno hada přineslo ohromný obchod, úžasné vynálezy, ale se vším tím přišla smrt. Jejich střelný prach a atomové bomby usmrcují ve válkách a v míru to dělají vynálezy mechanické, jako jsou auta, která v dobách míru usmrcují více lidí, než vynálezy válečné v dobách nepokoje. Smrt a ničení je ovocem jejich práce.

A přece jsou náboženští. Věří v Boha. Jsou jako jejich otec, ďábel, a jejich praotec, Kain. Oba z nich věřili v Boha a chodili do kostela. Jsou přimíseni mezi spravedlivými jako koukol mezi pšenicí a proto to činíce hynou a přinášejí náboženství nikolaitů. Rozšiřují jejich jed všemožným způsobem, aby zničili semeno Boží, stejně tak, jako Kain zabil Abele. Není žádné bázně Boží před jejich očima.

Avšak Bůh neztratí nikoho z těch Svých. On je i ve smrti zachová a zaslíbil, že je v den nejposlednější vzkřísí.

Z Á V Ě R

"... Tomu, kdož svítězí, dám jísti z Dřeva Života, Kteréž jest u prostřed ráje Božího." Jaká to úchvatná myšlenka. Tento Strom Života v zahradě Eden, ke kterému se nikdo nesměl přiblížit v důsledku Adamova pádu, je nyní přístupný přemožite-

lům. Planoucí meč střežícího cherubína je nyní v pochvě, ale nebyl dříve zastrčen, dokud jeho čepel nebyla zkrvavena Krví Beránka. Pojdme, abychom o této pravdě trochu meditovali a uvažovali, proč byl od té doby již Strom Adamovi a jeho potomkům odepřen, nyní ale opět zpřístupněn.

Boží záměr s Jeho stvořením, člověkem, je, aby bylo Jeho Slovo vyjádřeno. Již na počátku obdržel Adam Slovo, kterým měl být živ. Život bude vyjádřeným Slovem. To je pravda. Žil však Adam tímto Slovem? Ne, neboť on měl být živ **KAŽDÝM** Slovem, avšak on opomenul dbát každého Slova. Potom přišel Mojžíš. Jak velký a mocný muž to byl! Ale i on selhal a nedbal na každé Slovo. A tento velký prorok, který byl typem na budoucího Velkého Proroka, selhal v poslušnosti Slova hněvem. A tu byl i David, ten velký král v Izraeli, muž podle srdce Božího; ten selhal cizoložstvím, když byl pokoušen. Ale nakonec, když se čas naplnil, přišel Jeden, Hlava, Ježíš, Který rovněž musel projít pokušením, aby viděl, zda bude živ **KAŽDÝM** Slovem, které vyšlo z úst Božích. Pak byl satan poražen, neboť zde byl Jeden, Který žil tím "stojí psáno" a toto Mistrovské Dílo Boží přemohlo tím, že Slovo Boží zrcadlilo. Potom byl Ten dokonale Dokázaný přibit na kříž jako Dokonalý Beránek Boží. Jako Dokonalá Oběť. A na "dřevě" obdržel smrtelné rány, abychom kvůli Němu mohli jísti ze Stromu Života a aby nás tento Život, dobrovolně daný, zmocnil k tomu, abychom přemohli a vyjadřovali Boží Slovo.

A nyní je dána těm synům Božím, kteří skrze Něho přemohou, ta výsada, že budou v Božím ráji v trvalém společenství s Ježíšem Kristem. Nikdy nebudeme od Něho odloučeni. Kamkoli půjde On, půjde i Jeho nevěsta. Dělí se o Svě vlastnictví se Svými milovanými, kteří se přece stali spoludědici. Tajné věci budou zjeveny. Co je v temnotě, bude tu objasněno. Poznáme, jakž i poznání jsme. A budeme Jemu podobní. To je dědictví přemožitelů, kteří zvítězili Krví Beránkovou a Slovem jejich svědectví pro Ježíše Krista.

Toužíme po tom dni, kdy všechny ty nerovné cesty budou srovnány a my budeme s Ním po všechny časy bez konce. Kéž by tento den usplnil Jeho objevení se a kéž bychom si pospíšili Jeho Slovo uposlechnout a dokázali tím, že jsme hodni toho, sdílet s Ním Jeho slávu.

"Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím." Jak tragické to je, že v tomto prvním církevním věku jich tolik neuposlechlo hlasu Ducha. Místo toho uposlechli lidi. Ale díky buď Bohu, v posledním věku povstane skupina, Pravá Nevěsta konečné doby a ta uposlechne Ducha. V tom dni veliké temnoty se navrátí světlo skrze čisté Slovo a my se vrátíme k moci Letnic, abychom přivítali Pána Ježíše Krista.

ČTVRTÁ KAPITOLA

SMYRNENSKÝ CÍRKEVNÍ VĚK

Zjevení 2,8-11

Andělu pak Smyrnenské církve piš: Toto praví Ten První a Poslední, Kterýž byl mrtvý, a ožil:

Vím o skutcích tvých, i o ssouzení, a chudobě, (ale bohatý jsi,) i o rouhání těch, kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale zběř satanova.

Nebojž se nic toho, co trpěti máš. Aj, uvržeť ďábel některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli, a budete míti úzkost za deset dní. Budiž věrný až do smrti, a dámť korunu života.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim: Kdo svítězí, nebude uražen od smrti druhé.

ÚVOD

Pro osvěžení mysli bych rád zopakoval, jak jsme došli k ob-
jevení jmen poslů jednotlivých věků. Bůh se o to ve Svě svo-
bodné vůli postaral, aby se dějiny novozákonní církve neztra-
tily, právě tak jako se postaral o to, aby byly zachovány dě-
jiny Izraele. Zůstaly nám zachovány v Bibli a jsou potvrzovány
v naší době různými svitky, hliněnými nádobami a jinými lids-
kými výtvary, které vykopali a objasnili archeologové. Máme
nepřetržitě komentáře biblických dějin od začátku až dodnes.
Při čtení církevních dějin můžeme objevit ve všech dobách člo-
věka nebo lidi, kteří se nejvíce přiblížili původnímu vzoru
Božímu, apoštolu Pavlovi. Ti, které Bůh upotřebil, aby navrá-
til Svůj lid ke Slovu Pravdy, budou předmětem našich úvah.
Zprostřed nich bude jeden pro každý věk, jehož postoj je nej-
jasnější a nejbližší ke vzoru Slova a moci. Tento jeden je po-
sel. Ty věky můžeme rovněž pozorovat studiem dějin. Stačí si
jen přečíst text o církvích ve Zjevení, neboť ten se překrývá
s dějinami, **JINAK TO ANI NEMŮŽE BÝT.** Poněvadž církevní
věky byly Bohem předpověděny a jejich stav v nich zjeven. Ne-
mohou tedy být dějiny jiné, než jak je v Bibli vyloženo. Je to
tak jednoduché a právě tato jednoduchost je klíčem ke Slovu.
Tedy, v tom ve všem jsem nestudoval jen Písmo a dějiny. Chtěl
jsem si zachovat duchovní smysl a volbu mužů jsem učinil jen s
výslovným svolením Ducha Božího. Toto je pravda před Bohem,
jenž zná mé srdce.

POSEL

Používající Bohem nám daného měřítka ve volbě posla pro ka-

ždý věk, můžeme bez váhání prohlásit, že Ireneus byl Pánem dosazen v toto postavení. Byl učedníkem toho velkého svatého, bojovníka víry, Polykarpa. Bezpochyby seděl u nohou tohoto velkého muže a naučil se všemu, co náleží ke křesťanskému životu, od tohoto posvěceného muže Polykarpa, neboť Polykarp byl pravým příkladem světce pro všechny věky, pozorujeme-li ho ve světle bezúhonnosti života. Jistě si pamatujete z vlastní četby, že Polykarp byl umučen. Byl příliš starý na to, aby utekl a příliš upřímný, než aby dovolil někomu jinému, aby jej skryl a vydal se tím v nebezpečí; tak se sám vydal smrti. Avšak dříve, než umřel, vyprosil si, což mu také bylo dovoleno, aby se ještě dvě hodiny modlil za svoje bratry v Pánu, rovněž tak za guvernéra, nepřátele a ty, kteří jej zajali. Stejně tak, jako všichni svatí všech věků, kteří toužili po tom, aby měli účast na lepším vzkříšení, byl odhodlaný, odmítl zapřít Pána a zemřel s čistým svědomím. Byl dán na hranici, na vlastní žádost nebyl přivázán, a oheň byl zapálen. Ale oheň se od jeho těla odvrátil, odmítající se ho dotknouti. Potom byl proboden mečem. Jakmile se to stalo, vytekla z jeho boku voda a uhasila plameny. Bylo pozorováno, že z něj vyšel jeho duch v podobě bílé holubice, která vzlétla z jeho hrudi. Ale přes toto velké svědectví nebyl tento učedník Jana Teologa dosti důrazně proti systému nikolaitů, neboť on sám se přikláněl spíše k organizaci, neuvědomuje si, že touha po společenství a to, co mu připadalo jako dobrý plán k tomu, aby dílo Boží bylo podpořeno, bylo ve skutečnosti trikem nepřátele.

S Ireneem tomu tak nebylo. Byl zásadně proti každé formě organizace. Také z jeho životního příběhu a jeho služby pro Pána vysvítá, že jeho služba byla jedním velkým projevem Ducha Svatého a že Slovo bylo učeno s neobyčejnou jasností a v soulase s původními pravidly. Jeho církev ve Francii byly známy tím, že měly ve svém středu dary Ducha. Ti svatí tam mluvili v jazycích, prorokovali, křísili mrtvé a uzdravovali nemocné modlitbou víry. Viděl nebezpečí v každém organizovaném bratrství mezi staršími, pastýři atd. Trval zásadně na sjednocené, Duchem naplněné a dary vybavené místní církvi. Bůh to měl v úctě a proto se moc Boží projevila mezi svatými.

Měl tak jasno ve svém chápání Božství. A jelikož byl učedníkem Polykarpa, který byl opět učedníkem svatého Jana, víme, že měl dokonalé poučení o tomto tématu. V prvním svazku, na straně 412, v Předniecejských otcích, máme toto jeho prohlášení o Božství. "Všechna ostatní označení jsou tituly jedné a téže bytosti: Pán Moci, Pán, Otec Všech, Všemohoucí Bůh, Nejvyšší, Stvořitel, Učinitel atd., toto nejsou jména a tituly řady různých bytostí, nýbrž jedné a té stejné." Jsne zdůraznil, že toto jsou jen tituly, jako Růže Sáronská, Jasná Hvězda Jitřní, Nejkrásnější z Desetitisíců, atd. Je jen **JEDEN** Bůh ! Jeho Jméno je Pán Ježíš Kristus!

Nesmlouvavou věrností ke Slovu, jeho podivuhodným porozumě-

ním Písmu a přítomnosti moci Boží v jeho službě, je tím zvoleným pro tento věk. Je škoda, že ostatní věky ve svých poslech neměly takovou rovnováhu ovoce, moci a vedení Duchem Svatým a Slovem.

S M Y R N A

Město Smyrna leželo poněkud severněji od Efezu, v ústí smyrnenského zálivu. Pro svůj krásný přístav bylo centrem proslulého obchodního exportu. Bylo také významné pro své školy řečnictví, filosofie, medicíny, vědy a pro krásné budovy. Žilo tam mnoho Židů, kteří velice zahořkle odporovali křesťanství, ještě více než Římané. Ve skutečnosti byl Polykarp, první biskup smyrnenský, umčen Židy. Vypráví se, že Židé svůj svatý den, sabat, znesvětili, aby nanosili dřevo na jeho hranici.

Slovo Smyrna znamená: "hořký", je odvozeno od slova myrha. Myrhy se používalo k balzamování mrtvých. Tak v tom jménu nalézáme dvojí význam pro tento věk. Byl to hořký věk, naplněný smrtí. Obě vinné révy v rámci církve se od sebe vzdalovaly se stále větší hořkostí nepravé révy vůči pravé. Smrt nebyla jen semenem nepravého kmene, nýbrž i mezi pravou révu se mnohé vplížilo, aby ji ochromilo a učinilo impotentní, neboť i oni se odvrátili od neposkvrněné pravdy, která trvala v prvních několika letech po Letnicích. Každý pravý věřící je jen tak dlouho silný, duchovně zdravý a živý, dokud má poznání o čístém Slově Božím a je ho poslušný, o tom máme ve Starém zákoně mnoho příkladů. Organizace, které rostly a přibývaly, potvrzují smrt, která se nastěhovala mezi členy, neboť vedení Ducha Svatého bylo odmítnuto a Slovo bylo nahrazeno vyznáními víry, dogmaty a rituály lidského původu.

Když se Izrael protiprávně spolčil se světem a skrze sňatky s nimi utvořil společenství, nadešel den, kdy svět převládl a Babylón odvedl Boží lid do zajetí. Když šli do zajetí, měli kněžstvo, chrám a Slovo. Avšak když se navrátili zpět, měli rabíny, teologický řád, farizee, synagogu a talmud. A když přišel Ježíš, byli tak zkažení, že je označil jako děti ďáblůvy. A to i přes tu skutečnost, že podle těla jsou potomky Abrahamovými. V tomto věku vidíme to stejné dění. Avšak jako celý Izrael nebyl Izraelem, nýbrž jen malá skupina, která byla duchovním Izraelem, tak bude vždy jen malá skupina pravých křesťanů, kteří jsou nevěstou Kristovou, dokud On pro ty Svě neprijde.

V tomto městě byly dva známé chrámy. Jeden byl určen jen ke vzývání Dia, ten druhý pro vzývání Kybely. A mezi těmito dvěma chrámy byla jedna z nejkrásnějších ulic starověku, nazvaná Zlatou ulicí. To mi znázorňuje další příliv pohanství, které započalo již v prvním věku, ale o jeho existenci víme jen z Říma. Spojení obou chrámů, boha a bohyně, je semenem Marián-

ského kultu, kde Maria bude nazvána matkou Boží a dostane se jí pocty, titulů a moci, což jí propůjčí rovnoprávnost s Ježíšem Kristem. Zlatá ulice, která je spojuje, je obrazem chamtivosti, která přiměla nikolaitské organizátory k sjednocení státu s církví, neboť věděli, že je jim nabízeno bohatství a moc. Jako byl Efezský věk vlastně lůnem semenu pro tragický Pergamonský věk, který přece ještě ležel v budoucnosti, byl tento Smyrnenský věk deštěm, sluncem a výživou a zajistil hanebnou zkázu a utvrdil církev v modloslužbě a duchovním smilstvu, ze kterého nikdy nepovstane. Smrt tam byla k nalezení od kořene až k větvím. Kdo na ní měl účast, účastnil se hořkosti smrti.

Tento věk trval od roku 170 až do roku 312 po Kristu.

P O Z D R A V

Zj.2,8: "Tak praví Ten První i Poslední, Kterýž byl mrtvý, a ožil."

"Ten První i Poslední, Kterýž byl mrtvý a ožil." Toto nejsou slova člověka. Obyčejný člověk (pokud by mohl mluvit z hrobu) by mohl říci: "Já jsem ten první a jsem ten poslední, který žil a zemřel. To první, co se s člověkem stane, je, že se narodí (je naživu), to poslední, co se s ním stane, je, že zemře. Toto zde ale nemluví člověk. Zde mluví Božství. Člověk (Adam) obdržel život a proměnil jej v smrt. Ale tento **MUŽ** (Ježíš) vzal smrt a proměnil ji v život. Adam proměnil nevinu v vinu. Tento však vzal vinu a proměnil ji ve spravedlnost. Adam vzal ráj a proměnil jej v poušť, avšak Tento se vrací zpět, aby proměnil tuto zmítanou a třesoucí se zemi v jiný Eden. Adam obdržel život ve společenství a radosti s Bohem a proměnil jej v poušť duchovního temna a přinesl všechen hřích, všechen morální úpadek, všechny bolesti a utrpení, všechen zmatek a všechnu mravní zkázu, která bydlí v duši člověka. Ale Tento z tragické smrti a zkázy, která naplnila lidský rod, vyvedl život, spravedlnost a krásu. Tak jako kdysi hřích panoval ke smrti, mohli nyní lidé kralovat v spravedlnosti skrze Jednoho, Krista Ježíše; a jestliže pád do hříchu byl tak strašný, jak mnohem slavnější je nyní dar věčného života.

Zde je On, krácející uprostřed těch, které vykoupil, totiž ve Svě církvi. A kdo byli ti, kteří byli vykoupeni? Nebyli mnozí z nich jako Pavel, vrahové a ničitelé? Nebyli mnozí tak jako umírající lotr, zloději a mordéři? Nyní jsou ale trofejí Jeho milosti. Všichni zpět přivedeni ze smrti. Všichni přivedeni k **ŽIVOTU**, v Ježíši Kristu, Pánu.

Všimli jste si pozdravu prvnímu věku a potom tomuto věku? Postavte je vedle sebe. "Toto praví Ten, Kterýž drží těch sedm hvězd ve Svě pravici a prochází se uprostřed církví. Tyto věci

praví Ten První a Poslední, Kterýž byl mrtvý a ožil." Toto je jedna a tatáž osoba. A dává nám vědět, že církev náleží Jemu. Tak jako je semeno plodu uprostřed plodu, tak je i On, Královské Semeno, uprostřed církve. Tak jako má semeno samo v sobě život, tak je i On Autorem života pro církev. Jeho chození ukazuje na Jeho neúnavnou péči o ni. On je Tím Arcipastýřem, Který bdí nad těmi Svými. To je Jeho právo, neboť On vykoupil církev Svojí vlastní Krví. Tato Krev je Krví Boží. Neboť je to Bůh, Kterému církev náleží, Samému Bohu. On je První a Poslední. Tento titul mluví o věčnosti. Byl mrtvý a ožil. Zaplatil cenu. On jediný má vlastnické právo nad chrámem Božím. On v něm panuje. Je v něm uctíván. Bude odporovat každému, kdo na sebe chce strhnout panství a autoritu. Není pochyb o tom, že se v každém věku představuje ve Svém Božství, aby lidi zároveň varoval i potěšil. Varování přichází na ty nepravé, útěcha na ty pravé. Toto je **JEDINÝ PRAVÝ VŠEMOHOUCÍ BŮH**. Poslouchejte Ho a buďte živi.

STAV VĚKU

Zj.2,9: "Vím o skutcích tvých, i o ssouzení, a chudobě, (ale bohatý jsi,) i o rouhání těch, kteříž se praví býti židé, a nejsou, ale zběr satanova."

Klíč pro tento věk je zjevné souzení. Jestliže již v prvním věku bylo souzení, pak pro druhý věk je ohlášeno ještě větší souzení. Bezpochyby můžeme Pavlova slova použít pro všechny křesťany, kdekoli se ve světě nacházejí, v každém věku. Žd.10,32-38: "Rozpomeňtež se pak na předešlé dny, v nichž osvícení byvše, mnohý boj utrpení snášeli jste, buďte když jste byli i pohaněními i ssouzeními jako divadlo učinění, buďte účastníci učinění byvše těch, kteříž tak zmítáni byli. Nebo i vězení mého čitelní jste byli, a rozchvátání statků svých s radostí jste strpěli, věduce, že v sobě máte lepší zboží nebeské a trvanlivé. Protož nezamítejtež směle doufanlivosti své, kteráž velikou má odplatu. Než potřebí jest vám trpělivosti, abyste vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbení. Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, Ten, Kterýž přijíti má, přijde, a nebudeť meškati. Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se jinam obrátil, nezalibuje sobě duše Má v něm."

Již i pouhé spojení dobrosrdečných lidí s pravými věřícími může lehce přivodit, v odplatu za jejich dobromyslnost, smrt.

Nyní Pán Bůh Všemohoucí říká: "**VÍM**." Tam chodí uprostřed mezi Svým lidem. Tu je On, Arcipastýř Svého stáda. Avšak odvrací pronásledování? Příkazuje, aby souzení ustalo? Ne, to nečiní. Říká prostě: "**VÍM** o tvém souzení - nepřehlížím tvé trápení." Jakým kamenem urážky toto pro mnohé lidi je. Diví se stejně jako Izrael, zda je Bůh skutečně miluje. Jak může spravedlivý a milující Bůh stát nablízku a pozorovat jak Jeho lid

trpí? To se ptají již v Mal.1,1-3: "Břímě Slova Hospodinova proti Izraelovi skrze Malachiáše. Miluji vás, praví Hospodin, vy pak říkáte: V čem nás miluješ? Zdaliž Ezau nebyl bratr Jákobův? praví Hospodin. A však jsem miloval Jákoba, Ezau pak měl jsem v nenávisti; protož zanechal jsem hor jeho pustých, a dědictví jeho drakům pouště." Vidíte, nemohli vystihnout lásku Boží. Mysleli, že by láska znamenala, že nebudou muset trpět. Mysleli, že láska znamená péči jako o malé dítě. Avšak Bůh říká, že Jeho láska je láskou "vyvolující". Důkazem Jeho lásky je **VYVOLENÍ** - neboť zcela jedno, co se stane, Jeho láska byla vpravdě dokázána skutečností, že byli vyvoleni ke spasení (protože vás Bůh vybral ke spasení skrze posvěcení Ducha a uvěření pravdě). Může vás, jako Pavla, vydat smrti. Může vás, jako Joba, vydat utrpení. To je přenecháno Jemu. On je svrchovaný. Ale to všechno se děje za jedním účelem. Kdyby v tom neviděl žádný účel, byl by původcem zklamání a ne míru. Jeho účel spočívá v tom, abychom po nějakém čase trápení byli v Něm dokonale založeni, posílněni a upevněni, jak říká Job: "Nikoli, nýbrž On Sám dal by mi sílu." (Jb.23,6b) Hleďte, On Sám trpěl. Utrpením se naučil poslušnosti. Ve skutečnosti byl těmi věcmi, které vytrpěl, zdokonalen. Žd.5,8-9: "A ačkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpěl, naučil se poslušenství. A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm Sebe poslušným původem spasení věčného." Z toho jasně vysvítá, že Ježíšův charakter byl utrpením zdokonalen, a podle toho, co Pavel řekl, zbyla církvi jistá míra utrpení, aby i oni vírou v Boha a tím, čím pro Něho trpí, byli učiněni dokonalými. Proč to On chtěl? Jk.1,2-4: "Za největší radost mějte, bratří moji, kdyžkoli v rozličná pokušení upadáte, věduouce, že zkušeni víry vaší působí trpělivost. Trpělivost pak ať má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v ničemž nemajíce nedostatku."

Proč On stojí mimo? To se můžeme dočíst u Ř.8,17-18: "A jestliže synové, tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, avšak jestliže spolu trpíme, abychom spolu i oslaveni byli. Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynější oně budoucí slávě, kteráž se zjeví má na nás." Jedině, jestliže s Ním trpíme, jinak s Ním nemůžeme kralovat. Musíte trpět, abyste vládli. Důvod toho je prostě ten, že bez utrpení charakter není formován. Charakter je **VÍ-TĚZSTVÍ**, nikoli dar. Muž bez charakteru nemůže vládnout, neboť moc bez charakteru je satanská. Ale moc s charakterem je s to vládnout. A protože chce, abychom s Ním sdíleli dokonce Jeho trůn na stejném podkladě jako On přemohl a posadil se na trůn Svého Otce, pak i my musíme přemoci, abychom se tam mohli s Ním posadit. Ta nepatrná dočasná utrpení, kterými procházíme, nejsou hodna toho, aby byla přirovnána nesmírné slávě, která v nás bude zjevena, až On přijde. Ó, jaké podivuhodné poklady jsou připraveny pro ty, kteří jsou ochotni vejít v Jeho království skrze mnohá soužení.

"Nepovažujte zkoušky ohněm, které na vás přicházejí, za něco divného." Tak to řekl Petr. Cožpak je to něco divného, chce-li v nás Bůh rozvinout charakter, podobný Kristu, který může přijít jedině utrpením? Ne! My všichni máme zkoušky. My všichni jsme bráni jako synové do kázně. Ani jeden jediný se tomu nevyhne. Církev, která netrpěla a nebyla zkoušena, to nevlastní. Ona není z Boha. Žd.12,6 a 8: "Nebo kohož miluje Pán, tohoť tresce, a švihá každého, kteréhož za syna přijímá. Pakli jste bez kázně, kteréž všichni účastni jsou, tedy jste cizoložnáta, a ne synové."

Tento obzvláštní stav ve Smyrně se musí uplatnit pro každý věk. Žádný věk se tomu nevyhne. Žádný pravý věřící se tomu nevyhne. Toto je od Boha. Je to vůlí Boží. Je to nutné. Kéž by nás Pán naučil pravdě v tom, že máme trpět a přitom se zachovat jako Kristus. "Láska trpělivá jest, dobrotivá jest." Mt.5, 11-12: "Blahoslavení budete, když vám zlořečiti budou a protivenství činiti, a mluvíti všechno zlé o vás, lhouce, pro Mne. Radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích. Takť zajisté protivili se prorokům, kteříž byli před vámi."

Mraky na nebi a bouře života nejsou znamením toho, že se Bohu nelíbíte. Ale také jasné nebe a tichá voda nejsou známkou Jeho lásky a Jeho zalíbení. Jeho zalíbení v některém z nás je jen **V TOM MILOVANÉM**. Jeho láska je láskou vyvolující, kterou měl pro nás před založením světa. Miluje nás? Ó ano. Avšak, jak to máme vědět? Víme to, protože **TO TAK ŘEKL**, a prokázal Svou lásku k nám, tím že nás vykoupil pro Sebe Samého a dal nám Svého Ducha a ustanovil nás za syny. A jak jen mám nyní svoji lásku k Němu dokázat? Tak, že věřím tomu, co On řekl a chovám se tak, abych byl pln radosti uprostřed soužení, které On ve Svě moudrosti dopouští.

"Vím o tvé chudobě, (ale bohatý jsi)." Zde je to znovu. Chodí sem a tam, uprostřed Svě Církve. Jako otec shlíží dolů na Svoji rodinu. On je Hlavou celé domácnosti. On je pečovatelem a ochráncem. On přesto hledí na její chudobu. Ó, jak přes to klopýtají neucení věřící. Jak Bůh může snést pohled na Svě vlastní, nacházející se v nouzi? On se toho nejen nezdržuje, ale nešetří je a posílá na ně všechno možné.

Ale i zde musíme dále věřit v Boží lásku, dobrotu a moudrost. I tyto věci jsou potřebné. Vzpomeňte si na Jeho napomenutí: "Nepečujte o zítřejší den, co byste jedli nebo čím byste se odívali, neboť Otec váš v nebi ví o všech těchto věcech, kterých je vám zapotřebí. Kdo odívá lilie, kdo krmí vrabečky? Učiní pro vás mnohem více. Tyto fyzické věci nejsou tím nejnutnějším v životě, neboť život člověka nespočívá ve věcech, které vlastní. Hledejte však a snažte se raději nejprve o království Boží a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno." Lid Boží není hmotného smýšlení. Mají mysl Kristovu. Nehledají poklady, které jsou zde dole, nýbrž ty, které jsou

tam nahoře. Je to absolutní pravda, že většina pravých křesťanů **NENÍ** majetná. Náleží spíše k řadě chudých. Tak to bylo v době Ježíšově, bylo to tak ve dnech Pavlových a ještě dnes to tak trvá a mělo by to být pravdivé i dnes. Ach, ale dnes to není pravda, neboť Laodicejský Věk vlastní obrovský majetek a často je měřítkem duchovnosti hojnost pozemských statků. Jak bohatá však církev je v pozemských statcích, ale jak chudá v Duchu. "Blahoslavení jste vy chudí, neboť vaše je království. Království Boží **NENÍ** pokrm a nápoj." Není hmotné. Je **UVNITŘ** nás. Bohatý muž je ten, kdo je v Bohu bohatý, nikoli ve světských věcech.

"Ó," volá Duch, "vidím tvoji chudobu, vidím tvoji nouzi, nemáte mnoho, s čím byste se mohli chlubit. Co jste měli, bylo vám vzato. Ochotně jste se vzdali vašich statků náhradou za ty věčné. Smáli se vám, posmívali se vám, že nemáte žádná pozemská bohatství, na která byste se mohli spolehnout, avšak jste vzdor tomu všemu bohatí, neboť vaše jistota apočívá v Bohu, Který je vaším štítem a vaší převelikou odměnou. Vaše království musí teprve přijít, ale ono přijde. Bude to království věčné. Ano, jsem pamětliv vašich zkoušek a vašeho žalu. Vím, jak je to mnohdy těžké obstát, ale budu na to pamatovat, až se vrátím a vyžádám si vás jako Své vlastní a pak vás odměním."

Nu, toto není proti bohatým lidem, neboť Bůh může také bohatého spasit. Některé děti Boží jsou bohaté. Ale peníze mohou být osidlem nejen pro ty, kteří je mají, nýbrž také pro ty, kteří je nemají. Tam v tom prvním věku zvolal Jakub k těm, kteří chtěli ukládat pozemské statky: "Bratří moji, nepřipoujtež přijímání osob k víře slavného Pána našeho Jezukrista." Chudí se snažili pochlebovat bohatým s úmyslem získat od nich pomoc, místo aby důvěřovali Bohu. "Nečiňte to," říká Jakub, "nečiňte to, peníze nejsou všechno. Peníze nejsou tou odpovědí". Ani dnes nejsou peníze odpovědí. Máme více, než jsme kdy měli, a přece duchovně bylo méně dosaženo. Nejsou to peníze, s čím Bůh pracuje. Působí Svým Duchem. A toto působení Ducha přichází do života, který byl zasvěcen Slovu.

SYNAGOGA SATANOVA

Zj.2,9b: "I o rouhání těch, kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale zběr satanova."

Zde je verš, který přináší důležitou myšlenku. Nehen, že má zcela zvláštní obsah, nýbrž také proto, že se v podstatě opakuje ve věku, který přijde o tisíc let později.

Zj.2,9: "Vím o skutcích tvých, i o ssouzení, a chudobě, (ale bohatý jsi,) i o rouhání těch, kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale zběr satanova." Hned na začátku budiž řečeno, že slovem Židé není označeno náboženství židovského národa. Vztahuje se toliko na lidi z Judy a má to přesně tentýž vý-

znam, jako kdybych řekl: Jsem rodilý Ir. Tito lidé říkali, že jsou skutečně Židé, skutečnými rodilými Židy, avšak byli to lháři. Nebyli to Židé podle zrození a nebyli jimi ani podle náboženství.

Je-li toto pravdou, čím tedy byli? Byli to svedení lidé, kteří se již stali částí církve. Patřili k nepravé vinné révě.

Nepatřili k pravé církvi, nýbrž k falešné, neboť Bůh řekl, "že jsou synagogou (zběří) satanovou". Slovo synagoga není totéž slovo, které používáme pro církev. V Bibli slovo církev znamená "vyvolání" nebo "sezvaní". Žalmista o tomto vyvolaném lidu řekl: "Blahoslavený, kohož **VYVOLUJEŠ**, a **PŘIVODÍŠ**, (v angl. ještě: aby se Ti přiblížil) aby obýval v síncích Tvých." Žalm 65,5. Význam slova synagoga je "sejití" nebo "shromáždění". Může to být buď v dobrém nebo ve zlém. Ale v tomto případě to bylo ve zlém, neboť to byli ti, kteří nebyli Bohem, ale sami od sebe shromáždění. Izaiáš o nich řekl: "Aj, budouť nejdni bydliti s tebou, kteříž nejsou Moji, ale kdož by bydleje s tebou, byl proti tobě, padne." Iz.54,15. A jelikož tito byli jistě proti pravé vinné révě, zúčtuje s nimi Bůh jednoho dne tak, že je zničí.

Proč máme co dělat s takovými lidmi, kteří se přimísili do vnějšího rámce církve a nazvali sami sebe Židy? Důvod je ten: protože byli lháři, mohli si dělat jakýkoli nárok. Mohli říkat, co chtěli, jako kdyby to byla skutečnost, a pak na tom setrvali. Oni mohli lhát bez jakýchkoli okolků. Nebylo tomu přece tak, že původní církev sestávala téměř jen z Židů, kteří tudíž byli původními údy Jeho těla? Těch dvanáct apoštolů byli Židé, a pozdější apoštolé byli buďto Židé nebo novověrci. Tak tedy, aby přísahali před lidmi, že byli Židé, přivlastnili si prvenství a tvrdili, že jsou těmi původními. Řekni lež. Trvej na ní. Nestarej se o dějiny. Říkej jen a jen to a říkej to lidem vždy znovu a oni to přijmou.

Nuže, pochopili jste zde něco? Není to tentýž duch, jenž ještě dnes je v církvi? Neexistuje skupina, která si dělá nárok, že je tou původní a pravou církví a tvrdí, že spasení se nacházejí jen v ní? Nedělají si nárok na to, že mají klíče od nebeského království, které obdrželi od Petra? Netvrdí, že Petr byl jejich prvním papežem a že bydlel v Římě, ačkoli **PRO TO NENÍ ABSOLUTNĚ ŽÁDNÉHO HISTORICKÉHO DŮKAZU?** Dokonce i jejich vzdělání a zkušenosti přívrženci věřili jejich lži. Zběř satanova! A jestliže satan je jejich otcem, a on je otcem lži, pak to nic divného, že ti v jeho shromáždění jsou rovněž lháři.

Zamysleme se nyní, co je rouhání. Tito ze zběří satanovy se zde nerouhali přímo Bohu (i když je to s tím spojeno), ale oni se rouhali pravé církvi. Přirozeně. Tak jako Kain pronásledoval a zabil Abele, protože byl (Kain) od toho zlého, a jak se i mrtví formální židovští učedníci (Ježíš o nich prohlásil, že jsou ze svého otce, ďábla) pokusili zničit křesťany v prvních

několika letech prvního věku, právě tatáž skupina (nepravá vinná réva) podniká to ještě ve větší míře ve druhém církevním věku, aby zničila pravé věřící. Antikristovský duch vzrůstá.

Skupina, která si takto pomalu svými **ČINY** (nikolaitismus), razila cestu do církve, neobávala se již děle odhalení, nýbrž veřejně organizovala svou vlastní skupinu a své vlastní shromáždění a povstala nyní v otevřeném nepřátelství proti pravé církvi.

Když tedy říkám, že to byla organizovaná antikristovská církev, pak vám to dokazují pravdou z věrohodných církevních dějin. První církev, založená v Římě (její dějiny budeme sledovat v Pergamonském Věku), již změnila pravdu Boží v lež, když zavedla pohanské náboženství s křesťanskými jmény a významem. Ve druhém církevním věku byla tak pohanská (i když si nárokuje, že je pravou církví), že Polykarp přišel ze vzdálenosti asi 1500 mil, a to ve svém vysokém věku, aby na ně naléhal, aby se navrátili. Avšak oni to neučinili. Měli pevnou hierarchii a pevnou organizaci a byli úplně vzdáleni od Slova. Toto tedy je satanova synagoga, plná rouhání, ve které již bylo učení ze semene nikolaitismu, která se měla záhy stát skutečným sídlem satanovy moci a náboženství. A toto je naprosto správné, neboť Zj.2,9b neříká, že jsou ze zběři satanovy, nýbrž říká, že **JSOU ZBĚŘ SATANOVA**.

Duch antikristův není nový. Není to něco, co teprve přišlo během církevních věků. Bylo to zde vždycky. Abychom získali jasné porozumění o tom, jakým způsobem on pracuje a jak jde proti Slovu Božímu a církev podmaňuje, pohledme do Starého zákona, a tam to již uvidíte. Prozkoumejme jakým způsobem se tento duch zjevil v Izraeli, když tito vyšli z Egypta, aby byli církví na poušti.

Jako prvotní církev začala pod čistou službou Ducha Svatého se znameními, divy a zjeveními, jako proroctvím, mluvením jazyky, výkladem, moudrostí, poznáním a uzdravováním, stejně tak ve dnech Izraele, když opouštěli Egypt, byli pod vedením Ducha Božího a projevy darů. Bůh byl vůdcem toho lidu. Ve skutečnosti byl jejich Králem. Byl Otcem-Králem. Pečoval o Izraele jako se stará člověk o svoji rodinu. Krmil je, vedl jejich války, odstraňoval nesnáze a urovnával jejich problémy. Prostě, On Sám na ně dohlížel. Oni byli jediným národem, nad kterým byl On vpravdě Bohem. Avšak jednoho dne se rozhlédli kolem a uviděli Filistínské a jiné národy s jejich králi. Dali se tím uchvátit a rozhodli se, že svěří své vedení do lidských rukou a proto požádali o krále. Bůh přece zamýšlel Sám převzít vedení jako člověk, a to v Osobě Pána Ježíše Krista, avšak oni Jej předešli. Satan věděl o plánu Božím, proto jim vložil do srdce, aby předešli Boha (Slovo).

Když přišli k Samuelovi a prosili jej o krále, byl Samuel tak zdrcen, že mu téměř vypovědělo srdce. Bůh přece vodil Svůj lid posvěcenými a Písmem potvrzenými proroky, a on se cítil

jako by jej byli odmítli. Shromáždil lid a naléhal na ně, aby neodcházeli od Boha, Jenž o ně pečoval jako o děti a byl jim přízniv a žehnal jim. Avšak oni na tom trvali. Řekli Samuelovi: "Nikdy jsi ve svém vedení neudělal chybu, nikdy jsi nebyl nečestný ve finančních záležitostech. Udělal jsi to nejlepší, abys nás udržel v souhlase se Slovem Pána. Vysoce si ceníme divů, moudrosti, péče a ochrany Boží. Věříme v to. Líbí se nám to. Ani do budoucna bychom se toho nechtěli vzdát. Chceme přece pouze krále, který by nás vodil do války. Nu, přirozeně, a když se vrátíme z boje, je stále naším úmyslem, aby kněží šli před námi a celý Juda aby je následoval a trouby aby zazněly a my chceme jásat a zpívat. Nemáme v úmyslu něco z toho vypustit. **AVŠAK CHTĚLI BYCHOM KRÁLE, JEDNOHO Z NÁS, KTERÝ BY NÁS VODIL."**

A Bůh Samuelovi řekl: "Hleď, oni přece neodmítli tebe, oni zavrhlí Mne, abych nad nimi již nepanoval."

Jak tragické to přece bylo. Jak málo si uvědomili, že když chtěli být jako ti ostatní ve světě, že zavrhlí Jeho, neboť Bůh předurčil, že Jeho lid má jednat odlišně od světa. Oni nejsou z tohoto světa, oni nevypadají jako svět a nechovají se jako svět. Jsou světu ukřižováni a svět je ukřižován jim. 2.K. 6,17-18: "A protož vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a Já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy Mi budete za syny a za dcery, praví Pán Všemohoucí."

Vidíte, že ten rozdíl mezi Izraelem a ostatními národy byl Bůh. Odstrčte Boha stranou a Izrael byl národem jako všechny ostatní. Když Samson nechal své vlasy ustrihnout, byl jako každý jiný muž. Odložte stranou vedení Ducha Svatého a církev není **NIC JINÉHO, NEŽ SVĚT S PŘIPOJENÝM JMÉNEM BOŽÍM**. Svět a církev jsou z jedné hroudy, Jákob a Ezau byli ze stejných rodičů. Avšak ten rozdíl způsobuje Duch Boží.

Nezáleží na tom, zda se sám nazýváš křesťanem. To může říkat každý. Věc se má tak, zda máš Ducha Božího v sobě, neboť bez Ducha jsi cizoložníkem; nejsi prostě Jeho. Amen.

Není to tak dlouho, co jsem se zeptal jedné paní, zda je křesťankou. Řekla mi: "Chtěla bych vám dát, pane, na srozuměnou, že zapaluji každý večer jednu svíčku." Pro všechno na světě, co to s tím má společného? Říká se: jsem metodista, baptista, letniční. To s tím ale nemá vůbec co dělat. Jde o Ducha Svatého nebo zemřít.

Počínaje prvotní církví začali lidé uvažovat a vymýšlet jakým způsobem vylepšit Boha. Skutky nikolaitů se začínaly ukazovat a pak z toho vznikla skupina. Odešli od vzoru Slova. Stačí, aby bylo jen jedno Slovo pozměněno a tento kvas stačí k tomu, aby bylo celé těsto nakvašeno. Kdo je vinen v jednom bodě Zákona, je vinen celým Zákonem. Eva pozměnila pouze jedno slovo. To již postačí.

A když se sformovala ta skupina soustředěná na satana, zač-

li nenávidět pravé věřící a bojovat proti nim, zdůrazňující, že oni (cizinci) jsou tou církví Boží.

Hleďte přece, jakou nenávist rodí organisace. Ničí společenství. Přináší hořkost. To znamená to slovo myrha. Smyrna toho byla plná. Hořkosti. Kořen hořkosti poskvvrňuje mnohé. Tak přicházelo dovnitř stále více nečistoty. Každý věk pociťoval ty jizvy.

Smyrnenská církev se daleko vzdálila od originálu. Stala se křížencem. Smísila se stejně tak jako to udělala Eva. Vy víte, že kříženec vzniká ze smísení dvou druhů. Výsledek pak již není čistý jako originál. Je to smíšenina. Tak tomu také bylo, když Eva dovolila smísit svoje semeno se semenem zvířete a zplodila stvoření, které bylo pojmenováno Kain. Nebyl již čistě lidský. Byl od **TOHO ZLÉHO**. Pohleďte, jak se lišil od Abele. Ó, pohleďte, jak se on lišil od Seta. Nenáviděl Boha a neposlouchal Slovo. Pronásledoval a zabil spravedlivého. Postavil se sám nad Slovo Boží.

I církev se odchýlila od toho, čím původně byla. Je zkrížená. Církev, která je jen podle jména církví, je křížencem. Lidé říkají: "Jsem baptista." Tak tomu na počátku nebylo. "Jsem metodista." Tak tomu na počátku nebylo. Místo čistého Božího Slova, místo Duchem naplněných lidí, kteří jsou vedeni Duchem daným zjevením, máme jenom vyznání víry, předpisy a teorie vzdělaných lidí. Zjevení bylo nahrazeno učením. Vědění nahradilo víru. Programy nahradily spontánní chválení v Duchu Svätém. Tak tomu na počátku nebylo. Došlo k celkové změně druhu. Stala se z toho zkrížená církev.

Jestliže se tedy církev stala křížencem, může pak ještě rodit pravé přestany? Nemůže. Neboť semeno, či život, který přivádí křesťany k duchovnímu zrodu, v nich není. Stejně rodí stejné. Baptisté plodí více baptistů a oni se chovají jako baptisté. Metodisté plodí opět další metodisty a oni se chovají právě tak. Ani jeden z nich se nevyznačuje mocí Boží. To také ani nemůže, neboť moc Boží mezi nimi již není. Poznají se podle ceremoniální bohoslužby, svých věrovyznání a dogmat.

Mluvíme o křížení. Znáte nejproslulejšího křížence na světě? Je již po mnoho věků mezi námi. Je to mezek. Je to kříženec mezi oslem a koněm. Je to na pohledení komické zvíře. Nemůže se rozmnožovat. Nemá k tomu v sobě život. Ale co se práce týče, předčí koně i osla. Avšak pozorujte jeho povahu. Je tvrdohlavý a nemůžete mu nikdy důvěřovat. Je dokonalým obrazem zkríženého náboženství. Kříženec mezi pravdou a lží, neboť kůň je typem pravého věřícího a osel zobrazuje nespravedlivého. Smíchejte to a máte sterilní, formální náboženství. Nenese v sobě semeno života. Je mrtvé. Může sice mluvit o pravdě, ale nemůže se jí prokázat. Nemá Boha ve svém středu. Avšak shromažďuje se a mluví o Bohu, popírá však systematicky tuto moc. Dokonce ve Jménu Pána popírá Slovo. Pro ni není žádná naděje. Uvědomili jste si, že organisované náboženství ješ-

tě nikdy nezažilo probuzení? Nikdy! Jakmile se zorganizovali, zemřeli. Nikdy se již nemohou vrátit. Ne. Mohu vám to ukázat v typu. Exodus 13,13: "Každé pak prvorozené osle vyplatíš hovádkem; pakli bys nevyplatil, zlom jemu šíji; každého také prvorozeného člověka mezi syny svými vyplatíš." Hleďte, osel může být vykoupen. Každý bídný hříšník může být vykoupen. Ale jen skrze Obět a Krev Ježíše Krista. Kdo Krista odmítne, bude odmítnut. Avšak mezka nelze vykoupit. Pro něho není spasení. Pro něho není žádná krev. Ani nemůže být, protože mezek hledá útočiště v církvi, zatímco oslové hledají útočiště v krvi. Mezek v sobě nemá "žádné semeno", které by mohlo být obživeno, ale osel má semeno.

Nuže, před několika týdny jsem četl jistý článek. Byla to zpráva nespaseného obchodníka, tedy nekřesťana. Řekl, že je udiven nad církvemi. Nemůže tomu rozumět. Mají semináře, které jsou naplněny profesory, kteří Slovo Boží učí, aby je zkazili. Tento muž tomu nemohl porozumět. Byl z toho zděšen. Řekl, že by mohl porozumět ateistům a komunistům nebo volnomyšlenkářům, i dalším, kteří to činí. Ale když církev samy ničí Slovo Boží, tak je to přece postaveno na roven předem naplánované úmyslné vraždy. **ZDE JE VAŠE ZKRÍŽENÉ NÁBOŽENSTVÍ. PROBUŇ SE AMERIKO, DŘÍVE, NEŽ BUDE POZDĚ.**

Vzdálí-li se nějaká církev od Slova, bude v něco věřit. Je to jako s Evou. Když se narodil Kain, řekla: "Obdržela jsem muže od Hospodina." Nevidíte, že to skutečně tak myslela? Myslela, že má muže od Hospodina. Když jednou byla svedena tím, že přijala slovo od satana, místo Slova od Boha, myslela pak, že ať řekla cokoli, že je to pravda. Jestliže řekla, že má syna od Boha, pak se domnívala, že má syna od Boha. Avšak Bůh vložil do Svého vesmíru zákony. Dobré semeno může zrodit jen dobré ovoce a špatné semeno může rodit jen špatné ovoce. Ačkoli jsou semena různá, využívají stejnou půdu, stejnou výživu, stejnou vláhu a stejné sluneční paprsky, ale každé přinese ovoce podle svého druhu. Všimněte si historie linie Kainovy a podívejte se na historii linie Setovy. Je mezi nimi jen jeden rozdíl - originální semeno. Nic jiného.

Budete-li to, co Eva řekla, velmi podrobně pozorovat, zjistíte, že měla více porozumění, než si většina uvědomí. Ona toho syna nepřipsala satanovi, neboť to by ho bylo učinilo rovným Bohu. Jen Sám Bůh mohl vytvořit buňku v těle Marie. Satan to nemůže udělat. Eva to věděla. Satan může jen něco zprznit. Tak ji svedl falešným semenem. Bylo to semeno hada, z něhož se zrodil Kain. Semeno Adamovo bylo to, jež zplodilo Abele a Seta. Tato semena prošla stejným procesem, avšak děti byly různé, neboť byly z různých semen.

Ona však věřila, že Kain byl od Boha. Přijala lež ďáblovu jako pravdu Boží. Přesně totéž máme nyní. Církev samy sebe vydávají za zřídla pravdy, ale pravdy v nich není; přesto děti skrze ně zrozené přísahají skrze ně a budou dokonce zabíjet, aby podepřely svoji chybu.

Jestliže se domníváte, že je to přemrštěné, pak čtete 2.Timoteovi kapitolu 3 a prvních pět veršů ze čtvrté kapitoly. 2.Timoteovi 4,1-5: "Protož já osvědčuji před obličejem Božím a Pána Jezukrista, Kterýž má souditi živé i mrtvé v příchoďu Svém slavném a království Svém, kaž Slovo Boží, ponoukej v čas neb ne v čas, tresci, žehři, napomínej, ve vsí tichosti a učení. Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podlé svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele. A odvrátíť uši od pravdy, a k básněm obrátí. Ale ty ve všem buď bedliv, protivensťvi snářej, dílo kazatele konej, dokazuj toho dostatečně, že jsi věrný služebník."

Když církev sama dovolila, aby byla odvedena od originálu, přišla smrt, přesně jako u Adama a Evy.

Není v ní žádná síla. Stala se nestvůrou. Jakmile církev přešla k formě a ceremonii, jakož i ke kněžství, organisující kazatele ve skupinu, která se opovážila rozhodovat bez Ducha Svatého a Jeho Slova, v tom okamžiku zasáhla smrt a ona onemocněla. A v této své nemoci se stala bezmocnou skupinou lidí, jejíž jedinou zbraní zůstal argument. Nebyla s to přinést nic pocházejícího z Ducha, neboť její naděje byly zbudovány na nějakém programu a ne na víře v Jeho Slovo. Zasadili program a sklízeli program. Rozsíváli v nepravosti a sklídili převrácené děti.

Chcete-li si zahrávat s Bohem, sklídíte přesně to, co rozsíváte. Měli by se tomu lidé naučit od přírody. Ale oni si zahrávají i se samotnou přírodou. Vnesli do přírody své vlastní idee a pozměnili molekuly atd. a nyní sklízejí vichřici. Jen se podívejte, jak pěstují kuřata. Jsou tak vysoce vyšlechtěna, že leží bez pohybu jako stroj, nehodí se k jídlu, je to měkká a mizerná potrava. Do masa, které jíme, jsou vstřikovány substance, takže lidské tělo se mění. Ženy jsou stále užší v bocích a širší v ramenou a u mužů to způsobuje opak. Když oklamete přírodu, pak se vám to vrátí. Co se teprve stane, vyměníte-li pravdu za lež? Odpověď zní, že zrodíte antikrista, bezbožný náboženský systém, který je tak převrácený, že se v ničem ani trochu nepodobá originálu, natož aby mohl něco původního zrodit. Jediná odpověď, kterou Bůh na takovou situaci má, je ohnivě jezero.

Ten ubohý Smyrnenský Věk odumíral. Když zemřel, pak se již více nevrátil. Žádný věk se nikdy nevrátí zpět. Žádné probuzení se již nikdy nevrátí. Nemůže v sobě mít život z Boha skrze přirozené narození. Je k tomu zapotřebí obživení ze shora. Tento poslední věk započal s ohněm letničního probuzení a přece se opět organisovali. Místo Slova vzali své vlastní idee a udělali to právě tak jako ve všech věcích před nimi - nahradili Slovo věroukou. Pokuste se jen opustit věroučnou příručku a uvidíte, co se stane! Jsi vyobcován, bratře! Pak tě budou pronásledovat a vinit za to Boha. Ó, jak milují své organisa-

ce. Žádný div. Jsou přece letniční z druhé generace a jelikož Bůh nemá vnuky, jsou prostě dětmi svých otců, známých podle svých ustanovení víry a způsobu bohoslužby. Oni sice mohou mluvit o tom, co kdysi bylo, ale už to nemohou předvést. Kdysi měli paprsek světla; co nyní zbylo, je již jen hřmění. Když vám ale vypravují o nádheře jejich hnutí, tak říkají: "Rádi bychom ti řekli, že toto je hnutí, které nezačalo od člověka. Přišlo spontánně. Duch spadl na celé zemi. Ano, máme to, co měli tehdy o Letnicích. Toto nebylo od lidí, nýbrž od Boha."

PROČ TO TEDY TAK NEUDRŽELI? JESTLIŽE TO BŮH ZAPOČAL, JAK TO PŘIJDE, ŽE TO NEMOHL UDRŽET A DOKONČIT? Jestliže Bůh na počátku nenapsal žádnou příručku věrouky, formulí a dogmat, jakým právem to tedy oni učinili? Bůh vylil Svého Ducha na baptisty, metodisty, nazareny, adventisty, presbyteriány, bratrskou a Boží církev (abychom některé změnili) atd. Všichni tito bratři byli vychováni různými učenými, rozličnými pa-zákony a církevními řády atd. Bůh to všechno odhodil stranou, zničil jejich obvyklé teorie a obnovil dary Ducha, dokazuje tím, že je Tentýž včera, dnes a na věky. Avšak naučili se z toho letniční své lekci o organisacích? Ne! Organisovali právě tak a napsali své vlastní knihy a zákony, církevní příručky, příručky pro obecenství atd., s tou jedinou myšlenkou, aby dokázali, že mají celou pravdu a že znají každou odpověď a jsou proto tou elitou Boží, která může ukázat cestu jiným, jelikož ji přece sami znají jako kdyby byli Behem stanovenými průvodci. Avšak oni to nemají, smísili se, právě tak jako ty skupiny, z nichž vyšli. Jestliže chtějí patřit k nevěstě, musí nyní právě tak vyjít, jak to udělali jejich předkové.

Jsou na tom nyní přesně tak jako všichni ostatní, probuzení je za nimi. Snaží se žít podle jména, ale jsou mrtví. Utvořili organisace, ačkoli dále mluví o Duchu Božím. Mluví o důkazu Ducha Svatého, ale zapomínají, že také i ďábel může mluvit v jazycích. Nejhorší zmatení Babelu je v jejich středu a oni to nazývají Duchem Božím. Opětne vidíme, že se lidé snaží poroučet Bohu, místo aby poslouchali to, co jim Bůh říká.

Možná, že byste mě chtěli vyhubovat za to, co jsem zde právě řekl. Budiž, sami se nazývají letničními a lidmi plného Evangelia. Ať to tedy dokážou. O Letnicích přišel oheň v oblaku a rozdělil se a sedl si na každého z nich a spadl na všechny. Kde je ten oheň? O Letnicích mluvili v jazycích, ale všichni lidé, kteří poslouchali, tomu rozuměli. Kde to je? Celé množství věřících byli jako jedna rodina. Avšak letniční jsou s tím rozdělením na tom právě tak špatně jako jiné skupiny v historii. Nikdo nemohl k prvotní církvi přistoupit, jediné Bůh přidával. Avšak dnes mají ve svém středu právě tolik kozlů jako všechny ty ostatní. Tvrdí, že jsou lidmi plného Evangelia, avšak nemohou to dokázat. Jejich církve jsou právě tak bezmocné jako ty ostatní. Jsou-li skutečně plným Evangeli-

em, pak bychom museli raději přiznat, že se Bible zmýlila, když líčí popis plného Evangelia o Letnicích. Oni zpívají: "Ve mně se stala velká změna." V tom mají pravdu. Avšak ta změna nebyla k lepšímu. Je nejvyšší čas navrátit se k Bohu. Mají jméno, že žijí, ale jsou mrtví. Jazyky nejsou důkazem probuzení. Je to důkaz smrti. Jazyky jsou důkazem, že ceremoniální náboženství Židů skončilo a započal nový věk. Jazyky i dnes zaznívají jako spouštějící se opona pro pohanské církevní věky a Evangelium se navrácí k Židům. Lidé o tom mluví, že jazyky zvětšují velké duchovní hnutí, ale jim ujel vlak. Po pravdě, ony píší konec všech lidských ideí, programů a království a království Boží se blíží. Probud se, lide Boží! Probud se!

Domníváte-li se, že tomu tak není, tak jen poslouchejte. Na celém světě organisují v letničních kruzích i fundamentálních skupinách. Obchodníci, kteří zaujali kazatelnu, aniž by je Bůh povolal, sami sebe pojmenovali rybáři lidí a zakladateli Božího hnutí a říkají, že služebnost darů z Ef.4,10-13, kterou dal Bůh do církve, selhala, proto tu věc nyní přejímají sami. Zde právě stojíme uprostřed naplnění prorocství, jež bylo nazváno odporování Chóre, oni o tom ani nevědí, že to naplnili. Chodí v slepotě a káží zkušenost namísto pravdy. Bůh se nad nimi smiluj, aby se jejich oči otevřely dříve, než bude příliš pozdě. Ó, poslyšte mne! Kdy peníze, společenský význam, podnikatelská schopnost nebo jednoduše myšlenková schopnost, opravňovala člověka k duchovnímu vůdcovství nebo měla nějakou váhu ve Slově Božím? A jestliže se nějakým způsobem začínají ukazovat materiální nebo lidské hodnoty jako prostředek, jímž Bůh působí, namísto **JENOM** Duchem Svatým, potom bojujeme vlastně proti Bohu a ne pro Něho.

Chtěl bych tu nyní něco poznamenat. Nemluvím proti starším církve. Nikoli. A ten starší by mohl být tím nejchudším z chudých anebo tím nejbohatším mužem světa, dokud je starším ve svém srdci a ve svém konání. Nezdráhal bych se, takového muže, který má pravé duchovní kvalifikace, zvolit za staršího, na-prosto bez zřetele k jeho finančnímu nebo sociálnímu postavení. Avšak když vidíte, že je v církvi vybudováno finanční nebo sociální lešení, které lidi nějakým způsobem od sebe dělí - - pak to není od Boha. To je také znamením doby v tom hmotně bohatém, avšak duchovně ochuzeném Laodicejském Věku, v němž nyní žijeme.

"Vím o tvé chudobě." Všimli jste si, že je o jejich chudobě mluveno ve stejném verši, ve kterém se mluví o satanově synagoze? Ano, je to ta bohatá, mocná organizace, která má bohatství a vždy vystrkuje malé lidi, kteří Bohu slouží. Jestliže Duch Boží v srdcích lidí působí, kdo jsou ti, kteří opouštějí krásné budovy a majetek? Malé stádečko vždycky nese újmu v neprospěch velkých organizací. Kam jdou potom ti lidé? Drží své bohoslužby v domácnostech, skladištích a sklepích, právě tak to dělali, když chodili do katakomb.

Tito lidé byli chudí v statečích tohoto světa. Jistě. Ale byli bohatí v Duchu.

"Vím o jejich rouhání." Nuže, tím není myšleno, že ti-to lháři se rouhají Bohu, ačkoli i to je v tom zahrnuto. Ale oni se rouhají právě církvi. Tak to bylo vždycky. Židé v Jeruzalémě se rouhali církvi na počátku. Pohanští vyznavači vícebožství dělali totéž. Je-li někde o někom zle mluveno, pak je to vždy o pravém semeni. Za času Nerona byli přestáné obviňování ze všeho zlého, jež se stalo - dokonce ze zapálení Říma. V komunistických zemích je to malé stádce vyobcováno vždy nejdříve, ačkoli jsou tak bezvýznamní, co se týče velikosti. Ačkoli křesťané jsou skutečně správní a věrní lidé, kteří dělají jen dobro, přesto jsou vždy pronásledováni s tím cílem, aby byli zcela zničeni.

Děje se tak proto, že oni kárají ty bezbožné. Jsou pro ty zlé jako bolavý vřed na jejich palci. Ačkoli spravedliví nemají ani v úmyslu zlým ubližovat, oni zamýšlí jen dobré, přesto dochází opět ke konfliktům, jak tomu bylo také s Janem Křtitelem a Herodesem. Jan nechtěl Heroda ani jeho ženu zranit, chtěl je pouze zachránit před hněvem Božím. Toto nejenže bylo úplně nepochopeno a naprosto odmítnuto, nýbrž kvůli tomu byl Jan dokonce usmrčen. A za všechno to dobré, co Boží lid činí, je stále ještě předáván veřejné hanbě a smrti. Jistěže tam musí stát nějaká hnací síla za těmi lidmi, kteří jsou tak dalece zbaveni svědomí, že dělají zle těm, kteří jim činí dobře. Ano, tato síla tu je. Je to satan. Odpověď je v příštím verši.

DESET LET SOUŽENÍ

Zj.2,10: "Nebojž se nic toho, co trpěti máš. Aj, uvržet dám některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli, a budete míti úzkost za deset dní. Budiž věrný až do smrti, a dámť korunu života."

Pokaždé, když Pán používá slov: "Neboj se", pak je tu nějaká spojitost, jež znamená velké nebezpečí, jakož i utrpení a strádání. On zde neříká bez obalu a stručně: "Přijde soužení." To by je vystrašilo. Ale jako matka, která hodlá zhasnout světlo, přívětivě říká dítěti: "Neboj se nyní, neboť světlo zhasne, bude tma, ale pamatuj přece, že tu jsem s tebou." Tak to říká také On: "Nebojte se lidí, ani toho, co by vám mohli udělat. Jsem s vámi a Moje milost vám bude stačit. Půjdete přes vodu a příval vás nezatopí. Ani ve smrti nejste poraženi, neboť jste více než přemožitelé."

Ten velký apoštol Pavel může ze zkušenosti potvrdit skutečnost těchto slov, proto mohl napsat tato slova, která jsou v Římanům 8,35-39: "Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zamoučení-li, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečí, čili meč? Jakož psáno jest: Pro Tebe

mrtvení býváme celý den, jmíni jsme jako ovce oddané k zabití. Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze Toho, Kterýž nás zamiloval. Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem." Ne, neměli bychom se bát. Jeho láska vyhání všechnu bázeň.

Pohledme tedy, co říká On: "Aj, uvržeť ďábel některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli." Židé to tehdy také udělali. Pohanští kněží to udělali taktéž. Panovníci, kteří se snažili zalichotit se masám, které milovaly arénu, vehnali křesťany po tisících na smrt tím, že je dali zničit lvům a gladiátorům. Copak s tím má ďábel co společného? Proč je obviňován? Ó ano, je to nenávisť ďáblov, jež stojí za tím vším. On je za tím, protože nenávidí Boha. Co si Bůh předsevzal ve Svém srdci, chce satan za každou cenu zmařit. Avšak dejte pozor, zde je zapotřebí jistého osvětlení. Stojí-li satan za Židy, kteří předávají křesťany soudu, pak nejsou ti Židé od Boha, nýbrž z náboženství ďáblov. Jejich shromáždění je zběr satanova. A jestliže římsko-katolická církev usmrtila velké množství věřících v době temna, ano, a ve všech dobách, pak jsou od ďábla a náleží satanovi.

Myslíte-li si, že je to šokující, pak jen počkejte, až bude naplněno prorocství ze Zj.13. Je absolutně pravdou, že Spojené státy americké jsou obsaženy v této kapitole. Číslo třináct je odedávna symbolem tohoto národa. Začal třinácti koloniemi. Jeho vlajka má třináct hvězd a třináct pruhů a zde, ve třinácté kapitole, je jeho osud. V obraze šelmy, o kterém je tam v té kapitole zmínka, bude nalezena všechna špatnost této šelmy, která byla před ním. Tak jako se pozdvihla moc šelmy na koncilu v Nicei, tak se objeví podoba šelmy ve sjednocení Světové rady církví se vsí nebožskou a satanskou mocí, aby přivedla hněv ďáblův na pravý vinný kmen Boží. Bude to opakovaná podívaná vsí ďábelské úskočné krutosti.

Ti, kteří bojují proti pokorným Božím, posmívají se jim a ničí je - nechť tak činí. A oni tak budou činit. Všechno ve Jménu Božím a ve jménu náboženství. Ale oni lžou. Oni nejsou z Boha. Jsou ze svého otce, ďábla. Svými skutky proti **JAKÉKOLI** skupině, odhalují čím ve skutečnosti jsou. Nechť se zorganizují a tu malou skupinu zavrhnou. Tím ještě více dávají všem najevo, že jsou od ďábla. Oni jsou tím nepravým vinným kmenem - vinným kmenem, který zabíjí. Jejich nenávisť dokazuje, kdo jsou. Nikolaitská antikristovská církev, to jsou.

"Aj, uvržeť ďábel některé z vás do vězení." Ano, budou předváděni před soud a falešně obviňováni a vyslýcháni a uvrženi do vězení. A přirozeně, všechno to je činěno ve jménu náboženství, slušnosti a znásilněné nevinnosti. Všechno bylo za dobrým účelem. Toto mi připomíná rozhodnutí Nejvyššího sou-

du, aby bylo upuštěno od modlitby a čtení Bible ve školách. Kdo za tím je? Je to satan. Je to další výbuch jeho hněvu proti Bohu.

"A budete mítí uzkost za deset dní." Zde je prorockví, podle kterého lze zjistit trvání časového období Smyrnenského Věku. Diokletian, nejkrutější ze všech panovníků, uspořádal kampaň hrůzy a násilí proti svatým Božím, takže jen milosrdenstvím Božím nebyli všichni věřící vyhlazeni. Byla to nejkrvavější epocha v dějinách a trvala deset let (těch deset dní ze Zj.2,10b), od roku 302 do 312 po Kristu.

"Budiž věrný až do smrti." (v angl. až k smrti) Neřekl buď věrný až do smrti, nýbrž až k smrti. Budete muset své svědectví zpečetit svojí krví. Tisíce, ano miliony, jich zemřelo během těch všech věků. Zemřeli ve víře. Jako i Antipas, věrný mučedník, nevážil si svého života až k smrti. Velmi často smýšlíme, že by to bylo skoro nemožné, být mučedníkem. Cožpak nevěříme tomu, že víra, kterou denně slavíme své vítězství v Kristu Ježíši, je ta stejná víra, která podepřela Polykarpa a všechny ty ostatní mučedníky? Ta rozhodná víra nám dá rozhodnou milost v rozhodující hodině. Na věky pochválen budiž Bůh!

"A dámť korunu života." Když ani číše studené vody, podaná ve Jménu Pána, nezůstane neodměněna, jak velká potom bude odměna těch, kteří svůj život odevzdali jako mučedníci pro Jméno Pána Ježíše? Možná, že o tom dostaneme jakési ponětí, srovnáme-li tuto korunu s korunou na závodech. V 1.K.9,24 Pavel říká: "Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden bere základ? Tak běžte, abyste dosáhli." Koruna, které se dostává vítězi olympijských her, sestává z věnce z olivových větví. Avšak koruna, o které je psáno zde ve Zjevení, které se dostane mučedníkům, je koruna královská. Ježíš ji nazývá korunou života. Ta jedna koruna je pro ty, kteří zápasili, druhá pro ty, kteří se obětovali. Obě koruny jsou nehynoucí. Budou trvat navždy. Vítězové v pozemských bojích ztrácejí brzy radost z uznání světa. Jejich sláva uvaďne. Ale těm, kteří svůj život odevzdali buď v denním zápase Bohu nebo kteří museli prolít svoji krev jako korunující oběť jejich života, se dostane koruny života.

Příliš málo času je věnováno pro práci na věcech, jež Bůh věčně odmění. Odměna Boží je ceněna příliš lehce. Věříme-li ve skutečnost vzkříšení a ve skutečné věčné království, pak bychom měli všechny tyto poklady složit v nebi, které je přichystáno pro věrné a svaté.

ODMĚNA PRO PŘEMOŽITELE

Zj.2,11: "Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo svítěží, nebude uražen od smrti druhé."

Znovu tedy mluví Duch ke všem věkům. Toto poselství je nám

i dnes útěchou, jak bylo útěchou i všem bratřím ve všech ostatních věkách. A říká nám, že ta druhá smrt nám nebude moci ublížit.

My všichni víme, že ta druhá smrt je ohnivé jezero. Zj.20,14: "Smrt pak a peklo uvrženi jsou do jezera ohnivého, a toť jest smrt druhá." Toto ovšem znamená, že všichni, kteří se tam nacházeli, budou hozeni do ohnivého jezera. Zde bych vám chtěl něco odhalit. Bezpochyby to způsobí, že lidé budou nad tímto učením udiveni. Avšak stojím zde na autoritě Slova Božího a popírám, že nevěřící vejde do věčné trvajících pekla, aby tam věčně hořel. Za prvé musím říci, že peklo nebo ohnivé jezero nebo jakkoli je to místo nazýváno, není věčné. Jak by také mohlo být věčné, když má začátek? V Mt.25,41 stojí psáno, že "věčný oheň je připraven ďáblu i andělům jeho". Jestliže tedy byl připraven, nebyl bez začátku. A jestliže měl začátek, nemůže být věčný. Přirozeně, že byste mohli klopýtnout nad slovem "věčný". Avšak to slovo znamená "od věků k věkům" a pojí se s různými významy. V 1.Sa.3,13-14 řekl Bůh Samuelovi, že bude dům Elí navždy soudit a že "navždy" nebudou přinášeti obět jako jeho kněží. A v 1.Kr.2,27 odstranil Šalomoun potomky Elího z kněžství. To bylo přibližně o čtyři generace později. Nyní můžete vidět, že "věčně" není možno srovnávat se slovem "věčný", tedy s tím, co nemá ani začátku ani konce. Zde slovo věčné znamená "až do okamžiku zmizení". To je to, co se stane. Oni zmizí.

Podívejme se na slovo "zahynutí" ve 2.Te.1,9: "Kteríž ponesou, věčné zahynutí." V řečtině znamená "zahynutí" v podstatě zánik. Slovo "zahynutí" **NEZNAMENÁ** ničení. Neboť "ničení" by mohlo znamenat, že něco neustále propadá zkáze. Co tedy může znamenat věčné zahynutí? Nemůže znamenat, že je něco vydáno k postupnému zániku. Nebo bychom zde měli slovo "ničení" namísto "zahynutí". Znamená to úplně zničit. Ukončit.

Nyní byste se mohli divit tomu, kdy můžeme použít slova "věčný" a nepoužívat je tím způsobem, jak jsme byli vyučeni. Je to jednoduché. Pokud se to vztahuje na Boha, znamená to bez začátku a bez konce, věčně trvajících a nikdy nepřestávajících. A mluvíte-li o věčném životě, máte na paměti ten, který je život Boží. "Bůh nám dal věčný život a je v Jeho Synu. Kdo má Syna, má život." Tedy, jen synové Boží mají věčný život, druh života, který nikdy nezačal, ale vždycky byl. To je správné. Nyní máte v sobě něco, co je věčné - bez začátku nebo konce. Je to Duch Boží. Je to část Samého Boha. Je to život Boží.

Kdyby nyní nějaký hříšník šel do pekla, aby tam trpěl, stejně jako vy byste šli do nebe, abyste se tam radovali, pak by musel mít stejný druh života jako máte vy.

Potom by opět mohli být takoví, kteří myslí, že věčný život popisuje blahobyť dětí Božích. Myslí, že je to jejich blaho a jejich radost, o které jde. Na druhé straně ale jde hříšník k potrestání, pak bychom i druhou smrt museli omezit do pouhého

místo výkonu trestu. Věčný život znamená nebe a věčný trest znamená peklo. Byli byste udiveni počtem mužů, kteří platí za velké teology a kteří to věří. Víte však, co je tím způsobeno? Z věčného života je uděláno zeměpisné místo namísto Osoby. Věčný život je Bůh, - Pán Ježíš Kristus. Jak by jen mohl někdo věřit, že věčný život je místo, je to víc než mohu pochopit. Jen pomýšlení na to mě děsí.

Nikoli. Je jen jeden druh věčného života. Ten má Bůh. Máme-li Boha, máme věčný život v Něm a skrze Něho.

Vidíte, slova věčný nebo ustavičný může být použito různým způsobem. Ale jestliže se to vztahuje na Boha, Jenž je Tím, Čím je, má to jeden význam. Je to Boží nepomíjitelnost. Takto to nemůžete na nic jiného vztahovat. Jediný Bůh je věčný a protože žije, žijeme my s Ním.

Nechť však nikdo neříká, že nevěřím v ohnivě jezero a trest. Věřím. Nevím, jak dlouho bude trvat, ale jednou bude odstraněno. Ve Zj.21,8 je řečeno, že tito hříšníci, o nichž je zde zmínka, budou mít svůj díl v ohnivém jezeře. Správný překlad zde však není díl, nýbrž čas. Hleďte, zde to máme.

Tak budou zlí uvrženi do pekla (Hades nebo hrob) a peklo do ohnivého jezera. Oddělení od Boha. Jak strašné to bude.

Avšak se spravedlivými tomu tak nebude. Nemají se čeho bát. Jsou vykoupeni Bohem. Jsou v Jeho klíně. Jsou přemožiteli. A kdo je to, kdo přemáhá? Ten, kdo věří, že Ježíš je Kristus.

Proč tento přemožitel, tento věřící tomu všemu uteče a stane se účastným věčného života a slávy? Protože Ježíš zaplatil tu cenu. On nás vykoupil z hříchu. On prolomil tu dělicí stěnu a nás, kteří jsme byli daleko, učinil blízkými skrze Krev.

A oni nebudou nikdy potupeni. Nebudou nikdy v ohnivém jezeře. Nikdy se nemohou ztratit, neboť On žádného ze Svých neztratí. Ani jeden z vykoupených nebude někde jinde než tam, kde je Ježíš.

Víte, proč tomu tak je? Chtěl bych vám to objasnit. Mám malého hochu, Josefa. On je částí mne, lhostejno, co se stane. Kdybych byl bohatým mužem, to nejhorší, co bych mu mohl udělat, by bylo, že bych jej vydědil. Ale nic bych nemohl udělat, abych jej kdy zapřel. To bych nemohl, neboť on je částí mne. Udělejme krevní test a porovnejme jeho krev s mojí. Byl by podán důkaz, že Josef je mým synem. Náleží mně.

Je to krevní test, který dokazuje, zda náležíte Bohu nebo ne.

Nemohu jinak, než vzpomenout na dobu, kdy jsem byl se stády dobytka v Coloradu. Museli jsme tato stáda shromáždit dohromady pro státní inspekci, abychom je mohli pást na státní půdě. Nepustili však ani jediné zvíře, které by bylo nemělo krevní značku na uchu. Tato značka prokazovala, že jsou čistokrevní. Státní inspektoři nehleděli na druh, jen na značku, podle níž věděli, že ta krevní skupina byla správná. Halelujah. Je-li to

ta pravá krev, musí být vše v pořádku.

Víte, Bůh pohleděl dolů a řekl: "Duše, která hřeší, zemře. Je ode Mne odloučena a nemůže se ke Mně více přiblížit." Víme, že všichni zhřešili a nemají slávy Boží. To znamená, že všichni zemřeli a byli odloučeni a přijde doba, kdy i tato trocha života skončí. A všechno bude to tam. Ale Bůh ve Svě lásce vzal zvíře a vzal jeho život namísto života hříšníkovy.

Ve Starém zákoně přinesl hříšník beránka. Položil své ruce na beránka, zatímco kněz rozřízl hrdlo beránka. Viděl jej krvácet, slyšel jej bečet. Cítil, jak jeho tělo tuhne smrtí. Viděl, jak kůr ze stříkající krve stoupal nahoru k Bohu. Věděl, že beránek zaujal jeho místo. Věděl, že život tohoto beránka byl obětován místo jeho života. Ale život tohoto beránka byl život zvířete a nemohl se vrátit na hříšníka a očistit jej. Tak šel dále se stejnou žádostí po hříchu. Odešel s hříchem ve svých myšlenkách a přicházel rok co rok znovu, aby přinášel stejnou oběť.

Avšak v Novém zákoně tomu tak není. Náš umírající Beránek je Syn Boží, Který dal Svoji Krev jako výkupné za tak mnohé. Ve víře přicházíme a klademe své ruce na Tohoto Beránka - vidíme Ho s Jeho krvácejícími ranami, s Jeho rozdrásanými zády a krutými trny, které raní Jeho skráně - cítíme Jeho bolesti a slyšíme Jeho výkřik: "Bože Můj, Bože Můj, proč jsi Mne opustil?" A co se stalo? Život, který vyšel z této rozbité buňky, se vrátil zpět na toho, kdo činil pokání. Život, který byl v NĚM, přišel zpět na nás. Odcházíme bez žádosti po hříchu a máme nyní nenávist ke skutkům a žádostem našeho těla.

Pohledme na sebe. Co je náš život? Pouze malá buňka, jež přišla od našeho otce. Žena nevlastní hemoglobin. Ona obstarává vajíčko, ona je inkubátorem, ale krev je od muže. Proto také přijímá žena mužovo jméno. Děti nesou jeho jméno. Matka je inkubátorem a rodí mu děti.

Totéž se stalo pro naše vykoupení. Duch Svatý sestoupil na Marii a ona porodila Syna a nazvala Ho Ježíš. Velký Stvořitel sestoupil a stal se obětí za naše hříchy. Jeho Krev byla Boží Krev. To je přesně to, čím byla. Krev Boží byla vylita a Duch z NĚHO vyšel, když v agonii zemřel. Pak se vrátil zpět **TEN-TÝŽ ŽIVOT (DUCH)**, aby bydlil v hříšniku pokání činícím a osvobodil ho. Tento hříšník nepotřebuje rok co rok znovu přicházet a přinášet oběť za obětí, neboť toho již není třeba. **JEDNOU** obětí byl jednou provždy osvobozen od panství hřícha a obdržel život Kristův, skrze který panuje ve vítězství nad hříchem, tělem a ďáblem.

Bůh to učinil. On to všechno udělal. On zvolal k světu, nalézajícím se pod prokletím hřícha: "Dám vám znamení. Panna počne. Panna počne a porodí Syna. To bude vaše znamení. Bude to věčné znamení. Co se jí narodí, je Immanuel, s námi Bůh."

Bůh sestoupil v této krvavé buňce, ne skrze muže, nýbrž skrze Ducha Svatého a v tomto panenském lůně byl pro Něj uchy-

stán příbytek za tím účelem, aby mohl zemřít. Semeno ženy přišlo, aby bylo setřeno a přineslo nám naše spasení. Když sestoupil Duch Svatý na Marii, stvořil v jejím lůně buňku, která se vyvinula a stala se tělem našeho Pána. Tato buňka byla stvořena. Byl to Počátek Stvoření Božího. Hle, Kdo je Ježíš. A Tento Svatý byl naplněn svatou Krví, totiž Boží Krví. Potom se tento příbytek narodil. On vyrostl v muže. Šel k Jordánu a tam byla tato Oběť Janem v Jordáně umyta. Když tato Oběť hodná přijetí vystoupila z vody, sestoupil Bůh a ubytoval se v NĚm, naplňuje Jej Duchem bez míry. A když zemřel a vylil Svou Krev, byl dokonalý Život Boží uvolněn, aby se vrátil zpět na hříšníka, který přijímá Krista jako Spasitele.

Ó, jak uchvacující to přece je. Jahve narozený a plačící na hromádce hnoje. Jahve narozený v jeslích na slámě. To je věčné znamení pro pyšné a nafoukané, pro ty takzvané intelektuály, kteří přinesli svoji vlastní teologii a zapírají pravdu Boží. Jahve-Bůh pláče jako dítě v zapáchajícím chlévě. Tu se ještě domníváme, že bychom měli právo být hrdi. Držíme své nosy vysoko, kritisujeme a chováme se jako bychom něco znamenali. Zde je to pravé znamení. To je to správné. Jahve si hraje jako hoch, Jahve pracuje v dílně tesaře. Jahve myje nohy rybářům.

"Dám vám znamení", řekl Bůh. "Ne znamení kněžstva s bílými límcí. Ne znamení bohatství a moci. Na tomto znamení není nic, co by bylo pro vás žádoucí nebo o čem byste si mysleli, že by se vám hodilo. Ale je to znamení věčné. Je to znamení ze všech největší." Jahve stojí v soudní síni, pohnožděný a krvácející, s trny na Svě hlavě. Plivají Mu do obličeje, posmívají se Mu a pohrdají Jím. Jahve opovržený a odmítnutý, visí nahý na kříži, zatímco se pokrytci odvážili říci, aby sestoupil z kříže dolů. Jahve umírá. Jahve se modlí a nic se nestane. Pak Jahve zemřel. Toto je i nyní znamení pro všechny lidi. Není žádné jemu podobné. Je to to největší znamení.

Potom přišla na zem tma. Položili Jej do hrobu. Tam ležel tři dny a noci, až přišlo zemětřesení a zapudilo soumrak noci a On vyšel. Jahve povstal. Jahve vystoupil na vysokost, pak se vrátil, aby přebýval ve Svě církvi. Jahve se navrátil s mocným hukotem větru a ohnivými plameny. Jahve se vrátil zpět, aby chodil uprostřed Svě církve a oděl Svůj lid mocí. Ještě jednou Jahve přišel, tentokráte, aby zůstal uprostřed Svého lidu. A opět Jahve uzdravuje nemocné, křísí mrtvé a zjevuje Sebe skrze Ducha. Jahve se vrátil, mluvící v jazycích a dávající odpověď ve výkladu.

Jahve se sklonil, aby pozdvihl nevěstku, aby již nehřešila. Slitovává se nad opilcem, který leží pokousán hmyzem v bezvědomí ve stoce. Ano, Jahve přišel, aby se zjevil v těle a skrze tělo. Jahve přišel - Bůh v nás, naděje slávy.

Ano, Ježíš přišel, vylil Svou Krev a zajatě osvobodil. Přišel a vykoupil ztracené ovce. Dal jim věčný život a nikdy již nezahynou. Ani jedna z nich se Mu neztratí, nýbrž je všechny

vzkřísí v den nejposlednější.

Halelujah, druhá smrt jim neublíží. Nemá nad nimi žádnou moc, neboť oni náleží Beránkovi a následují Jej, kamkoli On jde.

DUCH SVATÝ V KAŽDÉM VĚKU

Zj.2,11: "Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim." Není ani jednoho věku církve, ve kterém by tento verš nebyl uveden. Každý jednotlivý věk církve dostává stejné napomenutí pro lidi v tom věku. "Kdo má uši, slyš, co Duch praví." Je ale absolutně nemožné, aby všichni slyšeli, co Duch v různých věcích říká. Avšak v 1.K.2,6-16 stojí: "Moudrost pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne tohoto světa, ani knížat světa tohoto, kteráž hynou. Ale mluvíme tu moudrost Boží v tajemství skrytou, kterouž Bůh předložil před věky k slávě naší, jíž žádný z knížat světa tohoto nepoznal. Nebo kdyby byli poznali, nebyli by Pána slávy ukřižovali. Ale jakož psáno jest: Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž Jej milují. Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha Svého. Nebo Duch zpytuje všecky věci, i hlubokosti Božské. Nebo kdo z lidí ví, co jest v člověku, jediné duch člověka, kterýž jest v něm? Takť i Božích věcí nezná žádný, jediné Duch Boží. My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha Toho, Kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám. O nichž i mluvíme ne těmi slovy, jimž lidská moudrost učí, ale kterýmž vyučuje Duch Svatý, duchovním to, což duchovního jest, přivlastňující. Ale tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovstvím, aniž jich může poznati, proto že ony duchovně mají rozsuzovány býti. Duchovní pak rozsuzuje všechno, sám pak od žádného nebývá souzen. Nebo kdo pozná mysl Toho Pána, Kterýž jej vyučovati bude? My pak mysl Kristovu máme." Dále čteme v Mt.13,13-16: "Protož v podoběnstvích mluví jim, že vidouce, nevidí, a slyšíce, neslyší, ani rozumějí. A plní se na nich proroctví Izaiáše, řkoucí: Slyšením slyšeti budete, ale nesrozumíte; a hledíce, hleděti budete, a nepoznáte. Nebo ztuchnělo srdece lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli, a oči své zamhouřili, aby někdy neviděli očima, a ušima neslyšeli, a srdcem nesrozuměli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil. Ale oči vaše blahoslavené, že vidí, i uši vaše, že slyší." Jan 8,42-44: "Tedy řekl jim Ježíš: Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste Mne. Nebo Já jsem z Boha posel, a přišel jsem; aniž jsem Sám od Sebe přišel, ale On Mne poslal. Proč mluvení Mého nechápáte? Proto že slyšeti nemůžete řeči Mé. Vy z otce ďábla jste, a žádosti otce svého chcete činiti. On byl vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, ze svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži." Z

těchto oddílů Písma je naprosto zřejmé, že žádný člověk sám od sebe nemůže slyšet Boha. Tato schopnost mu musí být Bohem dána. Mt.16,17: "A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, nebo tělo a krev nezjevilo těbě, ale Otec Můj, Kterýž jest v nebesích." Shrneme-li tyto verše, vidíme, že jen jedna skupina lidí, a to zcela zvláštní skupina, je schopna slyšet to, co Duch praví církvím v každém věku. Je to zvláštní skupina, která přijímá zjevení v tom každém věku. Tato skupina je od Boha, protože skupina, která nemůže slyšet, není od Boha. (Jan 8,42-44) Skupina, která může slyšet a také slyší, co Duch praví církvím a přijímá o tom zjevení, je ta skupina, která je popsána v 1.K.2,6-16. Jsou to ti, kteří mají Ducha Božího. Jsou to ti, kteří jsou zrozeni z Boha. Byli vekřtění v tělo Pána Ježíše Krista Jeho Duchem. Jsou pokřtěni Duchem Svatým.

Abychom mohli dále objasnit to, co jsme již řekli a taktéž použít místo Písma, které je hodno uchování v paměti. Chceme se pozastavit nad tím, kdo je ten pokřtený Duchem Svatým, v souladu s tím co Ježíš řekl u Jana 6,45: "Psáno jest v proročích: A budou **VŠICKNI** učeni od Boha. Protož každý, kdož slyšel od Otce a naučil se, jdeť ke Mně." Avšak obraťte k Izaiáš 54,13, odkud bylo toto místo Písma vzato, a čtete: "Synové pak tvoji všickni vyučeni budou od Hospodina." Ti **VŠICKNI** od Boha jsou **DĚTI** Boží. To je důkazem pravého dítěte Božího (na které sestoupil Duch a v němž přebývá), jak je nám zde ve Slově Duchem Svatým vyloženo.

Nyní můžete začít vidět, proč mluvení jazyky není důkaz toho, že jste byli pokřtěni Duchem Svatým. V žádném věku nestojí psáno: "Kdo mluví jazyky, ten ať řekne, co Duch praví." Toto staví mluvení jazyky, jejich výklad, prorokování, atd. jako důkaz stranou. Důkaz je ve **SLYŠENÍ** toho, co praví Duch. Duch mluví, ano, Duch učí. To je přesně to, co Ježíš řekl, že bude konat, až přijde. Když Ježíš přišel, řekl, že Duch Svatý bude právě toto konat. Jan 14,26: "Onť vás naučí všemu, a připomenetť vám všecko, což jsem koli mluvil vám." A to se také právě stalo. Tak byla napsána Evangelia. Těm mužům byla Duchem Svatým připomenuta přímá Slova Páně, která mluvil. Proto jsou Evangelia zcela přesná. Jsou dokonalá. Avšak Duch jim nejen připomenul všechny věci, On je dále vyučoval v téže pravdě, kterou již měli. Tak také přijal Pavel své zjevení. On o tom řekl toto: "Oznamujiť pak vám, bratří, že Evangelium to, kteréž kázáno jest ode mne, není podlé člověka. Nebo aniž jsem já ho přijal od člověka, ani se naučil (od člověka), ale skrze zjevení Ježíše Krista." Ga.1,11-12. Byl vyučen Duchem Svatým.

Jednoho dne, když byl Ježíš na zemi, navštívil Jej významný muž. Ten řekl: "Rabbi, my víme, že jsi Učitel, Bohem poslaný." Všimněte si však, že jej Ježíš odbyl stručně. Obrátil se k Nikodémovi se slovy, která bychom mohli jinými slovy vyjádřit takto: "**NEJSEM** Učitel. Jsem Obětní Beránek za hřích. Já umo-

žnuji Znovuzrození z Ducha. Přijde ale Jeden, Kdo je Učitelem. Je to Duch Svatý." Když byl Ježíš na zemi, přišel jako Beránek a jako Prorok. Když se však vrátil Duchem do Svě církve, stal se Učitelem.

A v každém církevním věku slyšíme tutéž pravdu. "Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím." Ale jen Duchem naplněný člověk může slyšet zjevení ve své době. Nikdo jiný! Nikoli! Právě tak to řekl Pavel v 1.K.2,6-16.

Nad tím byste měli jásat. Dnes se šíří podivné učení, které vyvolává mnoho nedorozumění a mnohé zraňuje, neboť když letniční říkají, ty **MUSÍŠ** mluvit v jazycích nebo jinak nejsi naplněn Duchem Svatým, popírají tím, že by velcí mužové jako Knox, Moody, Taylor, Goforth a jiní byli přijali Ducha Svatého anebo říkají, že oni všichni potajmu mluvili jazyky a nebyli si vědomi, co se to vlastně děje. To není pravda. Nikoli. To je velký omyl. Jazyky nejsou důkazem naplnění Duchem Svatým. Je to prostě jeden z devíti projevů, o kterých čteme v 1.K.12. V Písmu není místo, které by říkalo, že přijímáte Ducha Svatého mluvením jazyky anebo že přijímáte Ducha Svatého skrze mluvení v jazycích. Avšak stojí psáno: "Když byli naplněni Duchem Svatým, mluvili jazyky", a pak pokračuje, že oni prorokovali.

Dnes mnozí považují za samozřejmost, že všichni, kteří tvrdí, že přijali Ducha Svatého mluvením jazyky, mluví opravdovou duchovní řečí. Ale tak tomu není. Neboť mnoho lidí mluví srozumitelným jazykem pod vlivem nesprávného ducha. Dejme tomu, že bychom byli v nějakém shromáždění a všichni by mluvili jazyky. Jak byste poznali, které jazyky jsou z Ducha a které z ďábla? Byl jsem mezi pohany, kde kouzelníci pili krev z lidské lebky, mluvili v jazycích, které také vykládali a ještě prorokovali. Oni dokonce uměli v jazycích psát. Kdyby jazyky byly **TÍM** důkazem o přijetí Ducha Svatého, pak by přece každý jazyk musel být od Boha. Ale i ti lidé, kteří mluvení v jazycích mají za důkaz, přiznávají, že jsou pravé a nepravé jazyky, neboť Bůh má to pravé, ale satan to falešné. Nyní se táži: "Kdo ví, co je pravé? Kdo rozuměl té řeči, ve které bylo mluveno? Kdo má dar rozeznání?" Dostaneme-li tuto odpověď, pak máme něco, podle čeho se můžeme řídit. Ale do té doby se musíme dohadovat, z jakého pramene jazyky pocházejí. Avšak to můžete již nyní vidět. Jestliže budete trvat na důkazu mluvení jazyky a nevíte, co je mluveno, pak byste nakonec museli dojít k tomu, že byste rekli, že všechny jazyky jsou od Boha. To by nás přivedlo k tomu, že bychom nevěřili, že ďábel může mluvit jazyky. Ale to tak není! Nikoli. Ani na okamžik. Každý pravý misionář na misijním poli velmi dobře ví, že ďábel také mluví v jiných jazycích. Totéž je i mně známo z vlastní zkušenosti.

I letniční teologové přiznávají, že nemohou předložit místo v Písmu, které by říkalo, že se mluvením jazyky přijímá křest Duchem Svatým. Oni připouštějí, že to vyvozují ze zkušeností, které se předkládají v knize Skutků, kde na třech z pěti míst

lidé mluvili jazyky. Pak říkají bez jakéhokoli podkladu Písma Svatého, že je dvojí druh mluvení jazyky: jeden je jazyk, který se obdrží na důkaz toho, že jsme přijali Ducha Svatého, zatímco později, když věříte, můžete přijmout dar jazyků, kterým můžete mluvit častěji. Pak ale říkají, kdo jednou zamluvil jazykem na důkaz přijetí, nepotřebuje již více mluvit. A opět bychom rádi věděli, kde je to vše psáno ve Slově. Jestliže to tam není, pak to nemluvil Bůh a běda tomu, kdo ke Slovu něco přidá. Ale ve Slově je o tomto tématu psáno něco, co oni zcela ignorují. 1.K.13. Zde je zmínka o jazycích lidských a andělských. To by byly známé a neznámé jazyky. Moderní letniční věřící říkají, že obdrží Ducha Svatého tím, že promluví v nějaké neznámé nebo andělské řeči. Oni zapráhli vůz před koně, neboť ve Sk.2 mluvili lidé v dokonalém nářečí, které nevěřící slyšeli a rozuměli mu.

Nuže, když Bůh mlčí, mlčme raději i my. Kde ale promluvil, musíme i my mluvit a říci, co On již řekl. On nám řekl důkaz, nebo co se stane, po přijetí křtu Duchem Svatým, totiž že budeme mít Učitele, Který sestoupí a bude nás vyučovat všelike pravdě. Tento Učitel je **VNITŘNÍ** Učitel, nikoli vnější. Kdyby Duch nebyl ve vás, neslyšeli byste pravdu a nepřijali byste ji skrze zjevení i kdybyste ji po celý den neustále poslouchali. To bylo znamením uvnitř přebývajícího Ducha ve dnech Pavlových. Ti, kteří byli naplněni Duchem Svatým, slyšeli Slovo, přijali je a žili podle něho. Ostatní, kteří Ducha neměli, poslouchali je jen jako tělesní lidé; to, co slyšeli, si ještě převráceně vykládali a žili dále ve hříchu.

V každém věku (a každý věk je pro pravého věřícího věkem Ducha Svatého) - opakuji, v každém věku je ten stejný důkaz. Ti, kteří mají Ducha, Učitele, slyší Slovo. Duch v nich je učí Slovu, které slyší a zjevuje jim ho. Oni patří ke skupině, která posla i jeho poselství slyší, přijímá je a žije podle něj.

Vím, že nás to svádí k tomu, odvolávat se na události o Letnicích a rovněž i na dny, kdy sestoupil Duch Svatý v domě Korneliově a pak obě tyto souběžné zkušenosti považovali za důkaz křtu Duchem Svatým. Ale při každé z těchto příležitostí posluchači jazyku rozuměli. To je vzdálená ozvěna moderního bábelského zmatku v letničních shromážděních. Nepostačuje-li nám to k tomu, abychom nabyli přesvědčení a upustili od takového tvrzení, co uděláme, budeme-li postaveni před skutečnost, že lidé, kteří nikdy nemluví v jazycích, měli ve svém životě některý z ostatních osmi projevů: jako řeč moudrosti, rozeznávání duchů, řeč poznání, víru, uzdravování a divůčinění? A přitom je toto zjištění tím zajímavější, vidíme-li, že jazyk je nejmenší dar z devíti darů Ducha. Když vidíme lidi, kteří nikdy jazyky nemluví, že užívají větších darů než ti, kteří mluví jazyky, ještě tím spíše musíme takové učení odmítnout.

Nyní můžete vidět, že si nemůžeme dovolit, říkat něco, co neříká Bible. Jestliže nás Písmo učí, že dílo Ducha Svatého a projevování této Požehnané Osoby je za tím účelem, sdělit tu pravdu pro každý věk tomu pravému semeni toho věku, pak víme, že Duch Svatý musí v té osobě přebývat, sic jinak nemůže pravdu pro tento čas přijmout. Amen. To je naprosto správné. A když ty věky něco přinášejí, pak přinášejí jistě tuto pravdu a potvrzují ji.

Tedy dříve, než toto téma opustíme, rád bych se sám jasně vyjádřil o tom, co je křest Duchem Svatým podle Slova. Nejsou to moje slova, rovněž ne tvoje slova, ale musí to být podle toho "tak praví Pán", jinak jsme falešně vedeni. Amen.

Na začátku chci poukázat, že v mých shromážděních, po evangelizačním kázání nebo poselství učení, spustím síť a očekávám reakci lidí. Prosím je, aby přišli kupředu, aby přijali Ducha Svatého. Moji letniční přátelé, když mě toto slyšeli říkat, se domnívali, že zvu lidi dopředu, aby přijali křest Duchem Svatým proto, že jsou již znovuzrozeni. Když jsem potom vyzval Duchem již naplněné věřící, aby přišli dopředu a byli nápomocni těm, kteří poslechli pozvání a chtěli přijmout Ducha, povzbuzovali tyto milí věřící tyto lidi k zasvěcení se Bohu a k víře, aby mohli mluvit v jazycích. Z toho vznikl značný zmatek. A já bych zde chtěl přesně říci, co mám na mysli. Míním tím, aby hříšníci přišli dopředu, aby byli znovuzrozeni, což znamená, být ve křtu do těla Kristova Duchem Svatým, což je přesně to, co se stalo o Letnicích, když povstala prvotní církev. Jinými slovy, být zrozen z Ducha znamená vpravdě být pokřten Duchem Svatým. Je to jedno a totéž.

Uvědomuji si, že se to zde bude zdát na okamžik zmatené, protože většina lidí ví, že jsem byl ordinován za baptistického kazatele a statečně jsem prohlásil, že to baptisté nepochopili, protože říkají, že člověk přijímá Ducha Svatého, **KDYŽ** uvěří. Ale tak tomu není. Přijímáte Jej "**POTOM**, až když jste uvěřili". Skutky 19,2-6: "Řekl jim: Přijali-li jste Ducha Svatého, uvěřivše (v angl. od té doby, co jste uvěřili)? A oni řekli jemu: Ba aniž jsme slyšeli, jest-li Duch Svatý. Tedy řekl jim: Načež tedy pokřtěni jste? A oni řekli: Křtění jsme křtem Janovým. I řekl Pavel: Jan zajisté křtil křtem pokání, pravě lidu, aby v Toho, Kterýž měl po něm přijíti, věřili, to jest v Krista Ježíše. A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch Svatý na ně, i mluvili jazyky, a prorokovali." Zde to máme. Pavel se jich zeptal: "Přijali jste, **OD TĚ DOBY, CO JSTE, NE KDYŽ** jste, uvěřili?" A zde je ten velký rozdíl, neboť obdržíme **OD TĚ DOBY**, co jsme tomu uvěřili a přijali to! Ef.1,13 je doslovná zpráva o tom, co se v Efezu podle Sk.19 stalo. "V kterémž i vy naději máte, slyševše Slovo Pravdy, totiž Evangelium, spasení svého, skrze kteréž také, uvěřivše (od té doby, co jste uvěřili), (ne počas toho, co jste uvěřili), znamenání (v angl. zapečetění) jste Duchem Zaslíbení

Svatým." Hleďte, o to jde. Mnozí z modernistů a také z (takzvaných) fundamentalistů věří ve spásu v určitou a jistou hodinu nebo čas, často tomu říkají "učinit rozhodnutí", a tomu pak říkají, že přijali Krista nebo že jsou znovuzrozeni. Avšak přijetí Krista je přijetí Jeho Ducha. Přijetí Jeho Ducha - to je znovuzrození. Přijetí Jeho Ducha, to je pokřtění Duchem Svátým. Amen. Tito lidé věří. To je krásné. Tam ale zůstanou stát. Ducha Svatého obdržíte **POTOM**, co jste uvěřili. Tak tomu bylo vždy a tak to také vždy bude. První poučení k lidu bylo řečeno Petrem o Letnicích: "Pokání činite, a pokřtí se jeden každý z vás ve Jménu Ježíše Krista na odpustění hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého. Vámtť zajisté zaslíbení to svědčí a synům vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš."

Tato poučení přicházejí jako přímá odpověď Petrova na to, co se ve skutečnosti o Letnicích stalo. Zde se splnilo, co Bůh podle proroka Joele řekl, že vyleje zaslíbeného Ducha Svatého na všeliké tělo. Před touto dobou nebyl vylit a nebyl dán. Od té doby se **TO** mělo dít následujícím způsobem: napřed pokání, pak křest ve Jméno Pána Ježíše Krista a potom je Bůh povinen naplnit ty, kteří přišli. Petr, ani žádný jiný apoštol, nikdy neřekl: "Musíte se znovuzrodit a pak budete naplněni Duchem."

Jelikož je toto vzorová zkušenost, týkající se přijetí Ducha Svatého, dávejte bedlivý pozor, jak byl v následujícím případě vylit Duch Svátý na lidi. Sk.8,5-17: "A Filip všed do města Samarií, kázal jim Krista. I pozorovali zástupové jednomyslně to, což se pravilo od Filipa, slyšíce a vidouce divy, kteréž činil. Nebo duchové nečistí z mnohých, kteříž je měli, křičíce hlasem velikým, vycházeli a mnozí šlakem poražení a kulhaví uzdraveni jsou. A stala se radost veliká v tom městě. Muž pak nějaký, jménem Šimon, před tím v tom městě čáry provodil, a lid Samarský mámil, právě se býti nějakým velikým. Na něhož pozor měli všickni, od nejmenšího až do největšího, říkajíce: Tentofť jest Boží moc veliká. Pozor pak měli na něho, proto že je za mnohý čas mámil čáry. A když uvěřivše Filipovi zvěstujícímu o království Božím a o Jménu Ježíše Krista, křtili se muži i ženy, tedy i Šimon uvěřil, a pokřtěn byv, přidržel se Filipa, a vida zázraky a mocí veliké činěné, děsil se. Uslyševše pak v Jeruzalémě apoštolé, že by Samarií přijala Slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana. Kteríž přišedše, modlili se za ně, aby přijali Ducha Svatého. (Nebo ještě byl na žádného z nich nesstoupil, ale pokřtěni toliko byli ve Jménu Pána Ježíše.) Tehdy vzkládali na ně ruce, a oni přijali Ducha Svatého." Podle verše 12 **UVĚŘILI SLOVU**. Byli pokřtěni ve Jméno Pána Ježíše. Ale přesto přese všechno podle verše 16 **JEŠTĚ NEPŘIJALI DUCHA SVATÉHO**. Teprve **POTOM**, když uvěřili a byli správně pokřtěni, přijali Ducha Svatého. To je právě tentýž vzor, daný Petrem ve Sk.2,38-39.

Jiné místo Písma, toto téma obdivuhodně osvětlující, nacházíme v epištole ke Ga.3,13-14: "Ale vykoupilť nás Kristus z zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím, (nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož visí na dřevě,) aby na pohany to požehnání Abrahamovo přišlo v Kristu Ježíši, a abychom zaslíbení Ducha přijali skrze víru." Žádným způsobem nemůže být řečeno, že "požehnání Abrahamovo" je znovuzrození a "zaslíbení Ducha" že je křest Duchem Svatým, tedy dva oddělené zážitky. Neboť v Písmu čteme, že: "Ježíš zemřel na kříži a Jeho smrtí a vzkříšením přišlo požehnání Abrahamovo na pohany, opustíce Židy. To se stalo, aby pohané mohli přijmout Ducha."

Jestliže porozumíme tomu, co jsem právě řekl, není mi jasné, proč písmáci nikdy nemohli nalézt, že by byl Pavel kdy řekl: "Znovuzroďte se a **POTOM** budete naplnění Duchem." Oni se domnívali, že to tu tak stojí a vložili do toho svá vlastní mínění a říkají, že je to tak psáno, **ALE PÍSMO TO NEŘÍKÁ**. Ani Ježíš to nikdy neřekl. Podívejte se na Jana 7,37-39 a čtěte to nyní s plným porozuměním: "V poslední pak den ten velkého svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízní-li kdo, poď ke Mně, a napi se. Kdož věří ve Mne, jakož dí Písmo, řeky z břicha jeho poplynou vody živé. (A to řekl o **DUCHU**, Kteréhož měli přijíti věřící v Něho; nebo ještě nebyl dán Duch Svatý, proto že ještě Ježíš nebyl oslaven.)" Je tu důrazně a rozhodně řečeno, že z věřícího, který přijde u víře k Ježíši a pije vodu, poplynou proudy vody živé. To se vztahuje na zkušenost o Letnicích. Zatímco tuto myšlenku podržíme v paměti, přečteme si Jan 4,10 a 14: "Kdybys znala ten dar Boží, a Kdo jest Ten, Kterýž praví tobě: Dej Mi píti, ty bys prosila Jeho, a dal by tobě vody živé. Ale kdož by se napil vody té, kterouž Já dám jemu, nežízní by na věky, ale voda ta, kterouž Já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému." Je zmíněna ta stejná živá voda, ale tentokrát není označena jako řeka, nýbrž jako artézská studna. Zde lidé dělají jednu chybu. Protože je nazývána studnou a řekou, domnívají se, že se v prvním případě jedná o věčný život, který uděluje Duch a v následujícím případě, kde je jmenována řeka (která se projevuje obrovskou silou), že je to Duch, Který je tu dán jako výstroj a moc. Ale tak tomu není. Je to jedno a totéž. Duch je to, Který dává život a moc a Ten přišel o Letnicích.

Co způsobilo toto nedorozumění? Odpověď zní: "**ZKUŠENOST**." Řídili jsme se zkušeností a ne Slovem. Avšak pryč se zkušenostmi, které nemají být vaším vodítkem. Je jen jedna olovnice, je jen jedno měřítko, a to je **SLOVO**. Dbejte toho pečlivě a uchopte to. Petr řekl: "Pokání číňte, a pokřti se jeden každý z vás **VE JMÉNU** Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého." Pavel se zeptal: "Přijali-li jste Ducha Svatého, uvěřivše (od té doby, co jste uvěřili)?" Zde nacházíme celý náš problém. Lidé činí pokání ze svých hříchů, dají se pokřtít ve vodě, **AVŠAK NEJDOU DÁLE, ABY OBDRŽE-**

LI DUCHA SVATÉHO. VĚŘTE AŽ K PŘIJETÍ DUCHA. Věřit v Ježíše, to je krok správným směrem, je to krok směrem k Duchu Svatému. Avšak zde se lidé zastaví. Oni jdou až do vody a pak zůstanou stát. Oni věří a pak zůstávají stát. Bible však neříká, že obdržíte, **KDYŽ** uvěříte. Je řečeno: "Přijali jste Ducha Svatého potom, co jste uvěřili?" Přesný a doslovný překlad zní: "Přijali jste Ducha Svatého od té doby, co jste předtím uvěřili?" Lidé věří a zůstávají stát. Ducha Svatého nepřijímáte, když v Něj uvěříte a činíte pokání. Jděte dále a přijměte **TO**, Ducha Svatého. Vidíte? V tom selhávají naši fundamentalisté. Oni nemají žádnou moc, protože se jim nedostává Letnic.

Jsou dětmi Izraele, jež vyšly z Egypta a zastavily se těsně před Zaslíbenou Zemí. Dítka izraelské opustily Egypt v počtu asi dvou milionů. Všichni šli za stejným oblakem ve dne a ohnivým v noci. Všichni viděli stejné divy Boží, všichni se podíleli na stejné manně a vodě, která vyšla z udeřených skály, všichni šli za stejným oblakem ve dne a ohnivým sloupem v noci, avšak **JEN DVA** z nich dosáhli Zaslíbené Země. **JEN DVA BYLI PRAVÍ, SKUTEČNĚ VĚŘÍCÍ.** To je pravda, neboť Slovo říká, že zbytek zemřel pro nevěru; a pro svoji nevěru nemohli vejít. (Žd.3,19) Jestliže tomu tak je, a jen **DVA VĚŠLI**, pak tedy ti ostatní nebyli vpravdě věřící. V čem spočíval rozdíl? Dva stáli na Slově. Když srdce těch deseti zvěďů v Kádesbarne zakolísala, Jozue a Kálef nezakolísali, protože věřili Slovu a řekli: "Jsme více než jen schopni tuto zemi zabrat." Oni věděli, že to dokáží udělat, protože Bůh řekl: "Dal jsem vám tu zemi." Všichni tito Izraelité viděli moc a dobrotivost a vysvobození Boží a přece nevešli do odpočinutí, jež je typem Ducha Svatého. Již z toho můžete vidět, že je jen málo těch, kteří jsou ochotni všemu uvěřit a jít celou cestu až k přijetí Ducha Božího.

Dobrá, až potom jsme došli. Pojďme dále, i když vím, že se nad tím někteří budou rozčilovat. Ale za to nejsem odpovědný. Moje odpovědnost je k Bohu a k Jeho Slovu a k lidu Božímu, k němuž mne poslal. Musím být věrný ve všem, co mi přikázal, abych řekl.

V Janovi 6,37 a 44 je řečeno: "Všecko, což mi dává Otec, ke Mně přijde, a toho, kdož ke Mně přijde, nevyvrhu ven. Žádný nemůže přijít ke Mně, jedině leč Otec Můj, Kterýž Mne poslal, přitrhá by jej, a Jáť jej vzkřísím v den nejposlednější." Jan 1,12-13: "Kterýž pak koli přijali Jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve Jméno Jeho, kteříž ne ze krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, **ALE Z BOHA** zplozeni jsou." Ef.1, 4-5: "Jakož vyvolil nás v Něm před ustanovením světa, abychom byli svatí a nepoškvrnění před obličejem Jeho v lásce, předzřídív nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro Sebe, podlé dobré libé vůle Svě." Tedy, abych nezašel příliš daleko v téma suverenity Boží (protože to by samo o sobě zabralo celou knihu), chtěl bych zde zdůraznit, že podle tohoto verše Ježíš

Kristus vyvolil Svou nevěstu stejným způsobem jako každý jiný muž dnes vyvoluje svou nevěstu. Ani dnes nerozhoduje nevěsta o tom, že si prostě vezme určitého muže. Nikoli. Je to ženich, který o tom rozhoduje a vyvoluje si určitou ženu za svou nevěstu. (Jan 15,16: "Ne vy jste Mne vyvolili, ale Já jsem vás vyvolil.") Podle Slova Božího byla nevěsta vybrána před založením světa. O zvolení nevěsty předložil Sám v Sobě. Ef.1,9. A v Ř.9,11 je řečeno: "Aby uložení Boží, kteréž jest podle vyvolení, ne z skutků, ale z Toho, Kterýž povolává, pevné bylo." Nedá se to číst na jiný způsob. Úmysl srdce, věčný úmysl Boží byl, vzít si nevěstu podle Svě **VLASTNÍ** volby, a tento úmysl byl v Něm Samém a protože je věčný, bylo o něm rozhodnuto před založením světa.

Všimněte si toho přesně a pohleďte. Dříve, než vůbec bylo zrno prachu; dříve, než vůbec byl Bůh Bohem (Bůh je předmětem uctívání a tehdy ještě nebylo nikoho, kdo by Jej mohl uctívat, ačkoli Bohem byl), byl přece jako věčný Duch zde a byla tu již nevěsta v Jeho myšlenkách. Ano, byla zde. Existovala v Jeho mysli. A jak je to s těmito myšlenkami Božími? Jsou věčné, že ano?

Věčné myšlenky Boží! Zeptám se vás: "Jsou myšlenky Boží věčné?" Jestliže toto můžete spatřit, pak uvidíte mnoho věcí. Bůh je neproměnný jak v bytí, tak i v jednání. O tom jsme již mluvili a dokázali to. Bůh je vševědoucí ve Svých schopnostech a proto je též všemohoucí. Když je vševědoucí, tak se nemůže nyní ještě přiučovat, ani se neradí Sám se Sebou, neboť pak by mohl k Svému vědění něco přidat. Kdyby mohl ke Svému vědění něco přidat, nebyl by vševědoucí. Pak bychom mohli nanejdříve říci, že jednou bude vševědoucí. Ale to není podle Písma. On **JE** vševědoucí. Nikdy neměl nějakou novou myšlenku, všechny Svě myšlenky měl vždycky, On zná konec před začátkem, neboť On je Bůh. **TAK JSOU MYŠLENKY BOŽÍ VĚČNÉ. JSOU PRAVDIVÉ.** Ony prostě nejsou takové jako u člověka, který načrtl plán a jednoho dne jej promění v hmotu a formu, ale ony jsou již skutečné a věčné a jsou částí Boha.

Hleďte, jak se to děje. Bůh měl vždy Svě myšlenky s Adamem. Adam jako Jeho myšlenka, nebyl dosud vyjádřen. Žalm 139,15-16: "Neníť ukryta žádná kost má před Tebou, jakž jsem učiněn v skrytě, a řemeslně složen, v nehlubších místech země. Trupel můj viděly oči Tvé, v knihu Tvou všickni oudové jeho zapsáni jsou, i dnové, v nichž formováni byli, když ještě žádného z nich nebylo." To, co říkám, není napsáno o Adamovi, ale dává vám to poznání a představu o tom, že tato myšlenka byla v Jeho mysli a tato myšlenka byla věčná a musela být vyjádřena. Neboť když byl Adam zformován z prachu země a Bůh stvořil jeho duchovní podstatu, stal se Adam vyjádřenou myšlenkou Boží a tyto věčné myšlenky byly nyní zjeveny.

Budeme-li procházet věky, našli bychom Mojžíše, Jeremiáše a Jana Křtitele, a každý z nich byl věčná myšlenka Boží, vyjád-

řená ve své době. Pak přijdeme k Ježíši, **LOGOSU**. On byl vyjádřenou a úplnou **MYŠLENKOU** a dal se poznat jako Slovo. To je to, čím On **JE** a **BUDE** navždy.

Proto stojí psáno: "Jakož vyvolil nás **V NĚM** (Ježíši) před ustanovením světa." To znamená, že jsme byli **S** Ním již tam, totiž v myslí a myšlenkách Božích před založením světa. To přiznává vyvoleným **VĚČNOU** kvalitu. Od toho nemůžete utéci.

Dovolte, abych sem vsunul jednu myšlenku. Dokonce naše tělesné narození je založeno na volbě. V ženě povstane mnoho a mnoho vajíček. Avšak proč se stane, že v určité době určité vajíčko a ne žádné jiné sestoupí? Totéž u mužské spermie, z neznámého důvodu se určitý zárodek přichytí toho vajíčka, zatímco ostatní by to mohly stejně tak dobře, dokonce by snad měly i lepší příležitost, a přece tomu tak není a ony zahynou. Za tím vším stojí inteligence, kterou je rozhodováno, zda to bude chlapec nebo děvče, plavovlasý nebo brunet, světlý nebo tmavý, jakou barvu očí bude mít, atd. S těmito myšlenkami ve své myslí vzpomeňte Jozue a Kálefa. Neřekl Ježíš v J.6,49: "Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli." Těchto rodičů, kteří tam zemřeli, bylo zapotřebí, aby byli praotci národu, ke kterému Ježíš mluvil. Oni zahynuli, ačkoli podle těla byli v Božím vyvolení, zatímco Jozue a Kálef v něm byli duchovně.

Avšak pokračujme. Tito vyvolení nebyli jen věčnými myšlenkami Božími, které měly být ve svém čase vyjádřeny v těle, - ti stejní vyvolení jsou nazýváni ještě jiným jménem. Ř.4,16: "A protož z víry jde, aby šlo podlé milosti, proto aby pevně bylo zaslíbení všemu semeni, netoliko tomu, kteréž z zákona jest, ale i tomu, kteréž jest z víry Abrahamovy, kterýž jest otec všech nás." Ř.9,7-13: "Aniž proto, že jsou símě Abrahamovo, všickni jsou synové, ale v Izákovi nazváno bude tvé símě. To jest, ne ti, kteříž jsou synové těla, jsou synové Boží, ale kteříž jsou synové zaslíbení, ti se počítají za símě. Nebo toto jest Slovo zaslíbení: V týž čas přijdu, a Sára bude mítí syna. A netoliko to, ale i Rebeka z jednoho počavši, totiž z Izáka, otce našeho. Nebo ještě před narozením, a prvé než co dobrého neb zlého učinili, aby uložení Boží, kteréž jest podlé vyvolení, ne z skutků, ale z toho, kterýž povolává, pevně bylo, řečeno jest jí: Větší sloužiti bude menšímu, jakož psáno jest: Jákoba jsem miloval, ale Ezau nenáviděl jsem." Ga.3,16: Abrahamovi pak učiněna jsou zaslíbení, i semeni jeho. Nedí: A semenům, jako o mnohých, ale jako o jednom: A semenu tvému, jenž jest Kristus." Ga.3,29: "A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podlé zaslíbení dědicové." Podle Ř.4,16 zjišťujeme, že Bůh dal to Jisté Zaslíbení **VŠEMU** semeni Abrahamovu a Pavel toto označení vztahuje na sebe i na všechny věřící, neboť říká: "Abraham, který je otcem nás **VŠECH**." Potom pokračuje, míře stále přesněji k cíli, aby vyjádřil konečně platnou myšlenku. V Ga.3 ztotožňuje **SEMENO** (jednotné číslo) s Ježíšem a nazývá "děti semene" dětmi zaslíbení a zaslíbení

má co dělat s "volbou" nebo s "vyvolením Božím". To je přesně to, co jsme řekli. Ti, kteří jsou z Královského Semene, jsou vyvolení Boží; jsou to ti předurčení, předzvěděni Bohem, a byli v myslí Boží a v Jeho myšlenkách. Srozumitelně vyjádřeno, Pravá Nevěsta Kristova byla věčně v myslí Boží, ačkoli ne vyjádřena, až každý vystoupil ve svém určeném a vyznačeném čase. Jakmile každý úd vychází, je **VYJADŘOVÁN** a zaujímá své místo v tomto těle. Tak je tato nevěsta doslovnou **NEVĚSTOU SEMENE MLUVENÉHO SLOVA**. I když je zde pojmenována ženským označením, tak je opět nazývána "tělem Kristovým". Je naprosto zřejmé, že tak pojmenována být musí, neboť k tomu v Ném přece byla předurčena. Vyšla z téhož pramene a byla věčně s Ním a projevuje Boha v rozmanitosti údů Jeho těla, kdežto Bůh byl nejdříve zjeven v **JEDNOM ÚDU**, totiž v Pánu Ježíši Kristu.

Zde nyní přicházíme k závěru. Jako věčné Slovo byl projeven v Synu a v Ježíši přebývala celá plnost Božství tělesně a Tento Věčný byl Otcem, zjeveným v těle, čímž přijal titul Syna, tak i my jsouce v Jeho myšlenkách věčně, stali jsme se v určený čas mnohými údy Mluveného Semene Slova, projevenými v těle a tyto věčné myšlenky, nyní projevené v těle, jsou synové Boží, právě to, čím jsme nazýváni. **NESTALI JSME SE SEMENEM ZNOVUZROZENÍM, NÝBRŽ JSME BYLI SEMENEM A PROTO JSME BYLI ZNOVUZROZENI, NEBOŤ JEN VYVOLENÍ MOHOU BÝT ZNOVUZROZENI**. Protože jsme **BYLI SEMENEM**, proto jsme mohli být obživeni. **V NE-SEMENI** není nic k oživení.

Zachovejte to pečlivě ve vašich myšlenkách. Udělejte další krok. Vykoupit znamená koupit nazpět. Je to vráceno původnímu majiteli zpět. Bůh přivedl Svoji smrtí, prolitou Krví, **VYKOUPIŤ TY SVÉ NAZPĚT**. On koupil zpět Nevěstu Mluveného Semene Slova. "Ovce Mé hlas Můj slyší (Slovo) a následují Mne." Již odvědy jste byli ovcí. Nikdy jste nebyli vepřem nebo psem, který by se stal až potom ovcí. To je nemožné, neboť každý druh života rodí opět život podle svého druhu a druh se nemění. Tak, jak jsme byli v myšlenkách Božích a pak vyjádření v těle, tak také musel přijít den, kdy jsme uslyšeli Jeho hlas (Slovo) a slyšíce Jeho hlas, uvědomili jsme si, že je to volání našeho Otce a poznali jsme, že jsme synové Boží. Slyšeli jsme Jeho hlas a zvolali jsme jako marnotratný syn: "Spas mne, můj Otče. Vracím se zpět k Tobě." Syn Boží může ujít celý kus cesty, aniž by poznal, že je synem. Opravdu je mnoho pravých křesťanů, tak jak je lící příběh o malém orlu, kterého vyseděla slepice. Vy víte, že orel je typem pravého věřícího. Sedlák vzal orlí vejce a položil je s ostatními slepičími vejci do hnízda pod kvočnu. Po určité době se vylíhla mláďata. Malá kuřátka si s kvočnou rozuměla, ale mladý orel nemohl pochopit, co všechno toto kdákání a hrabání se v hnoji a shánění potraviny má znamenat. S námahou se udržoval při životě a byl z toho všeho velice zmaten. Ale jednoho dne orlice, která snesla to

vejce, zpozorovala toto orlí mládě na zemi. Snese se s neobyčejnou rychlostí dolů a volala ho s hlasitým křikem, aby vzletl do výše a odletěl s ní. On nikdy neslyšel křik orla, avšak když zaznělo první zvolání, něco v něm ožilo a on zatoužil vzlétnout s ní. Báł se však učinit první pokus. A znovu na něj matka orlice zvolala, aby se vznesl do vzduchu a následoval ji. Křičel, že se bojí. Matka ho ještě jednou vybídla, aby to přece jen zkusil. A jak začal mávat křídly, dostal se do vzduchu a odpověděl tak na volání matky tím, že se vznesl do modrého nebe. Vidíte, on byl vždy orlem, i když se po nějakou dobu choval jako kuře, ale spokojen tam přece nebyl. Když ale zaslechl volání velkého orla, věděl, kam patří. A když pravý syn Boží uslyší skrze Slovo volání Ducha, pak pozná i on, kým je a uteče se k tomu Velkému Proroku - Orlu a bude s Ním navždy sedět v nebeských místech v Kristu Ježíši.

NYNÍ PŘICHÁZÍ NÁS TRIUMFÁLNÍ ZÁVĚREČNÝ KÁMEN o křtu Duchem Svatým. Ga.4,4-7: "Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna Svého učiněného pod zákonem, aby ty, kteříž pod zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali. A že jste synové, poslal Bůh Ducha Syna Svého v srdce vaše, volajícího: Abba, Otče. A tak již nejsi slouha, ale syn, a poněvadž syn, tedy i dědic Boží skrze Krista." Zde to je. Ježíš Kristus přišel, zemřel na kříži, dokonat vykoupení (přivrátil původnímu vlastníku tím, že zaplatil cenu) a tím **NÁS POSTAVIL ZA SYNY. NEUČINIL Z NÁS SYNY, NEBOŤ JSME JIŽ BYLI JEHO SYNY**, ale umístil nás do postavení synů. Neboť dokud jsme byli ve světě, v těle, nemohli jsme být uznáni za Jeho syny. Byli jsme drženi v zajetí ďábla. Avšak syny jsme byli. A poslyšte toto: "A že jste synové, poslal Bůh Ducha Syna Svého v srdce vaše, volajícího: Abba, Otče." Na koho byl vylit Duch o Letnicích? Na syny. Na koho v Korintu? Na syny, když **SLYŠELI SLOVO**.

Co je tedy křest Duchem Svatým? Je to Duch, Který vás křtí do těla Kristova. Je to nový rod. Je to Duch Boží, vcházející do vás a naplňující vás potom, co jste činili pokání, (uslyševše Jeho Slovo) a přijali vodní křest jako odpověď dobrého svědomí vůči Bohu.

Tomu, co jsme nyní uvedli, by všichni porozuměli mnohem snadněji, kdyby věřili učení o jednotě Božství. Neboť nejsou tři osoby v Božství, nýbrž **JEDNA. NEJSME** proto zrození z Ducha Života Ježíše, Který vchází dovnitř a potom později přichází Duch Svatý, aby nám dal moc. Kdyby tomu tak bylo, proč tedy potom zneuctíváme Otce a nedáváme Mu žádného místa v celkovém díle spasení, je-li spasení od Pána a kdyby byli tři Pánové, pak i **ON** (Otec) by musel mít v tom Svůj podíl. Jistě ale vidíte, že Ježíš to zcela objasnil, že je to On, On Sám, Který je Bohem a On je to, On Sám, Kdo vchází do věřících. Jan 14,16 říká, že Otec pošle jiného Utěšitele. Ale verš 17 říká, že On (Ježíš) u nich přebývá a později bude v nich. Ve verši

18 říká, že k nim opět přijde. Ve verši 23, kdy mluvil k učedníkům, řekl: "A k němu přijdeme (Otec a Syn)." Tak je On Otec, Syn a Duch Svatý, přicházející ve stejnou dobu, neboť je to **JEDNA A TÁŽ OSOBA**, z níž sestává Božství. Ten příchod se stal o Letnicích. Nebyly dva příchody Ducha, jen jeden. Potíž je v tom, že lidé neznají skutečnou pravdu a prostě věří v Ježíše na odpuštění hříchů, ale nepokračují, aby přijali Ducha.

Dříve, než toto téma ukončím, vím, že vám tane na mysli jedna otázka. Rádi byste věděli, zda věřím učení o preexistenci (dřívější existenci). Nevěřím tomu mormonskému učení o preexistenci duše, právě tak jako nevěřím v reinkarnaci čili převtělování duše. Buďte zde opatrní a pohleďte: není to osobnost, která je Bohem věčně předurčena, **JE TO SLOVO, NEBO SEMENO**. To je to. Dávno, velice dávno nazpět, lidskému rozumu k nepochopení, uložil věčný Bůh věčnými myšlenkami, jak je psáno: "**JÁKOBA JSEM MILOVAL, ALE EZAU NENÁVIDĚL JSEM** (Římanům 9,13)." **DŘÍVE, NEŽ SE KTERÝ Z NICH NARODIL A NEŽ CO DOBRÉHO NEB ZLÉHO UČINIL!** Hleďte, byla to **MYŠLENKA** a potom tato myšlenka byla vyjádřena a Bůh vykoupil zpět Jákoba, neboť jedině Jákob byl **SEMENEM**. Jedině Jákob měl semeno; proto také měl úctu k právu prvorozeného a smlouvě Boží. Jste-li pravým semenem, uslyšíte Slovo. Duch vás vekrtí do těla Kristova, naplní vás a vystrojí mocí a vy přijmete Slovo pro váš den a věk. Vidíte, jak jasným se stane pravý důvod, kdy je vám Slovo zjeveno? Povšimněte si znovu, že Ježíš je Královské Semeno. Žil v lidském těle. Když Ho Duch volal (to projevené Slovo - Myšlenku), šel k Jordánu a byl pokřtěn ve vodě. Byl poslušen Slova, Duch Svatý přišel na Něj a hlas řekl: "To je Můj milovaný Syn, toho poslouchajte!" Hlas neřekl: "On se stal Mým Synem", Ježíš **BYL** Synem! Duch Svatý Jej potvrdil jako Syna přede všemi lidmi. Když byl takto naplněn, (a stejný vzor platil o Letnicích i na potom) vystoupil a demonstroval moc, obdržev plné zjevení Boha a od Boha, dané na ten den.

Nyní jsme souvisle uvedli, že pravdivý a pravý důkaz o křtu Duchem Svatým pro věřícího je ten, že přijme Slovo pro věk, ve kterém žije. Dovolte, abych vám to zcela jasně ukázal.

Těch Sedm Věků, tak jak jsou nám ve Zj. kap. 2 a 3 předvedeny, vyčerpávají celé časové období Plnosti pohanů, čili celou tu dobu, ve které Bůh jedná s pohany ke spáse. V každém jednotlivém věku bez výjimky, říká se tudíž totéž při otevření a také na závěr poselství pro tento věk. "Poslu církve (Efezské, Smyrnenské, Pergamonské, Tyatirské, Sardské, Filadefské, Laodicejské) piš, totoť praví Ten, atd., atd." ... a potom: "Kdo má uši, slyš (jednotné číslo), co Duch praví círk-vím." Vidíte, že Ježíš (skrze Ducha) oslovuje v **KAŽDÉM** věku **JEN JEDNU** osobu, ohledně Slova pro určité období. Jen **JEDEN** posel obdrží pro každé období to, co jim chce Duch říci a ten

JEDEN POSEL je poslem pravé církve. On mluví za Boha skrze zjevení "církvím", oběma, pravé i nepravé. Poselství je pak tlumočeno všem. I když je toto poselství tlumočeno všem, kteří se započítávají do toho poselství, je poselství přijímáno individuálně, jen k tomu určenou skupinou, která pro to má jisté nadání a jen určitým způsobem. Každý jednotlivec této skupiny obdržel schopnost slyšet, co Duch praví církvi prostřednictvím posla. Ti, kteří slyší, neobdrží nějaké soukromé zjevení, ani to není skupina, která obdrží kolektivní zjevení, **NÝBRŽ KAŽDÁ OSOBA SLYŠÍ A PŘIJÍMÁ TO, CO JIŽ POSEL OD BOHA OBDRŽEL.**

To by nás nemělo udivovat, neboť Pavel určil tento vzorec pod rukou Boží. Pavel sám měl plné zjevení pro svoji dobu, jak o tom přináší důkaz během toho, co je postaven před ostatní apoštoly, kteří uznávají, že Pavel byl pověřen jako prorok-posel pro pohany v té době. Můžete také vidět z vylicení Slova, když chtěl Pavel jít do Asie, že mu v tom Bůh zabránil, neboť ovce (Jeho děti) byly v Macedonii a ony budou slyšet, co jim Duch měl prostřednictvím Pavla říci, během toho, co lidé v Asii ne.

V každém věku máme přesně stejný vzor. To je důvod, proč světlo přichází prostřednictvím jednoho Bohem vyslaného posla v určité oblasti, a od tohoto posla se šíří světlo službou druhých, kteří v tom byli věrně vyučeni. Ale ne všichni, kteří vycházejí, se poučili, že je nutné říci **JEN** to, co řekl posel. (Vzpomeňte si, že také Pavel v 1.K.14,37 varoval lidi, aby mluvili jenom to, co řekl on: "Zdá-li se kdo býti prorokem neb duchovním, nechažť pozná, co vám píši, žeť jsou **PŘIKÁZÁNÍ PÁNĚ**. Zdali od vás Slovo Boží poslo? Zdali k samým vám přišlo?") Oni tam něco přidávají a tu zase něco uberou a brzy poselství není více čisté a probuzení zmírá. Jak opatrní musíme být, abychom slyšeli **JEDEN** hlas, neboť Duch má jen jeden hlas, jež jest hlas Boží. Pavel je proto varoval, aby říkali jen to, co řekl on, rovněž i Petr činil totéž. On je varoval, že **ANI ON** (Pavel) nemůže změnit jediné slovo, které mu Bůh dal skrze zjevení. Ó, jak je přece důležité slyšet hlas Boží skrze Jeho posla a potom říkat jen to, co mu bylo dáno, aby církvi řekl.

Doufám, že to nyní začínáte vidět. Snad byste tomu nyní mohli rozumět, proč nedržím s fundamentalisty a letničnickými. Musím držet se Slovem tak, jak je Pán zjevil. Nemohl jsem všechno probrat. Byla by z toho celá kniha, ale s pomocí Pána budeme mít mnoho kázání, záznamů a poselství o těchto bodech, která vám pomohou pochopit Písmo v jednotlivostech.

"Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím v každém věku." V každém věku bylo zvolání. Slyšte, co praví Duch! Jestliže jste křesťany, pak se vrátíte k tomu, co učí Duch, to je ke Slovu, které dal pro tuto dobu. Každý posel bude kázat Slovo každému období. Každé nové a pravé probuzení bude proto, že se lidé

vrátili ke Slovu, které bylo pro jejich dobu. Zvolání pro každý věk je výtkou: "Opustili jste Slovo Boží. Čiňte pokání a navraťte se ke Slovu." Od první knihy Bible (Genesis), až k poslední knize (Zjevení) je jen jeden důvod, proč jsme se znelíbili Bohu - opuštění Slova; a je pouze jeden prostředek, jak znovu získat Jeho zaslíbení - návrat do Slova.

V období Efezského Věku a v tomto období a v každém období, které probíráme, uvidíme, že toto je pravdou. A v posledním věku, jež je naším věkem, nacházíme totální zatemnění Slova, úplné odpadnutí, které povede k velkému soužení.

Jestliže jste pravým semenem a jestliže jste pokřtěni Duchem Svátým, pak budete Slovo cenit výše než vaši denní potravu a budete mít žádost žít **KAŽDÝM** Slovem, které vychází z úst Božích.

To je má upřímná modlitba za nás všechny; kéž bychom slyšeli, co nám přináší Duch ze Slova pro naši dobu.

P Á T Á K A P I T O L A

P E R G A M S K Ý C Í R K E V N Í V Ě K

Zjevení 2,12-17

Andělu pak Pergamenské církve piš: Totoť praví Ten, Kterýž má ten meč s obou stran ostrý:

Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova, a že držíš se Jména Mého, a nezapřel jsi víry Mé, ani v těch dnech, když Antipas, svědek Můj věrný, zamordován jest u vás, tu, kdež bydlí satan.

Ale mámť málo proti tobě, že tam máš ty, kteříž drží učení Balámovo, kterýž učil Baláka pohoršení klásti před obličejem synů Izraelských, aby jedli modlám obětované, a smilnili.

Tak i ty máš ty, kteříž drží učení Mikulášenců, což Já v nenávisti mám.

Čiňiž pokání. Pakli nebudeš, přijdu na tebe brzy, a bojovati budu s nimi mečem úst Svých.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož vítězí, dám jísti tu mannu skrytou, a dám jemu kamének bílý, a na tom kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví, než ten, kdož je přijímá.

P E R G A M

Pergam (starověký název) ležel v Mysii, v krajině zavlažované třemi řekami, z nichž jedna byla spojena s mořem. Bylo popisováno jako nejproslulejší město Asie. Bylo to město kultury, kde se nalézala veliká knihovna, druhá největší po alexandrijské. Bylo to město plné velkého hříchu, bezuzdných rituálů uctívání Aeskulapa, kterého vzývali ve formě živého hada, který žil a byl živěn v chrámě. V tomto krásném městě se zavodněnými háji, veřejnými sady a parky, žila malá skupina posvěcených věřících, kteří se nedali oklamat krásou a klamem a ošklivili si satanskou bohoslužbu, která se konala v tomto místě.

V Ě K

Pergamský Věk trval asi tři sta let, od roku 312 do roku 606 po Kristu.

P O S E L

Používající Bohem nám daného měřítka k určování posla pro

každý věk, béřeme takového, který se svou službou nejvíce přibližuje prvnímu poslu, Pavlovi. Prohlašujeme bez váhání, že posel Pergamu byl Martin. Martin se narodil roku 315 v Maďarsku. Jeho životní dílo však bylo ve Francii, kde pracoval jako biskup v městě Tours a okolí. Zemřel v roce 399. Tento velký svatý byl strýcem jiného obdivuhodného křesťana, svatého Patricka z Irska.

Martin se obrátil ke Kristu v době, kdy dělal kariéru jako voják z povolání. V době, kdy byl ještě vojínem, se stal významný zázrak. Vypráví se, že nějaký žebrák ležel nemocný na ulici města, ve kterém Martin v té době byl. Chladno té zimy bylo silnější, než mohl snést a on byl velice chudě oblečen. Nikdo této bídě nevěnoval pozornost, až šel kolem Martin. Vidouce bídny stav tohoto chudého muže, jelikož neměl žádný další oděv, svlékl svůj plášť, rozřízl jej mečem a zabalil do toho jednoho dílu pláště mrznoucího muže. Postaral se o něho jak jen nejlépe dovedl a šel svou cestou. Těže noci se mu zjevil ve vidění Pán Ježíš. Stanul před ním jako žebrák, oblečen v pútku oděvu od Martina. Mluvil k němu a řekl: "Martin, ačkoli je jen začátečníkem ve víře, přece Mne oděš šatem." Od té doby Martin usiloval sloužit Pánu z celého srdce. Jeho život se stal sérií divů, zjevujících moc Boží.

Když opustil armádu a stal se vedoucím v církvi, zaujal vážné bojovné stanovisko proti modloslužbě. Porazil pro ni zřízené háje, zporázel modly a rozbil oltáře. Když byl předveden před pohany, aby se zodpovídal za své činy, vyzval je téměř stejným způsobem, jako to učinil Eliáš s proroky Bále. Nabídl se, aby jej přivázali ke stromu a to na tu stranu, kam by musel při kácení strom padnout, takže by jej rozdrtil, ledaže by Bůh zasáhl a obrátil by strom, aby padl na druhou stranu. Úskoční, lstiví pohané jej přivázali ke stromu, který rostl na úbočí hory a byli si jisti, že zemská přitažlivost způsobí, že strom padne tak, že ho rozdrtí. Avšak právě v okamžiku, kdy strom začal padat, obrátil ho Bůh proti zákonům přírody směrem nahoru. Několik prchajících pohanů bylo padajícím stromem rozdrceno.

Historikové přiznávají, že nejméně při třech příležitostech vírou v Ježíšovo Jméno vzkřísil mrtvé. V jednom případě se modlil za mrtvé dítě. Jako Eliáš se rozprostřel nad dítětem a modlil se. Přišlo znovu k životu a bylo dokonale zdravé. Jindy opět byl zavlán, aby pomohl osvobodit jednoho bratra, neboť byl v době velkého pronásledování odvečen, aby byl usmrcen. V době, kdy přišel, byl již tento ubohý muž mrtev. Pověsili jej na strom. Jeho tělo bylo bez života a oči byly vystouplé z důlků. Avšak Martin jej sundal ze stromu a když se za něj modlil, byl navrácen k životu a své jásající rodině.

Martin se nikdy nebál nepřátel, lhotejno, kým oni byli. Tak šel, aby se osobně setkal s jedním zlým císařem, který byl odpovědný za to, že bylo usmrceno tolik Duchem naplněných sva-

tých. Tento panovník mu nechtěl udělit audienci. Martin tedy šel, aby zastihl jednoho přítele toho panovníka, jménem Damasus, krutého biskupa Říma. Avšak biskup, který byl křesťanem jen podle jména, na nepravé vinné révě, se za něj nechtěl přimluvit. Martin se tedy vrátil zpět k paláci, avšak vrata byla již zavřena a nedovolili mu, aby vstoupil. Padl před Pánem na tvář, modlil se, aby byl přece vpuštěn do paláce. Uslyšel hlas, vybízející ho, aby povstal. Když to udělal, uviděl, že se vrata sama od sebe otevřela. Vešel na nádvoří, ale arogantní panovník nechtěl obrátit svoji hlavu, aby s ním mluvil. Martin se modlil znovu. Náhle vyšlehl ze sedadla trůnu oheň, takže z něj ten nešťastný vládce rychle vyskočil. Jistě, Pán pokořuje pyšné a povyšuje pokorné.

Sloužil Pánu s takovou horlivostí, že byl ďábel hodně vyburcován. Nepřátelé pravdy najali vrahy, aby Martina zabili. Přišli nepozorovaně do jeho domu, ale ve chvíli, kdy ho chtěli usmrtit, se napřímil a nabídl svoje hrdlo meči. Jakmile útočníci vyrazili, uvrhla je náhle Boží moc na opačný konec místnosti. Byli svatou a strašnou atmosférou tak překonáni, že lezli po čtyřech a prosili jej za odpuštění za pokus o útok na jeho život.

Velmi často se stává, jsou-li lidé zvláštním způsobem používáni, že zpyšní. Avšak s Martinem tomu tak nebylo. Vždy zůstal pokorným služebníkem Božím. Jednoho večera, když se připravoval na kázání, přišel do jeho místnosti žebrák a prosil ho o oděv. Martin žebráka odkázal k hlavnímu diakonovi. Drsný diakon mu ale přikázal, aby odešel. Nato se obrátil zpět k Martinovi. Martin vstal a dal žebrákovi svůj vlastní oděv a poručil diakonovi, aby mu přinesl jiný oděv, který byl horší kvality. Onoho večera, když Martin kázal Slovo, vidělo stádecko Boží jemnou bílou záři kolem jeho postavy.

Zajisté, že byl velkým mužem, pravým poslem toho věku. Nikdy nepožadoval něco pro sebe, nýbrž se chtěl líbit jen Bohu, žil zcela posvěceným životem. Nikdy ho nepřiměli k tomu, aby kázal dříve, dokud se nemodlil a nedosáhl takového duchovního stavu, ve kterém viděl, že může zvěstovat celý úradek Boží, skrze Ducha Svatého seslaného z nebe. Často nechával lidi čekat, dokud se nepromodlil k úplné jistotě.

Víme-li toto o Martinovi a jeho mocné službě, mohli bychom se domnívat, že pronásledování svatých polevilo. Ale tak tomu nebylo. Nadále byli ďáblem usmrcováni prostřednictvím nástrojů toho zlého. Byli pálení na hranicích, přibíjeni na dřevo hlavou dolů a pouštění na ně divocí psi, takže z nich psi trhali maso a vnitřnosti a museli umírat v hrozných mukách. Nastávající matky byly rozparovány a jejich děti házeny vepřům. Prsa žen byla uřezávána a byly nuceny zpřímá stát, až z nich poslední tep srdce vyčerpal krev a ony se mrtvé zhroutily. Ale tragédie je ještě horší, pomyslíme-li na to, že to nebyla jen práce pohanů, nýbrž často to bylo způsobeno takzvanými křesť-

ny, kteří se domnívali, že prokazují Bohu službu, když odstraní tyto věrné vojíny kříže, kteří stáli na Slově v poslušnosti Ducha Svatého. Jan 16,2: "Vypovědít vás ze škol, ano přijdeť čas, že všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží." Mt.24,9: "A tehdy vydadí vás v ssouzení, a budou vás mordovati, a budete v nenávisti u všech národů pro Jméno Mé."

Znameními a divy, mocí Ducha, byl Martin skutečně prokázaným poslem toho věku. Avšak netoliko, že byl nadán velkou službou, nýbrž zůstal vždy věrným Slovu Božímu. Bojoval proti organizaci. Přemáhal hřích na vysokých místech. Bránil pravdu slovem i skutkem a plně vyžíval vítězný křesťanský život.

Jeden životopisec o něm řekl toto: "Nikdo jej neviděl hněvivého, rozrušeného, zarmouceného nebo smějícího se. Byl vždy tím stejným a zdál se jakoby přenesen přes to smrtelné a nesl ve svém výrazu jistý druh nebeské radosti. Nikdy nebylo něco jiného na jeho rtech, než jedině Kristus, nikdy v jeho srdci něco jiného, než pobožnost, mír a soucit. Často plakal i nad hříchy svých trýznitelů, kteří, když on zůstával tichý a stranou, ho napadali zlými slovy a jedovatými jazyky. Mnozí jej nenáviděli pro ctnosti, které sami neměli a také je nemohli napodobit; a hleďte, jeho nejzatrpklejšími protivníky byli biskupové."

P O Z D R A V

Zj.2,12b: "Totoť praví Ten, Kterýž má ten meč s obou stran ostrý."

Poselství pro třetí církevní věk se počíná rozvíjet. Třetí jednání tohoto rozvíjejícího se dramatu: "Kristus uprostřed Svě církve", bude odhaleno. Hlasem jako trouby Duch představuje Toho Nesrovnatelného: "Ten, Kterýž má meč s obou stran ostrý." Jak ohromný rozdíl je přece toto představení ve srovnání s dobou, kdy Pilát představil Beránka Božího, oděného v purpurových šat, na posměch, ubitého a korunovaného trnovou korunou, zvolav: "Aj, Král váši!" Zde však stojí z mrtvých vstalý, slávou korunovaný Pán, oděný v majestát, 'Kristus, moc Boží'.

V těchto slovech: 'Ten, Kterýž má dvousečný meč', spočívá další zjevení Božství. Vzpomínáte si, že v Efezském Věku byl představen jako Neměnný Bůh. Ve Smyrnském Věku jsme Jej viděli jako **JEDNOHO PRAVÉHO** Boha, vedle Něhož nikdo jiný není. Nyní, v Pergamském Věku, je další zjevení Jeho Božství, ve spojení s ostrým dvousečným mečem, jež je Slovo Boží. Žd.4,12: "Živát jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě straně ostrý, a dosahujeť až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce." Ef.6,17: "Lebku také spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest Slovo Boží." Zj.19,13 a 15a: "A byl odín rou-

chem pokropeným Krví a sloveť Jméno Jeho Slovo Boží. A z úst Jeho vycházel meč ostrý." Jan 1,1-3: "Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci skrze Ně učiněny jsou, a bez Něho nic není učiněno, což učiněno jest." 1.J.5,7: "Nebo tři jsou, Kterí svědectví vydávají na nebi: Otec, Slovo, a Duch Svatý, a ti tři **JEDNO** jsou."

Nyní můžeme vidět Jeho spojení se Slovem. **ON JE SLOVO!** To je, Kým On je. **SLOVO JE JEHO JMÉNO!**

V Jan 1,1, kde je řečeno: "Na počátku bylo Slovo," je kořen, z něhož obdržíme překlad pro 'Slovo', je to 'Logos', jež znamená 'myšlenka nebo pojetí'. To má dvojí význam 'myšlenka' a 'řeč'. Nuže, 'vyjádřená myšlenka' je 'slovo' nebo 'slova'. Není to podivuhodné a nádherné? Jan říká, že pojetí Boží bylo vyjádřeno v Ježíši. A Pavel říká totéž v Žd.1,1-3: "Častokrát a rozličnými způsoby mluvil někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna Svého, (Logos) Kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze Něhož i věky učinil. Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz Osoby Jeho, a zdržuje všechno slovem mocnosti Své, očistění hříchů našich skrze Sebe Samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech." Bůh byl vyjádřen v osobě Ježíše Krista. Ježíš byl Zřetelný Obraz Boží. Opět v Jan 1,14: "A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi." Přímá podstata Boží se stala tělem a přebývala mezi námi. Velký Duch-Bůh, Kterému se nemohl žádný člověk přiblížit, Jehož žádný člověk nikdy neviděl nebo na Něj nemohl pohledět, bydlel nyní v těle mezi lidmi a vyjadřoval celou plnost Boží. Jan 1,18: "Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený Ten Syn, Kterýž jest v lůnu Otce, Onť vypravil." Bůh, Který příležitostně zjevoval Svoji přítomnost, kupříkladu ohnivým a oblakovým sloupem, čímž v srdci lidí byla vzbuzena bázeň; Tento Bůh, Jehož charakterové vlastnosti byly oznámeny jediné zjevením slova skrze proroky, se nyní stal **Emmanuel** (Bůh s námi) oznamující Samého Sebe. Slovo 'oznámit' vzniklo z řeckého kořene, což překládáme často slovem výklad, což znamená: skrz naskrz vysvětlit nebo objasnit. Přesně to učinilo Živé Slovo, Ježíš. Přinesl nám Boha, neboť On byl Bohem. Zjevil nám Boha s tak dokonalou jasností, že o Ném Jan mohl říci v 1.J.1,1-3: "Což bylo od počátku, což jsme slyšali (Logos znamená řeč), co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o Slovu Života, (nebo ten Život zjeven jest, a my jsme viděli, a svědčíme, i zvěstujeme vám ten Život Věčný, Kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám,) což jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem Jeho Jezukristem." Když se Bůh vskutku zjevil, projevil se v těle. "Kdo vidí Mě, vidí Otce."

Tedy zpět k Žd.1,1-3, kde jsme upozorovali, že Ježíš je věrným obrazem Boha. On byl Bohem, Který se Sám oznámil lidem

jako člověk. Avšak zde, v těch verších, je ještě něco jiného, čeho je třeba si všimnout, obzvláště verše jedna a dva: "Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna Svého." Rád bych vás upozornil na to, že v Bibli, v poznámce pod čarou, zjistíme opravu. To slovo 'skrze' není správný překlad. Má být 'V'. Ne 'skrze'. Správně tedy potom čteme: "Bůh mluvíval častokrát otcům v proročích, pomocí Slova." 1.S.3, 21b: "Jakož se byl prvé zjevil Hospodin Samuelovi v Sílo, skrze Řeč Hospodinovu." Toto jasně vyjadřuje 1.Jan 5,7: "Duch a Slovo jsou **JEDNO**." Ježíš zjevil Otce. Slovo zjevilo Otce. Ježíš byl Živé Slovo. Chvála Bohu, až dosud je stále živým Slovem.

Když Ježíš chodil po zemi, řekl: "Nevěříš, že Já v Otci a Otec ve Mně jest? Slova, kteráž Já mluvím vám, Sám od Sebe nemluvím, ale Otec ve Mně přebýváje, Onť činí skutky." Jan 14, 10. Zde je jasně vidět, že dokonalé zjevení Boží se stalo v Synu, totiž uvnitř přebývajícím Duchem, Který se projevil Slovem a skutky. Přesně to jsme až dosud učili. Když nevěsta dospěje k tomu, aby se stala nevěstou Slova, pak i ona bude činit tytéž skutky, které Ježíš činil. Slovo je Bůh. Duch je Bůh. Oni všichni jsou **JEDNO**. Jedno nemůže pracovat odděleně od druhého. Jestliže má někdo skutečně Ducha Božího, bude mít také Slovo Boží. Tak tomu bylo i s proroky. Oni měli Ducha Božího přebývajícího v nich a Slovo přišlo k nim. Tak tomu bylo také s Ježíšem. V Ném byl Duch bez míry a Slovo přišlo k Němu. (Ježíš začal obojí: činit i **UČIT**. Mé učení není Mé vlastní, nýbrž Otce, Který Mne poslal. Sk.1,1; Jan 7,16.)

Všimněte si, že Jan Křtitel byl obojí, prorok a posel, ve svém dni. Byl od života matky naplněn Duchem Svatým. Když křtil v Jordáně, Slovo Boží (Ježíš) přišlo k němu. Slovo vždycky přichází k těm skutečně Duchem naplněným. To je důkazem naplnění Duchem Svatým. To bude důkazem, jak řekl Ježíš. Řekl: "A Jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, toho Ducha Pravdy, Jehož svět nemůže přijíti." Nu, my víme, co je Pravda. "Slovo Tvé Pravda jest." Jan 17,17b. Opět v Jan 8,43: "Proč mluvení Mého nechápete? Proto že slyšeti nemůžete Řeči Mé." Všimli jste si, že Ježíš řekl, že svět nemůže přijmout Ducha Svatého? Hle, v tom verši, který jsem nyní přečetl, oni ani nebyli schopni přijmout Slovo. Proč? Protože Duch a Slovo jsou jedno a máte-li Ducha Svatého, jak Jej měli proroci, pak k vám Slovo přijde. Vy je přijímáte. V Jan 14,26: "Utěšitel pak, ten Duch Svatý, Kteréhož pošle Otec ve Jménu Mém, Onť vás **NAUČÍ** všemu, a připomenet vám všechno, což jsem koli mluvil vám." Zde opět nacházíme Slovo přicházející skrze Ducha Božího. Opět v Jan 16,13: "Když pak přijde ten Duch Pravdy (Slovo), uveďte vás ve velikou pravdu (Slovo je pravda). Nebo nebude mluvit Sám od Sebe, ale cokoli uslyší (Slovo od Boha), toť mluvití bude (Slovo); ano i budou-

cí věci zvěstovati bude vám." (Duch přináší Slovo prorocství.) Rád bych, abyste tu velmi bedlivě dbali toho, že Ježíš neřekl, že důkazem toho, že je někdo pokřtěn Duchem Svatým, je mluvení jazyky, výklad, prorokování, nebo jásání a tančení. Říká zde, že důkazem bude to, že budete v **PRAVDĚ**; budete ve Slově Božím pro váš věk. Ten důkaz souvisí s přijetím Slova.

V 1.K.14,37: "Zdá-li se sobě kdo býti prorokem neb duchovním, nechažť pozná, co vám píší, že jsou přikázání Páně." Nuže, pozorujte to. Důkazem uvnitř přebývajícího Ducha bylo uznání a **NÁSLEDOVÁNÍ** toho, co dal prorok Boží pro jeho věk, protože on dovede církev k pořádku. Pavel musel říci těm, kteří si dělali nárok na jiné zjevení (verš 36): "Zdali od vás Slovo Boží pošlo? Zdali k samým vám přišlo?" Důkazem Duchem naplněného křesťana není pravdu (Slovo) přinášet, ale pravdu (Slovo) přijmout a jí věřit a ji poslouchat.

Všimli jste si, co stojí ve Zj.22,17: "A Duch i nevěsta řkou: Poď. A kdož slyší, rciž: Přid." Hleďte, nevěsta říká to stejné Slovo, jak to činí Duch. Ona je nevěstou Slova, dokazující tím, že má Ducha. V každém církevním věku slyšíme tato slova: "Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvi." Duch dává Slovo. Máte-li Ducha, uslyšíte Slovo pro váš věk, tak jako všichni praví křesťané přijali Slovo pro jejich věk určené.

Pochopili jste tuto poslední myšlenku? Opakuji, každý církevní věk končí se stejným napomenutím. "Kdo má uši, (jednotlivec) slyš, co Duch praví církvi." Duch dává Slovo. On má pravdu pro každý den. Každý věk má svoje vyvolené a tato vyvolená skupina vždy 'slyší Slovo' a přijímá je, dokazující tím, že v sobě nosí semeno. Jan 8,47: "Kdo z Boha jest, Slovo Boží slyší, protož vy neslyšíte, že z Boha nejste." Oni odmítli Slovo (Ježíše) a Jeho Slova pro jejich den, ale právě Semeno Slovo přijalo, neboť bylo z Boha. "Synové pak tvoji **VŠICKNI** vyučeni budou od Hospodina." (Duchem Svatým) Iz.54,13. Ježíš řekl totéž v Jan 6,54. Být **JEDNO SE SLOVEM**, dokazuje, zda jste z Boha a zda jste naplněni Duchem Svatým. Neexistuje žádné jiné měřítko.

Co jsou to jazyky a výklad a ostatní dary? Jsou to projevy. Tak to učí Slovo. Čtete to v 1.K.12,7: "Jednomu pak každému dáno bývá **ZJEVENÍ** Ducha k užitku." Potom Pavel vypočítává tato zjevení.

Nyní přichází tato velmi dobrá otázka, vím, že máte všichni touhu ji položit. Proč nejsou projevy důkazem pokřtění Duchem Svatým? Neboť byste přece jistě nemohli prokazovat Ducha Svatého, kdybyste opravdu nebyli Duchem naplněni? Pál bych si nyní, abych mohl říci, že je to pravda, neboť je mi zatěžko lidi zraňovat nebo pošlapávat jejich učení; ale nebyl bych pravým služebníkem Božím, kdybych vám nezvěstoval celou radu Boží. To je přece správné, že ano? Pohlédme jen na okamžik na Baláma. Byl nábožný, vzýval Boha. Rozuměl metodě správné oběti

a věděl, jak se k Bohu přiblížit a přece nebyl prorokem Právěho Semene, protože vzal mzdu nepravosti a to nejhorší ze všeho bylo, že lid Boží uvedl do hříchu a cizoložství modloslužby. Avšak kdo by se odvážil popřít, že se Duch Boží skrze něho projevil, jak je nám ukázáno na jednom z nejnádhernějších míst absolutně korektního proroctví, jaké svět kdy spatřil? Avšak Ducha Svatého nikdy neměl. No a co si myslíte o veleknězi Kaifášovi? Bible říká, že prorokoval, jakým způsobem Pán zemře. Všichni však víme, že o něm není žádné zprávy, že by byl Duchem pokřtěným nebo Duchem vedeným mužem, podobným drahému starému Simeonovi nebo sladké svaté, zvané Anna. A přece měl pravý projev Ducha Svatého. To nemůže nikdo popřít. Tak kde je potom projev důkazem? Nemůže jím být. Jste-li skutečně naplněni Duchem Božím, pak bude důkazem ve vašem životě **SLOVO**.

Dovolte, abych vám ukázal, jak hluboce tuto pravdu chápu a pociťuji a to skrze zjevení, které mi Bůh dal. Dříve však, než je budu vyprávět, rád bych řekl toto. Mnozí z vás lidí věří, že jsem prorokem. Neříkám, že jím jsem. Vy to říkáte. Víte však právě tak dobře jako já, že vidění, která mi Bůh dává, **NIKDY NEZKLAMALA. ANI JEDNOU**. Jestliže by někdo mohl dokázat, že někdy nějaké vidění zklamalo, pak bych o tom chtěl vědět. Nuže, až potud jste mi věnovali pozornost, zde je ta historka.

Před mnoha lety, když jsem přišel prvně k letničním, zúčastnil jsem se jednoho z jejich táborových shromáždění, kde bylo mnoho projevů mluvení v jazycích, výkladu jazyků a proroctví. Byli tam dva kazatelé, kteří se na tom zvláště podíleli, více než kterýkoli jiný bratr. Opravdově jsem se těšil ze služeb Božích a skutečně jsem měl zájem o tyto různé projevy, neboť se zdálo, jakoby v sobě měly něco skutečného. Bylo mým nejvážnějším přáním, naučit se všemu o těchto darech. Rozhodl jsem se proto, pohovořit si s těmito oběma muži. Prostřednictvím daru, který do mne Bůh vložil, jsem se pokusil poznat ducha v prvním muži, zda je skutečně od Boha nebo ne. Po krátké rozmluvě s tímto milým pokorným bratrem jsem věděl, že byl pravým pevným křesťanem. Byl opravdový. Ten druhý mladý muž nebyl vůbec takový, jako ten první. Byl vychloubačný a pyšný a když jsem s ním mluvil, promítlo se před mýma očima vidění. Viděl jsem, že byl ženatý s blondýnou, ale s hnědovlasou paní žil a měl s ní dvě děti. Jestliže jsem kdy potkal nějakého pokrytce, tedy jím byl on.

Nuže, řeknu vám to: byl jsem šokován. A jak bych také neměl být? Zde byli dva muži, jeden z nich opravdový věřící a druhý hříšný člověk, napodobytel. **AVŠAK OBA PROJEVOVALI DARY DUCHA**. Tento zmatek mi způsobil nesnáze. Opustil jsem shromáždění, abych prosil Boha o odpověď. Šel jsem sám se svojí Bibli na tajné místo, abych se modlil a čekal odpověď od Boha. Nevěda, kterou část Písma mám číst, otevřel jsem zatím Matouše, chvíli jsem četl a potom jsem Bibli odložil. V tu chvíli

zavanul v tom prostoru vítr a převrátil stránky Bible k Židům, kapitola šest. Pročetl jsem ji celou a byl jsem zvláštním způsobem těmi verši dojat, Žd.6,4-9: "Nebo nemožné jest jednou již osvěceným, kteříž i zakusili daru nebeského, a účastníci učinění byli Ducha Svatého, okusili také dobrého Božího Slova, a moci věka budoucího, kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě znova křížují Syna Božího, a v porouhání vydávají. Země zajisté, kteráž často na sebe přicházející déšť pije, a rodí bylinu příhodnou těm, od kterýchž bývá dělána, dochází požehnání od Boha. Ale vydávající trní a bodláky zavržená jest, a blízka zlořečení, jejížto konec bývá spálení. A však, nejmilejší, naděje se o vás lepších věcí, a náležejících k spasení, ač pak koli tak mluvíme."

Zavřel jsem Bibli, položil ji a na chvíli meditoval a ještě dále se modlil. Stále jsem ještě neměl odpověď. Znovu jsem otevřel Bibli, ale nečetl jsem. Náhle zavanul vítr znovu dovnitř a ještě jednou a znovu obrátil stránky na Žd. šest, načež vítr ustal. Četl jsem tato slova znovu. Když jsem skončil, přišel Duch Boží do místnosti a viděl jsem vidění. Spatřil jsem v tomto vidění muže, oděného v nejbělejší šat, jenž chodil, aby rozsíval obilí na čerstvě zoraném poli. Byl jasný den a setí probíhalo za časného jitra. Ale pozdě večer, když rozsévač v bílém odešel, přišel muž oděný v černém a tajně zasel ještě trochu semen mezi ta, která zasel bílé oděný muž. Dny plynuly - slunce a déšť žehnaly půdě a jednoho dne obilí vzešlo. Bylo pěkné. Ale nadešel den, kdy se objevil i koukol.

Pšenice a koukol rostly pohromadě. Měly účast na stejné potravě ze stejné země. Pily tentýž déšť a přijímaly totéž slunce.

A potom se jednoho dne proměnilo nebe v mosaz a všechny rostliny začaly klesat a umírat. Potom jsem uviděl, jak pšenice pozvedla hlavy a volala k Bohu o déšť. I koukol pozdvihl své hlavy a prosil o déšť. Pak se nebe zamračilo a přišel déšť a pšenice se narovнала v plné síle, když zazněl její hlas a uctivě zvolala: "Chvála Pánu!" A k mému údivu jsem uslyšel, jak obživený koukol rovněž vzhlédl a řekl: "Hallelujah!"

Nyní jsem poznal pravdu o táborovém shromáždění a vidění. Podobnoství o Rozsévači a Semeni, šestá kapitola Židům, a viditelné projevy duchovních darů ve smíšeném shromáždění - to vše se stalo obdivuhodně jasným. Rozsévač v bílém byl Pán. Rozsévač v černém byl ďábel. Svět je pole. Semena byli lidé, vyvolení a převrácení. Obojí měli podíl na téže potravě, na stejné vodě a stejném slunci. Obojí se modlili. Obojí přijali pomoc od Boha, neboť nechal spadnout Svému dešti a Jeho slunci svítit na zlé i dobré. A ačkoli obojí má totéž obdivuhodné požehnání a obojí stejné obdivuhodné projevoování, **JE TU STÁLE TEN JEDEN VELKÝ ROZDÍL, BYLA TO RŮZNÁ SEMENA.**

Zde je také odpověď na Mt.7,21-23: "Ne každý, kdož Mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí

vůli Otce Mého, Kterýž v nebesích jest. Mnozíť Mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve Jménu Tvém neprorokovali, a ve Jménu Tvém dáblů nevymítali, a v Tvém Jménu divů mnohých nečinili? A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode Mne, činitelé nepravosti." Ježíš zde nepopírá, že dělali velká a mohutná díla, která může dokázat jen Duch Svátý. Ale On popřel, že by je byl kdy znal. Oni nebyli odpadlí. Oni byli zlí, neobnovení, bezbožní. Byli semenem satanovým.

A proto je to tak. **NEMŮŽETE** si dělat nárok, že jste na základě těch projevů z Ducha zrozeni nebo Duchem naplnění. Ne, nikdy. Připouštím, že pravá zjevení jsou důkazem Ducha Svatého, když se dějí mocné skutky, ale **NENÍ** to důkazem pro jednotlivce, že je naplněn Duchem, ani tehdy ne, jestliže by jednotlivec měl plnost takových zjevení.

Důkaz toho, že někdo obdržel Ducha Svatého, je dnes tentýž jako za časů našeho Pána. Je to přijetí Slova pravdy pro ten den, ve kterém žijete. Ježíš nikdy nevyzdvihoval důležitost Skutků jako to činil vzhledem ke Slovu. Věděl, že jestliže lidé obdrží **SLOVO**, budou skutky následovat. To je Bible.

Avšak Ježíš věděl, že nastane strašné oddálení od Slova v Pergamském Věku, který byl ještě dvě stě let vzdálen od vidění na ostrově Patmos. On věděl, že to odstoupení způsobí, že vejdou do Temných Věků. On věděl, jak na počátku odešli od Boha skrze opuštění Slova. Opuští-li Jeho Slovo, opustil jsi Boha. Tak se představuje církvi v Pergamu a ovšem i všem následujícím věkům. "Já jsem Slovo. Chcete-li mít Božství ve svém středu, pak přivítejte a přijměte Slovo. Nenechte nikdy nikoho, nebo něco, vejít mezi vás a toto Slovo. Co vám dávám (Slovo), je zjevení Mne Samého. **JÁ JSEM SLOVO**. Pamatujte na to!"

Znepokojuje mne, zda jsme dostatečně ovlivněni Slovem, které je v našem středu. Dám vám zde jednu myšlenku. Jak se modlíme? Modlíme se v Ježíšově Jménu, že ano? Každá modlitba se děje v Jeho Jménu anebo nepřijde odpověď. Avšak v 1.Jan 5,14 je nám řečeno: "A totoť jest to smělé doufání, kteréž máme k Němu, že zač bychom koli prosili podlé vůle Jeho, slyší nás. Že pak víme, že nás slyší, prosili-li bychom zač, podlé toho víme, že máme prosby naplněné, kteréž jsme předkládali Jemu." Proto se ptáme: "Co je vůle Boží?" Je jen **JEDNA MOŽNOST**, jak se dozvědět Jeho vůli a to je, skrze **SLOVO BOŽÍ**. Pláč 3, 37: "Kdo jest, ještě když řekl, stalo se něco, a Pán nepřikázal?" Tu je to! Není-li to ve Slově, pak to nemůžete mít. Nemůžeme také prosit, ledaže je to ve Slově a také nemůžeme úpěnlivě prosit jinak, než v Jeho Jménu. Zde je to opět. **JEŽÍŠ** (Jméno) je **SLOVEM** (vůlí). Nemůžete rozdělit Boha a Slovo. Oni jsou **JEDNO**.

Tedy, toto Slovo, které nám zanechal a potištěných stránkách, je částí Jeho, avšak jediné, když je přijmete vírou a do Duchem naplněného života. Řekl, že Jeho Slovo je Život. Jan 6, 63b. A zde je přesně to, čím On je. Jan 14,6: "Já jsem ta Ces-

ta, i Pravda, i Život." Ř.8,9b: "Jestliže pak kdo Ducha Kristova nemá, tenť není Jeho." I zde to vidíme, On je Duch a On je Život. To je přesně to, co Slovo je; je to přesně to, co je Ježíš. On je Slovo. Když tudíž z Ducha narozený a Duchem naplněný muž přijme ve víře Slovo ve své srdce a vezme je v ústa, pak je to právě tak, jako kdyby mluvil Bůh. Každá hora musí ustoupit. Satan před tímto člověkem neobstojí.

Kdyby se jen církev v tomto třetím věku držela zjevení živého Slova, pak by byla moc Boží nezmizela z jejich středu, jak se to stalo v těch Temných Věkách. A jestliže se v této dnešní době církev vrátí ke Slovu, můžeme bez pochybnosti říci, že sláva Boží, obdivuhodné skutky Boží, budou opět v jejím středu.

Když jsem byl jednoho večera před Bohem na modlitbě, řekl Duch Svátý, abych vzal pero a psal. Když jsem je uchopil, dostalo se mi od Jeho Ducha poselství pro církev. Tímto vám je přináším... Jde v něm o Slovo a nevěstu.

"Zde je to, co se vám pokouším říci. Zákonem reprodukce rodí všechno opět podle svého druhu, stejně podle Gn.1,11: "Potom řekl Bůh: Zplod země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak." Bez ohledu na to, jaký život byl v semeni, přichází do rostliny a potom do ovoce. Tentýž zákon platí pro církev až dodnes. Bez ohledu na to jaké semeno dalo začátek církvi, ono se projeví a bude takové jako to původní, protože to bude stejné semeno. V těchto posledních dnech přijde pravá Nevěsta-Církev (Kristovo semeno) k Závěrečnému Kameni a stane se super-církví, super-rodem, neboť ona je skoro taková jako On. Ti, kteří jsou v nevěstě, Mu budou tak podobní, že budou Jeho věrným obrazem. Musí tomu tak být, aby mohli být s Ním spojeni. Budou jedno. Budou přímým projevem Slova živého Boha. Denominace toto způsobit nemohou (nesprávné semeno). Ony vyprodukují jen svoje vyznání a učení, smíšená se Slovem. Produktem tohoto smíšení je zkrížené ovoce.

První syn (Adam) byl mluvené semeno-Slova Božího. Byla mu dána nevěsta, aby sám sebe reprodukoval. To je, proč mu byla dána nevěsta, totiž, aby se narodil další syn Boží. Ona upadla. Ona upadla smíšením. Ona zapříčinila jeho smrt.

Druhý syn (Ježíš), rovněž mluvené Semeno-Slova Božího, obdržel jako Adam nevěstu. Avšak než ji přivedl na svatbu, padla rovněž. Stejně jako žena Adamova byla postavena do zkoušky, zda bude věřit Slovu Božímu a tím žít nebo zda bude o Slově pochybovat a zemře. Pochybovala. Opustila Slovo. Zemřela.

Z té nepočetné skupiny pravdivého semene Slova Bůh představí Kristu milovanou nevěstu. Ona je pannou Jeho Slova. Ona je pannou, neboť nezná žádná lidmi udělaná ustanovení a učení. Jimi, skrze údy nevěsty, se naplní všechno to, co Bůh zaslíbil projevít v té panně.

Slovo zaslíbení přišlo k panně Marii. Avšak to Slovo zaslíbení byl On Sám, aby byl zjeven. Bůh se stal zjeveným. On Sám v té době jednal, v panně splnil Svě vlastní zaslíbené Slovo. Byl to anděl, který jí to poselství přinesl. Avšak andělské poselství bylo Slovo Boží. Iz.9,6. Naplnil v té době všechno, co o Něm bylo napsáno, neboť ona přijala Jeho Slovo.

Údy nevěsty-panny Jej budou milovat a budou vybaveny Jeho schopnostmi, neboť On je jejich hlavou a všechna moc náleží Jemu. Jsou Mu tak poddáni, jako jsou údy našich těl poddány hlavě.

Povšimněte si harmonie Otce a Syna. Ježíš nedělal nic, dokud Mu to nebylo Otcem ukázáno. Jan 5,19. Tato harmonie má být nyní mezi Ženichem a Jeho nevěstou. On jí ukazuje Svě Slovo života. Ona je přijímá. Nikdy o něm nepochybuje. Proto ji nemůže nic poškodit, ani smrt ne. Neboť jestliže bylo semeno zaseto, voda způsobí, že opět vzejde. Zde je tajemství této záležitosti. Slovo je v nevěstě (jako bylo v Marii). Ona má smýšlení Kristovo, neboť ví, co On chce, aby bylo se Slovem učiněno. Ona vykonává rozkaz Slova v Jeho Jménu, neboť ona má to "tak praví Pán". Slovo je pak Duchem obživeno a uskutečňuje se. Tak jako semeno, které bylo zaseto, je zaléváno a dospívá do plné zralosti, aby tak sloužilo svému účelu.

Ti, kteří jsou v nevěstě, jednají jen podle Jeho vůle. Nikdo je nemůže přimět k tomu, aby dělali něco jiného. Oni buď mají to 'tak praví Pán', nebo jsou ticho. Vědí, že to musí být Bůh, působící v nich skutky tím, že Svě vlastní Slovo naplňuje. On úplně nedokončil Svě dílo během Svě pozemské služby, působí tedy ještě nyní v nevěstě a skrze ni. Ona o tom ví, tehdy ještě nebyla ta doba pro Něho, aby dělal určité věci, které musí dělat nyní. Avšak nyní splní skrze nevěstu to, co zbylo pro tuto určitou dobu.

Jen tedy nyní stůjme jako Jozue a Kálef. Naše zaslíbená země je v dohledu právě tak jako byla tenkrát jejich. Jozue znamená "Jehova-Spasitel" a on představuje vůdce konečné doby, který přijde k církvi, tak jako přišel Pavel jako úvodní vůdce. Kálef

představuje ty, kteří stáli pevně k Jozue. Vzpomente, Bůh začal s Izraelem jako s pannou Jeho Slova. Avšak oni chtěli něco jiného. Tak to udělala také církev poslední doby. Hleďte, Bůh nevedl Izrael dále, ani je nedovedl do zaslíbené země, dokud nepřišel Jím k tomu určený čas. Je možné, že lid činil nátlak na Jozue, jejich vůdce, a řekli mu: "Země náleží nám, pojďme, abychom ji zabrali. Jozue, ty jsi u konce svých sil. Nemáš více tu sílu, kterou jsi měl. Slyšel jsi sice dříve hlas Boží a znals Jeho vůli, jednals rychle. Je s tebou něco nesprávného." Avšak Jozue byl Bohem poslaným prorokem. Znal zaslíbení Boží a vyčkával jich. Čekal na jasné rozhodnutí od Boha, až nadešla doba, kdy měli vyrazit a Bůh položil celé vedení do rukou Jozue, neboť on setrval při Slově. Bůh mohl Jozue důvěřovat, těm ostatním ale nikoli. A to se opakuje v této poslední době. Tentýž problém, tentýž nátlak.

Vezměme jako příklad to, co vidíme v případě Mojžíše. Tento mocný pomazaný Boží prorok měl zvláštní narození, přišel na svět v pravý čas, v němž semeno Abrahamovo mělo být vysvobozeno z Egypta. Nešel do Egypta, aby se hádal o Písmo, ani aby se dohadoval s kněžími. Šel nejdříve na poušť, dokud by lid nebyl připraven, aby jej přijal. Bůh povolal Mojžíše na poušť. Čekání se však nestalo kvůli Mojžíšovi, nýbrž kvůli lidu, který ještě nebyl připraven k jeho přijetí. Mojžíš se domníval, že lidé porozumí, avšak nebylo tomu tak.

Dalším je Eliáš, ke kterému přišlo Slovo Pána. Potom, když hlásal pravdu jedné skupině, která je předchůdkyní naší americké Jezábeliny skupiny a jež Slovo nepřijala, odvolal ho Bůh z pracovního pole a dopustil na onu generaci soužení, protože odmítli proroka a Bohem dané poselství. Bůh jej povolal na poušť a nevyšel odtud ani na králův příkaz. Ti, kteří se pokoušeli ho přesvědčit, aby tak udělal, zemřeli. Avšak Bůh mluvil opět ve vidění ke Svému věrnému proroku. Tu vyšel z ústraní a přinesl Izraeli znovu Slovo.

Potom přišel Jan Křtitel, věrný předchůdce Kristův, ten mocný prorok své doby. Nešel do školy svého otce, ani do školy farizeů - nešel do žádné denominace, nýbrž byl Bohem zavolán ven na poušť. Tam zůstal, až jej Pán poslal volajícího, s poselstvím: 'Mesiáš je blízko'.

Nyní přijmete varování na základě Písma. Nebylo to ve dnech Mojžíše, kterého Bůh potvrdil, že se pozdvihla rota Chóre, aby odporovala tomuto mocnému

prorokovi? Hádal se s Mojžíšem a tvrdil, že má právě tolik od Boha k tomu, aby mohl vést národ a že i druzí mají podíl na zjevení Božím, právě tak jako Mojžíš. Popíral Mojžíšovu autoritu. Nu, lid tehdy, ačkoli slyšeli právě Slovo a byli obeznámeni se skutečností, že byl mezi nimi potvrzen pravý prorok Boží, tito lidé padli z důvodu Chóre a jeho odporování. Chóre nebyl prorokem podle Písma, ale velký počet lidu s jejich vůdci se k němu přiklonil. Jak velmi podobní Chóre jsou dnešní evangelisté se svým programem zlatého telete. Mají krev na svých čelích, olej na rukách a ohnivé koule na kazatelně. Dovolují ženám, aby kázaly, dovolují jim stříhat si vlasy a nosit dlouhé nebo krátké mužské kalhoty a obcházi Slovo Boží a řídí se jen podle svých předpisů a učení. To ukazuje, jaké semeno v nich je. Avšak ne všichni lidé opustili Slovo Boží a obrátili se proti Mojžíšovi. Nikoli. Ti vyvolení zůstali s ním. To stejné se děje dnes znovu. Mnozí se odvracejí od Slova, avšak někteří na Něm zůstávají stát. Vzpomeňte si přece na podobenství o pšenici a koukolu. Koukol je svazován ke spálení. Ty odpadlé církve se spojují stále úžeji a úžeji a jsou připravovány pro oheň soudu Božího. Avšak pšenice je shromažďována Samým Pánem.

Musíme zde dávat bedlivý pozor, abychom to viděli. Bůh přece zaslíbil, že se v konečném čase naplní Malachiáš 4. Musí se tak stát, neboť je to nyní Duchem obživené Slovo Boží, mluvené prorokem Malachiášem. Ježíš se o tom zmínil. Bude splněno přímo před druhým příchodem Krista. V době opětného příchodu Ježíše musí být veškeré Písmo splněno. Až tento posel, o němž Malachiáš mluvil, přijde, bude se církev z pohanů nacházet v posledním církevním věku. On bude stát v souhlase se Slovem. Bude učit celou Bibli, od Mojžíše až ke Zjevení. Začne semenem haďa a přejde až k poslu pozdního deště. Avšak denominace jej odmítnou.

Musí tomu tak být, neboť se zde opakuje to, co se stalo v době Achabově. Historie Izraele z doby Achabovy se opakuje zde v Americe, kde se objeví prorok, o kterém mluví Malachiáš. Stejně jako Izrael opustil Egypt, aby sloužil Bohu na svobodě a zahnal před sebou národy a sám se stal mocným národem s vůdci jako Davidem, atd., a potom posadil na trůn jednoho Achaba s Jezábelou za ním, která mu dirigovala, právě to stejné jsme udělali v Americe. Naši předkové opustili z toho samého důvodu svoji zem, aby mohli svobodně sloužit Bohu. I oni zahnali oby-

vatele této země a zemi zabrali. Povstali mocní mužové jako Washington a Lincoln, ale po nějakém čase na místo těchto hodnotných mužů nastoupili lidé tak nízké třídy a brzy se posadil na presidentské křeslo jeden Achab s Jezábelou za svými zády, aby ho dirigovala. A vlastně v takovém čase musí přijít posel podle Malachiáše. Potom se během pozdního deště skuteční zkouška moci jako na hoře Karmel. Pečlivě si toho, prosím, povšimněte, abyste to uviděli ze Slova. Jan byl předchůdcem podle Malachiáše 3. On zasel pro raný déšť a byl organizacemi své doby odmítnut. Ježíš přišel a zažil na Hoře Proměnění plnost moci. Druhý předchůdce Krista zase je pro pozdní déšť. Ježíš učiní rozhodnutí mezi denominacemi a jejich ustanoveními, neboť On přijde a zastane Své Slovo a vytržením vezme Svoji nevěstu. První rozhodnutí padlo na hoře Karmel; druhé na Hoře Proměnění a třetí se stane na hoře Sion.

Podivné chování Mojžíše, Eliáše a Jana, kteří se vzdálili od lidí a šli do samoty, mnohé zmatlo. Nepoznali, že se to stalo proto, že jejich poselství bylo odmítnuto. Avšak semeno bylo zaseto, setba byla skončena. Další věcí byl soud. Posloužili svému účelu jsouce znamením pro lid, že tím příštím bude soud.

Věřím, podle Zj.13,6, že nevěstě bude zabráněno, aby nadále kázala, neboť šelma bude požadovat přijetí znamení na ruku nebo čelo, jestliže by mělo být uděleno povolení ke kázání. Denominace znamení přijmou, nebo budou přinuceny kázání zastavit. Potom přijde Beránek, aby si odvedl Svoji nevěstu a odsoudil velikou nevěstku.

Nuže, vzpomeňte na to, že se Mojžíš narodil pro určité dílo, avšak nemohl je vykonat dříve, dokud neobdržel dary, které by mu umožnily, aby toto dílo vykonal. Musel odejít na poušť a tam vyčkávat; Bůh měl určený čas. Na trůnu musel být určitý faraon a lidé museli volat po chlebu života, dříve než jim ho Bůh mohl poslat zpět. Toto se hodí i na naši dobu.

Avšak co máme v této naší době? Množství jich činí znamení, takže máme generaci hledačů znamení, kteří vědí jen málo nebo zcela nic o Slově nebo o pravém hnutí Ducha Božího. Vidí-li krev, olej a oheň, jsou rádi; nestarají se o to, co je napsáno ve Slově. Schvalují každé znamení, i když je nebiblické. Avšak Bůh nás před tím varuje. Říká v Mt.24, že v poslední době budou oba duchové tak blízko sebe, že je jen vyvolení budou moci rozeznat, neboť

jedině oni nebudou svedeni.

Jak budete moci od sebe rozeznat ty dva duchy? Zkoušejte je Slovem. Nemluví-li Slovo, jsou od zlého. Jako ten zlý svedl první dvě nevěsty, tak se pokusí svést i nevěstu těchto posledních dnů tím, že ji chce smísit s ustanoveními nebo prostě odvrátit od Slova k nějakému znamení, které se jí hodí. Bůh však nikdy nepostavil znamení nad Slovo. Znamení následují za Slovem, tak jako řekl Eliáš ženě podle Slova Pána, aby upekla nejdříve jemu koláč. Když udělala tak, jak říkalo Slovo, přišlo pravé znamení. Pojď nejdříve ke Slovu a pak dávej pozor na zázrak. Semeno Slova bude obživeno Duchem.

Jak může nějaký Bohem poslaný posel věřit jen části Slova a něco z něho popírat? Pravý prorok Boží v těchto posledních dnech bude hlásat celé Slovo. Denominace jej budou nenávidět. Jeho slova mohou být tak drsná jako ta Jana Křtitele, který je nazval hadím plemenem. Avšak ti vyvolení je uposlechnou a budou připraveni pro vzetí. Královské Semeno Abrahamovo, s takovou vírou jako měl Abraham, se bude držet Slova společně s ním, protože jsou společně předurčení.

Posel posledních dnů vystoupí v čase Bohem k tomu určeném. Nyní je konečná doba, jak všichni víme, neboť Izrael je ve své domovině. On nyní přijde každým okamžikem shodně s Malachiášem. Když jej uvidíme, bude zasvěcen Slovu. Bude nepřímou ukázkou (jasně ostrý ve Slově. Zj.10,7) a Bůh obhájí jeho službu. Bude kázat pravdu jako Eliáš a bude připraven pro konečnou zkoušku na hoře Sion.

Mnozí tomu neporozumí, protože byli učeni Písmu určitým způsobem, který považují za správný. Jestliže on nyní proti tomu vystoupí, neuvěří tomu. I někteří praví kazatelé tomu poslu neporozumí, neboť toho svůdci mnoho označují jako Boží pravdu.

Avšak tento prorok přijde, a jako předchůdce prvního příchodu volal: "Vizte Beránka Božího, Který snímá hřích světa", tak bezpochyby zvolá: "Vizte Beránka Božího, přicházejícího ve slávě." On to udělá, neboť právě tak, jako byl Jan poslem pravdy pro vyvolené, tak je tento poslední posel pro vyvolené a ze Slova zrozenou nevěstu."

K R I S T U S   C H V Á L Í   C Í R K E V

Zj.2,13: "Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova, a že držíš se Jména Mého, a nezapřel jsi ví-

ry Mé, ani v těch dnech, když Antipas, svědek Můj věrný, zamordován jest u vás, tu, kdež bydlí satan."

"Vím skutky tvé." Tato slova jsou pronášena každému ze sedmi poslů pro lid Boží v jejich věku. Jsou říkána oběma vinným kmenům (pravému a falešnému), přinášejí radost a veselí v srdce jedné skupiny, ale na druhou skupinu přijde hrůza; neboť přesto, že jsme spaseni milostí, bez ohledu na skutky, právě spasení s sebou samo přináší skutky nebo činy, které jsou Bohu libé. 1.Jan 3,7: "Synáčkové, nižádný vás nesvoď. Kdož **ČINÍ** (koná) spravedlnost, spravedlivý jest, jakož i On jest spravedlivý." Znamená-li tento verš něco, potom to tedy znamená, že co člověk **ČINÍ**, tím **JE**. Jk.3,11: "Zdaliž studnice jedním pramenem vydává sladkost i hořkost?" Ř.6,2: "Nikoli. Kdož jsme zemřeli hříchu, kterakž ještě živi budeme v něm?" Mt.12,33-35: "Čiňtež aneb strom dobrý, i ovoce jeho dobré, aneb čiňte strom zlý, i ovoce jeho zlé. Neboť po ovoci strom bývá poznán. Pokolení ještěrcí, kterakž byste mohli dobré věci mluvit, jsouce zlí? Nebo z hojnosti srdce ústa mluví. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé." Nuže, je-li nějaký člověk zrozen ze Slova (Znovu zrození jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, skrze živé Slovo Boží a zůstávající na věky. 1.Pt.1,23), bude tedy také Slovo přinášet. Ovoce nebo skutky jeho života budou plodem podle druhu semene a života, který je v něm. Jeho skutky tudíž budou, shodně se Slovem, biblické. Ó, jakou obžalobou Pergamského Věku se stane pravda. Tu stojí Ten Nedostižný a v Jeho ruce je dvousečný meč, Slovo Boží. A to Slovo nás bude posledního dne soudit. Ve skutečnosti nás Slovo soudí již nyní, neboť ono proniká a rozeznává myšlení a hnutí srdce. Odděluje tělesné od duchovního. Dělá z nás živé dopisy, čtené a známé všem lidem, ke cti Boží.

"Vím skutky tvé." Obává-li se některý člověk, že se nelíbí Bohu, nechť plní Slovo. Je-li některý člověk na pochybách, zda uslyší ta slova: "To dobře, služebníče dobrý a věrný", nechť plní ve svém životě Slovo Boží a určitě uslyší i tato slova uznání. Slovo pravdy bylo tehdy měřítkem; i nyní je měřítkem. Není jiného vzoru; neexistuje žádné jiné vodítko. Neboť podobně jako celý svět bude souzen jedním Kristem Ježíšem, právě tak bude on souzen Slovem. Jestliže nějaký člověk chce vědět, jak jednou obstojí, ať dělá to, co nabízí Jakub: "Podívejte se do zrcadla Božího Slova."

"Vím skutky tvé." Jak tam tak stál se Slovem a zkoušel jejich život ve světle Svého plánu, který jim dal, musel být velkou měrou spokojen, neboť i oni, stejně jako ti ostatní, kteří je předešli, vydrželi pronásledování a snášeli nespravedlnost a s radostí se pevně drželi Pána. Ačkoli to v té době bylo nesnadné, sloužit Pánu, přesto to dělali a uctívali Jej v Duchu a v pravdě. Ale s nepravým kmenem tomu tak nebylo. Oni život, který byl založen a zbudován na Slově, odmítli a odchá-

zeli dále od pravdy. Jejich činy vydávaly svědectví o hloubce, do které klesli.

DRŽÍŠ SE JMÉNA MÉHO

"Ke komu bychom šli? Ty jediný slova věčného života máš!" Oni se tehdy pevně drželi, a oni se drží pevně nyní, ale ne odevzdání osudu, jako lidé s neplodným životem, nýbrž oni setrvali pevně v Jeho síle, v ujištění Ducha, že jsou jedno v Něm. Měli pevnou jistotu, že jejich hříchy byly odpuštěny a proto na svědectví toho nosili jméno "Křesťan". Znali a milovali to Jméno, které je nade všechna jména. Skláněli svá kolena před tímto Jménem. Jejich jazyky je vyznávaly. Cokoli činili, dělali to ve Jménu Pána Ježíše. To Jméno bylo v jejich ústech a odstupovali ode všeho zlého a majíce své stanovisko, byli nyní připraveni pro toto Jméno zemřít v jistotě, že budou účastni prvního, lepšího vzkříšení.

Ó, jak sladce Jméno Ježíš zní
a všechnu bolest zahojí.
Ó, jak mír a radost přináší,
v každé srdce dětsky věřící.
Ó, jak sladce zaznívá,
když srdce o Ježíši zpívá.

Již ve druhém století ta slova "Otec, Syn a Duch Svatý" znamenala pro mnohé "Trojici" a idea mnohobohství zrodila tři Bohy a stala se v nepravé církvi učením. Netrvalo to dlouho, až Jméno bylo odstraněno, a skutečně se tak stalo v tomto věku, a na místo toho byly nahrazeny za **JMÉNO** Pán Ježíš Kristus tituly **JEDNOHO VELKÉHO BOHA**. Zatímco se k tomu tak mnozí přiklonili a přijali trojici a začali křtít tak, že používali tři tituly Božství, Malé Stádce nadále křtilo ve Jméno Ježíše Krista a pevně setrvalo na pravdě.

Tak mnozí způsobili hanbu Bohu tím, že Jej proměnili ve tři Bohy a změnili Jeho drahocenné Jméno v tituly. Rádi bychom věděli, zda se dosud v jejich středu nacházela znamení a divy, které doprovázely toto velké Jméno. Skutečně, znamení byla mocná a předivně projevovaná, očividně však ne ve falešné vině révě. Mužové jako Martin byli velkolepě používáni a Bůh potvrdzoval jejich svědectví skrze znamení a divy a dary Ducha Svatého. Toto Jméno bylo stále působivé, tak jako vždy bylo a vždy bude, kde Mu svatí vzdávají čest ve Slově a víře.

NEZAPŘEL JSI VÍRY MÉ

Ve Sk.3,16, když byl Petr otázan, jak se stal ten velký zá-

zrak na zmrzačeném muži u Krásných Dveří, vysvětlil to takto: "Skrze víru v Jeho (Ježíšovo) Jméno utvrdilo Jeho (Ježíšovo) Jméno toho muže (dříve chromého), víra pak Jím (Ježíšem) vzbuzená, dala mu (muži) plné zdraví před obličejem všech vás." Vidíte, zde to je. Ježíšovo Jméno a Ježíšova Víra způsobily tento zázrak. Petr si nedělal nárok, že by to byla jeho vlastní pozemská víra, tak jako si nedělal nárok na to, že by to bylo jeho vlastní jméno. Dosvědčil, že toto Ježíšovo Jméno, použité ve víře, která je od Ježíše, způsobilo tento velký skutek. Tato víra je to, o čem mluvil Pán ve Zj.2,13. Je to JEHO víra. Nejen víra v Něho, nýbrž **JEHO VLASTNÍ** víra, kterou On dal věřícím. Ř.12,3: "Tak jakž komu Bůh udělil (podle verše 1 jsou míněni **BRATŘI**) míru víry." Ef.2,8: "Nebo milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, darť /víra/ jest to Boží)." A také u Jakuba 2,1 je řečeno: "Bratří moji (všimněte si, i zde mluví k **BRATŘÍM**), nepřipojujtež přijímání osob K víře (ne víře v Něho) slavného Pána našeho Jezukrista."

V tomto Pergamském Věku, kdy spasení lidé zlidštili a odvrátili se od pravdy, že "Spasení přichází jen od Pána," - odstranili učení o vyvolení a otevřeli dokořán dvěře svých církví pro společenství všech, kteří chtěli přijít a podržít se jejich předpisům (lhostejno, co říká Slovo), v tomto věku rapidního úpadku byli dosud někteří, kteří měli míru víry našeho Pána Ježíše Krista a netoliko, že používali svoji víru k mocným skutkům, nýbrž odporovali také těm, kteří se odvažovali říkat, že jsou spasení na základě příslušnosti k církvi. Věděli, že nikdo nemůže opravdově věřit ve věčný život a spravedlnost Boží, aniž by sám neobdržel tuto plnou míru víry Samého Pána Ježíše. I dnešní církve jsou naplněny rozumově věřícími lidmi, kteří sice uznávají panenské zrození a prolitou Krev, kteří chodí do církve, účastní se Večeře, ale naprosto nejsou znovuzrozeni. Tento stejný problém byl ve třetím věku církve. Lidská víra tehdy nevystačila a nestačí ani dnes. Je zapotřebí, aby se víra Syna Božího opravdu vlila do lidského srdce, aby mohl přijmout Pána slávy v chrám, jež není udělán lidskýma rukama.

Toto byla živá víra. "Živ jsem vírou Syna Božího." Pavel neřekl, že žije vírou v Syna Božího, nýbrž to byla sama víra Syna Božího, která mu dala život a způsobila, že jako křesťan žil vítězně.

Ne, oni nezapřeli, že ono spasení bylo nadpřirozené od začátku až do konce. Udrželi při životě pravdu Jeho Jména a Jeho Víru a byli Pánem požehnáni a uznáni, že Ho jsou hodni.

ANTIPAS, SVĚDEK MŮJ VĚRNÝ

Neexistuje žádná jiná zpráva ve Slově nebo církevních ději-

nách ohledně tohoto bratra. Ale jistě toho není třeba. Postací, víme-li, že byl Pánem vyvolen a Jemu znám. Je víc než dost, vidíme-li tuto věrnost Pánu, v živém Slově zaznamenanou. Byl křesťanem. Měl Jméno Ježíše. Měl víru našeho Pána Ježíše Krista a náležel k těm, kteří podle ní žili. Řídil se podle slova Jakubova: "Nepřipojujtež přijímání osob k víře slavného Pána našeho Jezukrista." Pln Ducha Svatého a víry, jako Štěpán, nehleděl na osobu člověka a nebál se nikoho; a když byla ohlášena smrt všem těm, kteří toto Jméno přijali a chodili ve víře Ježíše Krista, zaujal své stanovisko s těmi, kdož nešli zpět. Ano, on zemřel, avšak jako Abelovi, bylo mu Bohem dáno svědectví (jeho jméno je zapsáno ve Slově) a ačkoli mrtev, jeho hlas dosud mluví na stránkách Božích Božským Zápisem. Další věrný služebník došel svého odpočinutí. Avšak satan nezvítězil, jak ani nezvítězil, když zabil Knížete Pokoje, neboť satan byl na kříži odzbrojen, rovněž i nyní krev Antipova bude volat ke stovkám dalších, kteří vezmou svůj kříž a následují Ho.

KDE JE TRŮN SATANŮV

Důvod, proč je toto částí pochvaly od Ducha, je ten, že ti-to stateční vojáci kříže přemohli satana přímo tam, kde stál jeho vlastní trůn. Vyhráli bitvu skrze Jméno a Víru Ježíšovu uprostřed tábora vůdce tmy. Jaká to vynikající pochvala. Jako muži Davidovi, kteří vnikli do tábora nepřitele, aby přinesli Davidovi žízeň hasící vodu, tak vešli ti-to obrové víry do panství satanova, do jeho bašty, a kázáním a napomínáním přinesli vodu spasení těm, kteří žili ve stínu smrti.

Nuže, pokud jsou tato slova ohledně trůnu a říše satanovy částí Boží chvály Jeho vyvolených, pak ona ve skutečnosti klestí cestu k veřejnému odsouzení toho zla, které si vydobýlo převahu v církvi.

PERGAM: satanův trůn a bydlíště. Pro mnohé jsou tyto výrazy spíše jen obrazné, namísto skutečně historické. Ale ony jsou opravdu skutečností a historie to potvrzuje. Pergam byl vskutku trůnem a bydlíštěm satanovým. Stalo se to takto:

Pergam původně nebyl místem, kde satan bydlel (pokud se jedná o lidské zájmy). Babylón byl vždycky, a i v obrazné řeči, jeho hlavním stanem. Bylo to v městě Babylóně, kde mělo svůj původ satanské uctívání. Gn.10,8-10: "Zplodil také Chus Nimroda; onť jest počal býti mocným na zemi. To byl silný lovec před Hospodinem; protož se říká: Jako Nimrod silný lovec před Hospodinem. Počátek pak jeho království byl Babylon a Erech, Achad a Chalne, v zemi Sinear." Gn.11,1-9: "Byla pak všechna země jazyku jednoho a řeči jedné. I stalo se, když se brali od východu, našli pole v zemi Sinear, a bydlili tam. A řekli jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel, a vypalme je ohněm. I měli cihly místo kamení, a zemi lepkou místo vápna. Ne-

bo řekli: Nuže, vystavějme sobě město a věži, jejíž by vrch dosahoval k nebi; a tak učiníme sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vsí zemi. Sestoupil pak Hospodin, aby viděl to město a věži, kterouž stavěli synové lidští. A řekl Hospodin: Aj, lid jeden a jazyk jeden všechněch těchto, a toť jest začátek díla jejich; nyní pak nedadí sobě v tom překaziti, což umínili dělati. Protož sstupme a změťme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl. A tak rozptýlil je Hospodin odtud po vsí zemi; i přestali stavěti města toho. Protož nazváno jest jméno jeho Babel; nebo tu zmátl Hospodin jazyk vsí země; a odtud rozptýlil je Hospodin po vsí zemi."

Bábel je původním jménem pro Babylón. Znamená zmatení. Podle zápisů bylo založeno Chusem, leč k moci a okázalosti království bylo přivedeno až za jeho syna Nimroda, mocného lovce. Nimrod, podle toho, co čteme v Genesis jedenáct a podle toho, co věrohodná historie říká, si předsevzal, že dosáhne třech věcí. Chtěl vybudovat silný národ, což také učinil. Chtěl rozšířit své vlastní náboženství, které zřídil. Chtěl sám sobě udělat jméno a také toho dosáhl. To, čeho dosáhl, bylo tak okázale pamětihodné, že království Babylón bylo nazváno hlavou ze zlata mezi všemi jinými vládami světa. Že jeho náboženství dosáhlo věhlasu, je dokázáno skutečností, že je uváděno ve spojení se satanem, jak to nalézáme v Iz. kap. 14 a Zj. kap. 17 a 18. A podle dějin můžeme dokázat, že to proniklo celý svět a je základem každého systému modloslužby a motivem mytologie, i když se jména těch mnohých bohů od sebe liší, a to podle zemí a řečí lidí. Netřeba se zmiňovat o tom, že udělal jméno sobě a svým vyvoleným, protože tak dlouho, jak tento přítomný věk ještě potrvá, (dokud se Sám Ježíš nezjeví Svým bratřím), on bude uctíván a zván, sice ne pod jménem Nimrod a rovněž i v poněkud jiné svatyni, než ve které jej původně zbožňovali.

Jelikož však Bible ani v nejmenším neuvádí dějiny jiných národů tak obzvláště, je nutné najít nejstarší zprávy, abychom obdrželi odpověď na to, jak se stal Pergam sídlem satana a babylónského náboženství. Hlavními zdroji informací nám budou zprávy egyptské a řecké kultury a to z toho důvodu, že Egyptané přijali svoji vědu a matematiku od Kaldejců a Řekové opět od Egyptanů. A jelikož kněží museli vyučovat vědám, protože byly součástí náboženství, máme již klíč k tomu, proč babylónské náboženství dosáhlo takové síly v těch obou státech. Je rovněž pravdou, že když nějaký národ byl s to ovládnout jiný národ, bylo po nějakém čase zavedeno náboženství vítěze v zemi podrobeného. Je velmi dobře známo, že Řekové měli přesně tatáž znamení zvěrokruhu jako Babylónané; také je nacházíme v nejstarších egyptských zprávách, v nichž Egyptané seznamovali Řeky s mnohobozstvím. Tak se rozšiřovaly babylónské mystérie od národu k národu, až došly do Říma, Číny, Indie, ano, dokonce do Severní a Jižní Ameriky, kde všude nalézáme tutěž

základnu uctívání.

Nejstarší historikové souhlasí s Biblií, že babylónské náboženství nebylo v žádném případě původním náboženstvím mezi lidmi na zemi. Bylo však tím prvním, které se odklonilo od původní víry, ale ona samotná nebyla tou původní. Historikové, jako Wilkinson a Mallett, nezvratně dokázali, a to podle nejstarších dokumentů, že původně všichni lidé na Zemi věřili jen v **JEDNOHO BOHA**, nejvyššího, věčného, neviditelného, Který Slovem úst Svých povolává všechny věci v bytí a že je Svým charakterem láskyplný, dobrotivý, spravedlivý. Avšak satan se bude vždy pokoušet zničit to, co jen může. Pohleďme přece, jak zkazil srdce a myšlenky lidí, aby odmítli pravdu. Neboť on se vždycky pokoušel o to, aby byl sám uctíván, jako kdyby byl Bohem a ne sluhou, pouze stvořením Božím. Odvrátil uctívání pryč od Boha s úmyslem, strhnout moc na sebe a být tak sám vyvýšen. Jeho žádost, aby jeho náboženství bylo rozšířeno po celém světě, byla splněna. Bůh o tom podává svědectví v Knize k Římanům: "Když poznali Boha, neoslavovali Ho jako Boha, marní učinnosti jsou v jejich představitosti a pro zatmělost a zkaženost srdce přijali náboženství, které uctívá stvoření a ne Stvořitele." Pomyslete, že satan byl stvořením Božím (synem jitra). Tak shledáváme, kam byla kdysi pravda mezi lidmi rozšířena a všichni se této jedné pravdy drželi, až přišel později den, kdy se velká skupina lidí odvrátila od Boha a rozšířila ďábelskou formu uctívání po celém světě. Historie vydává svědectví o tom, že ti z pokolení Sema stáli při nezměnitelné pravdě a stáli v opozici k potomkům Chama, kteří se odvrátili od pravdy k ďábelské lži. Nemáme nyní čas, abychom se o tom pustili do diskuse; mělo vám být pouze ukázáno, že původně existovala jen dvě náboženství, a jen ta dvě, a to zlé se rozšířilo na celý svět.

Jednobožství se v Babylóně změnilo v mnohobožství. Lež satanova a jeho mystérie povstaly proti pravdě Boží a postavily se proti mystériím Božím. Satan se stal skutečným bohem tohoto světa a přijímal nyní uctívání od těch, které oklamal tím, že způsobil, aby uvěřili, že je skutečným Pánem.

Nepřítelovo mnohobožské náboženství začalo s učením o trojici. Bylo to v dávném starověku, kdy vznikla myšlenka o "jednom Bohu ve třech osobách". Jak podivné, že se naši moderní teologové neorientovali, ale jsou zřejmě satanem právě tak zjevně oklamáni, jako jejich předkové; oni stále ještě věří ve tři osoby v Božství. Kdyby nám jen chtěli ukázat pouze jedno místo v celém Písmu, kde se nachází zdroj této nauky. Není to podivné, že zatímco potomci Chámovi přešli ve svých cestách k satanskému uctívání, v jehož konceptu byli v podstatě zahrnuti tři bohové, že není ani stopy v potomstvu Sema, že by něčemu takovému věřili, ani že by měli nějaký ceremoniální způsob bohoslužby, který by byl toho typu? Není to nic neznámého, že Hebrejci věřili: "Slyš, Izrae-

li, Hospodin, tvůj Bůh, je **JEDEN** Bůh", jestliže tam byly tři osoby v Božství? Abraham, potomek Sema, v Gn.18 viděl pouze **JEDNOHO** Boha se dvěma anděly.

Nuže, jak byla tato trojice vyjadřována? Byla znázorňována v rovnoramenném trojúhelníku, jak ještě dnes v Římě existuje. Je to podivné, ale Hebrejci takovýto pojem neměli. Tak kdo má pravdu? Jsou to Hebrejci nebo Babylónané? V Asii mnohobožská idea tří bohů v jednom byla vyjádřena sochou se třemi hlavami na jednom těle. Což je vyjádření tří inteligencí. V Indii cítili ve svých srdcích, že ho mají vyjádřit jako jednoho boha ve třech podobách. Nuže, to je skutečně dobrá, moderní teologie novodobých dnů. V Japonsku stojí velký Budha se třemi hlavami, podobnými tomu, co jsem již vylíčil. Leč nejvýmluvnějším vyjádřením ze všech je to, které představuje pojetí trojice v trojí formě: 1. Hlava starého muže znázorňuje Boha Otce. 2. Kruh, který je v mystériích označován jako "Semen", které znamená Syna. 3. Křídla a ocas ptáka (holuba). Zde bylo učení o Otci, Synu a Duchu Svatém, tři osoby v Božství, opravdová trojice. Totéž můžete spatřit v Římě. Ptám se tedy ještě znovu, není to podivné, že by ďábel a jeho ctitelé opravdu obdrželi více zjevené pravdy, než otec víry (Abraham) a jeho potomci? Nebylo by divné, kdyby ctitelé satanovi věděli o Bohu více, než děti Boží? Ale právě to se nám pokoušejí říci moderní teologové, mluví-li o trojici. Přemýšlejte od nynějška o této jedné věci: tyto zprávy jsou skutečností a je skutečností, že satan je lhářem a otcem lži a kdykoli přichází s nějakým světlem, je to přesto lež. On je vrahem. A jeho učení o trojici zničilo masy a bude ničit, dokud Ježíš nepřijde.

Podle dějin netrvalo dlouho, aby byla do pojetí Otce a Syna a Ducha Svatého zavedena změna. Satan to dělal krok za krokem tím, že odvracel od pravdy. Nyní šlo o Božství: 1. Věčný otec. 2. Duch Boží, vtělený v **LIDSKÉ** matce. (Přivádí vás to k přemýšlení?) 3. Božský Syn, plod vtělení (semeno ženy).

Avšak ďábel ještě není spokojen. Až dosud ještě nedosáhl žádného zbožnění, jen nepřímým způsobem. Proto odvrací lidi ještě dále od pravdy. Svými takzvanými tajemstvími zjevuje lidem, že velký neviditelný Bůh se jako otec nestará o lidské záležitosti, nýbrž vůči nim zůstává netečný, pak se může mít za to, že má být uctíván mlčením. Ve skutečnosti to znamená, ignorovat Ježíše, jak jen možno, pokud ne zcela. I toto učení se rozšířilo po světě a dnes můžete v Indii vidět chrámy zasvěcené velkému stvořiteli, mlčícímu bohu, je jich jen, co do počtu, překvapivě málo.

Protože nepovažovali za nutné uctívat stvořitele-otce, bylo to jen přirozené, že uctívání změnilo předmět svého zbožňování, jímž se stala "Matka a Dítě". V Egyptě byla tatáž kombinace matky a syna, zvaná Isis a Osiris. V Indii je to Isi a Išwara. (Povšimněte si podobnosti jmen.) V Asii je to Cybela a Deoios. V Římě a Řecku to následovalo jejich příklad. A v Cí-

ně. Dovedete si představit to překvapení jednoho římsko-katolického misionáře, když přišel do Číny a našel tam madonu s dítětem, dokonce se svatozáří okolo hlavy dítěte. Toto vyobrazení by mohlo být dobře vyměněno s jedním takovým stojícím ve Vatikánu, jen s tím jedním rozdílem, že má poněkud jiné tvary obličeje.

Nyní chceme tuto věc prozkoumat a pátrat po původu matky a dítěte. Původně bohyně-matka v Babylóně byla Semiramida, kterou ve východních zemích nazývali Rhea. Ve svém náručí držela syna, jenž ačkoli byl dítětem, byl líčen jako velký, silný a dobře vypadající a vzbuzoval obzvláštní pozornost žen. V Ez. 8,14 jej nazývali Tammuzem. Klasickými spisovateli je nazýván také Bacchusem. Pro Babylónany to byl Ninus. Jaká souvislost je tím zjevována, když je zobrazován jako dítě v náručí matky a přece líčen jako velký a mocný muž, znali jej jako "Manžela-Syna". Jeden z jeho titulů byl "Muž Matky" a v Indii, kde ti oba jsou zvaní jako Išwara a Isi, je představován jako dítě na prsou své vlastní manželky.

Že tento Ninus je biblickým Nimrodem, můžeme potvrdit, porovnáme-li navzájem obě zprávy, historii s dobrozdáním z Genesis. Pompejus řekl: "Ninus, král v Asýrii, změnil starodávný způsob života touhou všechno podmanit. **ON BYL PRVNÍ, KTERÝ SE SVÝMI SOUSEDY VEDL VÁLKY.** Podmanil si všechny národy od Asýrie až k Libyi, protože tito lidé žádnou válku neznali." Diodorus říká: "Ninus byl ten nejstarší z asyrských králů, jenž je v dějinách zmiňován. Měl válečné nadání a důkladně cvičil mnoho mladých mužů ve vedení války. Podrobil si Babylónskou říši, když ještě neexistovalo žádné město Babylón." Tak vidíme, že tento Ninus začal být v Babylóně velkým, postavil Babel a převzal Asýrii, tím se stal jejím králem, potom pokračoval, aby pohltil jiná velká území, kde lidé nebyli školení, aby vedli válku a žili ještě umírněným způsobem, tak jak to říká Pompejus. Nyní v Gn.10, mluví o království Nimrodově a říká: "Počátek pak jeho království byl Babylon a Erech, Achad a Chalne, v zemi Sinear. Z země té vyšel do Assur, kdežto vystavěl Ninive, a Rohobot města, a Chále, atd." Avšak překladatelé udělali chybu, překládající Assur jako podstatné jméno, ale ono je sloveso a v kaldejštině znamená "učinit silným". Tedy to byl Nimrod, jenž byl učiněn silným (on založil své království tím, že zformoval první armádu na světě, které dal vojenský výcvik skrze drsné podmínky lovu) šel se svojí silnou armádou do Sinear, podrobil si národy a postavil města jako Ninive, které bylo po něm pojmenováno. Ještě dnes je velká část trosek tohoto města pojmenována Nimrod!

Zatímco jsme vyhledali, kdo byl Ninus, musíme také ještě vyhledat, kdo byl jeho otcem. Podle dějin to byl Bél, zakladatel Babylóna. (Nuže, je třeba si povšimnout, že ho Béla založil za určitým účelem, konkrétně, aby uvedl do pohybu tu celou věc, ale byl to syn Ninus, který je dokončil a byl jeho prvním

králem atd.) Ale podle Písma otec Nimroda byl Chus: "Zplodil také Chus Nimroda." To není jen tak, nýbrž rovněž nalézáme, že Cham měl Chusa. V egyptské kultuře je jmenován Běl také Hermesem a Hermes znamená: "**SYN CHAMA**". Podle dějin byl Hermes velkým prorokem modloslužby. Byl vykladačem o bozích. Jiné jméno, kterým byl nazýván, je Merkur. (Čtěte Skutky 14,11-12.)

Hyginus říká o tomto bohu, který byl znám jako Běl, Hermes a Merkur atd.: "Mnoho let žili lidé pod panstvím Jove (ne římský Jove, ale Jehova Hebrejců, Který byl dávno před římskou historií) bez měst, bez majetku a všichni mluvili jednou řečí. Avšak když Merkur (Běl, Chus) vykládal řeči lidí, (odkud je vykladač nazván hermeneut) nebyl to nikdo jiný než on, kdo národy rozprášil. Neboť začala neshoda." Z toho vidíme, že Běl nebo Chus byl otcem Nimroda, toho, jenž byl původně hlavním vůdcem, jenž odvrátil lidi od toho jednoho pravého Boha a podněcoval lidi, aby věřili jeho "výkladům o bozích" a přijali jinou formu náboženství. Dodával jim odvahy, aby pokračovali ve stavbě věže, kterou jeho syn skutečně postavil. Tímto povzbuzením bylo způsobeno zmatení a rozdělení lidí, on byl tedy obojí: "vykladač a zmatkař".

Chus byl proto otcem mnohobožského systému a jsou-li lidé lidmi zbožňováni, pak se stal přirozeně otcem bohů. Chus byl také nazýván Bélem. A Běl byl v římské mytologii Janus. Byl znázorňován se dvěma obličejí a s kyjem, kterým lidi uváděl do zmatku a "rozházel" je. Ovidius píše, že Janus sám o sobě řekl: "Staří mě říkali Chaos." Tak jsme našli, že Chus z Bible byl původním rebellem proti jednobožství, který byl dřívějšími lidmi nazýván Běl, Bélus, Hermes, Janus, atd. Předstíral, že lidem přináší zjevení a výklady od Bohů. Činíce to, způsobil, že Boží hněv ty lidi rozprášil a vehnal do rozdělení a zmatku.

Zde jsme nyní viděli, jak vzniklo mnohobožství nebo uctívání bohů. Avšak všimli jste si také, že jsme našli jednoho muže jménem Chus, kterému byl dán titul "otec bohů"? Pozorovali jste zde téma staré mytologie, že se tito bohové ztotožňovali s lidmi? Odkud pochází uctívání předků. Sledujme dějiny, abychom našli začátek zbožnění předků. Chus přinesl uctívání trojboha, otce, syna a ducha. Tři bohové, kteří byli všichni stejní. Avšak i on věděl o semeni ženy, které přijde, tak musela být vpravena v obraz také žena a její semeno. Toto se stalo, když Nimrod zemřel. Jeho manželka Semiramis jej zbožštila a učinila se tak matkou syna a tím také matkou bohů. (Právě tak jako římská církev zbožštila Marii. Tvrdí, že byla bez hříchu a Matkou Boží.) Pojmenovala (Semiramis) Nimroda "Zeroasta", což znamená "zaslíbené semeno ženy".

Netrvalo to však dlouho a žena obdržela více pozornosti než syn a brzy byla vylíčena jako ta, jež rozdrtila hada pod svýma nohama. Nazvali ji "královnou nebes" a učinili ji božskou. Jak se to dnes děje s Marií, matkou Ježíšovou, jež byla vyzdvížena k nesmrtelnosti a v naší době, v září 1964, je na vatikánském

koncilu jednáno o tom, aby byla Marii udělena vlastnost, kterou nemá, nejraději by ji nazvali "Marie Prostřednice", "Marie-Matka všech věřících" nebo "Matka Církve". Jestliže kdy bylo v nějakém náboženství babylónské zbožštění předků, pak je to náboženství římské církve.

Nejen, že vzývání předků má svůj původ v Babylóně, nýbrž i zbožnění přírody. Bylo to v Babylóně, kde byli bohové ztotožňováni se sluncem a měsícem. Hlavním předmětem v přírodě bylo slunce, které dává teplo a světlo a lidem se jeví jako ohnivý kotouč nebes. Tak se stal hlavním bohem bůh slunce, kterého pojmenovali Bálem. Často také bylo slunce znázorňováno jako cirkulující plamen a brzy nato se okolo tohoto plamene objevil had. Netrvalo dlouho a had se stal symbolem slunce a byl proto uctíván. Tak byla žádost satanova tímto způsobem ukojena. Byl uctíván jako Bůh. Byl zřízen jeho trůn. Jeho otroci se před ním skláněli. Tam v Pergamu byl uctíván ve formě živého hada. Strom Vědění dobrého a zlého, nyní symbolisovaný živým hadem, nesvedl jen Evu, nýbrž oklamal i většinu lidstva.

Avšak jak se stal Pergam sídlem satanovým, když jeho sídlem byl Babylón? Odpověď opět nalezneme v dějinách. Když Babylón podlehl Médskému a Perskému, uprchl kněz-král Attalus se svými kněžími a svými svátostmi do města Pergamu. Zde zřídil své království mimo římskou říši a usadil se tam pod ochranou dáblou.

Toto byl jen krátký přehled babylónského náboženství a jeho příchodu do Pergamu. Není pochyby o tom, že zůstane mnoho otázek nezodpovězených a jistě by ještě mnohé mohlo být řečeno k našemu poučení, avšak nezamýšleli jsme dělat historickou studii, nýbrž dopomoci k lepšímu porozumění Slova.

NAŘČENÍ

Zj.2,14-15: "Ale mámť málo proti tobě, že tam máš ty, kteříž drží učení Balámovo, kterýž učil Baláka pohoršení klásti před obličejem synů Izraelských, aby jedli modlám obětované, a smilnili. Tak i ty máš ty, kteříž drží učení Mikulášenců, což Já v nenávisti mám."

V tomto Pergamském Věku Pán udává dvě učení, jež nenávidí: 1. Učení Balámovo, které přineslo modloslužbu a hříšné výstřednosti mezi lid izraelský pro Bál-Peora a 2. Učení nicolaitů (mikulášenců), které v Efezkém Věku spočívalo jen ve skutecích. Spojíme-li toto nařčení se skutečností, že On zdůrazňoval, že sídlo satanova je v Pergamu, pak je to velmi jednoduché a správné, usuzovat z toho, že se babylónské náboženství nějakým způsobem smísilo s křesťanstvím.

Toto není pouhá domněnka, nýbrž historická skutečnost, kterou můžeme dokázat, podíváme-li se zpět do dějin a to kolem roku 36 po Kr. až ke koncilu v Nicei v r.325. Když se křesťané

(většinou původně Židé) z Jeruzaléma rozutekli, šli a kázali všude Evangelium, zvláště v synagogách. Tak bylo asi v r.36 po Kr. přineseno Evangelium do Říma Juniem a Andronicem, kteří podle Římanům 16,7 byli apoštoly. Dílo tam vzkvétalo po několik let, až ustavičné hádky Židů mezi sebou vespolek podnítily panovníka Claudia k tomu, aby je vyhnal z Říma. Se Židy, kteří byli vyhnáni z města, byla prakticky zlomena páteř té malé církve. Dokonce i starší byli Židé a museli proto odejít. Stádo bylo bez dozoru a protože Slovo, jakožto vodítko, nebylo ještě sepsáno, bylo pro malé stádo neodvratné, aby se odklonili a byli ovlivněni filosofy a pohany té doby. S dravými vlky v díle, jakož i uvolněným antikristovským duchem, sešla tato malá církev v Římě na scestí a zavedla pohanské ceremonie pod křesťanskými tituly.

Doba rozeznání trvala 13 let a zakladatelé církve, Junius a Andronicus, se mohli vrátit teprve v roce 54 po Kr. Představte si, jak strašné to pro ně bylo, když našli církev s křesťanským názvem, jež byla žalostně pohanská. V církvi byly oltáře, kde pálili kadidlo a slavili pohanské rituály. Vedoucí, kteří se v církvi pevně usadili, si již nedali nic říci. Začali tedy s těmi několika, kteří se snažili zůstat věrnými, budovat novou církev nebo Druhou církev v Římě. Bůh obdivuhodně působil v jejich středu znameními a divy a byla zřízena Třetí církev. A přesto, že První církev byla odmítnuta, že byla ve svém uctívání pohanskou a **NE** křesťanskou, nechtěla se svého pojmenování vzdát a zůstalo jí a **DOSUD ZŮSTÁVÁ** první církví Říma - římsko-katolická církev.

Nu, většina z nás má nesprávnou představu, že někdo, ba každý, kdo se nazývá křesťanem, je terčem ďáblovým a je tudíž vystaven vládnímu tyranství. Ale tak ne. První církev začala tak přibývat na počtu, že panovníci a jiní státní úředníci této církvi z politických důvodů přáli. Když se tak vedoucí První církve v Římě nacházeli v přízni, využili příležitosti, aby popudili stát proti pravým věřícím, aby je pronásledoval, ledaže by se navrátili do jejich První církve. Jeden z těchto prvních biskupů První církve v Římě byl Anicetus, jenž žil ve druhém století současně s Polycarpem. Když Polycarp uslyšel, že První církev v Římě byla zapletena do pohanských ceremonií a zfalšovala pravdu Evangelia, šel tam, aby je přiměl ke změně mínění. Viděl, jak se skláněli před podobiznami, které byly pojmenovány po apoštolech a svatých. Viděl, že zapalovali svíčky a pálili kadidlo na oltáři. Viděl, že slavili pascha pod jménem velikonoce, kde vyzdvihovali chléb ve tvaru okrouhlého oplatku, jež ctili jako boha slunce, a pak vylévali víno jako mokrou oběť bohům. Ale tento starý svatý, který cestoval 1500 mil, nemohl zastavit jejich zvětšující se úpadek. Bůh skrze něj promluvil, když od nich odcházel: "Efraim stovaryšil se s modlami, nechej ho." Oz.4,17. Polycarp se tam již nikdy nevrátil.

Po Anicentovi následoval špatný biskup Říma, zvaný Viktor. Zavedl ještě více svátků a ceremonií do První církve a obcházel a ještě se pokoušel pravé křesťany církví přesvědčovat, aby prováděli tytéž věci. Když jeho požadavkům nevyhověli, přiměl státní úředníky, aby pronásledovali pravé věřící. Byli předváděni před soud, uvrženi do vězení a mnozí z nich při tom podlehli smrti. Takový příklad jeho podlých činů nacházíme v historii, kdy byl panovník Septimus Severus donucen Callistou (přítelem Viktora), usmrtit 7000 pravých věřících v Tessalonice, protože slavili Pascha podle Pána Ježíše a ne formou uctívání Astarty.

Již tehdy tato nepravá vinná réva ukázala svoji zlost proti žijícímu pravému Bohu tím, že zabíjela vyvolené, stejně jako její předek Kain zabil Abele.

Pravá církev se pokusila přivést První církev k pokání. Avšak ona je nečinila. Stala se větší a vlivnější. Začli s nepřetržitou kampaní, aby pravé semeno zdiskreditovali. Činili si nárok, že jedině oni samojediní jsou pravými představiteli Pána Ježíše Krista a vždy znovu zdůrazňovali, že oni jsou prvotní církví v Římě a že jedině oni jsou První církví. Skutečně byli První církví a **SKUTEČNĚ JÍ JSOU.**

Tak i zde, v době třetího církevního věku, nalézáme dvě církve, které nesly stejné jméno, ale je mezi nimi ostrý rozdíl. Ta jedna se odvrátila od pravdy - oddala se modlám a nemá v sobě život. Smísila se a nese znamení smrti (ne života). Je velká, co do počtu. Má přízeň světa. Ta druhá je malá, pronásledovaná skupina. Ale oni následují Slovo a znamení je provázejí. Nemocní jsou uzdravováni, mrtví kříseni. Ona žije životem a Slovem Božím. Ona nelituje svůj život, nýbrž se pevně drží Jeho Jména a Jeho víry, dokonce až k smrti.

Tak nastalo strašné pronásledování pravých věřících římským státem, až přišel Constantin a poskytl svobodu náboženského uctívání. Zdálo se, že to byly dva důvody, které byly příčinou k poskytnutí svobody. První byl ten, že již předtím bylo několik dobrých panovníků, kteří nedovolili pronásledování, avšak když tito odešli, vyměnili je noví, kteří pravé křesťany opět usmrcovali. Bylo to však tak nesmyslné, že i veřejnost nakonec uznala, že by měli křesťany raději nechat na pokoji. Druhý a lepší důvod se zdá být ten, že Constantin měl před sebou těžký boj, šlo mu o to, strhnout panství celé říše na sebe. Když se mu jedné noci zjevil ve snu bílý kříž, cítil, že to bylo znamení pro něho. Budou-li se za něho křesťané modlit, že bude mít vítězství. Slíbil jim svobodu a doufal, že si tím zajistí vítězný výsledek boje. Byl vítězný a svoboda uctívání byla zaručena ediktem milánským v roce 313 po Kristu.

Avšak tato svoboda před pronásledováním a smrtí nebyla tak velkorysá, jak se to nejprve jevílo. Constantin byl nyní příznivcem. Avšak jeho zájem jako příznivce byl o něco větší než jako pozorovatele, neboť rozhodl, že církev potřebuje jeho po-

moci ve svých záležitostech. Viděl, že byli v mnohých věcech nejednotní. Do jedné z nich byl zapleten Arius, biskup z Alexandrie, který učil své přívržence, že Ježíš nebyl pravým Bohem, nýbrž nižší, Bohem stvořená, bytost, avšak západní církev pevně setrvala na opačném názoru. Věřili, že Ježíš je přímá podstata Boha a rovný s Otcem. Kvůli takovému záležitosti a zavedení pohanských ceremonií do bohoslužby, svolal panovník v roce 325 do Niceje koncil s myšlenkou, že shromáždí všechny skupiny, aby tam mohly své rozdíly vyžehlit a dojít k jednomu všeobecnému porozumění a sjednotit se. Není podivuhodná tato myšlenka, která, ačkoli začala s Constantinem, nezemřela, ale je dosud živá jakožto "Světová rada církví"? A čeho tehdy skutečně nedosáhla, toho nyní dosáhne ekumenickým hnutím.

Nuže, toto smíšení státu s církví je pošetilá věc, neboť svět nerozumí ničemu ani z pravdy, která je ve Slově, ani o úkolu církve. Vy přece víte, že rozhodnutí, které bylo na concilu dáno, totiž, že Arius byl nesprávný, bylo o dva roky později panovníkem vzato zpět a po mnoho let bylo toto falešné učení předkládáno lidu.

Avšak Pán předeem věděl, že se církev a stát sejdou. Jméno Pergam přece znamená: "naprosto vdaná". A skutečně stát a církev byly oddány. Politika a náboženství byly sjednoceny. Potomci tohoto spojení jsou tím nejstrašnějším křížením, jaké vůbec kdy svět viděl. Pravdy v nich není, nýbrž všechny ty zlé cesty Kainovy (toho prvního křížení).

Nejen, že stát a církev byly v tomto věku spolu oddány, nýbrž babylónské učení bylo oficiálně První církví přidáno. Satan měl nyní svůj přístup ke Jménu Kristovu a byl posazen na trůn a jako Bůh uctíván. Spojenou pomocí státu a církve jim pak připadly krásné budovy, které byly opatřeny oltáři z bílého mramoru a sochami zesnulých svatých. A již v tomto věku se splnilo "šelma ze Zj.13,3, jež byla smrtelně zraněná (pohanské římské impérium) opět oživila a obdržela moc jako "Svatá říše římská". Řím, jakožto bohatý národ, trpěl velkým vyčerpáním a ještě větší ztráty stály před ním. Ale nyní jim to příliš nevadilo, neboť jejich náboženská říše je vyzdvihne zvnitřku nad všechny vlády světa, i když se to tak z vnějšku nejevilo.

Dovolte, abych vám ukázal přesnou biblickou pravdu o této věci, neboť bych nechtěl, aby se někdo domníval, že dávám své vlastní zjevení, které není v Písmu. Da.2,31-45: "Ty králi, viděl jsi, a aj, obraz nějaký veliký, (obraz ten byl znamenitý a blesk jeho náramný,) stál na proti tobě, kterýž na pohledění byl hrozný. Toho obrazu hlava byla z zlata výborného, prsy jeho a ramena jeho z stříbra, a břicho jeho i bedra jeho z mědi, hnátové jeho z železa, nohy jeho z částky z železa a z částky z hlíny. Hleděls na to, až se utrhł kámen, kterýž nebýval v rukou, a udeřil obraz ten v nohy jeho železné a hliněné, a potřel je. A tak potřeno jest spolu železo, hlina, měď, stříbro i zlato, a bylo to všechno jako plevy z placu letního, a za-

nesl to vítr, tak že místa jejich není nalezeno. Kámen pak ten, kterýž udeřil v obraz, učiněn jest horou velikou, a naplnil všecko zemi. Toť jest ten sen. Výklad jeho také povíme králi: Ty králi, jsi král králů; nebo Bůh nebeský dal tobě království, moc a sílu i slávu. A všeliké místo, na němž přebývají synové lidští, zvěř polní i ptactvo nebeské dal v ruku tvou, a pánem tě ustavil nade všemi těmi věcmi. Ty jsi ta hlava zlatá. Ale po tobě povstane království jiné, nižší než tvé, a jiné království třetí, měděné, kteréž panovati bude po vsí zemi. Království pak čtvrté bude tvrdé jako železo. Nebo jakož železo drobí a zemdlévá všecko, tak, pravím, jako železo, které potírá všecko, i ono potře a potříská všecko. Že jsi pak viděl nohy a prsty z částky z hlíny hrncířské a z částky z železa, království rozdílné znamená, v němž bude něco mocnosti železa, tak jakž jsi viděl železo smíšené s hlinou ničemnou. Ale prstové noh z částky z železa a z částky z hlíny znamenají království z částky mocné a z částky ku potření snadné. A že jsi viděl železo smíšené s hlinou ničemnou, ukazuje, že se přízniti budou vespolek lidé, a však nebude se přidržeti jeden druhého, tak jako železo nedrží se s hlinou. Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh nebeský království, kteréž na věky nebude zkaženo, a království to na žádného jiného nespadne, ale ono potře a konec učiní všechněm těm královstvím, samo pak státi bude na věky. Tak jakž jsi viděl, že se s hory utrhł kámen, kterýž nebyval v rukou, a potřel železo, měď, hlinu, stříbro a zlato. Bůh veliký oznámil králi, co býti má potom, a pravý jest sen ten i věrný výklad jeho." Zde je zjeven přesný průběh budoucnosti dějin, jež se musí splnit a o nichž bylo prorokováno, jak se rozvinou na zemi, od doby Danielovy až do doby, kdy Ježíš opět přijde a bude panovat jako Syn Davidův. Jsou známe jako "Časy pohanů". V této době byly čtyři historické úseky, známé podle panující říše v jednom každém z těch období, a to: Babylónská, Médsko-Perská, Řecká, Římská. Největší a absolutní monarchie byla Babylónie, která byla v symbolu označena jako hlava ze zlata. Následující byla, co se nádhery týče, Médsko-Perská a jak to i historie potvrzuje, měla menší slávu a je znázorněna typem poprsí a paží ze stříbra. Pak následuje Řecký věk, jehož král vynikal jako nejlepší vojevůdce, jakého kdy viděl svět. A tak byl trefně představen jako břicho a bedra z mědi. Avšak nebyl tak mocný a nádherný jako oba předchozí. Nakonec přišlo poslední království, které bylo Římské impérium, představené holeněmi a nohama. Ale naproti tomu, co tři předchozí království byla představena jako čisté minerály (čisté zlato, stříbro a měď), byla ta poslední říše železem jen v holeních, zatímco nohy byly z částky z železa a z částky z hlíny. A kov s hlinou se nemůže smísit a nemůže vyvinout žádnou trvalou sílu. Ale nejen to, nýbrž nejúžasnější na tom je to, že tato poslední říše (Římská) zůstane ve svém "smíšeném stavu" až do doby, kdy Ježíš znovu přijde.

Tato Římská říše ze železa (železo představuje moc a velkou ničivou sílu proti opozici) sestávala ze dvou hlavních částí. A tak tomu bylo doslovně, neboť tato říše se rozštěpila na dvě - Východní a Západní. Obě byly velmi mocné a sehltily všechno, co se jim postavilo do cesty.

Avšak, jak sláva a moc všech říší zaniká, i tato říše počala upadat. Takto se Řím rozpadl. Pohanská Římská říše nezůstala déle železem. Rozpadla se. Byla smrtelně zraněna. Řím nyní nemohl panovat. Bylo to za námi. Tak smýšlel svět. Ale jak se svět zmýlil, protože tato hlava (Řím) ačkoli zraněna, nebyla zraněna k smrti. (Zj.13,3: "A viděl jsem, ano jedna z hlav jejich jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivši se všechna země, šla za tou šelmou.")

Lidé se dívají na Řím. Hledí na italský národ. A zatím, co tak hledí, nepoznávají, že Řím se svými přesnými hranicemi, a to tam, kde má papež své vlastní území, totiž své skutečné panství, je doslovně národem uprostřed národa a mají své vlastní vyslance a přijímají jiné vyslance. **PAPEŽSKÝ, NE-PRAVÝ KŘESŤANSKÝ ŘÍM** (je dokonce nazýván věčným městem - jaké rouhání!), **KTERÝ NYNÍ VLÁDNE V NÁBOŽENSTVÍ, JE JEŠTĚ VÍCE SCHOPEN VLÁDNOUT, NEŽ KDYŽ POHANSKÉ ŘÍMSKÉ CÍSAŘSTVÍ VLÁDLO JEN ČISTÝM ŽELEZEM!** Řím začal žít novým způsobem, když Constantin spojil církev a stát a poskytl této unii vojenskou pomoc. Duch, který zformoval pohanský Řím, je tentýž duch, který nyní inspiruje nepravý křesťanský Řím. Poznáváte, že tomu tak je, protože sami víte, že čtvrtá říše ještě nezašla; ona jen změnila svůj zevnějšek.

Když tedy koncilem v Nicei byla dána církvi k dispozici politická moc, vypadalo to tak, jako by nebylo pro První křesťanskou církev již žádného omezení pro její činnost. Jméno, křesťan, které původně mělo za následek pronásledování, se nyní stalo jménem pronásledovatelů. Bylo to také v této době, kdy Augustin z Hippo (354-430) vynesl výměr, že církev, je-li toho zapotřebí, má a **MUSÍ** použít násilí, aby své děti přivedla zpět do stáda a že je to v soulase se Slovem Božím, nepravé učitele a odpadlíky usmrtit. Ve své polemice s donatisty napsal... "Je skutečně lépe, jsou-li lidé přivedeni ke službě Bohu poučením, než kdyby k tomu museli být donuceni strachem, trápením nebo bolestmi, avšak to neznamená, že ačkoli ten první způsob utváří lepšího člověka, že by se měla ta druhá metoda zanedbávat. Neboť mnozí viděli přednost v tom (jak jsme to dokázali a denně dokazujeme vlastní zkušeností), že lidé nejprve mají být přinuceni zastrasováním nebo tresty, aby potom jsouce ovlivněni učením, mohli skutkem vykonat, co se slovy právě naučili... ale zatímco jsou lepší ti, kteří se přímo dají napravit láskou, je těch, kteří se napravují strachem, přece jen většina. Neboť kdo by nás mohl více milovat než Kristus, Který položil Svůj život za ovce? Jelikož Petra a ostatní

apoštoly povolal jedině Svým slovem, nepřesvědčil Pavla pouze Svým hlasem, nýbrž jej také srazil Svojí mocí k zemi; takže tím k Sobě přivedl donucením někoho, kdo chodil divoce v temnotě a nevěře, aby se dožadoval světla srdce, ranil jej nejdříve tělesnou slepotou. Proč by tedy také Církev neměla použít moci, aby donutila své ztracené syny k návratu? Sám Pán řekl: "Jděte ven mezi ohrady a ploty a donuťte je, aby vešli." Proto používáme moci, kterou Církev obdržela Božskou péčí určením v pravé době, skrze náboženský charakter a víru králů, kteří mají být nástroji k tomu, aby ti, kteří se nacházejí na cestách a mezi ploty - to je ti v kacířství a rozkolu - byli donuceni vejít a není to zlé, jestliže jsou tímto způsobem donucováni."

Žízeň po krvi byla stále větší. Falešný vinný kmen ve Španělsku způsobil, že se s nimi panovník Maxmilián spojil, aby napadl pravé věřící, kteří měli ve svém středu znamení a záznaky. Tak byli někteří z priscilliánů přivedeni biskupem Itacusem do Treves (385). Obvinili je z čarodějnictví a nemravnosti a mnoho z nich bylo usmrceno. Martin z Toursu a Ambros z Milána proti tomu protestovali, marně ale prosili o to, aby pronásledování bylo zastaveno. Když pronásledování trvalo dále, odmítali oba tito biskupové společenství s biskupem Hydatussem a ostatními jemu podobnými. Je to podivné, avšak přesně souhlasí to, že synod v Treves schválil věc vrahů.

Počínaje touto dobou, obzvláště během těch Temných Věků, vidíme, jak děti těla pronásledují a ničí děti Ducha, ačkoli obojí tvrdili, že mají jednoho Otce, jak tomu bylo i v případě Izmaele a Izáka. Tma duchovní korupce se bude prohlubovat a pravé Světlo Boží téměř zhasne, takže vyjde již jen nad jednotlivcem. Avšak zaslíbení Boží musí být pravdou. "A to Světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly."

Až dotud jsem ale ještě nevyzdvihl ten moment v dějinách, jak jsem to slíbil, a to smíšení Nimrodova náboženství a křesťanského náboženství. Vzpomínáte si, že Attalus uprchl z Babylóna a přišel do Pergamu a zřídil tam svoje království mimo dosah Římské říše. Po léta jeho říše vzkvétala, jsouce živena bohem tohoto světa. Počet kněží-králů následoval po Attalovi až k vládě Attala III., který potom z nějakého, jen Bohu v Jeho suverenitě známého důvodu, chtěl mít království v Římě. Pak převzal Julius Caesar obojí, fyzickou moc i duchovní a stal se Pontifikem Maximem (nejvyšším knězem) babylónského náboženství a tím i králem-knězem. Tento titul byl dále dáván každému následujícímu panovníkovi až do doby Maxmiliána III., jenž konečně tento titul odmítl. Podle Stevensovy historie od té doby převzal vedení, jež panovník odmítl, papež a až dodnes stále na světě existuje papež a on je opravdu tím Pontifikem Maximem. Nese trojnásobnou korunu a má svoji residenci v Římě. A ve Zj.17 se Bůh již více neodvolával na Pergam jako na sídlo satanovo, ani neříká, že je to místo, kde bydlí satan. Ne, sa-

tanův trůn nadále není v Pergamu, ale je to to **TAJEMSTVÍ** Babylon. Není to v Babyloně, ale v **TAJEMSTVÍ** Babylon. To znamená ve městě na sedmi pahrbcích. Jeho hlavou je antikrist, protože si osobil místo Krista, Který jediný je přece prostředníkem a jediným, Který může odpouštět hříchy. Ano, Pontifex Maximus je dnes s námi.

UČENÍ NICOLAITŮ

Zj.2,15: "Tak i ty máš ty, kteříž drží učení Mikulášenců, což Já v nenávisti mám."

Vzpomínáte si, že jsem v Efezském Věku toto slovo nicolaité vysvětlil, že pochází z řeckých slov nicao, které znamená podmanit a lao, které znamená laiky. Nicolaite proto znamená "ovládnout laiky". Proč je to vlastně tak strašná záležitost? Je to proto tak hrozné, protože Bůh nikdy nevložil vedení církve do rukou lidí, kteří jsou vedeni politickými motivy. On vložil Svou církev do péče Bohem určených, Duchem naplněných a podle Slova žijících lidí, kteří vedou lid tím, že jej sytí Slovem. On nerozdělil lidi do tříd, takže by masy musely být vedeny svatým kněžstvem. Je sice pravdou, že vedení musí být svaté, ale musí jím být i celé shromáždění. Dále není ve Slově žádné místo, kde kněží, služebníci, nebo jim podobní, prostředkují mezi Bohem a lidmi, ani tam není místo, že by byli ve své službě Pánu odděleni. Bůh chce, aby Jej všichni milovali a Jemu společně sloužili. Nicolaitismus toto všechno zničil, služebníky od lidu odloučil a z vedoucích udělal pány namísto služebníků. Nuže, toto učení začalo jako skutek v prvním věku. Problém snad leží ve dvou slovech: "starší" (presbyter) a "dozorčí" (biskup). Písmo ale dosvědčuje, že v každé církvi je několik starších, ale někteří (mezi nimi Ignatius) začínají učit, že myšlenka mít biskupa, znamená mít kohosi, kdo má přednost neb autoritu a že má kontrolu nad staršími. Avšak pravda o tom je ta, že slovo "starší" svědčí jen o tom, kdo ta osoba je, zatímco slovo "biskup" vlastně označuje úřad téhož muže. Starší je ten muž. Biskup je úřad toho muže. "Starší" se vždycky vztahovalo a vždy bude vztahovat na to, jak dlouho člověk žije v Pánu. Starším není proto, že k tomu byl zvolen nebo zřízen, nýbrž proto, že **JE STARŠÍ**. Je vytrvalý, vyučený, žádný nováček, na základě zkušenosti důvěryhodný a má jako křesťan dlouholeté osvědčení svého života. Ale biskupové se pevně nedrželi Pavlových epištol, nýbrž vzali za směrodatnější zprávu Pavla ze Skutků 20, kde poslal starší z Efezu do Milétu. Ve verši 17 je napsáno, že byli povoláni "starší" a potom ve verši 28 stojí, že byli nazváni dozorčími (biskupy). Ale tito biskupové (nepochybně politicky motivovaní a toužící po moci) se upírali na to, že se Pavel vyjádřil v tom smyslu, že dozorčí byli něčím více než staršími místního sboru, jež

mají oficiální zmocnění pouze ve svém vlastním sboru. Pro ně byl nyní biskup mužem s rozšířenou autoritou nad mnohými místními vedoucími. Takovéto pojetí nebylo biblické ani historické a přece se muž takové velikosti jako Polycarp přiklonil k takovéto organizaci. Tak se tehdy to, co v prvním věku začalo jako skutek, stalo doslovně učením a je to tak stejné i dnes. Biskupové si stále ještě tvrdí, že mají moc nad lidmi, ustanovujíce je do služby podle libosti. Tím ale popírají vedení Ducha Svatého, Který řekl: "Oddělte Mi Pavla a Barnabáše pro dílo, k němuž jsem je povolal." Toto je anti-Slovo a anti-Kristus. Mt.20,25-28: "Ale Ježíš svolav je, řekl: Víte, že knížata národů panují nad nimi, a kteříž velicí jsou, moci užívají nad nimi. Ale ne tak bude mezi vámi. Nýbrž kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš. A kdož by koli mezi vámi chtěl býti přední, budiž váš služebník. Jako i Syn člověka nepřišel, aby Jemu slouženo bylo, ale aby On sloužil, a aby dal život Svůj mzdu na vykoupení za mnohé." Mt.23,8-9: "Ale vy nebyvejte nazýváni mistři; nebo jeden jest Mistr váš, Kristus, vy pak všickni bratří jste. A otce nenazývejte sobě na zemi; nebo Jeden jest Otec váš, Kterýž jest v nebesích."

Abych toto ještě lépe objasnil, dovolte, abych nicolaitismus vysvětlil takto. Vzpomínáte si, že ve Zj.13,3 je řečeno: "A viděl jsem, ano jedna z hlav jejích jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivši se všecka země, šla za tou šelmou." Nyní tedy víme, že ta zraněná hlava byla pohanská říše Římská, tato velká politická světová moc. Tato hlava znovu povstala v "Římsko-katolické duchovní říši". Pečlivě si toho všimněte. Co dělal politický, pohanský Řím, co bylo podkladem jeho úspěchů? On "rozdělil a ovládl". To bylo semeno Říma - rozdělit a vládnout. Jeho zuby ze železa trhaly a zžíraly. A koho roztrhal a spolkl, ten již nikdy nepovstal, podobně jak zbořil Kartágo a setřel je na prach. Totéž železné semeno zůstalo v něm, když povstal jako nepravá církev. Jeho heslo zůstalo totéž - rozdělit a panuj. To je nicolaitismus a Bůh to nenávidí.

Nuže, je to velmi známou historickou skutečností, že se lidé ucházeli o úřad biskupa, když se toto mylné učení vkradlo do církve, s tím výsledkem, že toto postavení bylo dáno těm, kteří měli lepší vzdělání, dobře si hmotně stáli a byli politicky smýšlejícími muži. Lidské vědění a programy počaly nastupovat namísto Božské moudrosti a Duch Svatý nemohl déle působit. Toto bylo skutečně tragické zlo, neboť biskupové začali zdůrazňovat, že k tomu není vyžadován posvěcený křesťanský charakter, aby mohlo být přinášeno Slovo a konána služba v církvi, nýbrž důležité jsou pouze základní složky a ceremonie. To dovolilo zlým lidem (svůdcům) stádo roztrhat.

Lidmi udělaným učením o povýšení biskupů na místo, které jim podle Písma nenáleželo, byl udělán i další krok, totiž udělovat jiné tituly, což potom bylo vybudováno v náboženskou

hierarchii; záhy byli nad biskupy arcibiskupové a nad těmito kardinálové a za času Bonifáce třetího byl nade všemi papež, Pontifex.

Z učení nicolaitů a smíšení křesťanství s babylónským náboženstvím vzešel výsledek, který popisuje Ezechiel v kap.8,10: "Protož všed, užířel jsem, a aj, všeliké podobenství zeměplazů a hovad ohyzdných, i všech ukydaných bohů domu Izraelského vyryto bylo na stěně vůkol a vůkol." Zj.18,2: "I zkřikl silně hlasem velikým, řka: Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem ďáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého pactva nečistého a ohyzdného."

Nuže, toto učení nicolaitů, tento zákon, který byl zaveden do církve, nebyl tak docela všemi lidmi přijat, neboť oni mohli číst ty staré dopisy a výroky Slova, psaného některým Božím mužem. Avšak co udělala církev? Sesadila spravedlivé učitele a svitky Písma spálila. Řekla: "K tomu je zapotřebí zvláštního vzdělání, aby se Slovo mohlo číst a rozumět mu. I sám Petr prý řekl, že je těžko rozumět mnohým věcem, které Pavel napsal." Odebrali lidem Slovo a tak došlo brzy k tomu, že lidé mohli poslouchat i dělat již jen to, co jim řekl kněz. Říkali tomu Bůh a Jeho Svaté Slovo. Zajali mysl a život lidí a udělali z nich sluhy despotického kněžství.

Chcete-li mít důkaz toho, že si katolická církev pro sebe dělá nárok na život a mysl lidí, pak si jen poslechněte edikt Theodosia X. Theodosiův první edikt.

Tento výnos byl vydán bezprostředně po jeho křtu v První římské církvi. "My tři panovníci chceme, aby naši poddaní vytrvale následovali náboženství, které učil Petr v Římě, které bylo tradicí pečlivě zachováno a které nyní Pontifex Damasus z Říma a Petr, biskup z Alexandrie, muž apoštolské svatosti podle instituce apoštolů a učení Evangelia, nám dovoluje věřit v Božství Otce, Syna a Ducha Svatého, stejného majestátu ve Svaté Trojici. Požadujeme, aby následovníci tohoto učení byli nazýváni katoličtí křesťané. Označujeme všechny ty nesmyslné následovníky jiných náboženství neslavným jménem kacíři a zakazujeme jim jakékoliv scházení a označování jménem církve. Vedle zavržení Božským soudem musí snášet také těžké potrestání naší autoritou, která je vedena nebeskou moudrostí. Ať si důkladně rozmyslí a rozhodnou..."

Patnáct zákonů potrestání, které tento panovník vydal, o-loupilo následovníky Evangelia po mnoho let o všechna práva vykonávat své náboženství. Byli vyloučeni ze všech veřejných míst a postiženi tresty, jako konfiskací, vyhnanstvím a v některých případech i smrtí.

Víte, že v dnešní době spějeme znovu přesně k tomu? Římsko-katolická církev se sama nazývá Matkou církví. Nazývá se první nebo původní církví. To je naprosto správné. Ona byla prvotní První církví Říma, která sešla na scestí a vešla do

hříchu. Byla první, která se zorganizovala. V ní byly nalezeny skutky a potom učení nicolaitů. Nikdo nebude popírat, že je matkou. Ona je matkou a zrodila dcery. Nuže, dcera se narodí z ženy. Žena, oblečená v šarlat a purpur, sedící na sedmi pahorcích Říma. Ona je běhnou a zrodila dcery. Tyto dcery jsou protestantské církve, které z ní vyšly a potom se opět vrátily do organisace a tím do nicolaitismu. Matka dcer-církví je nazývána běhnou. To je označení pro ženu, která se stala nevěrnou svému manželskému slibu. Ona dala Bohu svůj slib věrnosti a potom zcizoložila s ďáblem a svým smilstvem zrodila dcery, které jsou právě takové jako ona. Tento souhrn matky a dcer je anti-Slovo, anti-Duch a tudíž anti-Krist. Ano **ANTI-KRIST**.

Dříve, než nyní půjdeme dále, chtěl bych se ještě zmínit, že se tehdejší biskupové domnívali, že stojí nad Slovem. Říkali lidem, že jim mohou odpouštět hříchy na základě jejich vyznávání. To nebylo vůbec nikdy pravda. Ve druhém století začali křtít děti. Oni skutečně praktikovali křest ke znovuzrození. A není divu, že jsou dnes lidé spletení, když byli již tenkrát po Letnicích spletení. Nyní jsou v obzvláště těžké pozici, neboť jsou přibližně 2000 let vzdáleni od původní pravdy.

Ó, Církvi Boží, je tu jen jedna naděje. Pojďte zpět ke Slovu a zůstaňte na Ném stát.

UČENÍ BALÁMOVO

Zj.2,14: "Ale mámť málo proti tobě, že tam máš ty, kteříž drží učení Balámovo, kterýž učil Baláka pohoršení klásti před obličejem synů Izraelských, aby jedli modlám obětované, a smilnili."

Nu, nemůžeme mít v církvi zaveden nicolaistický pořádek, aniž by tam současně nebylo vešlo jiné učení. Vidíte, že když odstraníte Slovo Boží a působení Ducha jako prostředek uctívání (ti, kteří Mne uctívají, musí Mne uctívat v Duchu a v pravdě), musíte dát lidem jinou formu uctívání jako náhražku a každá náhražka je balámismus.

Chceme-li porozumět tomu, co je učení Balámovo v Novozákonní církvi, pak se musíme vrátit ke Starému zákonu a poznat, čím bylo tam a musíme je potom aplikovat na třetí věk církve a dovést je až do přítomné doby.

Historii nalézáme v Numeri, kapitola 22 až 25. Víme, že Izrael byl vyvoleným lidem Božím. Oni byli těmi letničními lidmi své doby. Vešli pod útočiště krve. Všichni byli pokřtěni v Rudém moři a vyšli z vody ven, zpívali v Duchu a radovali se pod působením Ducha Svatého, zatímco Miriam, prorokyně, hrála na svou tamburínu. Ale po nějaké době cestování přišli tyto děti Izraele k Moábovi. Vzpomínáte si, kdo byl Moáb? Byl synem Lota

z jedné z jeho vlastních dcer. A Lot byl opět synovcem Abrahamovým, takže Izrael a Moáb byli příbuzní. Byl bych rád, abyste to pochopili. Moábsťáci znali pravdu, ať podle ní žili nebo ne.

Tak přišel Izrael k hranicím Moába a vyslal ke králi posly, kteří řekli: "Jsme bratři, nechte nás projít vaší zemí. Bude-li náš lid nebo náš dobytek něco jíst, rádi vám to zaplatíme." Ale král Balák byl velice rozčilen. Tato hlava nicolaitské skupiny nechťela dovolit, aby církev prošla se svými znameními a divy a mnohými projevy Ducha Svatého, s jejich viděními, zářícími Boží slávou. Bylo to příliš riskantní. Obával se, že ztratí některé ze své skupiny. Tak Balák odepřel Izraeli průchod. Jeho strach před nimi byl skutečně tak velký, že šel k jednomu úplatnému proroku jménem Balám a prosil, aby za něj předstoupil před Boha a prosil Všemohoucího, aby Izraele proklet a učinil ho bezmocným. A Balám, který byl chtivý účasti na politických událostech a stát se velkým mužem, byl velice rád, že tak smí učinit. Ale věděl, že i on se musí přiblížit k Bohu, aby s Ním mohl rozmlouvat, neboť on sám nemohl lidi proklínat. Šel a prosil Boha, aby mu k tomu dal svolení. Nuže, nebyl jako nicolaité, které máme dnes ve svém středu? Proklínají každého, kdo nejde po jejich cestě.

Když Balám prosil Boha o dovolení, aby tam mohl jít, Bůh mu je odepřel. Jaké zklamání! Avšak Balák na tom trval a slíbil mu ještě větší odměnu a více cti. Tak šel Balám ještě jednou k Bohu. Jedna odpověď od Boha přece musela stačit. Nikoli však svévolnému Balámovi. Když Bůh viděl jeho zvrácenost, řekl mu, aby tedy šel. Rychle osedlal svého osla a odešel. Byl by musel poznat, že to přece byla dopuštěná vůle Boží a že je nebude moci proklet, i kdyby šel dvacetkrát a dvacetkrát se o to pokusil. Jak jsou i dnes lidé jako Balám! Věří ve tři Bohy, jsou pokřtěni na tři tituly, namísto ve **JMÉNO**, a přece na ně Bůh nechává přicházet Ducha, jak Jej nechal přijít na Baláma, avšak i potom jdou dále u vědomí, že jsou naprosto v pořádku a zatím jsou dokonalými Balámitý. Podívejme se však na Balámovo učení. Jen jdi. Udělej to podle svého. Říkají: "Bůh nás přece požehnal, proto to musí být správné." Vím, že vám požehnal. Nepopírám to. Ale je to ta stejná cesta, po které jde organizace a po které šel i Balám. Je to neposlušnost vůči Božího Slova. Je to falešné učení.

Balám pak šel divoce cestou dolů, až se mu postavil do cesty anděl Boží. Ale prorok (biskup, kardinál, předseda, prezident a dozorcí) byl pro duchovní věci slepý pomyslením na čest, slávu a peníze, že nemohl vidět anděla, který se mu postavil do cesty s vytaseným mečem. Stál tam, aby bláznivému prorokovi zablokoval cestu. Osel ale anděla viděl a nechtěl jít dál, vyhýbal se a opět šel, až konečně přitiskl Balámovu nohu na skálu. Osel se zastavil a nechtěl jít dál. On prostě nemohl. Tu Balám seskočil a začal osla bít. Tu promluvil osel

k Balámovi. Bůh nechal promluvit osla v jazyku. Ten osel nebyl žádné křížení; byl originálním semenem. Řekl zaslepenému prorokovi: "Nejsem tvým oslem a nenosil jsem tě svědomitě?" Balám odpověděl: "Ano, ano, jsi mým oslem a věrně jsi mne až dosud nosil. Ale jestliže tě nepřimějí k tomu, abys šel vpřed, pak tě zabiji... Ó! Co je to, mluvím k oslovi? Je to směšné, myslím jsem, že slyším mluvit osla a já jsem mu odpovídal."

Bůh vždycky mluvil v jazycích. Na slavnosti Balsazara a o Letnicích. I dnes to znovu činí. Je to varování pro blízký soud.

Potom se stal anděl Balámovi viditelným. Řekl Balámovi, že jediné kvůli oslovi je ještě naživu, jinak by musel zemřít, protože pokoušel Boha. Ale když Balám slíbil, že se vrátí zpět, byl poslán s napomenutím, aby říkal jen to, co mu Bůh bude mluvit.

Tak odešel Balám na horu a postavil sedm oltářů pro čistá zvířata, která měla být obětována. Zabil beránka, který znázorňuje příchod Mesiáše. Věděl, co musí udělat, chce-li se Bohu přiblížit. Uvedl mechaniku správně v chod, ale chyběla dynamika, právě to stejné jako dnes. Nemůžete to vidět, nicolaité? Tam v údolí byl Izrael, obětující tutéž oběť, dělající tu stejnou věc, a přece jen jeden z nich měl průvodní znamení. Jen jeden z nich měl Boha ve svém středu. Forma vás dále nedovede. Ona nemůže zaujmout to místo, jež náleží zjevením Duchů. To je to, co se stalo v Nicei. Zavedli učení Balámovo a ne učení Boží. A klopýtli; ano, padli. Stali se mrtvými lidmi.

Potom, když byla oběť hotová, byl Balám připraven prorokovat. Avšak Bůh jeho jazyk svázal a on je nemohl proklít. On jim poželhal.

Balák se velice hněval, ale Balám proti tomu nemohl nic dělat, neboť to bylo proroctví. Bylo vysloveno Duchem Svatým. Tedy požádal Balák Baláma, aby sešel do údolí a pozoroval je odtud, aby uviděl, zda by je snad nebylo možno nějakým způsobem proklít. Taktiky, kterých Balák použil, používají ještě i dnes. Velké denominace pohlížejí spatra na tu malou skupinu a vezmou něco, co by na nich mohli najít a udělají z toho skandál a rozšiřují to. Jestliže ti moderní žijí ve hříchu, nikdo na to nic neřekne, ale až se dostane nějaký vyvolený do těžkostí, tu to každé noviny rozkřičí do světa. Ano, Izrael měl svou (tělesnou) část. Měli také svoji stránku, která nebyla chvalitebná; ale přes jejich nedokonalost, pro účel Boží, který působí podle vyvolení z milosti a ne ze skutků, **MĚLI OB-LAK VE DNE A OHNIVÝ SLOUP V NOCI, MĚLI SKÁLU, DO NÍŽ BYLO UHOZEHO, MĚDĚNÉHO HADA A ZNAMENÍ A ZÁZRAKY.** Byli potvrzení - ne sami v sobě, ale v Bohu.

Bůh neukázal žádné ocenění vůči těm nicolaitům s jejich tituly PhDr, LLDr a ThDr a jejich výborné organizace a to nejlepší, čím se lidé mohou honosit. Ale Izraele měl na zřeteli, neboť měli ve svém středu potvrzené Slovo. Jistěže Izrael ne-

vypadal tak vyleštěně, neboť právě byli vyšli s chvátáním z Egypta, přesto ale byli požehnaným národem. Všechno, co po 300 let znali, bylo pást stáda, obdělávat pole a vykonávat svoji službu v těžké robotě egyptské. Ale nyní byli svobodní. Byli svrchovaností Boží, požehnaným lidem. Jistě, Moáb na ně hleděl svrchu. Všechny ostatní národy rovněž tak. Organizace se vždycky dívají spatra na ty neorganizované. Jsou vždy rozhodnuty je buď do organizace přivést nebo je zničit, jestliže neprijdou.

No, někdo by se mě mohl zeptat: "Bratře Branhame, co tě k tomu vede, že se domníváš, že byl Moáb organizován, zatímco Izrael ne? Odkud máš tuto myšlenku?" Mám ji zde z Bible. Zde najdeme všechno znázorněno v typu. Všechno, co je zaznamenáno ve Starém zákoně, je napsáno k našemu napomenutí, tak, abychom se z toho mohli učit. Je to zde v Nu.23,9: "Když s vrchu skal hledím na něj, a s pahrbků spatřuji jej, aj, lid ten **SÁM** bydlí, a **K JINÝM NÁRODŮM SE NEPŘIMĚSUJE.**" To je ono. Bůh se na ně dívá z vrcholku hory, ne z údolí, aby na nich našel něco k odsouzení. Bůh je vidí tak, jak by je vidět chtěl - z výšin Svě lásky a milosrdenství. Bydleli **OSAMĚLE** a organizování nebyli. Neměli krále. Měli proroka a prorok v sobě měl Boha skrze Ducha; a Slovo přišlo k prorokovi a Slovo šlo k lidu. Oni nepatřili k **OSN**. Nepatřili k Světové radě církví, k baptistům, presbyteriánům, církvi Boží nebo nějaké jiné skupině. Neměli toho zapotřebí, aby k nim náleželi. Patřili jediněmu, Bohu. Nepotřebovali, aby jim nějaký koncil radil - měli to "Tak praví Pán" ve svém středu. Hallelujah!

Přes tuto skutečnost, že Balám znal způsob, jak se musí přiblížit k Bohu, aby mohl ode Pána obdržet zjevení vystrojením mocí, byl přece jen pouhým biskupem v nepravé skupině. Neboť co nyní udělal, aby získal Balákovu přízeň? Vymyslel plán, podle něhož by byl Bůh donucen Izraele usmrtit. Právě jako satan věděl, že když Evu svede (způsobí, aby upadla v tělesný hřích), že Bůh bude muset proti hříchu vyslovit soud smrti, tak věděl Balám, kdyby mohl dostat národ Boží do hříchu, že by je Bůh musel usmrtit. Tak naplánoval způsob, kterým je mohl přimět, aby přešli a spojili se s hříchem. Rozeslal pozvánky, aby přišli na slavnost Bál-Peora (aby přišli a uctili ho spolu s nimi). Nu, Izrael již bezpochyby viděl tento svátek v Egyptě, proto se jim nezdálo být tak příliš nesprávné, kdyby se tam šli podívat a třeba s lidmi pojedli. (Copak je na tom zlého, mít s někým společenství? Máme se přece navzájem milovat, nebo jak jinak je máme získat?) Být přátelskými přece nikdy neškodí - nebo tak si to mysleli. Ale když tyto sexy Moabitky začaly tančit a během tance se svlékaly, při výřivém rokenrolu a twistu, vzbudila se v Izraelitech žádost a byli strženi do cizoložství a Bůh z nich ve Svém hněvu zabil čtyřicet dva tisíců.

A to je také, co udělal Constantin a jeho nástupci v Nicei

a po Nicei. Pozvali lid Boží ke svým konferencím. A když se církev posadila, aby jedla a vstala, aby hrála (mít účast na formách církve, ceremoniích a pohanských slavnostech, které jsou nazývány křesťanskými obřady), již byla svedena; dopustila se smilství. A Bůh od nich odešel.

Jestliže se nějaký člověk odvrátí od Slova Božího a připojí se k organisované církvi, místo aby přijal Ducha Svatého, ten člověk umírá. Je mrtev! Vskutku. Nepřipojujte se k církvi. Nechoďte do organisace a nespolečujte se s jejími stanovami a tradicemi nebo s címkoli, co by zabralo místo, jež náleží Slovu a Duchu, jinak jste zemřeli. Všechno je pryč. Jste mrtví. Na věky odloučení od Boha.

A to se od té doby dělo v každém věku. Bůh lidi osvobozuje, vycházejí skrze Krev, jsou Slovem uzdraveni, procházejí vodou křtu a jsou naplněni Duchem, ale po nějakém čase vychladne první láska a někdo se chopí myšlenky, že by se měli organisovat, aby mohli být zachováni a aby si dali jméno. A již ve druhé generaci jsou již opět zorganizováni, ano, mnohdy již v první. Ducha Božího pak nemají, nýbrž pouhou formu uctívání. Jsou mrtví. Smísili se s formou a s ustanoveními a není v nich život.

Tak Balám dostal Izraele k tomu, aby páchali smilství. Víte o tom, že tělesné smilství je úplně stejný duch, jako ten, který je v organisovaném náboženství? Řekl jsem, že duch smilství je duchem organisace. A všichni smilníci budou mít svůj podíl v ohnivém jezeře. Tak smýšlí Bůh o organisaci. Ano, nevěstka a její dcery budou v ohnivém jezeře.

Denominace nejsou od Boha. Nikdy nebyly a také nikdy nebudou. Je to nepravý duch, který dělí lid Boží na hierarchii a laiky; proto je to nesprávný duch, protože dělí lidi od lidí. To je to, co dělá organisace a denominace. Tím, že se organisují, sami se oddělují od Slova Božího a vešli v duchovní cizoložství.

Nyní si všimněte, že Constantin dal lidem svátky. Byly to ty staré pohanské svátky, opatřené jen novými jmény z církve nebo byly v některých případech vzaty křesťanské obřady a potupeny pohanskými ceremoniemi. Vzal uctívání boha slunce a změnil je v uctívání Syna Božího. Místo aby slavili 21.prosinec, jež je dnem, ve kterém se konala slavnost boha slunce, přeložili jej na 25.prosinec a nazvali jej narozeninami Syna Božího. Avšak my víme, že se narodil v dubnu, kdy se vše probouzí k životu, ne v prosinci. Vzali svátek Astarty a pojmenovali jej velikonoce, ve kterých mají nyní křesťané slavit smrt a vzkříšení Pána. Ve skutečnosti to byl pohanský svátek Astarty.

Zřídili v církvi oltáře. Dali tam sochy. Dali lidem to, co nazvali apoštolským vyznáním víry, ačkoli to v Bibli nemůžete najít. Naučili lidi vzývat předky a tím udělali z římsko-katolické církve největší spiritistickou církev světa. Každé ne-

čisté zvíře je v její kleci. A protestanté se svými organizacemi dělají totéž.

Aby jedli modlám obětované. Neříkám, že by to znamenalo, že doslovně jedli pokrmy obětované modlám, neboť koncil v Jeruzalémě se vyslovil proti tomu, ačkoli Pavel řekl, že modla nic neznamená. Bylo to věcí svědomí, ledaže by se nějaký slabý bratr nad tím pohoršil, potom to dovoleno nebylo. Dále se toto Zjevení týkalo pohanů a ne Židů a toto byla církev z pohanů. Já to vidím ve stejném světle, ve kterém vidím Slovo Páně: "Jedině, budete-li jísti Mé tělo a pít Mou Krev, jinak v sobě nemáte život. Lidé nebudou živi pouze chlebem, ale každým slovem, které vychází z úst Božích." Vidíte, že jísti znamená mít účast také v duchovním smyslu. Když se tito lidé skláněli před sochami, zapalovali svíčky, slavili pohanské svátky, vyznávali lidem své hříchy (toto vše náleží ďáblu náboženství), tu se stávali účastníky ďábla a ne Pána. Žili v modloslužbě, ať to přiznali nebo ne. Mohou o tom mluvit vše, co chtějí, že ty oltáře s kadidlem mají pouze připomínat modlitbu Páně, nebo cokoli si myslí, že to znamená; i když říkají, že když se modlí před sochou, že je to jen kvůli zdůraznění a jestliže vynárají hříchy knězi, že to ve skutečnosti ze svých srdcí činí Bohu a řeknou-li, že jim kněz odpouští, že to přece činí jen ve Jménu Pána; mohou říkat co chtějí, přesto mají účast na babylónském satanském náboženství a připojili se k modlám a páchali duchovní smilství, jež znamená smrt. Jsou mrtví.

Tak spolu byly církve a stát oddány. Církev se spojila s modlami a s mocí a silou státu za sebou se cítila: "Království Boží přišlo, stala se vůle Boží na zemi." Není divu, že římsko-katolická církev nevyhlíží druhého příchodu Pána Ježíše. Oni neočekávají tisícileté království. Oni zde mají své millennium již nyní. Papež již nyní vládne a říká se, že Bůh panuje v něm. Očekávají Jeho příchod až v době, kdy bude připraveno nové nebe a nová země. Ale jsou převrácení. Papež je hlavou falešné církve a až dojde k tomu, že přijde tisícileté království, on v něm nebude. Bude někde jinde.

V Ý S T R A H A

Zj.2,16: "Činiž pokání. Pakli nebudeš, přijdu na tebe brzy, a bojovati budu s nimi mečem úst Svých."

Co jiného On může říci? Může Bůh nechat bez povšimnutí hřích těch, kteří berou Jeho Jméno nadarmo? Je jen jedna možnost, jak přijmout milost v hodině hříchu, **LITOVAT**. Přiznejte, že jste jednali nesprávně. Pojďte k Bohu a prostě o odpustění a o Ducha Božího. Toto je Boží příkaz. Neuposlechnout jej, znamená smrt, neboť On říká: "Budu proti vám bojovat mečem úst Svých." Šelma vstoupila do války se svatými, ale Bůh bude bojovat se šelmou. Ti, kteří bojovali proti Slovu, jedno-

ho dne poznají, že Slovo bojuje proti nim. Je to strašná věc, od Slova Božího ubírat nebo k němu přidávat. A jaký jiný konec než smrt a zničení bude pro ty, kteří je měnili a přizpůsobovali si je, jak to považovali za správné? A přece dosud milost Boží provolává: "Čiňte pokání!" Ó, jak líbezná je pomyšlení na pokání. Nic nepřináším, vrhám se jednoduše k Tvému kříži. Přináším své starosti. Činím pokání z toho, co jsem a co jsem učinil. Je to Krev, nic jiného než Krev Ježíšova. Co tedy? Pokání nebo meč smrti? To záleží na vás.

ODMĚNY

Zj.2,17: "Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož vítězí, dám jísti tu mannu skrytou, a dám jemu kamének bílý, a na tom kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví, než ten, kdož je přijímá."

Každé poselství v každém věku připravuje věřícímu něco povzbudivého k tomu, aby se stal přemožitelem a byl ode Pána odměněn. V tomto věku Duch zaslibuje skrytou mannu a nové jméno, napsané na bílém kaménku.

Nuže, jelikož každé z těchto poselství je řízeno k `andělu` - (lidský posel), je jeho údělem velká odpovědnost, jakož i obdivuhodná přednost. Těmto mužům Bůh dává obzvláštní zaslíbení, jako i dvanácti apoštolům, kteří budou sedět na dvanácti trůnech, soudíce dvanácte pokolení Izraele. Vzpomeňte si, že i Pavel obdržel zvláštní zaslíbení, totiž, že představí Ježíšovi nevěstu v jeho dni, 2.K.11,2: "Nebo miluji vás Božím milováním. Zasnoubilť jsem zajisté vás čistou pannu oddati jednomu muži, Kristu." Tak tomu bude s každým poslem, jenž byl věrný Slovu ve své hodině a věku. Tak tomu bude i v posledním dni. Buďte mu dána tatáž zvláštní odměna, jaká byla dána Pavlovi. Myslím, že si většina z vás vzpomíná na to, že jsem řekl, že jsem se vždy obával umřít, že se mnou Pán nebude spokojen, až se s Ním setkám, neboť jsem Jej tolikrát zklamal. Přemýšlel jsem o tom, až jsem jednoho rána ležel na posteli a náhle mi přišlo zvláštní vidění. Říkám zvláštní, protože jsem měl tisíce vidění a ani jedno nebylo tak, jako kdybych byl opustil své tělo. Ale v tomto vidění jsem byl vzat nahoru a ohlížel jsem se, abych uviděl svoji ženu a viděl jsem i svoje tělo ležet vedle ní. Pak jsem se ocitl na nejkrásnějším místě, jaké jsem kdy viděl. Byl to ráj. Viděl jsem zástupy nejkrásnějších a nejšťastnějších lidí, jaké jsem kdy viděl. Vypadali tak mladě - kolem 18 až 21 let. Tam nebylo žádných šedin, žádných vrásek anebo nějaké jiné vady mezi nimi. Mladé ženy měly všechny vlasy až k pasu a mladí muži vypadali tak dobře a byli silní. Ó, jak mne přivítali. Objímali mne a nazývali svým milým bratrem. A opět znova mi připomínali, jak jsou šťastni, že mne vidí. Když jsem se tomu divil, kdo všichni tito lidé jsou,

řekl jeden vedle mne: "Je to tvůj lid."

Byl jsem tak překvapen a otázel jsem se: "Jsou všichni Branhamovi?"

Řekl: "Ne, jsou to ti, kteří skrze tebe uvěřili." Potom ukázal na jednu ženu a řekl: "Vidíš tuto mladou dámu, kterou jsi předtím obdivoval. Bylo jí již 90 let, když jsi ji získal pro Pána."

Řekl jsem: "To jsou mi věci a když pomyslím na to, jak jsem se předtím bál."

Ten muž řekl: "Odpočíváme zde a čekáme na příchod Pána."

Odpověděl jsem: "Rád bych Ho viděl."

Řekl: "Nyní Jej ještě nemůžeš uvidět; ale On brzy přijde a až přijde, přijde nejprve k tobě a ty budeš souzen podle Evangelia, které jsi kázal a my ti budeme přiděleni."

Řekl jsem: "Domníváš se, že jsem za všechny tyto zde odpovědný?"

Řekl: "Za každého jednotlivého, narodil ses jako vůdce."

Zeptal jsem se ho: "Bude každý odpovědný? Jak to bude s Pavlem?"

Odpověděl mi: "On bude odpovědný za jeho dobu."

"Dobře", řekl jsem: "Kázal jsem totéž Evangelium, jež kázal Pavel." A zástup zvolal: "V tom spočíváme."

Ano, poznávám, že Bůh dá zvláštní odměnu Svým poslům, kteří věrně splnili svůj úkol a nesli odpovědnost, jež na ně složil. Jestliže přijali zjevení Slova pro onen věk a věrně kázali v jejich dni a žili to, co kázali, obdrží velkou odměnu.

Nyní s touto myšlenkou ve své mysli, se znovu podívejme na verš: "Dám jísti tu mannu skrytou." My všichni víme, že manna byl andělský pokrm; bylo to to, co Bůh nechal spadnout na trávu v době putování Izraele pouští. Byl to dokonalý pokrm. Je udivující, že tyto malé vločky potravy je udržely v dokonalém zdraví. Nikdo nebyl nemocný. Bylo to vše, co potřebovali. Když byla zřízena archa úmluvy, vložili do ní trochu té manny. Pak byla archa úmluvy zakryta oponou. Pouze velekněz tam mohl vejít a to jedině tehdy, když předtím obětoval krev. Chléb z nebe, symbolisovaný mannou, sestoupil jednoho dne z nebe a přinesl život všem, kteří v Něho uvěřili. Řekl: "Já jsem chléb života. Jsem živý chléb, jenž sestoupil z nebe dolů, bude-li kdo jísti z tohoto chleba, bude žít na věky." Když odcházel, zanechal nám Své Slovo: "Člověk nebude živ jen samým chlebem, ale každým Slovem, vycházejícím z úst Božích."

Jeho Slovo bylo chléb. Byla to dokonalá manna, která, jestliže z ní někdo žije, již nikdy neumře. Avšak krátce po smrti otců se zdálo, jakoby již nikdo nevěděl přesnou pravdu a zkrátka to vypadalo, jako kdyby tato manna byla pro lid skrytá. Ale v každém věku Bůh odkrýval zjeveními to, co bylo, podle Zj.10,7, skryté až do tohoto posledního dne, kdy přijde prorok, jenž všechna tato tajemství zjeví a pak přijde Pán. Řekl jsem tedy, že v každém věku obdržel posel skrytou pravdu. Av-

šak oni ji neobdrželi jen pro sebe. Je to jako tehdy, když učedníci měli lid nasytit těmi chleby a rybami; Ježíš jim dal rozlomený pokrm a oni jej opět dávali dále lidu. Bůh dává Svou skrytou mannu přemožiteli. Jinak to nemůže být. Neotevřel by Své poklady těm, kteří to odmítají a rouhají se tomu, co je již zjeveno.

Co jsem nyní řekl o poslu každého věku, který obdržel od Boha něco z původní pravdy, která byla o Letnicích, je znázorněno ve Starém zákoně, kdy byl Mojžíš pověřen uschovat jeden gomer manny, aby ji vložil do zlaté misky za oponu, do svatyně svatých. Tam mohl vejít jen velekněz každé generace a to na základě obětované krve. Potom mohl vzít malou část z původní manny (neboť se nekazila) a jíst z ní. V každém věku obdržel posel věku od Pána zjevení od Boha pro to určité období. Když byl jednou posel pravdou osvícen, pak přinesl tuto pravdu lidu. A ti, jejichž uši byly Duchem otevřeny, měli pravdu, věřili jí a žili podle ní.

Nu, je tu ještě myšlenka o udílení budoucí skryté manny. Myslím, že to bude věčná účast na zjevení Ježíše Krista v tom přicházejícím věčném věku. Jak jinak bychom mohli znát neprobádatelná bohatství Jeho Bytosti? Všechno to, co jsme toužili poznat, všechny naše nezodpovězené otázky, všechno to bude zjeveno. Obdržíme to díky Kristu, Který je naším životem. Ó, mnohdy si možná myslíme, že již o Ném něco víme z Jeho Slova a je to tak dobré a můžeme se radovat; ale jednoho dne, až naše tělo bude proměněno, stane se Slovem a On tím, o čem jsme nikdy ani nesnili.

Říká se zde také, že dá přemožiteli bílý kamének a že v něm (ne na) bude vepsáno nové jméno, které zná jen ten, kdo je přijímá. Nuže, myšlenka nového jména je známá. Abram se stal Abrahamem, Sarai se stala Sárrou, Jákob se stal Izraelem, Šimon Petrem a Saul Pavlem. Tato jména byla buď v důsledku změny anebo byla dána kvůli změně. Teprve když byla jména Abram a Sarai Hospodinem změněna, pak byli připraveni obdržet syna. V případě Jákoba musel dříve přemoci, potom byl nazván knížetem. U Šimona a Pavla nastala změna, když přijali Pána. A dnes každý z nás pravdivých věřících, musel doznat změnu v jménu. Stali jsme se Křesťany. Je to všeobecné jméno nás všech. Ale jednoho dne zažijeme všichni jinou změnu; určitě obdržíme nové jméno. Zcela dobře by to mohlo být, že je to to pravé a původní jméno, které bylo vepsáno do Beránkovy Knihy Života před ustanovením světa. On to jméno zná, my však nikoli. Jednoho dne Jeho laskavým způsobem, je poznáme také.

Bílý kamének. Jak překrásné. Zde je jiný obraz, že svatí za všechno to soužení na zemi obdrží odměnu a odplatu z ruky Pána. Vy víte, že po Constantinovi, bylo nepravé církvi dovoleno sáhnout do státní pokladny a mohla zříditi krásné budovy s nádhernými sochami. Ty sochy z bílého mramoru byly vlastně římskými modlami, přejmenovanými na svaté. Kostely a jejich zaří-

zení byly zvlášť krásné, tak jak to ještě dodnes můžeme vidět. Ale Bůh s nimi nebyl. Kde byl Bůh? Byl se Svými svatými v nějakém malém domově nebo v jeskyni, v nějaké divoké horské krajině, kam se před členy falešné církve ukryli. Neměli ani krásné budovy, jednotně oblečené sbory, ani jiné světské atrakce. Ale zde v tomto zvláštním zaslíbení pravým věřícím všech věků Bůh řekl, že jim dá odměnu velké krásy a věčného trvání. Jen klidně nechte shlížet bohaté na chudé. Ať dávají velké obnosy církvi, která dárce příležitostně poctí a zřídí mu veřejný pomník, aby o tom všichni věděli a poctili ho uznáním. Jednoho dne sám Bůh, Jenž všechno vidí a všechno ví, odmění vdovu, která dala své poslední, byť by to byly jen dva groše, nebeskými poklady.

Ano, skrytá manna a nové jméno v bílém kaménku. Jak dobrý je Pán, Který nás tak nádherně odměňuje a my jsme takoví nehodní sluhové. Ó, chtěl bych být ochoten v každém čase konat Jeho vůli, abych sobě shromáždil poklady v nebi.

Š E S T Á   K A P I T O L A

T Y A T I R S K Ý   C Í R K E V N Í   V Ě K

Zjevení 2,18-29

Andělu pak Tyatirské církve piš: Totoť praví Syn Boží, Kterýž má oči jako plamen ohně, a Jehož nohy podobné jsou mosazi:

Známt skutky tvé, i lásku, i přísluhování, i věrnost, i trpělivost tvou, a skutky tvé, i ty poslední větší nežli první.

Ale mámt málo proti tobě, že necháváš ženy Jezábel, kteráž se býti praví prorokyní, aby učila a svozovala služebníky Mé, aby smilnili, a jedli modlám obětované.

Ale dalť jsem jí čas, aby pokání činila z smilstva svého, a však nečinila.

Aj, Já uvrhu ji na lože, i ty, kteříž cizoloží s ní, v ssouzení převeliké, jestliže nebude činiti pokání z skutků svých.

A syny její zmorduji smrtí; i zvědíť všechny církve, žeť jsem Já zpytatel ledví i srdce, a odplatím vám jednomu každému podle skutků vašich.

Vámt pak pravím i jiným Tyatirským, kteřížkoli nemají učení tohoto, a kteříž nepoznali hlubokosti satanovy, jakž říkájí: Nevzložímt na vás jiného břemene.

A však to, což máte, držte, dokud nepřijdu.

Kdož by pak vítězil, a ostríhal až do konce skutků Mých, dám jemu moc nad pohany.

I budeť je spravovati prutem železným, a jako nádoba hrncířova střískáni budou, jakž i Já vzal jsem od Otce Svého.

A dám jemu hvězdu jitřní.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

T Y A T I R

Z hlediska historického mělo ze všech těch sedmi měst Zjevení město Tyatir nejmenší důležitost. Sousedilo s Myzií a Ionií. Bylo obemknuto mnoha řekami, které však byly naplněny pijavicemi. Za zmínku stojí, že si stálo finančně dobře, což bylo způsobeno cechy hrncířů, koželuhů, tkalců, barvířů, krejčích atd. Z tohoto města přišla Lydia, obchodnice s purpurem. Byla první Pavlem obrácenou Evropankou.

Důvod, proč zvolil Duch toto město, bylo jeho náboženství, poněvadž obsahovalo duchovní prvky, charakterisující čtvrtý věk. Hlavním náboženstvím v Tyatiru bylo uctívání Apolla Tyrimaiose, jež souviselo s kultem uctívání panovníka. Apollo byl bohem slunce a nejbližším, co do síly, svému otci Diovi. Byl znám jako 'odvratitel zla'; řídil náboženský zákon a poká-

ní (jako prostředky smíření přinášející nápravu zlého jednání neb viny). Platón o něm řekl: "On vysvětluje lidem chrámové zvyky, jak obětovat a uctívat bohy, jakož i rituály, které souvisí se smrtí a životem po smrti a s tím, co po ní následuje." Přinášel lidem svými proroky a věštbami poznání 'budoucnosti' a 'vůle' jeho 'otce'. V Tyatiru byly tyto rituály prováděny jednou prorokyní, která seděla na třínohé stoličce a přinášela svá poselství ve stavu vytržení.

Vliv tohoto náboženství byl nápadný. Jeho veliká moc nespočívala výlučně v okruhu jeho svátostí, mnohem více ve skutečnosti, že nikdo nemohl příslušet k cechu, poskytujícímu lidem jejich obživu, jediné když náležel k chrámu uctívání Apolla. Každý, kdo se odmítl účastnit modlářských slavností a jejich výstředních orgií, byl vyloučen z těchto spolků oněch časů. Aby se mohl podílet na obchodním a společenském životě, musel být výkonným pohanským modloslužebníkem.

Není bez významu poznat, že jméno Tyatir znamená: "Vládnoucí ženská." Tak je tento věk charakterisován vládnoucí silou, silou, která se nelitostně vrhá na vše, vše podmaňuje a krutovládně ovládá. Panující žena je největší kletbou lidstva. Nej-moudřejší muž, jakého kdy svět viděl, byl Šalomoun a ten řekl: "Všecko jsem přeběhl myslí svou, abych poznal a vyhledal i vynalezl moudrost a rozumnost, a abych poznal bezbožnost, bláznovství a nemoudrost i nesmyslnost. I našel jsem věc **HOŘČEJŠÍ NAD SMRT, ŽENU**, jejíž srdce tenata, a ruce její okovy. Kdož se líbí Bohu, zachován bývá od ní, ale **HŘÍŠNÍK** bývá od ní jat. Pohleď, to jsem shledal, (praví kazatel,) jedno proti druhému stavěje, abych nalezl umění. Čeho pak přesto hledala duše má, avšak jsem nenalezl: Muže jednoho z tisíce našel jsem, ale ženy mezi tolika jsem nenalezl." Kaz.7,25-28. Pavel řekl: "Ženě nestrpím učit nebo **UCHVÁTIT** moc." A počínaje zahradou Eden se o to ženy neustále pokoušely, a to s úspěchem, vykonávat kontrolu nad muži a dnes máme svět žen s bobyňmi Ameriky v čele, již je nahá ženská. Poněvadž ta modla ve formě ženské spadla z oblohy (vzpomeňte si, její paže byly železné hole), tím je charakterisován ten první nebo Efezský Věk, vzrůstající silou, až obdržela absolutní autoritu, takovou autoritu si osobila díky své železné povaze.

Žena není určena k tomu, aby měla železné sklony. Podle Písma Svatého má být poddána mužskému. To jí bylo přikázáno. Ženy, jež jsou skutečnými ženskými, úplně ženské, budou zaujímat tento postoj. Ne rohožka za dveřmi. Žádný opravdový mužský neudělá ze své ženské rohožku. Ale ona bude mít žádost stát pod autoritou a ne vládnout nad mužským, neboť on je hlavou domácnosti. Jestliže vybočuje z oblasti, k níž ji Bůh určil, je zvrácená. A každý mužský, který své ženě dovoluje, aby na sebe strhla autoritu, rovněž vybočil ze svého stavu a je zvrácený. Z toho důvodu se žena **NESMÍ ODÍVAT V TO, CO NÁLEŽÍ MUŽI NEBO SI STRÍHAT VLASY**. Neměla by nikdy nosit oděv,

jenž náleží mužskému a také si nestříhat vlasy. Jestliže toto dělá, vchází do mužské oblasti, uchvacuje autoritu a stává se zvrácenou. Jestliže jde žena na kazatelnu, **COŽ JÍ DOVOLENO NENÍ**, potom ukazuje, jakého ducha je. Být panující ženskou, je antikrist a je v ní semeno římsko-katolické církve, ať to jakkoli popírá. Když však **DOJDE NA SLOVO**, jediné Bůh je pravdivý a každý člověk lhář. Amen.

Vraťme se k začátku. V původním hmotném stvoření, tak, jak je nyní známe, učinil Bůh všechno v párech - mužské a ženské. Byl tu pár drůbeže, kohout a slepice. Byl tu pár skotu, kráva a býk. A tak dále v celé řadě. Ale když přišlo na člověka, tu byl jen jeden. Nebyl stvořen jako pár. Adam byl stvořen k obrazu Božímu. On byl synem Božím. Jako syn Boží nemohl být pokoušen a nemohl padnout. To by bylo nemožné. Proto vzal Bůh vedlejší produkt muže, aby způsobil pád. Žena nikdy nevyšla z ruky Boží jako originální výtvar Boží. Byla vyňata z muže. Když Bůh způsobil, že vyšla z muže, tak byla značně jiná než všechna ta ostatní ženská stvoření. Mohla být svedena. Žádné jiné ženské stvoření nemůže být nemorální; ale lidské ženské může být v téměř každé době dotknuto. A tato slabost v ní způsobila, že ji satan v hadu mohl svést a to přivedlo ženu do zcela zvláštního postavení před Bohem a Jeho Slovem. Stala se z jedné strany typem všech vulgárních věcí, nečistých a ošklivých a na druhé straně je typem všech věcí čistých, krásných a svatých, jako nádoba Ducha a požehnání Božích. Na jedné straně je nazývána nevěstkou, která je zpitá vínem svého smilství. Na druhé straně je nazývána Nevěstou Kristovou. Na jedné straně je nazývána Tajemství Babylón, ohavnost před Bohem; na druhé straně je nazývána Novým Jeruzalémem, naší matkou. Na jedné straně je tak nečistá a nízká, že bude sebrána a vhozena do ohnivého jezera, kde je pro ni to jediné vhodné místo; na druhé straně je až do nebe vychvalována, vyvýšena a má podíl na trůnu Božím jako jediné vhodné místo pro královnu.

A v tomto Tyatirském Církevním Věku je **PANUJÍCÍ ŽENSKOU**. Ona je to Tajemství Babylón. Ona je tou velkou nevěstkou. Je Jezábelou, falešnou prorokyní. **PROČ?** Prává ženská je podrobena Bohu. Kristus je její hlavou. Nemá žádné vlastní slovo, jen to Jeho, žádné vlastní myšlenky, než pouze Jeho, žádné vedení, jen Jeho. Ale co je s touto církví? Ona odvrhla Slovo a zničila Bibli a cenné literární úvahy pobožných lidí. Zabíla ty, kteří chtěli kázat pravdu. Podmanila si krále, knížete a národy - převzala kontrolu nad armádou a přesto trvá na tom, že je pravým tělem Kristovým a že její papežové jsou zástupci Krista. Je úplně svedena ďáblem v takové míře, že se stala svůdcem jiných. Je nevěstou satanovou a zplodila své dítě - zkřížené náboženství.

Ona panovala po celý Temný Věk. Přes devět set let plenila a ničila. Zavrhlá umění, ničila vědu a kromě smrti nepřinesla nic jiného, takže světlo Pravdy téměř zcela zmizelo a zůstaly

jen nepatrné zbytky. Olej a víno téměř přestaly téci; ale ačkoli ovládla království světa a požadovala, že všichni lidé musí přijmout její občanství, byla tu malá skupina, která náležela Bohu, jejíž občanství bylo v nebi, a tu zničit nemohla. Bůh zachoval své malé stáde; ono nemohlo být zničeno. Tato římská církev byla tak pohanská a zlá jako královna Atalie, která se snažila zničit všechno královské semeno a málem se jí to podařilo, ale **BŮH ZACHOVAL JEDNOHO** a z něho pak vyšlo více věrných. Tak zachoval Bůh v té dlouhé temné noci malé stáde a z jeho pravdy konečně povstal Luther.

Každý, kdo jen něco ví o římsko-katolické církvi a formě jejího uctívání, může říci, proč bylo město Tyatir Duchem zvoleno, aby reprezentovalo církev v Temném Věku. Zde je to přímo před našima očima.

V Ě K

Tyatirský Věk byl tím nejdelším ze všech a trval asi 900 let, od roku 606 do roku 1520.

P O S E L

Církev byla dávno rozštěpena na dvě skupiny: Západní a Východní. Tu a tam povstal vždy nějaký reformátor, který se pokusil uvést církev v hlubší obecnství s Bohem. Takovým mužem byl na Západě František z Assisi. Skutečně měl po nějakou dobu úspěch, potom však bylo jeho dílo římskou hierarchií potlačeno. Petr Waldo z Lyonu, známý obchodník, zanechal svého světského života a stal se velmi činným ve službě Pána a shromáždil Mu mnohé; ale jeho dílo bylo zmařeno a byl papežem vyobcován z církve. Avšak ani Východní ani Západní skupina neměla ve svém středu muže, který by tu stál ve světle Písma jako posel pro tento věk. Na Britských ostrovech však byli dva muži, jejichž služba ve Slovu a skutku obstála ve zkoušce pravdy. Byl to svatý Patrick a svatý Columba. Na svatého Columbu padl los, aby byl poslem.

I když byl poslem Tyatirského Věku svatý Columba, chtěl bych se na chvíli zastavit při životě svatého Patricka, jakožto našeho vzoru, a taktéž zúčtovat se lží Říma, který si nárokuje svatého Patricka pro sebe, obdobně jako to učinili s Janou z Arcu. Patrick se narodil sestře svatého Martina v malém městě Bonavern na březích řeky Clyde. Když si jednoho dne se svými oběma sestrami hrál na břehu, přišli piráti a všechny tři unesli. Kam se dostaly sestry, nikdo neví. Ale Patrick (jeho jméno bylo Succat) byl prodán jednomu vévodovi na severu Irska. Jeho povinností bylo hlídat vepře. Aby to mohl dělat, trénoval psy. Dovedl to tak dobře, že lidé přicházeli z blízka

i z dáli, aby psy kupovali. Ve své osamělosti se obrátil k Bohu a byl spasen. Potom se zrodila hluboká touha uniknout a vrátit se domů k rodičům. Zosnoval plán, který dobře vyhovoval jeho schopnosti trenéra. Naučil psy, aby se na něho vrhli a jeho tělo pečlivě přikryli a nehnuli se dříve, dokud jim to neporučí. Jednoho dne, když jeho majitel prodal několik psů, nařídil Patrick psům, až na jednoho, vůdce smečky, aby vešli do člunu. Vůdce smečky, kterému dal tajné znamení, utekl a vzpíral se vejít. Zatímco se jeho pán a kupec pokusili psa chytit, vstoupil Patrick sám do člunu a dal psům znamení, aby jej přikryli. Potom zahvízdnutím dostal i vůdce smečky, toho jednoho psa, dovnitř a přikázal mu, aby se na něj také položil. Protože Patrick nebyl vůbec k spatření, rozhodl se kupec rozvinout plachty a vyplout na moře. Když se Patrick přesvědčil, že je kapitán od země dost daleko, než aby se mohl ještě jednou vrátit, dal psům jiný signál, který způsobil, že udělali veliký rámus. Potom vyšel a řekl kapitánovi, že jediné když jej vyloží na břeh doma, jinak že psi nepřestanou dělat povyk a on sám převezme řízení lodi. Avšak kapitán byl křesťanem a když uslyšel mladíkův příběh, rád jej vysadil na břeh doma. Tam Patrick chodil do biblické školy a vrátil se do Irska, kde Slovem a mocí Boží, mnohými znameními a divy, získal tisíce lidí pro Pána. Nikdy do Říma nešel a také nikdy žádný příkaz od Říma neobdržel. Pravdou je, že když konečně Řím získal bod opory na tom ostrově a viděl příhodnou dobu, že usmrtil přes 100 000 křesťanů, kteří vyšli z původní skupiny, kterou během těch let přivedl Patrick k Pánu.

Asi za 60 let po Patrickově smrti se narodil Columba v County Donegal v Severním Irsku, v královské rodině Fergusově. Stal se vynikajícím, oddaným žákem a uměl většinu míst Písma nazpaměť. Bůh jej slyšitelným hlasem povolal za misionáře. Když uslyšel Boží hlas, nemohlo jej nic zadržet a jeho podivuhodná služba přiměla mnohé historiky k tomu, aby jej zařadili hned po apoštolech. Jeho služba byla nadpřirozenými znameními, jež ji provázela, tak mohutná, že mnozí (speciálně studenti z Říma) měli za to, že zprávy byly přehnané.

Na jedné z jeho misijních cest, když stanul před zdmi města, shledal, že před ním byly brány zavřeny. Pozdvihl svůj hlas v modlitbě k Bohu a prosil Jež, aby zasáhl a dovolil mu přijít k těmto lidem, aby jim mohl kázat. Avšak, když se modlil, vysmáli se mu dvorní strážci hlasitým křikem. Tu počal zpívat jeden žalm. Když zpíval, zesílil Bůh jeho hlas tak mohutně, že přehlušil křik pohanů. Náhle se brány samy od sebe otevřely. Vešel a káže Evangelium, získal mnohé pro Pána.

Při jiné příležitosti, když byl opět z jedné vesnice vyloučen a obrátil se, aby odešel, k smrti onemocněl syn starosty. Rychle se sháněli po svatém Columbovi a zavolali jej zpět. Když se modlil modlitbou víry, byl jinoch okamžitě na místě uzdraven. Tím byla vesnice otevřena pro Evangelium.

Čisté Evangelium, které bylo hlásáno Columbou, jakož i jeho spolupracovníky, se rozšířilo po celém Skotsku a přivedlo je k Bohu. Dostalo se i do Irska a na sever Evropy. Jeho způsob šíření Evangelia byl asi takový, že vyslal dvanáct mužů, z nichž jeden měl vedení. Šli do určité krajiny a doslovně zbudovali město s evangelisačním centrem. Mezi těmito dvanácti muži byli truhláři, učitelé, kazatelé atd. Všichni byli dobře vyučeni ve Slově a vedli svatý život. Tato malá kolonie byla oddělena zdí. A zakrátko se za tou zdí objevily domy studentů a jejich rodin, kteří se učili Slovu a připravili se vyjít a sloužit Pánu jako misionáři, představení a kazatelé. Muži měli svobodu k ženění, ale mnoho z nich to neudělalo, aby mohli Bohu lépe sloužit. Nevyužívali pomoci státu a tím unikli politice. A místo, aby napadali jiná náboženství, učili prostě pravdě, neboť věřili, že pravda je zbraní, která dokáže to, co si Bůh předsevzal. Byli naprosto nezávislí na Římu.

Svatý Columba byl zakladatelem jedné biblické školy na malém ostrově Hy (jihozápadně od pobřeží Skotska). Když tam odešel, byl ostrov tak kamenitý a pustý, že nerodil pro všechny druh plodů. Ale Columba jednou rukou sázel semeno, zatímco druhou ruku pozvedal k modlitbě. Dnes je jedním z nejúrodnějších ostrovů světa. Z tohoto biblického ostrova vyšli mocní žáci, odění moudrostí a mocí Boží.

Když jsem četl dějiny tohoto velkého služebníka Božího a ta obdivuhodná díla, jež konal, bylo mi v srdci tesknou, že papežská moc, bažící po tom, aby dostala všechny pod svoje panství, šla i tam a toto misijní pole poskvřnila a pravdu, kterou učil Columba, zničila.

P O Z D R A V

Zj.2,18: "Totož praví Syn Boží, Kterýž má oči jako plamen ohně, a Jehož nohy podobné jsou mosazi."

Zjevení o Božství v Tyatirském Věku je to, že Ježíš je Syn Boží. Ve dnech Svého těla byl znám jako Syn člověka. Ale nyní již neznáme žádného podle těla. Není to již Syn člověka, ten Velký Prorok, Který sjednocuje Sám v Sobě všechna proroctví. Jednorozený je zpět v lůno Otce. Nyní Jej známe podle moci vzkříšení. Vstal a vzal na Sebe mocnou sílu a je nade vším a přese všechno, k chvále slávy Své. Svoji slávu nebude s nikým jiným dělit. Svě vůdcovství uprostřed církve neodevzdá žádnému člověku.

Shlíží na Tyatiru a vidí zde ve městě a v tom čtvrtém věku, že čest, jež náleží jedině Jemu, byla dána někomu jinému. Jeho oči blýskají ohněm hněvu a soudu, když přihlíží, jak je Apollo uctíván jako Syn Boží, když přece On Jediný je Jednorozeným Otce. Jak strašný musí být soud nad náboženstvím v Tyatirském Věku, ve kterém členové církve, podobně jako pohanští ctitelé

syna božího (Apolla syna Diova), vyvyšují ke zbožňování člověka-vládce, podpíraného státní mocí. Přesně to On viděl. Římsko-katolická církev, plně ponořená v uctívání model, založená na rituálech boha slunce (Apolla), vyzdvihla muže a udělala z něho boha (papež) a to sňatkem církve se státem. Neboť Tomáš Aguinský a Alverus Pelagius formulovali a dosvědčili: "Papež pro ty, kteří jej pozorují duchovním zrakem, není více člověkem, nýbrž Bohem. Jeho autoritě nejsou položeny žádné hranice. Může prohlásit za správné, co chce a může někomu vzít právo, jestliže to považuje za dobré. Kdo pochybuje o této universální moci, je vyloučen ze spasení. Velkými nepřáteli církve jsou kacíři, kteří nechtějí nést jeho pravé poslušnosti."

"Jeden také i Prostředník Boží a lidský (v angl. Bibli: mezi Bohem a lidmi), člověk Kristus Ježíš (Syn Boží)." 1.Tm.2,5. Ale papež v Římě toto Slovo změnil. Udělal z toho: "jeden prostředník mezi Bohem a člověkem (ne lidmi)." Tak nyní on prostředkuje mezi Prostředníkem a lidmi. Ale neexistuje žádný jiný prostředník mimo Syna. Papež prohlašuje spasení pouze skrze církev Říma. Ale není jiného spasení vyjma v Synu Božím. Žádný div, že oči planou ohnivým soudem. Žádný div, že jsou nohy jako výborná mosaz, neboť On je hotov rozšlapat v prach zlá království světa. Dík buď Bohu za tyto silné nohy z mosazi. Prošli soudem za nás. Jsou nyní naším základem pro všechno to, co nám vy dobyl. Jsme ztotožnění v Něm, Ježíši, Synu Božím.

V tomto věku vznikl mohamedánismus, který popřel Syna Božího a byl rozhodnut usmrtit všechny, kteří se nazývali křesťany.

Bylo to rovněž v tomto věku, kdy nepravá církev pohrdla prvním přikázáním Všemohoucího Boha a pomalu přecházela k tomu, aby zrušila i druhé přikázání, neboť posadila svého papeže na místo Ježíše Krista a zavedla a vmutila lidu pohanskou modloslužbu tak, že to znamenalo smrt pro ty, kteří se odepřeli klanět obrazům v kostele. Jen za vlády panovnice Theodory bylo od roku 842 do roku 867 usmrceno přes 100 000 svatých proto, že odstranili obrazy jako bezcenné.

Tak musí tento věk činit pokání nebo všechno ztratit. Zde stojí Pán slávy: Bůh, dokonalý Bůh - Jeho Slovo bylo odmítnuto, Jeho osoba zavržena, avšak lidské ruce a lidská srdce Jej nemohou sesadit. I když Jej popírají, On zůstává věrným: "Neboj se, ty malé stáde; vašemu Oci se zalíbilo dát vám království. A až opět přijdu s nohama z mosazi a planoucíma očima, odplatím jim; soud je Můj, Já odplatím", praví Pán.

CHVALOŘEČENÍ

Zj.2,19: "Známe skutky tvé, i lásku, i prisluhování, i věrnost, i trpělivost tvou, a skutky tvé, i ty poslední větší

nežli první."

Zde shledáváme tatáž úvodní slova: "Známt skutky tvé." Sám Syn Boží říká: "Věřte Mi pro ty skutky." Když byl na zemi, kladl důraz na Svoje skutky. Skutky, které dělal, byly Bohem určeny, aby byla povzbuzena víra v Něho. Byly velkou částí Jeho služby. Jeho Svatý Duch v apoštolu Pavlovi řekl: "Jsme zajiště Jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili." Ef.2, 10. Tyto skutky měly inspirovat víru v Něho a ukázat vztah k Němu, jak i Pavel napsal: "stvořené v Něm."

Skutky nikdy nezaujmou místo víry v Boha pro naše spasení. Jsou však důkazem víry, kterou v Něho již máme. Dobré skutky vás nezachrání, ale rodí se jako ovoce Pánu ze spaseného života. Věřím v dobré skutky. Dokonce i když někdo není spasen, měl by dělat dobré skutky jak jen může, neboť je strašné v očích Božích, dělají-li lidé špatné skutky a potom ještě říknou, že činí vůli Pána. To je to, co biskupové a papežové a hierarchie Říma dělala. Oni usmrcovali, zle nakládali a dělali všechny zlé skutky ve Jménu Pána. Žili životem, který je naprosto v rozporu s tím, co učí Slovo. Avšak v oné zlé době zářili praví věřící jako světlo na temném místě, zatímco neustále dělali dobré, neboť odpovídali na proklínání žehnáním a jednali podle pravdy, aby vzdali Bohu čest, i když pro to mnozí zemřeli.

V tomto verši On chválí Svoje děti, které žily proměněným životem. Jejich skutky vydávaly svědectví o novém Duchu, který v nich byl. Lidé viděli jejich dobré skutky a slavili Boha. Ano, jistě, jste-li křesťany, budete dělat to, co je správné. Vaše skutky ukáží, že vaše srdce je v pořádku. Nebude to něco, co budete nosit zevně na odív, neboť budete činit Jeho vůli i tehdy, když vás nebude vidět nikdo jiný, než Bůh Sám a budete činit Jeho vůli i když vás to bude stát život.

"Známt lásku, i přisluhování, i věrnost, i trpělivost tvou." Vidíte, že jejich láska spočívala ve `skutcích` a `službě`. A to je to pravé místo pro to, neboť bez lásky nejsou naše skutky ani naše bohoslužba Bohu příjemné. Pavel mluví ke Korintským řekl: "Bez lásky nic nejsem; ať dělám cokoli, nemá to žádný účel, ledaže by to bylo činěno z lásky." Nu, již nyní můžete poznat, že tito věřící nebyli ve třídě nicolaitů, kteří dělali skutky, jež měly být prostředkem ke spasení nebo aby byli obdivováni od lidí. Ne, tito zde činili své skutky z lásky k Bohu, jež byla vylita Duchem Svatým v jejich srdcích. Tato láska v jejich srdcích byla Boží láskou k těm Jeho. Ježíš řekl: "Podle toho všichni poznají, že jste MOJI učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým." Pohané, kteří viděli život tehdejších křesťanů, říkali: "Hleďte, jak se navzájem milují." Jan řekl: "Kdož miluje, z Boha se narodil." 1.J.4,7.

Chtěl bych zde dát varování. Je řečeno, co se týče posled-

ních dnů, že kvůli nepravosti ustydne láska mnohých. V Laodi-cejském, nebo posledním, věku zaujme sebeláska a láska k hmotným věcem místo pravé lásky Boží. Potřebujeme ochranu před mocí hřícha v těchto posledních dnech. Tak mnozí se stávají zatvrzelými, protože nepoznali působení ducha těchto posledních dnů. Je na čase, abychom se přiblížili k Bohu a nechali svá srdce naplnit Jeho láskou, nebo pocítíme chlad církve posledních dnů a odmítneme pravdu Boží, která jediná je s to nám pomoci.

V oněch temných a těžkých letech si zachoval pravý vinný kmen lásku k Bohu a lásku k bratrům. Bůh je proto chválil.

"Známť prisluhování tvé." Ježíš řekl: "Ten, kdo chce býti mezi vámi největší, budiž služebníkem všech." Jeden moudrý muž vyložil řečené a řekl: "Jen historie o tom vpravdě přinese důkaz." Ten muž měl pravdu. Všichni skutečně velcí mužové historie byli služebníky. Ti, kteří požadovali, aby jim bylo slouženo, kteří utiskovali a vždy chtěli být vpředu, odešli všichni s hanbou. I bohatí byli Bohem odsouzeni, jestliže svého bohatství nepoužili správně. Podívejte se však do historie a uvidíte, že opravdu velcí mužové byli ti, kteří sloužili jiným. Historie nemůže nikdy ocenit ty, kteří si nechají sloužit, nýbrž budou vždy vychvalováni ti, kteří mnoho vykonali pro druhé. Nyní toto aplikujme na sebe. Ani Syn člověka nepřišel, aby Mu bylo slouženo, ale aby sloužil. Musíme tedy následovat tohoto příkladu. Pohleďte přece, jak se sklonil a umyl ty unavené a špinavé nohy apoštolů. Řekl: "Vy nyní nevíte, co dělám, ale potom to poznáte. Co však vidíte, že Já činím, to máte také vy jeden druhému činit." Stal se služebníkem, aby Jej Bůh mohl vyvýšit do nejvyšších výšin. A jednoho dne na soudu svatých Jej uslyšíme říci: "To dobře, dobrý a věrný **SLUŽEBNÍČE**, vejdi v radost Pána svého." Je to těžké, být vždycky služebníkem. Ale ti, kteří dávají a jsou zde pro druhé, budou s Ním jednoho dne sedět na Jeho trůnu. Pak se ukáže. "Nuž, jen pracujme zde pilně, dokud žití trvá den, všechněm zvěstujme, co Pán učinil nám. Pak, když přejde život, práce, přejde také smrti sen, čtena budou jména v nebi, budu tam."

"Známť víru tvou." Tedy, On zde neříká totéž jako církev v Pergamu: "zachováváte **MOJI** víru". Zde nyní nehovoří o Jeho víře, zde je chvála pro jejich věrnost. A současně se zmiňuje o jejich shovívavosti a trpělivosti. Věrnost a trpělivost patří k sobě. Ve skutečnosti je trpělivost výsledkem věrnosti, neboť u Jk.1,3 stojí: "Věduce, že zkušeni víry vaší působí trpělivost." Není žádné jiné cesty k dosažení trpělivosti. Přichází jen zkouškou naší víry. Ř.5,3: "A ne jen nadějí, ale také chlubíme se ssoužením, věduce, že ssoužení trpělivost působí." Jak vysoce Bůh hodnotí účinek naší trpělivosti, vidíme u Jk.1,4: "Trpělivost pak ať má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v ničemž nemajíce nedostatku." Boží vůle

s námi je dokonalost a tato dokonalost je trpělivost - očekávání na Boha a očekávání něčeho od Boha. To je průběh vývoje charakteru. Jak velice za to chválil Bůh svatý Temného Věku. Trpělivost jako ta beránků, kteří jsou vedeni na porážku, plní lásky a věrní, tak sloužili Bohu. To bylo vše, co v životě chtěli: stát jen ve službě Pána. Jak velká přece byla jejich odměna.

"Známtě skutky tvé, i ty poslední větší nežli první." Toto je skutečně velmi pozoruhodné. Zatímco tma tohoto věku přibývala, a listina mučedníků byla den ode dne delší, pracovali všichni tím více, sloužili všichni věrněji a jejich víra rostla. Jak tragické přece bylo to, že láska v Efezském Věku ubývala. A skutečně také není zmínky o zvýšené práci a lásce v ostatních věcích. Jen v tomto věku zde, nejtemnějším ze všech, Mu tím více sloužili. Jaká lekce to je. Není žádného přestání v této milosrdné službě lásky k našemu Pánu, nýbrž mnohem spíše její přibývání. Je to tajemství. Ať se nepřítel pokouší naši službu pro Pána ničit - naše odpověď je zvětšená služba. Když slabí ve strachu volají, tu je čas k ohlašování vítězství.

"Známtě skutky tvé, i ty poslední větší nežli první." Jak jsme již řekli, je tento věk nazýván Temným Věkem, protože je to skutečně to nejtemnější období v celé historii. Bylo to za času papeže Innocenta III., který si dělal nárok na to, že je "zástupcem Krista - nejvyšším vládcem nad církví a světem", který zavedl **INKVISICI**. V jeho době bylo prolito více krve, než v jiné době, vyjma doby reformace. Byl to věk pornokracie, panování nevěstek. Sagarius III. měl milenkou a "naplnil papežský kůr záletnicemi a nemanželskými syny a proměnil papežský palác v brloh lupičů". Anastasius III. byl ubičován k smrti Marziou, která byla milenkou Sagariovou. Jan XI. byl nemanželským synem Marziiným. Jan XII. byl Marziiným vnukem a "činil násilí vdovám a pannám a byl během jednoho aktu cizoložství usmrcen a to od zuřícího manžela této ženy". Toto byla doba papežského rozkolu, neboť existovali dva papežové (jeden panoval v Avignonu a druhý v Římě), kteří se navzájem potýkali a proklínali. Tito papežové se nejen prohřešili svými nemorálními sexuálními akty (plodíce množství nemanželských dětí, provozujících sodomářství atd.), nýbrž také byli vinní prodáváním kněžských úřadů těm, kteří za ně nejvíce nabízeli.

Byla to doba, kdy se světlo téměř docela ztrácelo, leč těch málo věrných pracovalo tím horlivěji, čím více se stmívalo, až povstali ke konci tohoto věku mnozí, kteří chtěli přinést reformu. Jejich práce byly tak horlivé, že již razily cestu pro blížící se reformaci. Proto říká Slovo pro tento věk: "Vaše poslední (na konci věku) skutky jsou větší než ty první."

Slovo Tyatir má různý význam, mezi jiným také: "Ustavičná oběť." Mnozí mají za to, že je toto proroctví ohledně mše,

v níž má být neustále představena oběť Kristova. To je dobrá myšlenka, ale může to také znamenat ustavičnou oběť životů těch, kteří vpravdě věřili a působili pro Pána.

Tito svatí Tyatiru byli jistě to nejlepší z celé žně, plní Ducha Svatého a víry, stvoření k dobrým skutkům, nesoucí Jeho slávu, necenili si svého života a dávali jej s radostí v oběť libou Pánu.

POKÁRÁNÍ

Zj.2,20: "Ale mámť málo proti tobě, že necháváš ženy Jezábel, kteráž se býti praví prorokyní, aby učila a svozovala služebníky Mé, aby smilnili, a jedli modlám obětované."

Na základě tohoto verše a současně i verše 23 bych vám rád dokázal tu velkou pravdu, kterou jsem vám po celou tu dobu předkládal. "A syny její zmorduji smrtí; i zvíť všechny církve, žeť jsem Já zpytatel ledví i srdce." Po celou tu dobu jsem říkal, že vlastně existují dvě církve a Duch mluví ke každé z nich, v každém věku, jako kdyby to byla jen jedna. Zde však je jasně řečeno, že mluví k církví a vychází najevo, že některá z těch církví zřejmě **NEVÍ**, že On je Jediný, Jenž zpytuje hnutí a myšlení srdcí. Avšak nyní o tom přináší důkaz. Které církve budou těmi, které tuto pravdu neznají? Zajisté, že to může být jen ta skupina falešného kmene, neboť ti praví věřící vědí zcela jistě, že soud začíná od domu Božího a majíce bázeň Boží, soudí se sami a nebudou odsouzeni.

Proč tedy Bůh nazývá tuto církev Svojí církví, přestože náleží k nepravé vinné révě? Pravda spočívá v tom, že jsou křesťany podle těla. Oni nosí to Jméno nadarmo. Mk.7,7: "Ale nadarmoť Mne ctí, učíce učení a ustanovení lidská." Ale ve skutečnosti jsou křesťany, co jiného by mohli být? Mohamedán je mohamedánem. Je to jeho náboženství, zcela lhostejno, jak žije, protože teoreticky souhlasí s tím, co korán učí. Stejně je to také s takzvanými křesťany, pokud souhlasí se skutečností, že Ježíš je Syn Boží, z panny narozený, ukřižovaný, zemřelý a z mrtvých vstalý a že je Spasitelem lidstva, atd. (Ve skutečnosti budou v Laodicejském Věku takoví, kteří se budou nazývat křesťany, neboť si vysoce váží pěkných vlastností Ježíše, vyhrazují si však právo popírat Jeho Božství. Křesťanské vědy to již udělaly, jakož i mnozí, kteří káží sociální evangelium.) Je formálním křesťanem a náleží k církvi. Není ale žádným **PRAVÝM** nebo duchovním věřícím, neboť jinak by byl také vekřtěn v tělo Pána a byl by údem Jeho těla. Nicméně je to však podle Božího pořádku, že pšenice a koukol rostou pohromadě a nemají být dříve vytrhány. To je příkaz Boží. Den jejich svázání a spálení přijde, je blízký; avšak ještě ne.

A tak Duch mluví k této smíšené skupině. Na jedné straně

chválí, na druhé straně haní. Říká, co je s pravými věřícími v pořádku. Nyní On varuje, co musí falešný kmen dělat, jestliže má stát před Pánem ospravedlněný.

ŽENA JEZÁBEL

Apoštol Jakub nám ukázal postup, jak vzniká hřích. Jk.1, 14-15: "Ale jeden každý pokoušín bývá, od svých vlastních žádostí jsa zachvacován a oklamáván. Potom žádost když počne, porodí hřích, hřích pak vykonaný zplozuje smrt." Toto je obraz toho, co se děje v církevních věkách. Hřích nepočíná v ničem jiném, než v nějakém pocitu. Tak do církve přišla smrt prostými, málo pozorovatelnými skutky nicolaitů. Od skutků to přešlo v učení. K učení přistoupila moc státu a vnesla dovnitř pohanismus. Nuže, v tomto věku následuje svoji vlastní prorokyni (učitelku) a půjde dále, až se ocitne v ohnivém jezeře, neboť přesně tam skončí, v té druhé smrti.

Zvolání Boží v tomto čtvrtém věku naprosto směřuje k nařčení této prorokyně Jezábel. Abychom správně porozuměli, proč ji takovým způsobem kritisuje, musíme si trochu přecíst její příběh v Bibli a když poznáme, co dříve dělala, budeme vědět, co dělá v této době.

To první a nejdůležitější, co se o Jezábel učíme, je, že **NENÍ** dcerou Abrahamovou, neměla ani žádné spojení s kterýmkoli z pokolení izraelských, rovněž její vstup nebyl duchovní, jak tomu bylo u Moabitky Rut. Ne, nikdy! Tato žena byla dcerou sidonského krále Etbále (1.Kr.16,31), který byl knězem Astarty. Získal trůn vraždou svého předchůdce. Tak vidíme hned na počátku, že je dcerou vraha. (Toto nám připomíná Kaina.) A způsob, jakým vstoupila do národa izraelského, nebyl duchovním kanálem, který Bůh zřídil pro přijetí pohanů; nýbrž vešla **SNÁTKEM** s Achabem, který byl králem nad desíti pokoleními Izraele. Vidíme, že toto spojení nebylo duchovní; bylo politické. Tato žena, která byla hluboce pohřížena v modloslužbě, neměla tu nejmenší žádost, stát se vyznavačkou toho Jednoho Pravého Boha, naopak, přišla s tím jedním předsevzetím, aby odvrátila Izraele od Pána. Izrael (těch deset pokolení), arcíť již jednou poznal, co to je klanět se zlatému teleti, ale až dosud ještě nepropadli modloslužbě, neboť Bůh byl uctíván a byl uznáván zákon Mojžišův. Ale od té doby, kdy se Achab oženil s Jezábelou, rozvinula se modloslužba do obrovských rozměrů. V té době byla tato žena kněžkou v chrámech, které byly pro Astartu (Venuši) a Bále (boha slunce) a to také byla doba, kdy Izrael dospěl kritického bodu svého života.

S tímto ve svých myšlenkách můžeme nyní vidět, co zde Duch Boží v Tyatirském Věku vyzdvihuje. Zde to je.

Achab se oženil s Jezábelou a byl to politický podnik, posílení a zabezpečení jeho království. Je to přesně to, co udě-

lala církev, když se vdala za Constantina za času jeho vlády. Oni oba se sešli z politických důvodů, přesto, že celku dali křesťanský náter. Nikdo mě nepřesvědčí o tom, že Constantin byl křesťanem. Byl pohan, pozůstavil ale něco, co se podobá křesťanským stopám. Dal namalovat bílé kříže na štíty svých vojáků. Byl zakladatelem řádu Rytíři Columba. Dal umístit na věž kostela svatě Žofie kříž a tím dal vznik tradici.

To byla Constantinova myšlenka, shromáždit všechny dohromady - pohany, formální křesťany a pravé křesťany. Po nějakou dobu se zdálo, jakoby měl úspěch, neboť praví věřící přišli a pokusili se přivést zpět ty, kteří se odvrátili od Slova. Když uviděli, že je k pravdě navrátit nemohli, byli nuceni vzdálit se od tohoto politického těla. Když to u dělali, byli nazváni kacíři a pronásledováni.

Dovolte, abych zde řekl, že to stejné se děje i nyní. Všichni lidé se shromáždují. Usnášejí se na Bibli, která by měla vyhovovat židům, katolíkům a protestantům. Mají svůj vlastní Nicejský koncil, přestože to nazývají Ekumenickým koncilem. A víte, koho všechny tyto organizace potírají? Oni bojují proti pravým letničním. Nemyslím tím organizaci, jež se jmenuje Letniční. Mám na mysli ty, kteří si říkají letniční, protože jsou naplněni Duchem Svatým a mají znamení a dary ve svém středu a chodí v pravdě.

Když se Achab z politických důvodů oženil s Jezábelou, zaprodal své právo prvorozeného. Spojíte-li se s nějakou organizací, prodáte své právo prvorozeného, bratře, ať tomu věříš nebo ne. Každá protestantská skupina, jež odtud kdy vyšla a potom se opět vrátila, prodala své právo prvorozeného. A prodáš-li své právo prvorozeného, jsi právě tak jako Ezau - můžete plakat a činit pokání, jak chcete, ale nic vám to nepomůže. Je jen jedno, co může být uděláno, a to je: "Vyjděte odtud, lide Můj, a upustte na podílení se na jejich hříších." Nuže, jestliže se domníváte, že nemám pravdu, pak mi, prosím, zodpovězte tuto otázku. Může-li mi někdo říci, která církev, nebo nějaké hnutí od Boha, jež měla probuzení a potom se zorganizovala a stala se denominací, prožila kdy ještě probuzení a vrátila se zpět. Nebudete moci najít žádnou - ani jedinou!

Byla to pro Izraele půlnoční hodina, když se spojil se světem a zaměnili to duchovní za politiku. Byla to půlnoční hodina, když církev v Nicei udělala totéž. A nyní je opět půlnoc, kdy se všechny církve spojují v jednu.

Když se Achab oženil s Jezábelou, dovolil jí, aby vzala státní peníze a zřídila dva velké domy pro uctívání Astarty a Bále. Ten jeden pro Bále byl dostatečně velký k tomu, aby shromáždil k uctívání celý Izrael. A když byl oddán Constantin a církev, obstaral pro ně kostely, postavil oltáře a sochy a zřídil hierarchii, která se již tehdy formovala.

Když za sebou Jezábela měla moc státu, vnutila národu své náboženství a povraždila proroky a kněze Boží. Bylo to tak

zlé, že Eliáš, posel oné doby, myslel, že zůstal on samotný. Ale Bůh měl ještě 7000 těch, jejichž kolena se nesklonila před Bálem. A právě nyní jsou v denominacích baptistů, metodistů, presbyteriánů atd., ještě někteří, kteří vyjdou a navrátí se k Bohu. Rád bych, abyste věděli, že nejsem nyní, ani jsem nikdy předtím nebyl, proti lidem. Je to denominace - systém organizace, proti němuž jsem. Musím být proti němu, neboť to Bůh nenávidí.

Zastavme se trochu a shrňme to, co jsme zdůraznili o uctívání v Tyatiru. Řekl jsem, že uctívali Apolla (který byl bohem slunce) a zároveň císaře. Tento Apollo byl nazýván "ochráncem před zlem". On odvracel od lidí zlo. Žehnal jim a byl jim skutečným bohem. Měl lidi učit. Poučoval je o uctívání a chrámových rituálech, službě bůžkům, oběti, smrti a životě po smrti. Způsob, kterým to dělal, byl prostřednictvím prorokyně, která upadla do extáze a seděla na třínohé stoličce. Ach! Vidíte to? Zde je ta žena, prorokyně, zvaná Jezábel, ona učí lid. Její učení svádí služebníky Boží a způsobuje, že se dopouštějí smilství. Smilství znamená "modloslužbu". To je duchovní význam. Je to nezákonné spojení. Achabovo spojení a Constantinovo spojení byla obě nezákonná. Oba páchali duchovní smilství. A každý smilník skončí v ohnivém jezeře. Tak to řekl Bůh.

Učení katolické církve (církev je ženského rodu, je to žena) popírá Slovo Boží. Papež, který je ve skutečnosti Apollo v moderní verzi, učil lid, spojovat se s modlami. A římská církev se nyní stala falešnou prorokyní lidu, protože vzala lidu Slovo Pána a ustavila na jeho místo své vlastní myšlenky, o nichž se domnívali, že přinesou odpuštění a požehnání Boží. Kněží šli tak daleko, že předstírají, že mají moc nejen v životě, ale i ve smrti. Učí, že existuje očištec, avšak o tom ve Slově nic nestojí. Učí, že modlitby, mše a peníze dostanou lidi z očištců do nebe. Celý systém, na němž je jejich učení založeno, je falešný. Není založeno na jistém základě zjevení Božího, nýbrž na vratkém písku, na jejich vlastní ďábelské lži.

Církev šla z organizace přímo do denominace a potom k falešnému učení. To je pravda! Římští katolíci nevěří, že je Bůh v Jeho Slově. Určitě ne! Kdyby tomu věřili, museli by činit pokání a stát za ním, ale oni říkají, že Bůh je ve Svě církvi. To by udělalo Bibli historií katolické církve. Ale to není pravda. Podívejte se jen, co udělali s vodním křtem. Odstranili křesťanský křest a udělali z toho pohanský se třemi tituly. Dovolte mi, abych vyprávěl o zkušenosti, kterou jsem měl s jedním katolickým knězem. Jedna dívka, kterou jsem kdysi pokřtil, se stala katoličkou. Kněz si kvůli ní vyžádal rozhovor se mnou. Ptal se mě, jak byla pokřtěna. Řekl jsem mu, že jsem ji pokřtil křesťanským křtem, jež je podle mého vědomí tím jediným. Pohrbil jsem ji ve vodě ve Jménu Pána Ježíše Krista. Kněz podotkl, že katolická církev tak kdysi také křtila. Ihned jsem

se jej zeptal, kdy toto katolická církev dělala, neboť jsem četl její dějiny a nemohl jsem to tam najít. Řekl mi, že by se to našlo v Bibli a že Ježíš zorganizoval katolickou církev. Zeptal jsem se ho, zda je skutečně toho mínění, že Petr byl prvním papežem. Zdůraznil to a řekl, že ano. Zeptal jsem se ho, zda je mše čtena v latině proto, aby byla dána jistota, že zůstane správná a nebude měněna. Řekl, že je to pravda. Řekl jsem mu, že si myslím, že odešli velmi daleko od toho, co měli na počátku. Dal jsem mu na vědomí, že jestliže katolická církev skutečně věří Knize Skutků, pak jsem právě starým katolíkem. Opět mi řekl, že Bible je kronikou katolické církve a že Bůh je v církvi. Nesouhlasil jsem s ním, neboť Bůh je ve Svém Slově, Bůh je pravdivý, ale každý člověk je lhář. Jestliže od této Knihy něco uberete nebo k ní něco přidáte, Bůh zaslíbil, že přidá ran těm, kteří přidávají a vezme díl z Knihy Života těm, kteří z ní uberou. Zj.22,18.19.

Dovolte, abych vám ukázal, jak římsko-katolická církev věří, že je Bůh v její církvi, místo ve Slově. Zde je výtah toho, co papež Jan XXIII. napsal: "Moje zkušenost počas tří let mého papežství, od kdy jsem ve strachu a třesení tuto službu přijal, v čisté poslušnosti vůle Pánovy, poukázané mi posvěceným kolegiem kardinálů v konkláve, vydává svědectví o této vrcholné službě a je pro mě povzbuzujícím a trvalým důvodem, být věrný vůči tomu a absolutně doufat v Bohu, ve všem, co se týče přítomnosti a naprosto upokožený v tom, co se týče budoucnosti." Tento papež prohlásil, že Bůh mluvil prostřednictvím církve, zjevující Svoji vůli. Jak falešné! Bůh je v Jeho Slově a mluví skrze Slovo, zjevující Jeho vůli. On také dosvědčil, že má naprostou důvěru v lidské slovo a proto je také věrně poslouchá a může být upokojen. Zní to tak krásně, ale je to falešné. Právě tak jako překroucení v zahradě Eden.

Nyní pojďme ve Zj.17 k této ženě, která žije podle falešných proroctví a ne podle Slova Božího. Ve verši 1 ji Bůh nazývá velikou nevěstkou. Proč je nevěstkou? Protože se nalézá v modloslužbě. Však tam také stáhla lidstvo s sebou. Co je léčbou pro modloslužbu? Slovo Boží. Tak je tato žena nevěstkou, protože opustila Slovo. Tam sedí na vodách mnohých, což znamená zástupy, jazyky a národy. Přirozené, že to může být jen falešná církev, neboť církev Boží je malá - jen málo jich bude, kteří se v ní budou nacházet.

Pohleďte jen, čím je v očích Božích, nezáleží na tom, jak krásně vypadá před lidmi, i kdyby to sebe filosofičtěji vypadalo. Je opilá ve své špíně a ve svém smilství. Je opilá krví mučedníků. Stejně jako Jezábel, která zničila a usmrtila proroky Boží, kteří se nesklonili před Bálem a neuctívali jej. Katolická církev udělala přesně totéž. Usmrtila ty, kteří se nesklonili pod papežské panství. Ti, kteří chtěli Slovo Boží místo lidského, byli usmrceni jejími krutými metodami. Ale tato církev, která tolik usmrcovala, byla sama mrtvá a nevěděla

o tom. Nebyl v ní život a nikdy ji neprovázelo žádné znamení.

ČAS K POKÁNÍ

Zj.2,21: "Ale dalt' jsem jí čas, aby pokání činila z smilstva svého, a však nečinila." Víte, že tato církev byla vlastně ještě horší než Achab? Víte, že on po nějakou dobu činil pokání a chodil krotce před Bohem? To však o římsko-katolické církvi říci nemůžete. Ne, nikdy! Nikdy nečinila pokání, nýbrž tvrdošíjně zničila ty, kteří jí chtěli dopomoci k pokání. To je historie. Bůh nejenže dal povstat poslům pro každý věk, nýbrž dal těmto poslům i obdivuhodné pomocníky. Dal v každém věku několik obdivuhodných mužů Božích, kteří udělali vše, co mohli, aby přivedli církev zpět k Bohu. Přirozeně, Bůh jí dal příležitost a nabídl pomoc, aby mohla činit pokání. Činila kdy pokání a dokázala to potom jeho ovocem? Ne, nikdy! Nikdy to nečinila a nikdy to neučiní. Je opilá. Ztratila smysl pro duchovní věci.

Nemylte se a nemyslete si, že církev římská činila pokání z vyvražďování svatých proto, že se snaží o spojení s protestanty a pokouší se sjednotit své učení s učením protestantů. Ani jedinkrát se neomluvila a nepřiznala, že svým hromadným vražděním jednala převráceně. Nikdy to ani neudělá, lhostejno, jak hezkou a milou se v této době jeví. Znovu se pozdvihne a bude zabíjet, neboť vražda leží v jejím zlém a nekajícím srdci.

VYNESENÍ ROZSUDKU PROTI NEVĚSTCE

Zj.2,22-23: "Aj, Já uvrhu ji na lože, i ty, kteříž cizoloží s ní, v ssoužení převeliké, jestliže nebudou činiti pokání z skutků svých. A syny její zmordují smrtí; i zvědíť vsecky církve, žeť jsem Já Zpatatel ledví i srdce, a odplatím vám jednomu každému podle skutků vašich."

Cože? Tato žena má děti? Je přece nevěstkou? Je-li tomu tak, že měla děti ze svého smilství, pak podle Slova musí být spálena ohněm. To je naprostá pravda. To bude její konec, neboť bude spálena ohněm. Její konec je ohnivě jezero. Avšak zastavte se na okamžik a přemýšlejte o těchto dětech. Je to žena, ze které se rodí děti. A je zřejmé, že tato žena měla děti, které z ní vyšly a které potom dělaly totéž, co ona. Ukažte mi církev, která kdy vyšla z nějaké organizace a nebyla by se do ní vrátila. Taková neexistuje. Ani jedna. Lutheráni vyšli a opět se organizovali a dnes jdou ruku v ruce s ekumenickým hnutím. Metodisté vyšli a znovu se organizovali. Letniční vyšli a znovu se organizovali. Ale vyjde ještě jedna skupina a díky Bohu, ta se již žádnou organizací nestane, protože zná pravdu. Tato skupina bude nevěstou poslední doby.

Tedy je tu psáno, že tato nevěstka měla děti. Kým ale byly? Byly to dcery, neboť to byly církve, stejně jako ona. Nuže, zde je jeden velmi zajímavý bod. Jezábel a Achab měli jednu dceru. Ta dcera se vdala za Jehorama, syna Jozafatova a v 2.Kr.8,18 se říká, že: "Jehoram chodil po cestách svého tchána." Touto svatbou vešel přímo do modloslužby. Přivedl bohabojného a Boha uctívajícího Judu do modloslužby. Totéž udělaly také tyto církve-dcery, jak jsem vám to již řekl. Počnou s pravdou a vdají se za organizaci. A opouští pravdu a berou tradici a ustanovení atd. Dokáží vám to. V Žd.13,7 je řečeno: "Zpomínejte na vůdce své, kteříž vám mluvili Slovo Boží." Je to Slovo, které nad námi panuje, nikoli lidé. Manžel je hlavou ženy a vládne jí. A církev je také ženou a její vládce je Slovo. Ježíš je Slovo. Jestliže Slovo odmítá a přijímá jiné panství, je cizoložnicí. Jmenujte mi alespoň jednu církev, která neopustila Slovo pro tradice a ustanovení. Všechny jsou cizoložnice - jak matka, tak i dcery.

Jaký bude soud nad nevěstkou a jejími dětmi? Bude dvojí. Nejříve On říká: "Uvrhu ji na lože." Podle poslední části verše 22 to bude lože souzení nebo velké souzení. To také řekl Ježíš v Mt.25,1-13. Bylo deset panen. Pět jich bylo moudrých a pět bláznivých. Pět jich mělo dostatek oleje (Duch Svatý), ostatních pět nikoli. Když zazněl křik: "Aj, ženich jde", musely bláznivé spěchat, aby hledaly olej, zatímco moudré vešly na svatbu. Těch pět, které zůstaly venku, bylo zanecháno do velkého souzení. Budou to všechny ty, které nebudou vzaty. To je to, co se stane s nevěstkou a jejími dcerami. Za druhé ono říká: zabije ji smrtí nebo jak doslovný překlad říká: "Nechá je usmrtit smrtí." Je to zarážející výpověď. Mohlo by se říci: "Člověk bývá usmrcen oběšením nebo popravou na elektrickém křesle nebo jiným způsobem." Zde je ale napsáno: "Nechá je usmrtit smrtí." Smrt sama je důvodem jejich smrti. Chtěl bych, abyste toto jasně poznali. Jako ilustraci vezmu dceru Jezábel, jež se přivdala do domu Judova a tím jej přivedla do modloslužby, takže Bůh Judu předal smrti. To udělal rovněž i Bálám. Zde byla Jezábel s jejím panstvím. Tam je Juda, správně uctívající Boha, žijící pod Slovem. Jezábel prodává svoji dceru za Jehorama. Týmž okamžikem, kdy se konala svatba, nalezl Juda smrt. Vešla dovnitř duchovní smrt. V minutě, kdy se první církve Říma organizovala, zemřela. V minutě, kdy se luteráni organizovali, vešla smrt a oni zemřeli. Jako poslední přišli nyní letničtí a i oni se též organizovali. Duch je opustil, ačkoli tomu nechtějí věřit. Ale On je opustil. Sňatek přinesl smrt. Potom vzešlo světlo o Jednotě Božství. Oni se organizovali a rovněž zemřeli. Když spadl v roce 1933 oheň nad řeku Ohio, přišlo na svět uzdravovací probuzení, ale nikdy nepřišlo prostřednictvím organizace. Bůh minul letniční skupinu, minul organizaci a co ještě v budoucnu udělá, bude rovněž mimo organizaci. Bůh nemůže působit prostřednictvím mrtvých. Může

konat jen skrze **ŽIVÉ** údy. Tyto živé údy jsou vně Babylóna.

Vidíte: "Smrt" nebo "organisace" přišly a církev zemřela nebo abychom to řekli ještě zřetelněji: smrt se usídlila tam, kde dříve vládl **ŽIVOT**. Tak jako původní Eva přinesla na lidstvo smrt, tak i nyní organisace přinesla smrt, neboť organisace je produktem dvojí korupce, nicolaitismu a balámismu, propagovaného prorokyní Jezábel. Eva by byla musela být ihned i s hadem za svůj strašný čin spálena. Ale Adam zasáhl a vzal ji rychle k sobě, takže zůstala zachována. Ale když to satanské náboženství definitivně zakončí běh všech těch věků, nebude tu již nikdo, kdo by zasáhl a ona bude spálena společně se svým svůdcem, neboť nevěstka a její děti a antikrist a satan budou všichni mít svůj díl v ohnivém jezeře.

Zde možná trochu předběhnu a měl jsem to snad ponechat pro poslední poselství, ale vypadá to, jakoby se to hodilo zde do tohoto, protože to tak jasně pojednává o organisaci a o tom, co se s ní stane. A chtěl bych vás varovat. Zj.13,1-18: "I viděl jsem šelmu vystupující z moře, kteráž měla sedm hlav a deset rohů. A na rozích jejích deset korun, a na hlavách jejích jméno rouhání. Byla pak šelma ta, kterouž jsem viděl, podobná pardovi, a nohy její jako nedvědí, a ústa její jako ústa lvo-
vá. I dal jí drak sílu svou, a trůn svůj, i moc velikou. A viděl jsem, ano jedna z hlav jejích jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Teď divivši se všechna země, šla za tou šelmou. A klaněli se tomu draku, kterýž dal moc šelmě; klaněli se i šelmě, řkouce: Kdo jest podobný té šelmě? Kdo bude moci bojovati s ní? I dána jsou jí ústa mluvící veliké věci a rouhání, a dána jí moc vládnouti za čtyřidce-
ti a dva měsíce. Protož otevřela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se Jménu Jeho rouhala, i stánku Jeho, i těm, kteříž přebývají na nebi. Dáno jí i bojovati s svatými, a přemáhati je; a dána jí moc nad všelikým pokolením, nad jazykem, i nad národem. Protož klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsána v Knize Života Beránka, toho zabitého od počátku světa. Má-li kdo uši, slyš. Jestliže kdo do vězení povede, do vězení půjde; zabije-li kdo mečem, musí, mečem zabít býti. Zdeť jest trpělivost a víra svatých. Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující z země, a měla dva rohy, podobné Beránkovým, ale mluvila jako drak. Kteráž všecku moc první té šelmy provozuje před tváří její; a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná uzdravena byla. A činí divy veliké, tak že i ohni rozkazuje sstupovati s nebe na zem před obličejem lidským. A svodí ty, kteříž přebývají na zemi, těmi divy, kteréž dáno jí činiti před obličejem šelmy, říkající obyvatelům země, aby udělali obraz té šelmě, kteráž měla ránu od meče, ale ožila zase. I dáno jí, aby dávala ducha tomu obrazu šelmy, aby i mluvil obraz té šelmy, a aby to způsobila, kteřížkoli neklaněli by se obrazu té šelmy, aby byli zmordováni.

A rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svoobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelích svých, a aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, aneb počet jména jejího. Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet té šelmy. Nebo jest počet člověka, a jestiž počet ten šest set šedesáte a šest."

Tato kapitola ukazuje moc římsko-katolické církve a co bude konat skrze organizaci. Pomyslete, že je to nepravá vinná réva. I když jmenuje Jméno Pána, tak to dělá jen ve své lži. Je jím vládařem není Pán, ale satan. Ona posléze skončí úplně ztotožněna se šelmou. Nevěstka jede na šarlatově červené šelmě, ukazující, že její mocí je bůh násilí (satan) a ne náš Bůh, Pán Ježíš Kristus.

Ve verši 17 vychází jasně najevo, že obdrží absolutní kontrolu nad obchodem světa, neboť nikdo nemůže bez jejího povolení kupovat nebo prodávat. Toto je také potvrzeno ve Zj.18, 9-17, kde je ukázáno její spojení s krály, knížaty, obchodníky, všemi těmi, kteří mají co dělat s Římem a obchodem.

Ve Zj.13,14 se učíme, že šelma šíří svůj vliv za pomoci obrazu, který je pro ni dělán. Tvořící se obraz je světový ekumenický koncil, kde se sejdou všechny organizované církve spolu s římskými katolíky (oni to dokonce již nyní činí). Je docela dobře možné, že se usiluje o toto sjednocení za tím cílem, aby byl potlačen komunismus. Ale právě tak jako kdysi Nabuchodonozor, bude komunismus metlou, aby spálil tělo nevěstky a tak bude Řím přemožen a zničen. Všimněte si přece, kamkoli šla římská církev, tam povstával komunismus. Musí tomu tak být. Avšak dovolte, abych vás nyní varoval. Nemyslete si, že je komunismus vaším jediným nepřitelem. Ne, je jím také katolická církev a dokonce ještě více.

Nyní si přečteme Zj.13,1-4 a porovnáme se Zj.12,1-5. Zj.13,1-4: "I viděl jsem šelmu vystupující z moře, kteráž měla sedm hlav a deset rohů. A na rozích jejích deset korun, a na hlavách jejích jméno rouhání. Byla pak šelma ta, kterouž jsem viděl, podobná pardovi, a nohy její jako nedvědí, a ústa její jako ústa lvová. I dal jí drak sílu svou, a trůn svůj, i moc velikou. A viděl jsem, ano jedna z hlav jejích jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivší se všechna země, šla za tou šelmou. A klaněli se tomu draku, kterýž dal moc šelmě; klaněli se i šelmě, řkouce: Kdo jest podobný té šelmě? Kdo bude moci bojovati s ní?" Zj.12,1-5: "I ukázal se div veliký na nebi: Žena oděná sluncem, pod jejímiž nohama byl měsíc, a na jejíž hlavě byla koruna dvanácti hvězd. A jsuci těhotná, křičela, pracující ku porodu, a trápěci se, aby porodila. I vidím jest jiný div na nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm a rohů deset, a na těch hlavách svých sedm korun. Jehož ocas strhl třetinu hvězd s nebe, a svrhl je na zem. Ten pak drak stál před ženou, kte-

ráž měla poroditi, aby, jakž by porodila, Syna jejího sežral. I porodila Syna Pacholíka, Kterýž měl spravovati všecky národy prutem železným. I vytržen jest Syn její k Bohu a k trůnu Jeho." Satan a jeho satanské náboženství je v obou z těchto zvířat. Ve Zj.14 šelma smrtelně zraněná a přece znovu ožilá znamená císařský pohanský Řím, který padl skrze barbarské nájezdy a přechodně ztratil svoji moc. Ale znovu ji získá v papežském Římě. Vidíte to? Tento národ, který vládl tím, že všechny zničil a stal se největším impériem, jaké jsme kdy znali, byl posláze k smrti zraněn. Ztratil svoji fyzickou moc k vykonávání vlády skrze armádu atd. Ale za Constantina se navrátil i životu, neboť papežský Řím prosákl do celého světa a jeho moc je absolutní. Používá králů a obchodníků a ve své náboženské a finanční síle panuje jako bohyně tohoto přítomného věku. On je také drakem, který tu stál připraven sehltnout Syna Pacholíka. Herodes se pokusil usmrtit Pána Ježíše, avšak nepodařilo se mu to. Později byl Ježíš římskými vojáky ukřižován, ale nyní je vtržen ke trůnu.

Vzpomeňte si na vidění Danielovo, které jsem vám již řekl. Poslední část sochy, poslední světová moc byla v nohách. To bylo železo a hlína. Železo je Římská říše. Ale není to již déle pouze železo. Nýbrž je smíšeno s hlinou. Je však zde a určuje záležitosti jak demokratických, tak i diktátorských národů. Římská církev je v každém národě. Je smíšena se vším.

Povím vám něco o železe a hlině. Vzpomínáte si na to, jak Chruščov v OSN tloukl svou botou o pult? Víte, že na této konferenci mělo účast pět východních a pět západních států? Chruščov mluvil za Východ. Eisenhower za Západ. V Rusku je Chruščov hlína a Eisenhower znamená železo. Dva hlavní vůdci světa, oba palce u nohou, železo a hlína, byly pospolu. Došli jsme konce všeho.

Ve verši čtyři je tázáno: "Kdo bude moci bojovati s ní?" Ještě několik velkých jmen je v současné době ve světě. Existuje ještě několik velkých národů, ale již v tomto okamžiku udává tón Řím. Papež sedí u kormidla. Jeho moc vzrůstá. Nikdo proti němu nemůže vést válku.

Verš 6: "Protož otevřela ústa svá k rouhání." (Učí lidským ustanovením jako příkázáním Božím, vychloubačně a pyšně, milují zábavu, mají ještě formu pobožnosti, ale popírají její moc.) Znevážila Jméno Boží - měníce Jméno v tituly a odmítá dělat jinak.

Verš 7: "Dáno jí i bojovati s svatými." Pronásledování - smrt pravých věřících a to všechno ve Jménu Pána, aby Jméno Boží bylo zneváženo, tak jak se stalo v Rusku, v důsledku toho, co tam katolická církev udělala.

Verš 8: "Protož klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsána v Knize Života Beránka, toho zabitého od počátku světa."

Díky Bohu, ovce ji nebudou uctívat. Všichni, kromě vyvole-

ných, budou svedeni. Ale tito nebudou svedeni, neboť slyší hlas Pastýře a následují Její!

Nyní pohleďte, co jsme se vám pokusili ukázat. Toto semeno smrti, které začalo v prvním věku církve - toto semeno organizace vyrostlo ve velký strom, ve kterém staví své hnízdo každý nečistý pták. Přesto, že si dělá nárok, že je dárce života, je dárce smrti. Její ovoce je **SMRT**. A ti, kteří mají na ní účast, jsou mrtví. Tento mocný světový církevní systém, který podvádí celý svět, protože předstírá, že je v něm fyzické a duchovní spasení, svádí a ničí davy. Není pouze zosobněnou smrtí, nýbrž toto smrt přinášející stvoření bude samo usmrceno smrtí, jíž je ohnivé jezero. Ó, kdyby jen lidé mohli pochopit, jaký bude jejich konec, jestliže v ní zůstanou. "Vyjděte z ní, neboť proč byste měli mřít."

POSLEDNÍ VÝSTRAHA

Zj.2,23: "A syny její zmrdují smrtí, i zvědíť všechny církve, žeť jsem Já Zpytatel ledví i srdce, a odplatím vám jednomu každému podlé skutků vašich."

Bůh se dívá na srdce. To se nikdy nezměnilo. A nikdy se to nezmění. Hleď, neboť po všechny ty věky existují dvě skupiny. Obě zvěstují, že jejich zjevení je od Boha a trvají na svém příbuzenství s Bohem. "Ale však pevný základ Boží stojí, máje znamení toto: Znáť Pán ty, kteříž jsou Jeho." 2.Tm.2, 19. "Pán zpytuje ledví." Slovo `zpytovat` znamená `stopovat` nebo `sledovat`. Bůh sleduje naše myšlenky (ledví); On ví, co je v našich srdcích. On vidí naše skutky, jež jsou přesným projevem toho, co se v nás ukrývá. Je to naše srdce, z něhož vychází spravedlnost nebo špatnost. Naše motivy, naše úmysly - to vše je Mu známo, neboť pozoruje každou činnost. Každý čin, každé slovo bude přivedeno na soud, až budeme muset vydat počet z našeho života. Nebylo tu žádné bázně Boží při tom nepravém kmeni a draze to budou muset zaplatit. Kéž by všichni, kteří jmenují Jeho Jméno, žili tak, jak se sluší na svaté. Můžeme snad možná klamat lidi, ale Pána nikdy.

ZASLÍBENÍ V TĚCHTO TEMNÝCH DNECH

Zj.2,24-25: "Vámť pak pravím i jiným Tyatirským, kteřížkoli nemají učení tohoto, a kteříž nepoznali hlubokosti satanovy, jakž říkají: Nevzložitť na vás jiného břemene. A však to, což máte, držte, dokudž nepřijdu." Nyní, dříve, než vejdemo v toto zaslíbení, ukáží vám opět, že církev, o níž Duch mluví, sestává ze dvou vinných kmenů, jejichž větve se proplétají. "Vámť pak pravím i jiným Tyatirským, kteřížkoli nemají učení tohoto." Zde je to! On mluví k oběma skupinám. Jedna má toto uče-

ní, druhá je nemá. Tu jsou, rozšířena mezi národy, jedno učení odporuje druhému. Jedno je od Boha a zná Jeho hlubokosti, druhé je od satana a zná jeho hlubokosti.

"Nevzložímt' na vás jiného břemene." Slovo pro břemeno je váha nebo tlak. Tlak Temného Věku byl, jedno z dvojího: sklonit se nebo zlomit. Poddat se nebo zemřít. Byla to inkvisice, moc impéria stála za tímto satanským uctíváním. Navraťte se do organizace, nebo zaplatíte svým životem. Každý věk měl svůj tlak. Kupříkladu velkým břemenem posledního věku je tlak bohatství, lehký život a nervové napětí v tomto věku plném komplexů, ve kterém jak se zdá, nejsme schopni žít. Tento čtvrtý věk měl zřetelně se rýsující břemeno. Spočívalo v tom, odmítnout Řím a zastat se Slova dokonce až k smrti.

"Nepoznali hlubokosti satanovy." Vypadá to, jakoby tento verš byl od komentátorů vynechán, protože nebyli s to porozumět, o jaké učení a zkušenosti se zde jedná a co bylo tímto výrokem míněno. Je to ale vlastně jednoduché, poznat, co tím bylo míněno. Nejdříve musíme vědět, co to jsou hlubokosti Boží a jako správný protiklad k tomu vyvstane hlubokost satanova. Ef.3,16: "Aby vám dal, podle bohatství slávy Své, mocí posilněnu býti skrze Ducha Svého na vnitřním člověku, aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich, abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všechněmi svatými, která by byla širokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost." Podle tohoto verše je tomu tedy tak, když člověk udělá ve svém životě zkušenost s hlubokostmi Božími, pak je to osobní prožitek s Duchem Božím, v něm přebývajícím. Jeho smysly jsou osvětleny moudrostí a poznáním Boha skrze Slovo. Avšak hlubokosti satanovy spočívají v tom, že se bude pokoušet toto zničit. Vždy se bude pokoušet najít náhražku za tuto Boží realitu. Jak to bude dělat? On odmítá poznání pravdy Boží - ničí Slovo tím, že na Jeho místo staví své vlastní: "Áno, Bůh řekl?" Potom on osobně zastoupí Krista v našem duchu. On to učiní jako ponukl Izraele, aby udělal totéž. Totiž, že člověk vládl jako král, místo Boha. Zkušenost znovuzrození je odmítnuta a vyžaduje se členství v církvi. Hlubokosti satanovy vešly v tento věk. A ovoce hlubokostí satanových je lež, vraždy a hrozné činy, jež z toho vzešly.

ODMĚNY

Zj.2,26-29: "Kdož by pak vítězil, a ostržíhal až do konce skutků Mých, dám jemu moc nad pohany. I budeť je spravovati prutem železným, a jako nádoba hrncífova strískáni budou, jakž i Já vzal jsem od Otce Svého. A dám jemu hvězdu jitřní. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim."

"Kdož by pak vítězil, a ostržíhal až do konce skutků Mých." Z poznámek Ducha je zřejmé, jak se Pán pokouší

ukázat těm Svým, co smýšlí o spravedlivých skutcích. Čtyřikrát se zmiňuje o skutcích. A nyní říká, že tomu, jenž věrně dělá Jeho skutky až do konce, bude dána moc nad národy a stane se mocným panovníkem, schopným skoncovat s každou situací, dokonce potře i nejhorsího nepřítele, bude-li to třeba. Jeho moc a panství se bude rovnat tomu, které má Syn. To je velmi uchvacující. Avšak podívejme se na toto zaslíbení ve světle toho věku. Mocný Řím se státem za sebou, s krály, armádami, státními úředníky, láme a potírá všechno před sebou. Usmrtil miliony a žíznil po tom, usmrtit další miliony, které se před ním neskloní. On může bez ohledu dosazovat krále i sesazovat, kdykoli chce. Ano, jeho zásahem padly národy, avšak jeho pevným rozhodnutím je zabít vyvolené Boží. Jeho skutky jsou skutky ďábla, neboť on vraždí a lže tak, jak to dělal vždycky. Avšak přijde den, kdy Pán řekne: "Přiveďte tyto Moje nepřátele přede Mne a zabijte je." Potom budou ti spravedliví se Svým Pánem, až Jeho spravedlivé odsouzení přijde na ty, kteří se rouhali. Spravedliví, vcházejíce s Ním do slávy, zničí ty, kteří ničili zemi a posmívali se svatým Božím. Toto byl věk, ve kterém museli své tváře nastavovat v strašlivé tísní, avšak přichází den, kdy pravda vítězně povstane, avšak kdo bude moci obstát v ohni a být zachráněn? Jen ti vykoupení Páně.

"A dám jemu Hvězdu Jitřní." Podle Zj.22,16 a 2.Pt.1,19 je Ježíš tou Hvězdou Jitřní. "Já jsem Kořen a Rod Davidův, a Hvězda Jasná a Jitřní." "A mámeť přepevnou řeč prorockou, kterážto že šetříte jako svíce v temném místě svítící, dobře činíte, až by se den rozednil, a Dennice vzešla v srdcích vašich." Proto dává Duch zaslíbení pro vyvolené těch Temných Věků, vztahující se na Něj Samého a pro věky příští.

Jak jsme již řekli, Ježíš Sám se ztotožňuje s poslem každého věku. Oni od Něho přijímají zjevení Slova pro každý časový úsek. Toto zjevení Slova vyvádí vyvolené Boží ze světa do dokonalého sjednocení s Ježíšem Kristem. Tito poslové jsou nazýváni hvězdami, protože oni svítí propůjčeným světlem Syna, totiž Ježíše. Jsou nazváni hvězdami proto, že jsou nositeli světla v noci. Tak přinášejí v temnotě hřícha světlo Boží Jeho lidu.

Toto jsou ty Temné Věky. Je zvláště temno, neboť Slovo Pána je před lidmi téměř zcela zakryto. Poznání Nejvyššího téměř zmizelo. Smrt pohltila nespočet věřících, takže jejich řady prořídly. Boží věci se v této době octly na mělčině a vypadalo to jako by satan lid Boží přemohl.

Jestliže kdy byli lidé, kteří potřebovali zaslíbení o zemi, ve které nebude více noci, pak to byli lidé těchto Temných Věků. Proto jim Duch zaslubuje Hvězdu Jitřní. Říká jim, že ta Hlavní Hvězda, totiž Ježíš, Jenž bydlí ve Světle nepřístupném, osvítí to budoucí království Jeho vlastní přítomností. Potom již více nebude potřebovat hvězd (poslů), aby dal světlo ve tmě. Potom bude Sám Ježíš, mluvící s nimi tváří v tvář a

sdílející s nimi Jeho království.

Je to jitřenka, která je vidět, když světlo slunce začíná svítit. Když naše Slunce (Ježíš) vychází, již více nebude potřeba poslů; On Sám nám přinese Jeho poselství radosti a když On vládne ve Svém království a my žijeme v Jeho přítomnosti, světlo Slova se stává stále jasnějším a jasnějším v našem dokonalém dni.

Co více bychom si ještě mohli přát, kromě Ježíše Samého? Není On všechno, dokonce Dokonale Všechno?

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. Amen. Tak jest, Pane Bože, nechť slyšíme Tvoji pravdu skrze Tvého Ducha.

SEDMÁ KAPITOLA

SARDESKÝ CÍRKEVNÍ VĚK

Zjevení 3,1-6

Andělu pak církve Sardinské piš: Toto praví Ten, Kterýž má sedm Duchů Božích a sedm těch hvězd: Vím skutky tvé, že máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.

Budiž bedlivý, a utvrzuj jiné umírající. Neboť jsem nenašel skutků tvých plných před Bohem.

Pomniž tedy, co jsi přijal a slyšel, a ostříhej, a čiň pokání. Pakli bdíti nebudeš, přijdu na tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu.

Ale máš některé osoby i v Sardis, kteréž nepoškodily roucha svého, protož budouť se se Mnou procházeti v bílém rouše; nebo jsou hodni.

Kdo svítězí, tenť bude odín rouchem bílým; a nikoliť nevymaži jména jeho z Knihy Života, ale vyznámt' jméno jeho před obličejem Otce Svého i před anděly Jeho.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

SARDY

Sardy byly hlavním městem staré Lýdie. Z rukou lidských přešly v ruce perských monarchů a potom je převzal Alexandr Veliký. Byly vydrancovány Antiochem Velikým. Potom následovali králové Pergamu, až do doby, kdy převzala panství říše římská. Za časů Tiberia byly zemětřesením a mory zpustošeny. Dnes jsou hromadou ruin a neobydlené.

Toto město bylo v oné době velmi důležité pro svůj obchod. Plinius řekl, že zde bylo vynalezeno barvení vlny. Bylo centrem barvení vlny a tkaní koberců. Také v okolí byla velká naleziště stříbra a zlata a jsou zprávy o tom, že zde byly raženy první zlaté mince. Byl tam také trh s otroky.

Náboženstvím v tomto městě bylo nečisté uctívání bohyně Cybely. Ještě jsou k spatření masivní ruiny chrámu.

Vy si vzpomenete, že jsem se v Pergamském Věku zmínil o babylónském pojetí "matky a syna", jež tam byli známi jako Semiramis a Ninus; zde v Asii to byla Cybela a Deoios. Vlastnosti, které jsou těmto oběma připisovány, velice osvětlují to, co zde chceme pozorovat.

On byl bohem slunce; ona bohyní měsíce.

On byl pánem nebes; ona královnou nebes.

On byl zjevovatelem dobra a pravdy; ona mírnosti a milosrdenství.

On prostředníkem; ona prostřednicí.

On s klíčem, jež otevíral i zavíral brány k neviditelnému

světu; a ona s totožným klíčem činila podobně.

On jako soudce mrtvých; ona mu stojí po boku.

On byl zabit, vzkříšen a vstoupil do nebe; ona je tam přenesena v těle synem.

Nuže, v Římě byl tomuto buhu dán titul Pán: je jmenován Synem Božím, zatímco ona matkou Boží.

To stejné jsme již našli v obou ostatních církevních věkách, kde pojetí 'matky a syna' doznalo tak enormních forem. Hleďte však, jak tomu bylo v Babylóně, když uctívání syna začalo ztrácet význam ve prospěch uctívání matky, takže ona doslovně zaujala synovo místo. Vidíme, že v tomto pohanském věku uctívání v Sardech bylo uctívání ženy. Náleželo jedině Cybele, nikoli Cybele a Deiovi. Matka doslovně zaujala synovo místo, ona je obdařena vlastnostmi Božství. Vše, co je třeba udělat, je, projít pouze její rozličné tituly a vzpomenout na to, že tyto líbezné přívlastky jsou přičítány římskou církví Marii. Pak poznáme, odkud pochází náboženství tohoto věku.

Dvě věci se mě obzvláště dotkly, když jsem studoval uctívání Cybely. To první byla skutečnost, že právě tak jako Janus nesla klíč, což jí dodávalo stejné autority, kterou měl on (klíč k zemi a k nebi a k tajemstvím) a ta skutečnost, že ctitelé se tak mrskali, až z jejich těl tekla krev a to se ještě dnes děje mezi katolíky, kteří se domnívají, že tím budou trpět tak jako Pán.

Skutečnost, že se v tomto věku zdařil první opravdový zlom s papežským Římem bezpochyby způsobila, že se prorokyně Jezabel zkonsolidovala a zdůraznila svou nauku o kultu Marie, jakožto rozhodný odpor vůči protestantům, kteří jí upírají jakýkoli podíl na vykupitelském díle, vyjma toho, že našla u Boha milost jako vyvolená panna, pro nošení Dítěte. Když Luther zformoval učení o ospravedlnění vírou, setrvali přesto ve skutečích, ukládání pokání, modliteb a jiných nebiblických věcí. A když osvobození křesťané oslavovali Syna, zbožňovali římsští katolíci tím více Marii a to až do dvacátého století (i přes rozhodný odpor většiny římských teologů vysoké hodnosti), až ji posléze papež Pius XII. povýšil do oslaveného a vzkříšeného těla. Toto učení je absolutně tím babylónským, kdy syn přináší matku v těle do nebe.

Není proto divu, že pátý věk kráčí vpřed se všemi těmi ostatními věky a bude tomu tak, dokud nebude velká nevěstka se všemi svými dětmi usmrcena v ohnivém jezeře, v té druhé smrti. Tu je to, kult Marie, uctívání Cybely. Mimochoodem řečeno, věděli jste, že Cybela byla Astarta, jejíž kněžkou byla Jezabel a způsobila to, že Izrael klopýtl tím, že jej svedla k necudným rituálům, jež ona řídila. Ano, to je to, čím byla v Bibli.

V Ě K

Sardský, nebo pátý, církevní věk trval od roku 1520 do roku

1750. Je všeobecně označován jako věk reformace.

POSEL

Posel pro tento věk je ze všech věků nejlépe znám. Byl to Martin Luther. Martin Luther byl vynikajícím učencem a jemné povahy. Studoval práva, když jej vleklá nemoc a smrt blízkého přítele přiměly k tomu, že začal vážně přemýšlet o duchovním stavu svého života. V roce 1505 vstoupil do Augustiniánského kláštera v Erfurtu. Studoval tam filosofii a rovněž Slovo Boží. Žil životem nejprísrnějšího kajícíka, ale všechny ty navenek konané skutky nemohly odejmout pocit hříchu. Řekl: "Mučil jsem sám sebe k smrti, abych našel pokoj s Bohem, byl jsem ale ve tmě a nenalezl jsem jej." Hlavní vikář jeho řádu, Staupitz, mu dopomohl k vnitřnímu poznání, že jeho spasení musí spočívat na vnitřní zkušenosti a ne na obřadu. S tímto povzbuzením dále hledal Boha. Později se stal knězem. Avšak zachráněn ještě nebyl. Stal se vážným a hlubokým učencem Slova a nejdůležitějších, velkých teologických děl. Byl pro své hluboké poznání a velkou upřímnost, vyhledávaným učitelem a kazatelem. Aby splnil slib, který si sám uložil, odešel do Říma. Tam uviděl nicotnost církví ukládaných statků, které měly přinést spasení. Slovo Boží zasáhlo jeho srdce, totiž: "Spravedlivý z víry živ bude." Na jeho zpáteční cestě jej zaplavila tato evangelická pravda Písma, prožil osvobození od hříchu a zrodil se do království Božího. Krátce nato byl jmenován doktorem teologie a pověřen: "Zasvětit celý svůj život věrnému studiu a výkladu a obhajobě Písma Svätého." Toto dělal s takovým úspěchem, že jeho srdce i srdce těch, kteří byli kolem něho, byla hluboce uvedena do pravdy Slova. Slovo brzy přišlo do otevřeného konfliktu se zneužíváním církevních ustanovení a učení.

Když se potom Leo X. stal papežem a Jan Tetzel přišel, aby prodával odpustky za hříchy, nezbyla Lutherovi jiná volba, než vystoupit proti tomuto protibiblickému učení. Nejdříve proti tomuto hřímál z kazatelny a pak sepsal svých nejslavnějších 95 tezí, které 31. října 1517 přibíhl na dveře záměckého kostela.

V krátké době po tom Německo vzplanulo a reformace se začala. Zde musíme být pamětlivi toho, že Martin Luther nebyl tím jediným, který protestoval proti římsko-katolické církvi. Byl jedním z mnohých. Jiní odmítli papeže, jejich samoudílení dočasné a duchovní moci a dokonce i mezi papeži byly učiněny nepatrné nápravy. Ano, bylo jich mnoho, kteří se pokusili, ale v případě Luthera byla Boží doba zralá pro rozhodný tah, jež měl být počátkem obnovy církve a vylití Ducha Svätého, které se mělo stát v mnohem pozdější době.

Martin Luther byl opravdový, Duchem naplněný křesťan. Byl rozhodným mužem Slova, neměl toliko hlubokou žádost po jeho studiu, ale chtěl je zpřístupňovat všem, aby mohli podle něho

žít. Přeložil Nový zákon a předal jej lidu. Toto obtížné dílo vykonal sám. Mnohé oddíly až dvacetkrát opravoval. Shromáždil kolem sebe skupinu znalců hebrejštiny, mezi nimiž byli i Židé, a potom přeložil Starý zákon.

Toto význačné dílo Lutherovo, je dílem, na kterém byla všechna následující vydání Písma v Německu založena.

Byl mocným kazatelem a učitelem Slova, a obzvláště v prvních letech svého veřejného vystoupení, kladl důraz na to, že Slovo je jediné vodítko. Byl proti skutkům jakožto prostředku ke spasení a proti vodnímu křtu jako prostředku obnovení. Učil o prostřednictví Krista bez účasti člověka, což bylo původním a letnicovým postojem. Byl mužem modlitby a naučil se tomu, že čím více práce bylo k vykonání a čím více jej čas tísnil, tím více ze svého času dával Bohu na modlitbách, aby byly zajištěny uspokojivé výsledky. Věděl, co to znamená, bojovat s ďáblem a vypravuje se, že se mu jednoho dne satan viditelně zjevil a on po něm hodil kalamářem a poručil ďáblu, aby se klidil. Jindy k němu přišli dva fanatici a řekli mu, aby se k nim připojil za účelem vypuzení všech kněží a Biblí. Dovedl rozeznat ducha, který v nich byl a poslal je pryč.

V dějinách Sauerových je o Dr. Martinu Lutherovi na straně 406 svazku 3 řečeno, že byl "prorokem, evangelistou, mluvčím v jazycích, vykladačem, v jedné osobě, byl vystrojen všemi devíti dary Ducha."

To, co uchvacovalo jeho srdce Duchem Svatým a co bylo tím malým zeleným výhonkem, který vypučel a jenž naznačoval, že se pravda navrací do církve, tak jak byla známa o Letnicích, bylo nejprve učení o ospravedlnění: spasení milostí, nezávislé na skutcích. Poznávám, že Dr. Luther nejen věřil v ospravedlnění a učil je, ale ono bylo jeho hlavním tématem. Tak tomu také muselo být, neboť je to jedno z hlavních učení pravdy Slova. Zůstane navždy známým nástrojem v ruce Boží, jenž tuto pravdu obdržel. Byl pátým poslem a jeho poselství bylo: **"SPRAVEDLIVÝ JE POVINEN ŽÍT Z VÍRY."** Jistě, připouštíme, že věděl a učil, že musíme jít od víry k víře. Jeho obdivuhodné porozumění svrchovanosti, vyvolení, předurčení a ostatních pravd ukazuje, že byl velkým mužem Slova a znovu to říkám, stejně jako i historikové, Bůh jej použil, aby navrátil lidu Božímu korouhev proti skutkům - "Spravedlivý je povinen žít z víry!"

Jak jsem se již zmínil, je tento věk historiky nazýván obdobím reformace. Je to naprosto správné. Tím také byl. Tím také musel být, neboť Martin Luther byl reformátorem, nikoli prorokem. Přestože vím, že jej kniha dějepisu jmenuje prorokem, avšak to ještě neznamena, že má kniha dějepisu pravdu, neboť nemáme žádný záznam, hodnotící Martina Luthera ve skutečně biblickém slova smyslu, jako pravého proroka Božího. Byl výborným učitelem s mnoha projevy Ducha ve svém životě a chválíme za to Boha. Nebyl však s to, přivést církev zcela nazpět do plné pravdy, jak by to udělal muž jako apoštol Pavel, jenž

byl obojí, apoštol a prorok.

Když potom uplynul čas, stala se velká změna ve způsobu, kterým usměrňoval záležitosti, do kterých byl zamotán. Nejdříve byl dobromyslný, nebojácný, tak trpělivý a ustavičně očekávající na Boha, že On způsobí to, že jeho problémy budou vyřešeny. Potom ale přišly zástupy pod jeho prapor. Jejich účel nebyl čistě duchovní. Byl motivován víceméně politicky. Chtěli rozbít papežské jho. Přestali do Říma posílat peníze. Povstali fanatikové. A záhy byl zatažen do politických afér a rozhodoval o věcech, které byly mimo sféru církve, leč by církev skrze modlitbu, kázání a chování mohla postavit měřítko, na které je nutno brát zřetel. Ale tyto politické problémy se zvětšily tak, že se dostal do zvláštního postavení a musel vstoupit mezi pány a sedláky. Jeho rozhodnutí byla tak nesprávná, že došlo k povstání a tisíce jich bylo zabito. Myslel to dobře, ale jestliže se jednou nechal vtáhnout do církevně státního evangelia, musel sklízet vichřici.

Ale přes to všechno Bůh Dr. Martina Luthera použil. Snad bychom neměli říkat, že jeho předsevzetí byla nesprávná, nýbrž, že pouze jeho úsudek byl nesprávný. Opravdu, kdyby se lutheráni mohli navrátit k jeho učení a sloužit Bohu, jako Mu sloužil tento milovaný bratr, pak by tito lidé byli zajisté chválou velkého Boha a Spasitele, Ježíše Krista.

P O Z D R A V

Zj.3,1: "Toto praví Ten, Kterýž má sedm Duchů Božích a sedm těch hvězd."

A opět nám, jako v těch předešlých věkách, Duch zjevuje našeho milovaného Pána v jedné z Jeho divuplných vlastností. Tentokrát Jej vidíme stojícího uprostřed Svě církve jako Toho, Který má sedm Duchů Božích a sedm hvězd. My víme, kdo je těch sedm hvězd Božích, musíme však vyhledat, co je míněno těmi sedmi Duchy.

Toto rčení mnohokrát nacházíme v Knize Zjevení. Zj.1,4: "A od sedmi Duchů, Kteríž jsou před obličejem trůnu Jeho." Zj.3,1: "Toto praví Ten, Kterýž má sedm Duchů Božích a sedm těch hvězd." Zj.4,5: "A z toho trůnu pocházelo blýskání, a hromobití, a hlasové. A sedm lamp ohnivých hořících před trůnem, jenž jsou sedm Duchů Božích." Zj.5,6: "I pohleděl jsem, a aj, mezi trůnem a čtyřmi těmi zvířaty a mezi těmi starci Beránek stojí jako zabítý, máje sedm rohů a sedm očí, jenž jsou sedm Duchů Božích, poslaných na všecku zemi."

Hned na začátku bych chtěl říci, že tyto verše nejsou žádným novým učením k Jan 4,24a: "Bůh Duch (jeden) jest." Ale je to přesně jako v 1.K.12,8-11, kde zjišťujeme, že **JEDEN** Duch se projevuje **DEVÍTI** způsoby. Stejně tak, jak víme, že těch sedm Duchů Božích je Ten Jeden a stejný Duch, Který se

projevu je sedmironásobným způsobem. Ve Zj.4,5 je těch stejných sedm Duchů jmenováno 'sedm lamp ohnivých' přede Pánem. Protože Jan ve Zjevení rovněž nepoužil ničeho jiného, než starozákonních symbolů, půjdeme i my do Starého zákona, abychom našli ten význam a najdeme PŘ.20,27: "Duše (v angl. Bibli duch) člověka jest svíce Hospodinova." Těchto sedm Duchů je proto uváděno ve spojitosti s člověkem. V Jan 5,25 byl Jan Křtitel nazván 'hořící svící' (v angl. světlem), což by se dalo přeložit 'hořící lampa'. Opět ve Zj.5,6 je uváděno těch sedm Duchů ve spojitosti se sedmi očima. V Za.4,10: "Nebo kdož by pohrdal dnem malých začátků, poněvadž se veselí, hledíce na ten kámen, totiž na závaží v ruce Zorobábelově, těch sedm očí Hospodinových, procházejících všecku zemi?" Je tudíž nábílední důkaz, že se toto týká lidí. Tak vidíme, že oči Pána v této souvislosti jsou lidé. Budou to ovšem pomazaní mužové, plní Ducha Svatého, neboť služebníci Boží nestojí v síle lidí, nýbrž v moci Ducha Svatého. Jestliže tato naše biblická odhalení shrneme, najdeme důkaz, že těch sedm Duchů Božích se vztahuje na nepřetržitou službu Ducha Svatého v životech těch sedmi mužů, s nimiž se Bůh Sám velmi těsně ztotožňuje. Oni jsou Jeho očima a jsou Jeho lampami. Kdo tito mužové jsou, můžeme snadno spatřit z příštího oddílu, kde jsou jmenováni těmi sedmi hvězdami, které již známe jako sedm poslů pro sedm věků. Jak skvělé to je. Hleďte, hvězda má zrcadlit světlo v noci, neboť slunce nelze vidět. Stejným způsobem měl posel (znázorněný hvězdou) v každém věku zrcadlit světlo Syna. A to také všichni Duchem Svatým dělali.

Pavel byl tím prvním poslem a řekl v Ga.1,8, že jestliže by nějaký anděl, nějaký posel, nějaký zástupce, lhостejno, kým on je - kázal nějaké jiné evangelium, než jak kázal Pavel, prokletý buď. Pavel věděl, že až odejde, přijdou dovnitř hltaví vlci. Věděl, že sám satan se může zjevovat v podobě anděla světla, čím více jeho služebníci. Proto dává výstrahu, aby Evangelium zůstalo vždy to stejné. Pavel křtil ve Jméno Ježíše a znovu pokřtil všechny lidi, kteří tak ponoření nebyli. Dal církvi řád a učil správnému používání darů Ducha a stvrdil, že potvrzují v církvi až do doby, dokud Ježíš nepřijde. Tudíž těch šest následujících poslů bude hořet stejným ohněm Ducha Svatého a dávat stejné světlo Evangelia Ježíše Krista a budou je provázet ta samá znamení. Byl k tomu Ireneus způsobilý? Ano! Byl Martin? Ano! Byl Columba? Ano! Byl Martin Luther? Zcela jistě! Byl Wesley? Ano, on měl velikou službu, modlil se dokonce za svého koně, který byl nemocen, a byl uzdraven. Vidíte. Sedm církevních věků a sedm poslů, kteří byli stejní a Pavel proklel všechny ty, kteří by tvrdili, že jsou posly, ale kázali by jiné evangelium a žili v jiném světě.

Nuže, souhlasí me poslední prohlášení se Slovem? Ano. Ve Slově je řečeno: kdyby nějaký člověk přidal k této knize nebo

ubral, že bude účasten ran a souzen Bohem a zavržen. Bůh řekl: "Přidám jemu ran napsaných v knize této nebo odejmu díl jeho z Knihy Života." Zj.22,18.

Tak vidíme, že těch sedm Duchů se skutečně týká toho Jednoho Ducha Božího, činícího vůli a Slovo Boží v různých pokoleních. Rád bych toto ilustroval ze Slova. Duch Boží mocně působil na Eliášovi. Potom přešel tentýž Duch v dvojnásobné míře na Elizea. Poté, po staletích, přišel tentýž Duch, jež nazýváme Duchem Eliášovým, čímž popisujeme Jeho službu, na Jana Křtitele. Jednoho dne, na konci pohanského církevního věku, tentýž Duch ztotožněný ve stejném druhu služby, přijde opět na jednoho muže. Opět: Písmo říká, že Bůh pomazal Ježíše z Nazaréta Duchem Svatým a mocí a On šel, činíce dobře, uzdravuje a osvobozuje všechny, kteří byli ovládáni ďáblem. A když Ježíš odcházel, řekl Svým učedníkům, aby vyčkali až do Letnic, kdy se vrátí úplně stejný Duch, Který byl na Něm, sestoupí na ně a naplní je. Pak toto 'vyvolané' tělo (církev) je namísto Něho zde na zemi. Ona zaujímá Jeho místo a protože tentýž Duch, Který byl v Něm, je nyní v nich, budou dělat tytéž skutky. A nějací lidé, jež jsou skutečně Tělem Ježíše Krista (pravá církev), budou zjevovat tytéž skutky, jako dělal Ježíš a církev Letnic protože ten samý Duch bude v nich. Každá jiná církev, která nemá Ducha a projevy, bude muset vydat počet Bohu.

Zde je také řečeno, že těch sedm hvězd, nebo sedm poslů, pro sedm věků je v Jeho ruce. On je drží pevně. Víte dobře, jestliže je drží ve Svě ruce, jsou spojeni s Jeho mocí. To znamená ruka. Svědčí o moci Boží! A autoritě Boží. Ani jeden z nich nepřišel ve vlastní moci nebo autoritě. To řekl i Pavel. Nikdo by se to ani neodvážil. Je k tomu zapotřebí autority Boží a moci Ducha Svatého. Evangelium je kázáno v autoritě Boží a v moci Ducha. Všichni tito muži byli zplnomocnění Duchem Svatým. Všichni zaujali svůj postoj vůči světu. Mohli tak učinit. Byli plní Boha. Byli **POSILÁNI** a zmocnění Bohem, **NE** vlastním já nebo jinými lidmi.

Oni měli to, co svět nemohl mít. Ježíš řekl, že až odejde, pošle jim Ducha, Kterého svět nemůže přijmout. To je pravda. Svět nebo světské systémy Jej nemohou přijmout. To je, čím je organizace - je to světový systém. Ukažte mi nějakou církev podle tohoto světského systému, která je plná Ducha Svatého. Rád bych ji viděl. Jestliže byste mi mohli takovou církev ukázat, pak byste našli chybu ve Slově. Ne! Ani jeden z těchto poslů nebyl organizován. Buď byli vyhoštěni, nebo vyšli z důvodu přesvědčení se o hříchu organizace. Jak by jen Duch Svatý mohl být v organizaci, když přece organizace samy zaujímají místo Ducha a denominace zaujímají místo Slova? Vzpomeňte si: "Organisace" je "**SMRT**"! Nemůže tomu být jinak. Jestliže svět přejímá vedení, Duch odchází.

Ano, Duch není sedm Duchů, jen **JEDEN**. On bude vždy tím stejným a bude dělat to stejné. A těch sedm poslů bude míti

téhož Ducha a bude učit stejné Slovo a bude mít stejnou moc. A jestliže církev je tou pravou církví, bude mítného Ducha a Slovo a skutky moci jako měli o Letnicích. Podle zkušenosti to bude letniční církev, a budou tam jazyky a výklad a prorocství a uzdravování. Bůh bude uprostřed a Bůh Sám se bude v jejich středu projevovat, jak to dělal vždy. Hallelujah! A ona **NEBUDE** organizovaná. Nezapomeňte na to.

Vidíme, že se Ježíš během věků v poslech zjevoval Svým Duchem. Oni jsou tím, čím byl Mojžíš dětem Izraele. Tak jako on měl zjevení pro svoji dobu, tak měl každý posel Boží zjevení a službu pro ony dny. Když tedy vidíme, že ti poslové jsou v Jeho ruce, vidíme, že se Pán s těmito muži ztotožňuje a poskytuje jim Jeho moc. Není dost na tom, že se spojil s celou církví, tak jak jsme Jej viděli stojícího mezi těmi sedmi zlatými svícny. Ani není dost na tom, že vidíme pateronásobnou službu podle Efezským čtyři (apoštolé, proroci, učitelé, evangelisté, pastýři). Neboť v každém věku církev sejde z cesty a to nejen laici, nýbrž i duchovenstvo - pastýři jsou právě tak převrácení jako ovce. Bůh pak přichází na scénu ve službě těchto sedmi mužů jako velký Arcipastýř, aby přivedl Svůj lid zpět k pravdě a k hojné moci té pravdy. Bůh je ve Svém lidu - ve všem Svém lidu, neboť jestliže kdo Ducha Kristova nemá, ten není Jeho. A On je to Slovo. Toto Slovo také bude v lidu uznáváno. Těmto mužům podle Jeho vlastní volby On předal obzvláštní odpovědnost za vedení podle rozhodnutí rady Jeho vlastní vůle. V každém věku se vždy objeví jeden z nich. Je v nich ten stejný Duch. Jak velice je to vzdáleno od kacířství Říma. Oni mají muže podle své vlastní volby - jednoho za druhým - ani jeden z nich není s to, prokázat se mocí Boží - žádný nezůstává ve Slově Božím - jeden každý se od toho předchozího liší a podle své libosti přidává k stávajícímu Slovu, jako kdyby byl Bohem. Bůh v tom není. Ale On je ve Svém poslu a ten, kdo má plnost Boží, následuje posla, stejně jako posel následuje Pána Jeho Slovem.

"Ten, kterýž má sedm Duchů Božích a sedm těch hvězd." Zj.3,1. Tak jako se ten stejný Pán ztotožnil s člověkem ve vtělení, je On opět ztotožněn s člověkem Jeho Duchem v člověku. "Náleží Mně", říká Pán. Těch sedm Duchem naplněných poslů náleží Pánu. Mohou být odmítnuti nebo o nich může být pochybováno - možná, že podle lidského mínění nevyhovují požadavkům na kvalifikaci, přesto však jsou posly pro ten věk. Bůh použil Abrahama (lhal), použil Mojžíše (vzpěchoval se), Jonáše (neposlouchal), Samsona (zhřešil), Davida (vraždil). On však také použil Josefa. A těch, kteří mohou být haněni, je daleko více než těch, kteří se ve svém chození zdáli být dokonalí. **VŠICHNI BYLI A JSOU JEHO!** Nikdo si to nemůže troufnout popřít. Používal je pro Ducha Svatého, jehož do nich vložil. Svému vlastnímu Mistru stáli nebo padali. A v nich ve všech byla splněna suverénní vůle Boží. Ať se to povrchní historie

pokouší vyvracet, přesto to zůstává pravdou. Věčný Bůh se stále ještě prochází mezi sedmi zlatými svícny a Jeho Duchem vysílá Jeho posly k lidem v každém věku se Slovem.

ODSOUZENÍ

Zj.3,1b: "Vím skutky tvé, že máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý." Zj.3,2b: "Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem." Zde je něco opravdu velmi udivujícího. Až dosud v každém věku Duch nejdříve chválil pravé věřící a potom se obracel na nepravou révu. Avšak v tomto období zde, lehkomyšlné znevážení Pána a Jeho Slova zřejmě dosáhlo takové míry, že celé poselství k tomuto pátému věku vyznívá jako odsouzení.

"Vím skutky tvé." Co to bylo za skutky, jež přišly před Pána a vyvolaly Jeho nelibost? Nuže, vy víte, že každý věk částečně přechází do následujícího věku a tím také máme pokračování skutků čtvrtého věku v pátém. Toto jsou ty skutky, jež jsou vám již známy:

1. Vedení Ducha Svatého bylo nahrazeno lidskou hierarchií.
2. Čisté Slovo Boží, a z toho svobodně plynoucí požehnání pro všechny lidi, bylo sesazeno pro ustanovení, dogmata, církevní řády atd.

3. Uctívání v Duchu a Dary Ducha a všechno to, co náleží k pravému společenství spoluúčasti svatých, bylo hozeno stranou pro liturgii a doslovné uctívání model, pohanské svátky atd.

4. Mariin kult se dožadoval stále většího místa v křesťanské bohoslužbě, až si ona skutečně osvojila místo v Božství a Syn byl z Jeho vysokého postavení, kde Mu mělo všechno sloužit, sesazen a podřízen muži, nazvanému papež, který sám sebe označil zástupcem Krista.

Ti, kteří bojovali proti této strašné antikristovské církvi, byli zničeni. Ti, kteří v ní zůstali, zaprodali se církvi, ať byli sedláky nebo krály. Jejich životy nepatřily více jim a nepatřily ani Kristu. Ale oni náleželi tělem, duším i duchem církvi Říma. Mluvili o Krvi Kristově a přece za své spasení platili zlatem nebo uloženým pokáním. Ti majetnější z nich se ocitli ve šťastné situaci, když jim papež Leo X. dovolil, aby si koupili odpustky za své hříchy, kterých se ještě nedopustili, takže mohli s lehkým svědomím plánovat své hrozné zločiny a provádět je s tou jistotou, že jim papež jejich hříchy již odpustil. Byli drženi daleko od Slova Božího, tak kdo tedy mohl znát pravdu! Poněvadž pravda přichází jedinečně ze Slova. Lidé byli drženi ve vězení římské církve a očekávali svoji smrt a po smrti soud. Ale ta veliká nevěstka, zpitá krví mučedníků, ani jedinou myšlenkou nepomýšlela na soud, dále rozvíjela barbarské způsoby zabíjení lidí obojí: duchovní a tělesnou smrtí.

Koncem čtvrtého věku, jenž by mohl být rovněž počátkem pátého, v důsledku dobytí Cařihradu Turky, přišli věhlasní učen-

ci s řeckými rukopisy z východu na západ. Čistota Slova a učení pravých věřících byla tímto způsobem rozšířena. Nesmírný význam spočíval nejen v těchto skvělých učitelích, ale i ve vynálezu toho, co se stalo základem moderní tiskárny a tím usnadnili výrobu knih. Z tohoto důvodu mohl být také ukojen veliký hlad a poptávka po Bibli. Bůh dal povstat mnoha mocným mužům, jedním z nich byl Luther. Calvin a Zwingli byli další dvě významné osobnosti a vedle nich byla ještě celá řada, jen nejsou již tak dobře známi. Avšak to všechno nebylo nadarmo, i když to mocné dílo Boží bylo těmito muži ve skutečnosti bržděno pro jednu věc, a to, že **NEBYLI** proti snátku církve se státem, dohodnutým na nicejském koncilu, nýbrž oni skutečně toto spojení schvalovali. Obhajoba Evangelia státem byla vítána, ačkoli to nemělo odůvodnění ve Slově. A i když vidíme, že i "hněv člověka musí Boha chválit" i v takových událostech, jako když se Jindřich VIII. zastal reformace a odmítl autoritu papeže, bylo to přesto vzdáleno od pravdy Letnic a ochrany všemohoucího Boha.

A vzdor ustavičnému Lutherovu učení proti vměšování se zvenčí do záležitostí místních církví, nebyl s to, osvobodit mysl lidí od pojmu "biskup, arcibiskup" v církevní vládě. Tak podnikla církev krok správným směrem, avšak zůstala nadále svázána a v krátké době byla opět zavřena ve stejném vězení, z něhož se pokusila vyjít.

Dosud ještě nebyla dovršena míra ohavných činů. Luther nejenže špatným rozeznáním schválil válku, v níž mnoho lidí našlo smrt; nýbrž i ti, kteří byli okolo Zwingliho, pronásledovali zbožného Dr. Hubmeyera a dostali ho do vězení a i když jej neodevzdali na hranici, jsou koneckonců ve značné míře odpovědní za jeho smrt upálením. A ani Calvin neudělal nic jiného, neboť se dožadoval uvěznění Servetuse, který viděl a učil jednotu Božství. Stát tohoto bratra vyslechl a k Calvinovu úděsu byl upálen na hranici.

Jestliže kdy byla doba denominační horlivosti, pak to bylo v této tragické době. Zprávy Komenského nám mnoho z této doby ukazují. Komenský napsal knihu "**JEDNOHO JEST POTŘEBÍ**". Přirovnává svět k labyrintu a ukazuje, že cesta z toho spočívá v opuštění všeho, co není nutné a zvolení toho jednoho - Krista. Říká, že velký počet učitelů je příčinou mnoha sekt, pro něž vhrzku nebude již míti jmen. Každá církev považuje sebe za tu pravou nebo alespoň za její nejčistší část, ačkoli se navzájem pronásledují a jedna druhou hořce nenávidí. Není mezi nimi naděje na usmíření. Nepřátelství se setkává s ještě nesmiřitelnějším nepřátelstvím. Z Bible osnují svá rozličná ustanovení víry; tato jsou jejich pevností a jejich baštou, za nimiž se skrývají a brání každému útoku. Nechci říci, že tato vyznání víry - ačkoli ve většině případů můžeme mít za to, že je to tak - jsou sama v sobě špatná. Ale stanou se jimi, protože živí oheň nepřátelství; pouze odstraněním všech těchto

věcí by bylo možné zahojit rány Církve. "Tento labyrint sekt a rozličných skupin, k nimž lidé přísluší; je záliba v diskotování... Čeho tím bylo dosaženo? Byl kdy vyřízen jediný spor učenců? Nikdy! Jejich počet jen vzrostl. Satan je tím největším sofistou; nikdy nebyl ve slovní potyčce poražen... V bohoslužbách jsou obvykle slyšena více slova lidská než Slovo Boží. Každý mluví jak se mu zlíbí nebo zabíjí čas učenými důkazy, aby byly vyvráceny názory ostatních. O znovuzrození a o tom, jak musí být člověk přetvořen v obraz Krista, aby mohl být účasten Božské přirozenosti (2.Petrova 1,4), je zřídka kdy něco řečeno. Z moci klíčů, jež byly Církvi dány, Církev ztratila téměř všechnu moc pro svázání, zbyla pouze moc k uvolnění... Svátosti, dané jako symbol jednoty, lásky a našeho života v Kristu, se staly předmětem nejhorších konfliktů, příčinou vzájemného osočování a středem sektářství. Zkrátka, křesťanství se stalo labyrintem. Víra byla rozdělena do tisíce malých dílů a vy budete označeni za kacíře, jestliže některý z nich neuznáte... Co může pomoci? Jen to jedno, čeho je tak potřeby, návrat ke Kristu, pohled ke Kristu jako k jedinému Vůdci, a kráčet v Jeho stopách, odložit všechno ostatní stranou, až dosáhneme tohoto cíle a dojdeme k jednotě víry (Ef.4,13). Tak jako nebeský Mistr stavěl všechno na půdě Písma, tak bychom měli všechna osobitá a zvláštní vyznání opustit a spokojit se se zjeveným Slovem Božím, které náleží nám všem. S Biblí v ruce bychom měli zvolat: Věřím tomu, co Bůh v této Knize zjevil; budu poslušně plnit Jeho příkazy; doufám v to, co On zaslíbil. Křesťané poslyšte! Existuje jen jeden život, ale smrt k nám přichází v tisíci podobách. Je pouze jeden Kristus, ale je tisíce antikristů... Tedy víš, ó křesťanstvo, co je to jedno, čeho je potřeby, buď se navrátit zpět ke Kristu, nebo jdeš vstříc zničení, stejně jako antikrist. Jsi-li moudrý a chceš žít, následuj Vůdce života.

Ale vy, křesťané, radujte se, že jste byli uchváteni... slyšte slova našeho Nebeského Vůdce: 'Pojďte ke Mně.' Odpovězte jednohlasně: 'Tak ano, jdeme!'"

Již jsem řekl, že tento časový úsek přispěl k prudkému vzestupu denominačního ducha. Jestliže kdy bylo korintské stanovisko "já jsem Pavlův, já Céfasův" projevováno, pak to bylo nyní. Byli tu lutheráni, husité, Zwingliho skupina, atd. Takové rozdělení Těla bylo žalostné. Byli živi podle jména, byli však mrtví. Jistěže, byli mrtví. Zemřeli v minutě, v níž se zorganizovali. Velké skupiny se zorganizovaly a samy se spojily manželstvím se státem. Tím se to stalo. To byl jejich konec. Zde byli lutheráni, kteří kritisovali římskou církev. Věděli o bezbožnosti politických a duchovních svazků. Avšak Luther (jako když byl Petr převážen židovstvím) šel vpřed a udělal stát, místo Boha, obhájcem víry. Toto je ta první proslulá denominace, jež vyšla z nevěstky. Když však Luther zemřel, tak to dlouho netrvalo a opět měli hierarchii, právě takovou z ja-

ké vyšli a proti níž bojovali. Toto hnutí Boží bylo ve druhé generaci opět pod křídly své matky. Navrátili se, aniž by o tom vůbec věděli. Postavili své vlastní jméno nad to Jeho. Žili se svým vlastním jménem a všechny denominace dnes dělají totéž. Žijí svým vlastním jménem a ne Jménem Pána Ježíše Krista. Je to docela dobře vidět, neboť každá církev se pozná podle toho, jakým způsobem uctívá Boha, ale žádná není známa mocí Boží. Zde je váš test. Rád bych také, abyste si tu povšimli, že tento časový úsek neměl ve svém středu divy a znamení. Oni směnili moc Boží za moc státu. Setrvali na svém vlastním jménu, udělali své jméno velkým. Byl to ten starý duch, každého dostali do svého stáda. Dnes chtějí baptisté, aby k nim přišli metodisté a obráceně a metodisté se snaží obrátit k sobě presbyteriány. A letničtí by je chtěli všechny. Každý tvrdí, že toho nabízí nejvíc a poskytuje největší naději - určitý druh dveří do nebe nebo přinejmenším nejjistější vejítí. Jak tragické to všechno je.

Tento denominační duch způsobil, že všechny denominace sepsaly své předpisy a učí jejich vyznáním víry, zřídili své kanceláře a církevní správy a každá z nich si osobuje právo, že jediné ona mluví za Boha a že je k tomu nejlépe způsobilá. Nuže, není-li toto přesně to, co dělal papež a římsko-katolická církev! Nacházejí se opět přímo u své matky, běhny, a nevědí o tom.

Konče s poznámkami k tomuto verši, "máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý", nemohu dost silně zdůraznit, že tento věk, ač přinesl reformaci, byl Bohem co nejprísněji kárán a ne chválen, neboť v tomto věku **BYLO ZASETO SEMENO DENOMINACE, KTERÁ SE ORGANISOVALA PŘESNĚ TAK JAKO NEVĚSTKA**, potom, co Bůh otevřel únikové dveře. Když nastalo hnutí, pryč od katolické církve, celkem vzato, nebylo čistě duchovní, nýbrž také politické. Většina lidí byla pro protestantismus, protože, jak již bylo zmíněno, nenáviděla římský politický systém a finanční nevolnictví. A tak, místo aby to bylo pouze duchovní hnutí, se všemi znaky a vlivem Ducha Svatého, kterýchto prostředků Bůh použil k dosažení Svých záměrů, jak to udělal o letnicích, ve skutečnosti to bylo **DÍLO, V NĚMŽ LIDSKÝ HNĚV CHVÁLIL BOHA** a výsledky jsou shodné s dějinami Izraele, když opustili Egypt a putovali pouští a přece nevešli do země Kanán. Mnoho však bylo dosaženo tím, že jho Říma bylo částečně rozbito a lidé nyní podléhali vlivu Ducha a mohli beze strachu přijmout Slovo Boží, pod nímž byli kdysi. To otevřelo dveře pro velký misijní věk, který následoval.

Tyatirská Jezábel nebyla žádným způsobem ochotna, vzdát se vlády nad lidem a tak vidíme, že její dcera Atalie v Sardském Věku pozdvihuje hlavu v naději, že bude s to potlačit právě semeno jejími organizačními plány.

V A R O V Á N Í

Zj.3,2: "Budiž bedlivý, a utvrzujž jiné umírající. Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem."

Přál bych si, aby mohlo být řečeno, že Sardský Věk byl obnovením místo reforemací. Ale to říci nelze. Písmo jej nenazývá obnovením, pouze reforemací. Kdyby to bylo navrácení, pak by tento věk byl druhými Letnicemi. Ale tím nebyl. V nejlepším případě mohlo být řečeno: "Utvrzujž jiné umírající." Něco tam scházelo. Ano, zcela jistě! Tento věk měl ospravedlnění, ale chybělo jim posvěcení a Křest Duchem Svatým. To je to, co bylo v původním plánu Božím. To je to, co měli o Letnicích. Byli ospravedlněni, byli posvěceni a byli naplněni Duchem Svatým. Nuže, naslouchajte mi, smysl vašeho ospravedlnění a posvěcení spočívá v tom, abyste nakonec mohli být pokřtěni Duchem Svatým. To je důvod existence církve. Je to chrám Boží, naplněný Bohem i Duchem Svatým. Ten stejný Duch, který byl v Ježíši, když byl zde na zemi a dělal ty mocné skutky, se vrátil o Letnicích na církev, aby mohla dělat tytéž skutky. Tento věk takové skutky neměl. Ano, měli psané Slovo, (ale ne zjevené Slovo). Toto bylo období reformace. Ale neboj se malé stáde, Bůh řekl: "Já obnovím", a touto reformou to bylo odstartováno. Začal (podle Svého zaslíbení) dostávat církve z hlubin satanových v Temném Věku zpět do Hlubin Božích, v nichž byla o Letnicích a během prvních několika málo letch trvání církve.

Nyní dejte, prosím, pozor a pochopte to! Zde ve druhém verši, který jsem četl, je psáno: "Neboť jsem nenalezl skutků tvých dokonalých před Bohem." Víte, jaký význam má slovo 'nedokonalý'? To je 'nenaplněný'. Tento věk byl nenaplněným věkem. Byl to pouze začátek návratu. Proto jsem také řekl, že to Bible nazývá reforemací - ne obnovením. Začalo to učením o ospravedlnění, což znamená, že spasení přichází jediné od Boha. Ó, jak Luther kázal suverenitu Boží a vyvolení. Věděl, že to vše je z milosti. Dostal církve z církevní hierarchie. Zporázel modly. Zrušil zpověď kněžím. Odmítl papeže. Bylo to podivuhodné, byl to dobrý začátek, ale již před 1500 lety Bůh řekl: "Luthere, ty s něčím začneš, ale splnění toho tvůj věk ještě neuvidí. Zůstane to na později." Hallelujah, náš Bůh panuje! On zná konec před začátkem. Ano, Luther byl Jeho poslem. Možná, že to na to vždycky nevypadá, pozorujeme-li kazy. Avšak kdysi byl jeden muž jménem Jonáš, který ve svém životě rovněž udělal chyby. Byl prorokem, i když bychom o tom ty i já na základě jeho skutků pochybovali. Avšak Bůh zná ty Svoje a jde s nimi Svými vlastními cestami, tak, jak to udělal s Jonášem. Měl Jeho cestu s Lutherem v Sardském Věku a bude mít Jeho cestu až do konce všech věcí.

Byl to nenaplněný věk. Bylo to období reformace. Ale je to tak, jak to Bůh chtěl mít. Rád bych vám to ilustroval způso-

bem, jakým jsem to udělal i jednomu lutheránskému bratrovi, který je presidentem jednoho velice dobrého semináře na západě. Byl jsem k němu svého času pozván, abych s ním jedl. Chtěl se mnou mluvit ohledně Ducha Svatého. Byl zmaten kvůli mnoha věcem a zeptal se mne: "Co vlastně my lutheráni máme?"

Řekl jsem: "Dobře, máte Krista."

Řekl: "Chtěli bychom Ducha Svatého. Myslíš, že Ho máme?"

Řekl jsem: "Teoreticky, vy v To věříte."

Řekl: "Co myslíš tím, teoreticky? Jsme tak hladoví po Bohu, četli jsme jednu knihu o Letnicích a darech Ducha, tak někteří z nás letěli do Kalifornie, abychom si promluvili s autorem. Když jsme tam přišli, řekl nám, že přesto, že napsal tu knihu, sám dary nemá. Když jsme nyní viděli působení darů v tvé službě, chtěli jsme s tebou mluvit, neboť ty o tom musíš něco vědět."

Nuže, bratrův seminář je na venkově a patří k němu mnoho akrů hospodářské půdy, kterou obdělávají studenti a tím platí jejich cesty včetně koleje. K farmě náleží i továrny, aby byly zajištěny další pracovní příležitosti. Použil jsem tedy jeho polí k ilustraci svého případu a řekl jsem: "Byl jednou jeden muž, který vyšel, aby zasal zrno na svém polí. Nejdříve posbíral všechno kamení, zoral a uvláčil a potom zasal obilí. Každé ráno pole obhlédl; až jednoho rána místo prázdného pole uviděl myriády vzešlých malých lístků. Řekl: 'Díky buď Bohu za mé obilné pole.' A potom jsem se jej zeptal: 'Měl ten muž již zrno?'"

Řekl: "Nuže, jistým způsobem je měl."

Řekl jsem: "Teoreticky ano; a to jste byli vy lutheráni v reformaci, vyrazil váš list, vidíte? Zrno začalo růst. (Potom, když v Temných Věcích zemřelo v zemi.) Po několika lístcích pak vyrazilo do výše stéblo a jednoho dne se pak objevil kvetoucí klas. Tento klas se nyní díval dolů na stéblo a řekl: 'Vy formální lutheráni přece nic nemáte, pohleďte na nás, my jsme nositeli semene, velcí misionáři. Naše doba je dobou misionární.' Věk kvetoucího klasu byl věk Wesleye. Byl to velký misionářský věk a dokonce předčí náš věk. Avšak, co se v tomto věku stalo? Bylo to rozvato stejně jako pyl ve vánku."

Nuže, co je další krok? Domníváme se, že dalším krokem může být již jen vytvoření a sklizeň obilí - úplný cyklus. Avšak tak tomu není. Ale je zde ještě jeden jiný stupeň. Ten stupeň je, když je lusk zformován a utváří se lůžko pro semeno. A přesně to se stalo v tomto duchovním cyklu. Příchodem dvacátého století, na začátku Laodicejského Věku se všeobecně věřilo, že Duch Svatý spadl přesně týmž způsobem jako o Letnicích. Lidé mluvili v jazycích a dělali si nárok, že jsou pokřtěni Duchem Svatým s tím důkazem, že mluvili v jazycích. Ale často jsem procházel obilními polí a trhal tam v létě klasy pšenice a třel je v ruce, abych dostal zrno, ale k mému překvapení **V TĚCH PLEVÁCH ŽÁDNÉ ZRNO PŠENICE NEBYLO, AČKOLI TO**

ZVENČÍ VYPADALO, JAKOBY V TOM ZCELA JISTĚ BYLA PŠE-NICE. To je dokonalý obraz na takzvané letniční hnutí. A důkazem toho, že jde o skutečnost, je to, že se lidé **TOHOTO UČENÍ ZORGANISOVALI** a spoutali se opět stejným způsobem, jak to udělaly všechny organizace před nimi, dokazující tak, že nejsou pravým semenem, nýbrž jen slupkou, plevou, která tvoří lůžko skutečnému semenu, které přijde. Tento věk plev je nebezpečnou periodou, o níž mluvil Ježíš v Mt.24,24: "tak že by svedli, (by možné bylo,) také i vyvolené." Ó, lidé cítili, že tato slupka, takzvaný Letniční Věk, je tím pravým semenem. Avšak byl podán důkaz, že je jen nositelem, který má přinést život do jiného věku, v němž by nastalo pravé obnovení a kde tato Pšenice-Nevěsta bude zjevena v moci, jak je to řečeno Ezechielem 47,2-5: "Odtud mne vyvedl cestou brány půlnoční, a odvedl mne cestou zevnitřní k bráně zevnitřní, cestou, kteráž patří k východu, a aj, vody vyplývaly po pravé straně. Když pak vycházel ten muž k východu, v jehož rukou míra, i naměřil tisíc loket, a provedl mne skrze vodu, vodu do kůtek. Potom naměřiv tisíc, provedl mne skrze vodu, vodu do kolenou; ještě naměřiv tisíc, provedl mne vodou do pasu. Opět když naměřil tisíc, byl potok, kteréhož jsem nemohl přebřísti; nebo vzdvihly se vody, vody, přes než by se musilo plynouti, potok, kterýž by nemohl přebředen býti."

A způsob, jakým se to stalo, byl podle dokonalé vůle a podle programu Božího. Lutheráni měli zčásti Ducha Svatého v ospravedlnění, metodisté Jej měli zčásti v posvěcení a dnes byl navrácen, obnovením - Duch Svatý je zde.

"Budiž bedlivý, a utvrzuj jiné umírající." Nuže, ta myšlenka, vyjádřená ve slovech "bedlivý" a "utvrzuj", se týká dvou věcí. Být bedlivým neznamena jen, mít za to, že jsme bdělí, nýbrž se opravdu mít na pozoru. Nejsme-li takoví, přichází nebezpečí a ztráta. Utvrzuj znamená více, než jen dát sílu, znamená to, upevnit a natrvalo vybudovat. Tyto oba příkazy se vztahují na to, co pozůstalo z **PRAVDY**, která sama to má sečteno nebo "skoro" až umírá. Toto vyjádření Ducha stojí přede mnou jako ilustrace. Skupina otroků, v úplném fyzickém a morálním poddanství, která povstane a vládci uteče (to je to, co je míněno pod pojmem Sardy: uniknuvší). Oni byli pronásledováni a jejich nádherné výsledky byly takřka ztraceny. Nebyli zajati znovu, ale vše, co o nich lze říci, je, že unikli - neunikli úplně, jako někteří byli podle Slova. Oni ze své svobody mnoho ztratili. Nyní ale Pán říká: "Vy jste se částečně vrátili do zajetí. Hleďte, abyste docela nepadli. Buďte proto ve věci vašeho zajetí bdělí a na stráži, abyste nepadli zpět do zajetí, nebo všechno ztratíte. Posilňte se v tom, co ještě zbylo, abyste se trvale zbudovali v tom, co máte a zajistili se tak proti budoucí ztrátě. Toto je vaše příležitost, abyste splnili vše, co ještě není splněno." Šli ale dále? Ne! Neuposlechli hlasu Ducha a tak se ten další věk vrátil zpět do zaje-

tí. A Bůh dal povstat jiným, kteří pokračovali v provádění Jeho vůle. Bůh minul lutheránskou denominaci právě tak jako ostatní a ony se již nikdy nevrátí. Bůh pokračoval dále a v novém věku přinesl další pravdu, která náleží k obnovení, a trochu více navrácení do původního stavu.

ROZSUDEK

Zj.3,3: "Pomniž tedy, co jsi přijal a slyšel, a ostříhej, a čiň pokání. Pakli bdíti nebudeš, přijduť na tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu."

Chci přečíst jiný (Wuestův) překlad tohoto verše: "Buď tudíž pamětliv, jakým způsobem jsi obdržel (pravdu jakožto trvalou záruku) a jak jsi (ji) slyšel a chraň (ji) a změň mysl." Z tohoto verše jasně vyplývá, že jim Bůh dal pravdu jakožto trvalou záruku. Přijali ji a neodvolatelně jim náleží. Nyní je třeba vyčkat, co s ní udělají, zda jí budou dbát, či nikoli. A to je pravda! Byla jim dána základní pravda Evangelia: "Spravedlivý je povinen žít vírou", "Spasení je ode Pána". Slyšeli pravdu Bible, pro niž zavrhl učení Říma a pohrdli papéžskou autoritou. Poznali pravdu, že církev zachránit nemůže. Porozuměli Večeři Páně. Měli světlo o vodním křtu. Odstranili sochy. Pravda? Přece v žádném věku nebylo tolik mužů, kteří by kolem sebe šířili tak mnoho světla. Měli dostatek osvětlení, do základů prohlédnout ten starý systém, nebo začít znovu a dovolit Bohu, aby je vedl verš za veršem, ustanovení za ustanovením. Obdrželi pravdu. Chtěli ji a poslouchali ji. Avšak otázka byla, jak ji uposlechli? Poslouchali ji s žádostí, aby na ní stavěli, nebo to byl ten stejný postoj jako těch mnohých Řeků - něco k diskutování a teoretisovat kolem toho. Zřejmě tomu bohatému Slovu pravdy bylo nasloucháno akademickým způsobem namísto praktického využití a působení, neboť Bůh v této věci požadoval změnu mysli. Jestliže je to Slovo Boží, jímž přece skutečně je, pak je musíme poslouchat. Nedostatek poslušnosti přivodí soud. Když strážci chrámu byli nalezeni, že spí, byli zbiti a jejich šaty spáleny. Co má udělat Pán s těmi, kdo v tomto věku polevíli jejich bdělosti?

"Přijduť na tě jako zloděj." Tyto staré Sardy byly neustále obtěžovány bandity, kteří sestupovali dolů z hor a naháněli lidem strach. Věděli tedy příliš dobře, co jim tím Duch říká, když se zde vyjadřuje, že Pán přijde jako zloděj. Jedině ostražitost a připravenost dostačí k tomu, aby byli pro Jeho příchod hotovi. My víme, že toto je poselství pro nepravý vinný kmen, neboť příchod Pána bude takový jako ve dnech Noé. Těch osm zachráněných si bylo dobře vědomo toho, že přijde potopa a protože to věděli, připravili se a byli zachráněni. Ale bezbožný svět byl smeten. Ačkoli denně byli v kontaktu se spravedlivými a pravdu slyšeli, odložili to stranou, až již

bylo příliš pozdě. Tito naprosto tělesně smýšlející lidé tehdejší doby jsou typem dalších formálních křesťanů, jejichž život je naplněn pozemskými věcní a oni v nich nacházejí potěšení v takové míře, že již nemají touhu po duchovním a nejsou pro Jeho příchod připraveni.

CHVALOŘEČENÍ

Zj.3,4: "Ale máš některé osoby (v angl. Bibli jména) i v Sardis, kteréž nepoškodily roucha svého, protože budou se se Mnou procházeti v bílém rouše; nebo jsou hodni."

Zajisté, že slovo 'jména' znamená 'lidi', tak jak je to řečeno i o těch na vrchní síni ve Sk.1,15: "Zástup lidí (v angl. Bibli počet jmen) spolu shromážděných okolo sta a dvaceti." Ale jde to ještě dále, než že by tím byli označováni jen lidé; je tím uváděna pravda, jež je nám v každém věku Pánem s velkým důrazem oznamována. Je to následující: církevní systém těchto věků tvoří dvě révy, pravá a falešná. Bůh je ve Svém svrchovaném cíli dal všechny dohromady a volá je církví. Vidíte, jakým způsobem je v tomto věku kárá, říká: "církví, která je" - ne "církvím, které jsou" v Sardech, - ale dává je dohromady - "církev, která je"... "Vím skutky tvé... jsi mrtvý... skutků tvých plných ..." A potom pokračuje - "Ty (sbor v Sardech), náš několik lidí, kteří jsou správní a ne falešní, jako většina. Chodí v čistém oděvu a jsou Mne hodni." Nuže, tito lidé, kteří byli pravými svatými Božími, chodili "všichni půvabně před Pánem." Jejich oděv byl čistý. Vy přece víte, že se tehdy nosily slouhé šaty, které se dotýkaly země a byly proto zaprášené. Tito ale byli na stráž, aby nebyli světem zkaženi. Byli v Duchu a chodili v Duchu. Byli před Ním svatí a bez úhony. Tak splňovali jejich úlohu, co se týče Božího záměru vůči nám, jak je řečeno u Ef.1,4: "Abychom byli svatí a nepoškodění před obličejem Jeho."

Nuže, z tohoto verše, který ukazuje, že vyvolených Božích bylo jen "Málo Jmen", můžete jasně vidět, co jsme se o tomto věku naučili. Byl chaotický. Byl **NEDOKONČENÝ**. Byl rozštěpený do mnoha různých směrů a Bůh jej téměř úplně odmítl. Byl slabý a nemocný a hotový zemřít. Nebyla to ta slavná éra, jakou se z ní tělesně smýšlející protestantští historikové pokoušejí udělat. Letmý pohled na ten strom nám dovoluje, povšimnout si, že byl červivý a nakažený, obnažený, bez listů a plodů, s výjimkou několika červivých, které předčasně padají na zem. Ale zpozorněte na okamžik! Hleďte pozorně. Tam na vrcholku, ve světle slunce, bylo 'první ovoce' - 'Nemnoho Jmen' - dokonalejších v Ném, z Něho zrozených, Jím naplněných a chodících s Ním Jeho Slovem.

Díky Bohu za 'těchto málo'.

"Budouť se se Mnou procházeti." To je to, co Bůh ří-

ká, přeje si jim dát, za jejich upřímné chození. Je to část jejich dědictví, to On pro ně připravil. Jestliže s Ním byli ochotni jít skrze těžkosti a léčky života a přesto Jej ctíli, On je odmění. On nezapomene na naši práci lásky. Bůh odmění všechno naše úsilí, líbit se Mu.

Ano, oni šli tímto světem a neměli na něm účast. Nenechali se ovládnout systémem světa. Zatímco se věhlasná jména toho věku připojila k lichocení státu a byla více politicky smýšlejší než duchovně a vracela se na své cestě zpět do světa, stálo těchto několik za Slovem Božím a svým jednáním uctili Pána. Nyní nadešel čas, že On poctí je. Neboť se s Ním budou procházet v bílém. Zde na zemi se s Ním ztotožnili, nyní se On Sám ztotožní s nimi v Novém Jeruzalémě. Jak nádherné bude toto ztotožnění! To způsobuje, že já sám a působí také to, že pláči, pomyslí-li na to, že se On staví na roven s námi, neboť vidíte, že nebude oblečen v jinou barvu než Jeho svatí. Jak jinak by si počínali pozemští vůdci. Ne, tito jsou jako On; On je podobný jim. Oni jsou podobní Jemu, jak to řekl Jan; že "Jej užíráme, jaký On je".

"Nebo jsou hodni." Uvědomili jste si, kdo to říká? Je to Ježíš, Jediný Hodný, On Sám. On je Ten Jediný, Který je považován za hodna, vzít Knihu z ruky Toho, Který sedí na trůnu. A nyní říká Tento Jediný Hodný ke Svým svatým: "Vy jste hodni." Zde je Jeden, jediný Jeden oprávněný soudit (a vskutku všem soud náleží Jemu) a On říká: "Vy jste hodni." Tato slova jsou tak udivující jako slovo v Ř.8,33b: "Bůh řekl: Já jsem spravedlivý." (Wayúv překlad.) Tam je slyšet v jasném světle Boží spravedlnosti sladký Ježíšův hlas, jak říká: "Tito jsou Moji. Oni jsou spravedliví. Oni jsou hodni. Budou se se Mnou procházet v bílém."

ZASLÍBENÍ PRO PŘEMOŽITELE

Zj.3,5: "Kdo svítězí, tenť bude odín rouchem bílým; a nikoliť nevymaži jména jeho z knihy Života, ale vyznámt' jméno jeho před obličejem Otce Svého i před anděly Jeho."

"Kdo svítězí, tenť bude odín rouchem bílým." Toto je opakování čtvrtého verše, který se vztahuje na těch několik málo, kteří svůj oděv neposkvrnili. Měli jsme zde před mnoha lety pořekadlo, jež bylo bezpochyby odvozeno od tohoto verše. Zní: "Udržuj svůj oděv čistý." Znamenalo to: nezamotej se do pochybných věcí; druzí se o to pokusí a ty budeš v pokušení, nebo se tě do něho někdo bude pokoušet zamotat; ale ty stůj v každém směru čistý a vzdaluj se ode všech těchto věcí. Nuže, Bůh odmění všechny ty, kteří následovali této rady. Budou oděni v bílý šat, tak jako On je bíle oděn. Petr, Jakub a Jan Ho viděli na Hoře Proměnění a Jeho šat byl bílý jako světlo. Právě tak budou svatí oděni. Jejich oděvy se budou trpytit, záři-

vě bíle.

Vy víte, že žijeme v konečném čase. Je to v tomto věku, kdy se církve sejdou. Tak jak již nyní ovládají světovou politiku, budou mít brzy i tu finanční stránku světa pod kontrolou. Nebudete-li potom patřit ke světové organizaci církví, nebudete moci kupovat ani prodávat. Přijďte o všechno. Ti, kteří stojí věrně s Bohem a mají svůj šat čistý od znečištění tohoto 'světového systému' církve, budou vystaveni utrpení ztrátu fyzickou smrtí. Bude jim předloženo to velké pokušení ustoupit. Kazatelé se s omluvou podvolí, že chtějí sloužit Bohu v rámci antikristovského šelmího systému. Oni se podvolí na lichotivá slova hierarchie a lidé budou následovat falešné pastýře přímo na porážku. Ale na soudu budou nalezeni všichni nazí. Nebudou jim dána tato bílá roucha, ani se s Ním nebudou procházet. Nemůžete chodit ve špinavých šatech tohoto světa, podávající své ruce dáblu a očekávat přitom, že tam budete chodit s Bohem. Je nejvyšší čas, probudit se a uposlechnout hlas Boží, volající: "Vyjděte z něho (organizovaného náboženství), lidé Můj, abyste neobcovali hříchem jeho, a abyste nepřijali z jeho ran." Amen. Bůh je řeč. Vyhňte se náboženství tohoto světa a uniknete trápení. Přestaňte chodit se světem a vyčistěte svůj šat pokáním a Krví Beránka. Ale udělejte to nyní, zítra by mohlo být příliš pozdě.

"Kdo svítězí, nikoliť nevymaži jména jeho z Knihy Života." A opět přicházíme k velice obtížné části Slova. Tento verš je ze specifického pohledu používán Arminiany a Calvinisty k tomu, aby sloužil jejich účelu. Arminiani budou tvrdit, že tímto veršem pozbývá platnost J.6,37-44: "Všecko, což Mi dává Otec, ke Mně přijde, a toho, kdož ke Mně přijde, nevyvrhu ven. Nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych činil vůli Svou, ale vůli Toho, Kterýž Mne poslal. Tatoť jest pak vůle Toho, Kterýž Mne poslal, Otcova, abych ničeho toho, což Mi dal, neztratil, ale vzkřísil to v nejposlednější den. A tatoť jest vůle Toho, Kterýž Mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna a věří v Něho, měl Život Věčný. A Jáť jej vzkřísím v den nejposlednější. I reptali Židé na Něho, že řekl: Já jsem Chléb ten, Kterýž jsem s nebe sstoupil. A pravili: Zdalíž tento není Ježíš, syn Josefův, jehož my otce i matku známe? Kterak pak dí Tento: S nebe jsem sstoupil? Tedy odpověděl Ježíš a řekl jim: Nerepceťte vespolek. Žádný nemůž přijíti ke Mně, jedině leč Otec Můj, Kterýž Mne poslal, přitrl by jej, a Jáť jej vzkřísím v den nejposlednější." Arminianismus nepovažuje vůli Otce za suverénní úmysl, spíše za přání Toho, Jenž přihlíží a očekává, co budou lidé dělat s Jeho dobrotou a Jeho dary a dokonce i s Věčným Životem.

Calvinisté to takto nevidí. Vidí v tomto verši mocnou útěchu, dávanou trpícím a souženým a to neodvisle od toho, jak zlé časy jsou, jak strašné je pronásledování, neboť přemožitel je přece někdo, "kdo věří, že Ježíš jest Kristus" a jeho jméno

nebude nikdy odstraněno z této Knihy. Mnozí dokonce říkají, že 'Kniha Života' není 'Beránkova Kniha Života'. Ale jako obvykle, pozoruje-li někdo nějaký verš povrchně, dochází jen k povrchnímu poznání.

Možnost odstranění jména ze zápisů Božích zaslouží více pozornosti, než nedbalé studium. Až dosud většina písmáků učila, že Bůh umisťuje jména znovuzrozených do Beránkovy Knihy Života ve chvíli obrácení; a jestliže jejich jméno bude z nějakého důvodu odstraněno, tedy ta část zůstane prázdná, tak jak to bylo předtím, než tam to jméno bylo vepsáno. Toto je ve stoprocentním protikladu k tomu, co nás Slovo skutečně učí.

Nejdříve si všimněte, že **NENÍ** známo **JEDINÉ** místo Písma, jež by dosvědčovalo, že Bůh v současnosti sestavuje zápis jmen. Toto vše se stalo před založením světa, jak to vbrzku uvidíme. Nejde také o to, abychom se zde zaměstnávali oběma skupinami, které měly tu možnost, aby obdržely Věčný Život, zatímco jej jedni přijali a ti druzí, kteří odmítli, jej nepřijali a jejich jména tam nebyla zapsána. Ukážeme z Písma, že je jich velký počet, kteří dokonce nebyli znovuzrozeni a vejdou do Věčného Života. Jakkoli podivně to může znít, je to jistá pravda. Rovněž ukážeme, že je skupina lidí, jejichž jména byla zapsána před založením světa, **JEJICH JMÉNA NEMOHOU BÝT ZA ŽÁDNÝCH OKOLNOSTÍ VYMAZÁNA**; ale rovněž ukážeme, že je tu jiná skupina, **JEJICHŽ JMÉNA TAM BYLA ZAPSÁNA PŘED ZALOŽENÍM SVĚTA, ALE JEJICH JMÉNA BUDOU VYMAZÁNA**.

Nejprve bych chtěl říci, že není podklad pro tvrzení, že by 'Beránkova Kniha Života' nebylo totéž jako 'Kniha Života'. Kniha Života může být nazvána Beránkovou Knihou Života nebo Kristovou Knihou Života nebo jen Knihou nebo Knihou Živých. Jsou do ní vepsána pouze jména. Zj.13,8: "Protož klaněti se jí budou (šelmě) všickni, kteří přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsána v Knize Života Beránka, toho zabitého od počátku světa." Zj.17,8: "Šelma, kteroužs viděl, byla, a není, a máť vystoupiti z propasti, a na zahynutí jíti. I diviti se budou bydlitelé země, (ti, kterýchž jména nejsou napsána v Knize Života od ustanovení světa,) vidouce šelmu, kteráž byla, a není, a však jest." Zj.20,12-15: "I viděl jsem mrtvé, malé i veliké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevříný jsou. A jiná kniha také jest otevřína, to jest kniha Života, i souzeni jsou mrtví podlé toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podlé skutků svých. A vydalo moře mrtvé, kteříž byli v něm, tolikéž smrt i peklo vydaly ty, kteříž v nich byli, i souzeni jsou jeden každý podlé skutků svých. Smrt pak a peklo uvržení jsou do jezera ohnivého, a toť jest smrt druhá. I ten, kdož není nalezen v Knize Života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého." Můžete vidět, že ačkoli jsou jmenovány i jiné knihy, odvolání se vztahuje přece jen k **JEDNÉ** Knize, obsahující

jména. Ve Zjevení je nazývána 'Beránkova Kniha Života' nebo 'Kniha Života'.

Tedy, kde je umístěna ta Kniha? Lukáš 10,17-24: "Potom navrátilo se s radostí těch sedmdesáte, řkouce: Pane, také i ďablové se nám poddávají ve Jménu Tvém. I řekl jim: Viděl jsem satana jako blesk padajícího s nebe. Aj, dávám vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřitele, a nic vám neuškodí. A však z toho se neradujte, že se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích. V tu hodinu rozveselil se v Duchu Ježíš, a řekl: Chválim Tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a zjevil je nemluvnátkům. Ovšem, Otče, nebo se tak líbilo před Tebou. Všecky věci dány jsou Mi od Otce Mého, a žádný neví, kdo by byl Syn, jediné Otec, a kdo by byl Otec, jediné Syn, a komuž by chtěl Syn zjevití. A obrátiv se k učedníkům obzvláště, řekl: Blahoslavené oči, kteréž vidí, co vy vidíte. Nebo pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti, což vy vidíte, ale neviděli, a slyšeti, což vy slyšíte, ale neslyšeli." Ta Kniha Života se zcela určitě nachází v nebi a bude otevřena při soudu u velkého Bílého Trůnu. V těchto verších Ježíš řekl, že jejich **JMÉNA** jsou zapsána v nebesích. Byla zapsána do Knihy Života, neboť tam se nacházejí jména. Ježíš mluvil k sedmdesáti (verš 17), ale mluvil také ke dvanácti (verš 23). Oni všichni se radovali, že se jim poddávají ďablové v Ježíšově Jménu. Kristova odpověď však byla: "Neradujte se, že se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích (Kniha Života)." Zjišťujete zde, že Jidáš byl také jeden z těch, kteří vyháněli ďably v Ježíšově Jménu, avšak víme, že byl ďábel, syn zatracení. Jan 6,70-71: "Odpověděl jim Ježíš: Však jsem Já vás dvanácte vyvolil, a jeden z vás ďábel jest. A to řekl o Jidášovi Šimona Iškariotského; nebo ten Jej měl zraditi, byv jeden ze dvanácti." J.17,12: "Dokudž jsem s nimi byl na světě, Já jsem jich ostříhal ve Jménu Tvém. Kteréž jsi Mi dal, zachoval jsem, a žádný z nich nezahynul, než syn zatracení, aby se Písmo naplnilo." J.13,10-11.18: "Řekl jemu Ježíš: Kdož jest umyt, nepotřebuje, než aby nohy umyl; nebo čist jest všecken. I vy čisti jste, ale ne všickni. Nebo věděl o zrádci Svém; protož řekl: Ne všickni čisti jste. Ne o všechť vás pravím. Já vím, které jsem vyvolil, ale musíť se naplniti Písmo: Ten, kdož jí chléb se Mnou, pozdvihl proti Mně paty své." Nyní, jestliže má řeč ještě nějaký význam, pak musíme připustit, že i Jidáš byl Ježíšem povolán (J.13,18), nebyl však čistý. (J.13,10-11), Jidáš byl rovněž Ježíšovi dán Otcem. J.17,12. (Pohledme přitom, že "vyvolení" a dání běží přesně souběžně s příkladem Mojžíše a faraona, Jákoba a Ezau, neboť Ezau a faraon byli oba předzvěděni a předurčeni pro hněv, zatímco konec Mojžíšův a Jákobův bylo oslavení. 1.Pt.2,8-9a ukazuje obojí, nevěřící i vyvolené "kteríž se urá-

žejí na Slovu, nepovolní jsou, k čemuž i odloženi jsou. Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo.") Jidáš byl zahrnut mezi těch dvanáct a měl skutečně podíl na službě před Letnicemi. Skutky 1,16-17: "Muži bratří, musilo se naplniti Písmo to, kteréž předpověděl Duch Svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi, kterýž byl vůdce těch, kteříž jímali Ježíše. Nebo byl přičten k nám, a byl došel losu přísľuhování tohoto." Díl, jež Jidáš obdržel mezi dvanácti a potom ztratil, nebyl nikterak podřadný, vedle služby ostatních jedenácti, ani to nebyla ďábelská, cizí služba, vtírající se v službu těch ostatních. Skutky 1,25: "Aby přijal los přísľuhování tohoto a apoštolství, z něhož vypadl Jidáš, aby odšel na místo své." Jidáš, ďábel, ztratil Bohem mu danou službu Ducha Svatého a sám sebe zabil a **ODEŠEL NA MÍSTO SVÉ**. Jeho jméno bylo dokonce v Knize Života. Ale jeho jméno bylo vymazáno.

Dříve, než budeme uvažovat o Jidášovi, vraťme se do Starého zákona, abychom věděli, kde tam Bůh udělal stejnou věc. V Gn. 35,23-26 je psáno o dvanácti synech Jákobových. Jejich jména byla: Ruben, Simeon, Lévi, Juda, Izachar a Zabulon; Jozef a Beniamin; Dan a Neftalím; Gád a Asser. Z potomků těchto dvanácti synů se stalo dvanáct pokolení Izraele, s výjimkou Jezefa, který po sobě neměl pojmenované žádné pokolení, neboť v prozřetelnosti Boží muselo být třináct pokolení a tak se této cti dostalo oběma synům Jozefovým, aby bylo těch dvanáct pokolení rozšířeno na třináct. Víte zajisté, že toto bylo nutné, neboť Lévi byl oddělen pro Boha ke kněžství. Proto také shledáváme, že když Izrael opustil Egypt a Bůh jim dal na poušti archu úmluvy, že pokolení Lévi muselo sloužit dvanácti pokolením, jmenovitě Ruben, Simeon, Izachar, Juda, Zabulon, Beniamin, Dan, Neftalím, Gád, Asser, Efraim a Manasses. Právě tak jsou uvedena v Nu.10,11-28. Ale není zmínka o Jozefovi nebo Lévim. Když se ale podíváme do Zj.7,4-8, kde říká: "Sto čtyřiceti a čtyři tisíce jich znamenáno ze **VŠECH** pokolení synů Izraelských", jejichž jména jsou: Juda, Ruben, Gád, Asser, Neftalím, Manasses, Simeon, Lévi, Izachar, Zabulon, Jozef, Beniamin. Zde jsme zpět u dvanácti pokolení s Lévim a Jozefem, kteří jsou jmenováni, ale Dan a Efraim nejsou přítomni.

Nyní vyvstává otázka, proč jsou obě tato jména vymazána. Odpověď je v Dt.29,16-20: "Nebo vy víte, kterak jsme bydlili v zemi Egyptské, a kterak jsme šli prostředkem těch národů, až jsme naskrze prošli. A viděli jste ohavnosti jejich i zmodř jejich, dřevo i kámen, stříbro i zlato, kteréž jest při nich. Hleďtež, ať nebývá mezi vámi muže, aneb ženy, aneb čeledi, aneb pokolení, jehož by srdce odvrátilo se dnes od Hospodina Boha našeho, a šel by sloužiti bohům těch národů; ať nebývá mezi vámi kořene plodícího jed a hořkost. I stalo by se, že uslyše takový slova zlořečení tohoto, dobrořečil by sobě v srdci svém, řka: Pokoj míti budu, bychť pak i chodil podlé zá-

dostí srdce svého; i přidal by opilou žízňivě. Nechceť Hospodin odpustiti takovému, nebo tehdaž rozpálí se prchlivost Hospodinova a zůřivost Jeho proti takovému člověku, tak že připadne na něj všeliké zlořečení, o kterémž psáno jest v knize této; i vyhladí Hospodin jméno jeho pod nebem." Zde je vyslovena kletba nad modloslužbou nebo duchovním smilstvem. Pokolení, které se obrací k modloslužbě, toho jméno bude vylazeno. A historie obou pokolení, jejichž jména byla kvůli modloslužbě vylazena, nacházíme v 1.Kr.12,25-30: "Potom vystavěl Jeroboám Sicheu na hoře Efraim, a bydlil v něm, a vyšed odtud, vystavěl Fanuel. Řekl pak Jeroboám v srdci svém: Tudíž by se navrátilo království toto k domu Davidovu, když by chodíval lid tento k obětování obětí v domě Hospodinově do Jeruzaléma; i obrátilo by se srdce lidu tohoto ku pánu jeho Roboámovi králi Judskému, a tak zabijíce mne, navrátili by se k Roboámovi králi Judskému. Protož poradiv se král, udělal dvě telat zlatých a řekl lidu: Dosti jste již chodili do Jeruzaléma. Aj, teď bohové tvoji, ó Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské. I postavili jedno v Bethel, a druhé postavili v Dan. Kterážto věc byla příčinou k hřešení, nebo chodíval lid k jednomu z těch až do Dan." Oz.4,17: "Efraim stovaryšil se s modlami, nechej ho."

Dobře si povšimněte, že zde skutečně stojí psáno, že jméno pokolení bude kvůli modloslužbě vylazeno 'pod nebem'. Dt.29, 20. Není psáno, že bude 'v nebi' vylazeno, nýbrž pod nebem. A právě tak tomu je, neboť Izrael je zpět v Palestině a brzy z nich Pán 144 000 zapečetí. Ale Dan a Efraim mezi nimi nejsou.

Zj.7,4-8: "I slyšel jsem počet znamenáných, sto čtyřiceti a čtyři tisíce jich znamenáno ze **VŠECH** pokolení synů Izraelských. Z pokolení Juda dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Ruben dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Gád dvanácte tisíců znamenáných. Z pokolení Asser dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Neftalím dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Manasses dvanácte tisíců znamenáných. Z pokolení Simeon dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Lévi dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Izachar dvanácte tisíců znamenáných. Z pokolení Zabulon dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Jozef dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Beniamin dvanácte tisíců znamenáných." (Poznámka: Dan a Efraim nepřítomni.) S tímto se ještě podíváme na Da.12,1, který se odvolává na těch sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří budou zapečetěni, a to během šesté Pečeti a doby Velkého Soužení nebo Jákobova soužení. "Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas ssoužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času, toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, **KDO Ž KOLI NALEZEN BUDE ZAPSANÝ V KNIZE.**"

Avšak po tomto období soužení, (během milénia), jak je nám to ukázáno u Ezechiele 48,1-8 a 22-29, vidíme opět ta pokolení

v Božím pořádku. Avšak od doby, kdy se Efraim a Dan spojili s modlami, zemřeli a tato pokolení nebudou více uznána. Nuže, vím, že se od zničení Jeruzaléma všechny zprávy o těch všech pokoleních ztratily, takže by nikdo nemohl tvrdit, k jakému pokolení náleží, **ALE BŮH TO VÍ**. Ten velký Bůh, který přivedl Izraelce zpět do Palestiny, ví přesně, ke kterému pokolení každý pravý Izraelita náleží a v těch sto čtyřiceti čtyřech tisících bude scházet Dan a Efraim.

Zde je seznam pokolení Izraele. Ez.48,1-8 a 22-29: "Tato jsou pak jména pokolení: V končinách na půlnoční stranu podlé cesty Chelton, když se vchází do Emat, Azar Enan, ku pomezí Damašskému na půlnoční stranu, podlé Emat, od východní strany až do západní, osadí se pokolení jedno, totiž Dan, a při pomezí Dan, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Asser, a při pomezí Asser, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Neftalím, a při pomezí Neftalím, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Manasses, a při pomezí Manasses, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Efraim, a při pomezí Efraim, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Ruben, a při pomezí Ruben, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Juda. A při pomezí Juda, od strany východní až k straně západní, atd. Od vladařství pak Levítů a od vladařství města, u prostřed toho, což jest knížecího, mezi pomezím Judovým a mezi pomezím Beniaminovým, **KNÍŽECÍ** bude. Ostatní pak pokolení, od strany východní až k straně západní, osadí se pokolení jedno, totiž Beniamin, a při pomezí Beniamin, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Simeon, a při pomezí Simeon, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Izachar, a při pomezí Izachar, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Zabulon, a při pomezí Zabulon, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Gád, a při pomezí Gád, k straně polední na poledne, atd."

Můžeme vzít ještě jinou ilustraci z dějin Izraele, když vyšel z Egypta a měl vejít do Kanánu. Boží předsevzetí v té době bylo, vyvést Izrael **V EN** a dovést jej **V** za účelem, aby Mu mohli sloužit. Když tedy opouštěli Egypt, **VŠICHNI** vyšli pod krví beránka; **VŠICHNI** prošli vodním křtem v Rudém moři; **VŠICHNI** se těšili z mocných zázraků; **VŠICHNI** jedli mannu; **VŠICHNI** pili ze skály; a pokud to bylo vně viditelné, měli **VŠICHNI**, co se vnější stránky týče, stejným způsobem účast na Božích požehnáních a projevech. Ale když přišli do země Moába, tak ti, kteří se zúčastnili na slavnosti Bál-Peora, zemřeli. Jejich těla padla na poušti, neboť tam Slovo Boží odmítli a odvrátili se od Něho. To je také to, o čem mluví Žd.6,1-9, což jsme již zevrubně sledovali v Pergamském Věku. Nemůžete prostě jít jen s nějakou částí Slova, musíte vzít **C E L É** Slovo. Někdy se zdá, jakoby lidé stoprocentně Písmo znali. Jsou jako Jidáš. Nikdo jiný než

Ježíš, přesně nevěděl, co byl Jidáš za člověka. Tak nadešel den, v němž bylo o Jidášovi zjeveno, jako tehdy lidu izraelskému za Bál-Peora, kdo on je. Rozhodl se, že se spojí s nepravou révou - vstoupí do peněžní, politické organizace anti-Slova a anti-Kristovského náboženství a udělal tak. Byl oklamán! Těch ostatních jedenáct oklamáno nebylo. Nemohli být oklamáni. Neboť náleželi k těm pravým vyvoleným. Tak když Jidáš odešel a Pána zradil, bylo jeho jméno odstraněno z Knihy Života. (Zj.22,19.)

Nyní si jsem jist, že vás napadlo, že ti, jejichž jména byla zapsána v Knize Života, náleželi k náboženskému řádu tehdejší doby, byli shromážděni okolo pravého Boha a uctívali Ho, ačkoli Ho nectili podle Pravdy (Slova). Jako Jidáš, nešli celou cestu. Hleďte, jak byl Jidáš Bohem povolán. On byl vyučen pravdě. Měl účast na poznání a tajemstvích. Měl službu moci, mohl v Ježíšově Jménu uzdravovat nemocné a vymítat ďábly. Ale když došlo ke konečné zkoušce, propadl zlatu a politické moci. Nedošel až k Letnicím, aby tam přijal Ducha Božího. Postrádal Ducha. Jen v tom neudělejte nějakou chybu, osoba, která je vpravdě veškrtěná Duchem Svatým v tělo Kristovo a obdržela plnost Ducha, bude ve **SLOVĚ CELOU CESTU**. To je důkaz o křtu Duchem Svatým. Jidáš zklamal. Velké zástupy v tomto bodě zklamou a jestliže selžou a nepůjdou v tomto Slově, budou jejich jména vzata z Knihy Života.

Abychom dále sledovali tuto myšlenku o vyhlazení jména z Knihy Života, vraťme se do dnů Izraele v době Mojžíšově. Ex.32,30-34: "A když bylo nazejtří, řekl Mojžíš lidu: Vy jste zhřešili hříchem velikým. Protož nyní vstoupím k Hospodinu, zda bych Ho ukrotil pro hřích váš. Tedy navrátiv se Mojžíš k Hospodinu, řekl: Prosím, zhřešilť jest lid ten hříchem velikým; nebo udělal sobě bohy zlaté. Nyní pak neb odpusť hřích jejich, a pakli nic, vymaž mne, prosím, z Knihy Svě, kterouž psal. I řekl Hospodin Mojžíšovi: Kdo zhřešil proti Mně, toho vymaži z Knihy Svě. Protož nyní jdi, veď lid tento, kamž jsem rozkázal tobě. Aj, anděl Můj půjde před tebou, v den pak navštívení Mého navštívím i na nich hřích jejich." Je naprosto zřejmé, že jména z Knihy Života jsou a budou vymazávána. V této zvláštní souvislosti se tak stalo kvůli modloslužbě, právě tak, jak tomu bylo při pokoleních Dan a Efraim, která ztratila svá práva, protože uctívala zlatá telata. Jména všech těch, kteří sloužili bohům, byla odstraněna z Knihy Života.

Když Izrael odmítl vedení Boží v ohnivém sloupu a obrátil se k uctívání zlatých telat, byla jejich jména odstraněna z Knihy Života. Ex.32,33. (Kdo zhřešil proti Mně, toho vymaži z Knihy Svě.) Jestliže přiklonění se k modlám vyžaduje takový trest, že jsou jejich jména odstraněna z Knihy Života, pak by zcela jistě odmítnutí Izraelců, Ježíše Krista jako Mesiáše, vyžadovalo stejně přísný trest. A právě tak tomu je. V žalmu

69, který přece pojednává o ponížení Ježíše Krista, je ve verších 21-28 řečeno: "Pohanění potřebovalo srdce Mé, pročez jsem byl v žalosti. Očekával jsem, zdali by Mne kdo politoval, ale žádného nebylo, zdali by kdo potěšiti chtěli, ale nedočkal jsem. Nýbrž místo pokrmu poskytl mi žluči, a v žízni Mé napájeli Mne octem. Budiž jim stůl jejich před nimi za osídlo, a pokojný způsob jejich místo síti. Ať se zatmí oči jejich, aby viděti nemohli, a bedra jejich k stálému přivede zemdlení. Vylí na ně rozhněvání Svě, a prchlivost hněvu Tvého ať je zachvátí. Budiž příbytek jejich pustý, v staních jejich kdo by obýval, ať není žádného. Nebo se tomu, jehož jsi Ty zbil, protiví, a o bolesti zraněných Tvých rozmlouvají. Přilož nepravost k nepravosti jejich, a ať nepřicházejí k spravedlnosti Tvé. Nechtě jsou vymazáni z Knihy Živých, a s spravedlivými ať nejsou zapsáni." Když Židé odmítli Ježíše, bylo jasné, že se od nich Bůh výslovně odvrátil k pohanům. Skutky 13,46-48: "Tedy svobodně Pavel a Barnabáš řekli: Vámť mělo nejprv mluveno býti Slovo Boží, ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte Věčného Života, aj, obracíme se ku pohanům. Neboť nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem Tebe světlo pohanům, abys Ty byl spasen až do končin země. A slyševše to pohané, radovali se, a velebili Slovo Páně; a uvěřili všickni, což jich koli bylo předzřízeno k Životu Věčnému."

Z toho bychom ovšem nemohli usuzovat, že v Knize Života žádná jména z pokolení Izraele nezůstanou, co se mnohých z nich týče, (ale ne davů) jsou vyvolením Božím během doby milosti pro pohany, připojení k Tělu Ježíše Krista. To ukazuje, že jejich jména zůstávají v Knize Života. Také podle páté Pečetě ukážeme, že zástupy zavržených Židů obdrží bílá roucha a Věčný Život ode Pána. I těch sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří budou zapečetěni před Jeho příchodem, jsou důkazem, že jejich jména nebyla vymazána. Nejdůkladněji je to ukázáno v Žalmu 69, že to jsou zlí nespravedliví odpůrci Kristovi a ničitelé Jeho lidu, jejichž jména budou odstraněna.

Jako Izrael (vyvolený lid Boží) ve své většině ztratil svá práva v Knize Života tím, že odmítli Ježíše, tak i největší díl církve z pohanů přijde rovněž do odsouzení, v důsledku čeho budou jejich jména odstraněna z Knihy Života, protože odmítající Slovo, vešli do světového ekumenického hnutí, jež je obrazem zřízeným šelmě.

Můžeme zde vidět ještě jinou věc. V soudu před Bílým Trůnem nastane rozdělení lidí. Kniha Života bude otevřena a i jiné knihy budou otevřeny. Mt.25,31-46: "Když pak přijde Syn člověka v slávě Svě, a všickni svatí andělé s Ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti Svě, a shromáždění budou před Něj všickni národové. I rozdělí je na různě, jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů. A postaví ovce zajiště na pravici Svě, kozly pak na levici. Tedy dí Král těm, kteříž na pravici Jeho budou: Pojďte požehnaní Otce Mého, dědičně vlád-

něte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa. Nebo jsem lačněl, a dali jste Mi jísti; žíznil jsem, a dali jste Mi pítí; hostem jsem byl, a přijímali jste Mne. Nah, a přioděli jste Mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste Mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke Mně. Tedy odpověď Jemu spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme Tě vídali lačného, a krmili jsme, neb žíznivého, a dávali jsme pítí? Aneb kdy jsme Tě vídali nemocného neb v žaláři, a přicházeli jsme k Tobě? A odpovídaje jim Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, Mně jste učinili. Potom i těm na levici dí: Jděte ode Mne zlořečení do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho. Neboť jsem lačněl, a nedali jste Mi jísti; žíznil jsem, a nedali jste Mi pítí; hostem jsem byl, a nepřijali jste Mne; nah, a neodívali jste Mne; nemocen a v žaláři, a nenavštívili jste Mne. Tedy odpověď Jemu i oni, řkouce: Pane, kdy jsme Tebe vídali lačného, neb žíznivého, neb hostě, neb nahého, neb nemocného, aneb v žaláři, a neposloužili jsme Tobě? Tedy odpoví jim, řka: Amen pravím vám: Čehož jste koli nečinili jednomu z nejmenších těchto, ani Mně jste nečinili. I půjdou tito do trápení věčného, ale spravedliví do života věčného.

Zj.20,11-15: "I viděl jsem trůn veliký bílý, a sedícího na něm, před Jehož tváří utekla země i nebe, a místo jim není nalezeno. I viděl jsem mrtvé, malé i veliké, stojící před oblíbeným Božím, a knihy otevřeny jsou. A jiná kniha také jest otevřena, to jest kniha života, i souzení jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých. A vydalo moře mrtvé, kteříž byli v něm, tolikéž smrt i peklo vydali ty, kteříž v nich byli, i souzení jsou jeden každý podle skutků svých. Smrt pak a peklo uvrženi jsou do jezera ohnivého, a toť jest smrt druhá. I ten, kdož není nalezen v knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého." V tomto soudu budou obojí, spravedliví i nespravedliví. Tak je to řečeno. **TITO SPRAVEDLIVÍ NEBUDOU NEVĚSTA, NEBOŤ NEVĚSTA SEDÍ PŘI SOUDU S NÍM.** 1.K.6,2-3: "Nevíte-liž, že svatý svět souditi budou? I poněvadž od nás souzen byti má svět, kterakž nehodni jste těch nejmenších věcí rozsuzovati? Zdaliž nevíte, že anděly souditi budeme? Co pak tyto časné věci? Zj.3,21: "Kdož svítězí, dám jemu seděti s Sebou na trůnu Svém, jako i Já svítěl jsem, a sedím s Otcem Svým na trůnu Jeho." Vidíte, Nevěsta je s Ním na trůnu. Poněvadž ona má soudit svět, musí s Ním sedět na soudu. To je přesně to, co viděl Daniel. Da.7,9-10: "Hleděl jsem, až trůnové ti svrženi byli, a Starý dnů posadil se, Jehož roucho jako sníh bílé, a vlasové hlavy Jeho jako vlna čistá, trůn jako jiskry ohně, kola Jeho jako oneň hořící. Potok ohnivý tekł a vycházel od Něho, tisícové tisíců sloužili Jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisíců stálo před Ním, soud zasedl, a knihy otevřeny byly." Vi-

díte, je to tatáž scéna, neboť tisíce tisíců, kteří Mu slouží, jsou Nevěstou, neboť kdo jiný slouží svému muži, než jeho žena?

Nyní vyvstává otázka, proč jsou tito spravedliví u soudu? Není pro ně jiné místo, kde by se objevili, neboť jsou pouze dvě vzkříšení a protože nebyli způsobilí účasti na prvním vzkříšení, museli se objevit při druhém vzkříšení, které je k soudu. Ti jedni, kteří měli účast na prvním vzkříšení (Nevěsta), na soud nepřijdou. J.5,24: "Amen, amen pravím vám: Že kdož Slovo Mé slyší, a věří Tomu, Kterýž Mne poslal, máť Život Věčný (to znamená, že věřící přijímá Věčný Život, který má již nyní), a na soud nepřijde, ale přešelť jest (navždy) z smrti do života." Ale považte, že Ježíš musel mít na mysli ještě jinou skupinu, která ve vzkříšení určitě obdržela Věčný Život. Oni ho přijmou při vzkříšení, **NEBOť JEJ DŘÍVE, JAKO ÚČASTNÍCI NEVĚSTY, NEPŘIJALI.** J.5,28-29: "Nedivtež se tomu, neboť přijde hodina, v kterouž **VŠICKNI**, kteří v hrobách jsou, uslyší hlas Jeho. A půjdou ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení Života, ale ti, kteříž zlé věci činili, na vzkříšení soudu." Nyní všichni víme, že J.5,28-29 **NENÍ VYTRŽENÍ**, neboť víme, že jen mrtví v Kristu v tom čase vstanou z hrobu a budou ještě spolu s Nevěstou žijící na zemi. 1.Te.4,16-17: "Nebo Sám Ten Pán s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živí pozůstatenosti spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky se Pánem budeme." Ale v J.5,28-29 je řečeno, že **VŠICHNI** vyjdou z hrobů. Toto je totéž vzkříšení, o němž čteme ve Zj.20,11-15, kdy **MRTVÍ** stanou přede Pánem a budou souzeni podle skutků svých a všichni, jejichž jména nebyla v Knize Života zapsána, budou pak vhozeni do ohnivého jezera.

Nyní jsme postaveni před otázku, proč by jim na soudu měl být dán Věčný Život, neboť epištoly zdůrazňují, že každý musí mít Ducha Kristova, jinak zahyne. Ačkoli by se to tak mohlo zdát, přesto nesmíme znevažovat Ježíšova slova, Který celkem výrazně poukazuje, že tam budou nalezeni někteří v Knize Života, kteří Život obdrží před všeobecným vzkříšením nebo po něm. Pavel tuto pravdu neobchází, neboť říká u F.3,11: "Zda bych tak přišel k vzkříšení z mrtvých." Nuže, toto prohlášení zde je velice zvláštní. Všichni víme, že my **VŠICHNI** budeme mít účast na vzkříšení, ať chceme, či nikoli. Všichni budou vzkříšeni. Pavel by tedy stěží mohl říci: "Zda bych **TAK** přišel k vzkříšení z mrtvých." Pravda je, že to tak nemíní. Doslovné znění textu je následující: "Zda bych tak přišel k 'ex-vzkříšení' z mrtvých." Toto není dosažení všeobecného, totiž druhého, vzkříšení, nýbrž dosažení prvního, o němž je řečeno: "Blahoslavený a svatý, kdož má díl v prvním vzkříšení. Nad těmiť ta druhá smrt nemá moci, ale budou kněží Boží a Kri-

stovi, a kralovati s Ním budou tisíc let." První vzkříšení tedy nemá s druhou smrtí nic společného. Toto bude na konci tisíce let, když **VŠICHNI OSTATNÍ** mrtví opět ožijí. A onoho dne tu budou ti, kteří vejdou do Věčného Života a ty druhé zastihne druhá smrt. Nyní se již nepotřebujeme dohadovat ohledně těch, kteří obdrží ve druhém vzkříšení Věčný Život. Bylo nám řečeno, že jim bude dán, že byli laskaví a dobří k "bratřím". Ti, kteří budou při druhém vzkříšení hozeni do ohnivého jezera, jsou zlí lidé, kteří špatně jednali s "bratřími". Poněvadž toto je Slovo Boží, jednoduše je přijímáme. Zde není namístě žádný argument, je to prostě skutečnost.

Abychom toto dále vysvětlili, povšimněme si určitých slov z Mt.25,31-46. Není tu řečeno, že je tu Pastýř, Který odděluje ovce od kozlů, ale je **JAKO** pastýř, oddělující ovce od kozlů. V tomto čase (při soudu u Bílého Trůnu) to nejsou ovce v pravém slova smyslu, neboť ovce jsou již v Jeho stádu. Ony Jeho hlas (Slovo) slyšely a následovaly Jej. **ONY JIŽ MAJÍ VĚČNÝ ŽIVOT A NEMOHOU PŘIJÍT NA SOUD.** Ale tyto zde **NEMAJÍ** Věčný Život a jsou na soudu. Jim bude dovoleno **VEJÍT DO** Věčného Života. Ale na jakém podkladě vejdou do Věčného Života? Určitě ne pro tu skutečnost, že již Jeho Život mají, jako Nevěsta, ale obdrží jej, protože byli laskaví k Jeho bratřím. Oni nejsou Jeho bratry: to by z nich udělalo spoludědice Ježíšovy. Oni nezdědí **NIC**, kromě Života. Oni s Ním nesdílí Jeho trůn atd. **JEJICH JMÉNA MUSELA BÝT V KNIZE A NE-BYLA ODSTRANĚNA.** Nyní byli kvůli jejich lásce k lidu Božímu uznáni a zachráněni. Není o tom pochyby, že sloužili a pomáhali dětem Božím. Možná, že se stejným způsobem jako Nikodém a Gamaliel v čase soužení dětí zastali.

Má-li toto příchut "obnovení", pak pečlivě zvažujte, že zlostiníci **NEBUDOU** obnoveni, nýbrž hozeni do ohnivého jezera. Jména mnohých těch, kteří byli zničeni rovněž byla v Knize Života; ale budou vymazána, neboť zanedbali, prokazovat poctu lidu Božímu, který svého času byl tím živým zjeveným Slovem (živé epištoly).

Chceme, aby to bylo naprosto zřejmé. Nejedná se zde o národy shromážděné k soudu a vcházející do tisíciletého království proto, že pomáhali Židům a ochraňovali je. Neboť, jak jasné vysvitá z následujícího verše. "A tito (zlostiníci) půjdou do věčného zahynutí (ohnivé jezero), ale spravedliví do Věčného Života." Není žádná zpráva o tom, že existují **DVA** soudy, v nichž by byli zlí hozeni do ohnivého jezera. Jen šelma a falešný prorok budou na konci velkého soužení souzeni. Ne, toto zde je soud u Bílého Trůnu a oni budou souzeni podle toho, co je psáno v knihách.

Je to rovněž druhé vzkříšení, v němž duše pod oltářem, jak je nám ukázáno v páté Pečeti (Zj.6,9-11), obdrží bílá roucha a přirozené i Věčný Život, neboť by tam jinak nebyla žádná zmínka o bílých šatech. "A když otevřel Pečeť pátou, viděl

jsem pod pltářem duše zmordovaných pro Slovo Boží a pro svědectví, kteréž vydávali. I volali hlasem velikým, řkouce: Až dokud, Pane Svatý a Pravý, nesoudíš, a nemstíš krve naší nad těmi, kteříž přebývají na zemi? Tedy dáno jednomu každému z nich roucho bílé, a řečeno jim, aby odpočívali ještě za malý čas, až by se naplnil počet spoluslužebníků jejich a bratří jejich, kteříž zmordováni býti mají, jako i oni." Nyní si povšimněte, že žádná z těch duší pod oltářem nebyla usmrcena pro svědectví Ježíšovo. Nebyli jako Antipas, jenž byl usmrčen proto, že se mocně držel Jeho Jména. To nejsou ti znovuzrození, kteří již vlastní Věčný Život. Oni povstanou ve vzkříšení a obdrží Život vzhledem k jejich postoji vůči Slovu. Všimněte si přece, jak tito zde volají po pomstě. Nemohou patřit k Nevěště. Nevěsta nastavuje druhou tvář a volá: "Odpusť jim, Otče, neboť nevědí, co činí." Toto zde jsou Židé. Musí to být oni, protože jsou obsaženi v páté Pečeti a ve čtvrté Pečeti je Nevěsta z pohanů vzata. Tito Židé tedy nejsou zrozeni z Jeho Ducha. Oni ještě ani nevěří, že Ježíš je jejich Mesiášem. Ale, jelikož byli Bohem zaslepeni kvůli pohanům, dává jim Bůh Věčný Život z důvodu, že ač k Němu nemohli přijít, přesto byli Slovu, které znali, vpravdě věrní a množství jich proto zemřelo pod Hitlerem, Stalinem atd. a mnoho jich ještě zemře.

Ke druhému vzkříšení přijdou také bláznivé panny. Povšimněte si, že to byly panny. Neměly Ducha Svatého, propásly být v Nevěště, zatímco pět moudrých, jež měly olej, se stalo částí Nevěsty. Avšak toto byli oddělení, Boha milující lidé, kteří se snažili zůstat v Jeho Slově podle toho, co znali. Byli nápomocni v díle Pána a objeví se na konci času. Oni minou milenium, což začínáme nyní vidět, je při této pravdě důležitější a obdivuhodnější, než jak jsme se až dosud domnívali nebo věřili.

Jména všech těchto lidí byla v Knize Života a zůstala tam. Čí jména tam tedy nezůstala? Jména těch, kteří náležejí k světovému církevnímu systému a bojovali proti Nevěště, budou těmi, jejichž jména budou odstraněna. Ti na to doplatí. Budou vhozeni do ohnivého jezera.

Udělejme nyní další krok, však dříve, než to uděláme, uveďme ještě jednu naše argumenty. Především víme, že Boží záměr spočívá ve vyvolení. Tento úmysl byl v Něm Samém. Byl to Boží záměr, přivést Sobě lid, který by byl Nevěstou Slova. Byla **V NĚM** zvolena před založením světa. Byla předzvěděna a milována dříve, než se objevila v těch věcech na zemi. Byla vykoupěna Jeho Krví a **NIKDY** nemůže být odsouzena. Nemůže nikdy přijít na soud, neboť jí hřích nemůže být počítán. Ř.4,8: "Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepočítá hříchu." Ale vskutku s Ním bude na Jeho trůnu a bude soudit svět a dokonce anděly. Jejich jména (jednoho každého údu) byla vepsána do Knihy Života Beránka před založením světa. Za druhé: existuje další skupina. Jejich jména jsou rovněž v Knize Života a oni vstanou ve

druhém vzkříšení. Jsou to ty bláznivé panny a ti spravedliví, jak je o nich řeč v Mt.25. K tomuto zástupu patří i ti, kteří se neklaní šelmě a nemají účast na antikristovském systému a pro svoji víru dokonce umírají, ačkoli nejsou v Nevěstě a ani znovuzrozeni. Ale budou mít podíl na druhém vzkříšení a vejdou do Věčného Života. Za třetí: jsou hraničně věřící křesťané, totiž takoví, jak jsme je viděli v případě Izraele vycházejícího z Egypta. Jejich jména byla v Knize Života a jejich skutky zapsány v knihách. Zanedbali poslechnout Boha a tak pozbyli Ducha, ačkoli se v jejich středu dokonce děla znamení a divy, byla jejich jména přesto vymazána z Knihy Života. V té skupině budou ti, kteří byli jako Jidáš, kteří, ačkoli zcela bez Ducha, byli nábožní a měli ve svém životě zjevení. A i když byli v knihách, nebyli vyvolení **V NĚM**. Takoví jako Balám, budou rovněž v té skupině. A konečně za čtvrté: jsou tu ti, jejichž jména nebyla nikdy, ani nebudou, zapsána v Knize Života. Tyto nalézáme ve Zj.13,8 a Zj.17,8: "Protož klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsaná v Knize Života Beránka, Toho zabitého od počátku světa. Šelma, kterouž viděl, byla, a není, a máť vystoupiti z propasti, a na zahynutí jíti. I diviti se budou bydlitelé země, (ti, kterýchž jména nejsou napsána v Knize Života od ustanovení světa,) vidouce šelmu, kteráž byla, a není, a však jest." Ježíš mluvil o lidech, kteří někoho, kdo přijde ve svém vlastním jménu, přijmou. Ten někdo je antikrist. A právě totéž říká i Zj.13,8 a 17,8. Tito byli Bohem určení, ale ne pro vyvolení. S touto skupinou je tomu tak, jak to bylo s faraonem. O něm je řečeno: "Proto jsem vzbudil tebe, abych na tobě ukázal moc Svou. Nádobu hněvu, připravené k zahynutí." Ř.9,17 a 22. Žádný z nich by se nemohl objevit v Knize Života. Neříkám, že o nich není žádná zpráva, ale **NE V ARCHIVECH ŽIVOTA**. O účelu jejich existence jsme se již krátce zmínili. Ale chceme se ještě zmínit o dvou místech z Písma. Př.16,4: "Hospodin všecko učinil pro Sebe Samého, také i bezbožného ke dni zlému." Jb.21,30: "Že v den neštěstí ochranu mívá bezbožný, v den, pravím, rozhněvání přistřín bývá?"

Protože tato část Slova je pro člověka těžko pochopitelná, musí být prostě přijata vírou. Mnozí se pohorší nad tím, co jsem řekl a jak jsem to řekl, protože nerozumí suverenitě Boží, z níž vyplývá, že **BŮH JE BOHEM**, a protože je Bohem, nemůže nikdo rušit Jeho radu, Jeho vůle a záměr nemohou být zrušeny, nýbrž On je Všemohoucí a panuje ve **VŠECH** záležitostech a dělá se Svým stvořením, jak se Mu líbí, neboť vše bylo stvořeno podle Jeho libosti. Proto Pavel řekl: "Což nemá Bůh moc z téže hlíny udělat nádobu ke cti a jinou ku potupě, kdo se má na tom urážet a stavět se proti Němu." Nemůžeme popřít, že On má to právo, dělat se Svým stvořením, co chce. On šel ale ještě dále, neboť u Ř.14,7-9 máme nevyvratitelný důkaz toho, že Ježíš za-

platil výkupní cenu za celý svět a proto může dělat s těmi Svými, co On chce. "Žádný zajisté z nás není sám sobě živ, a žádný sobě sám neumírá. Nebo buď že jsme živi, Pánu živi jsme; buď že mřeme, Pánu mřeme. A tak buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme. Na toť zajisté Kristus i umřel, i z mrtvých vstal, i ožil, aby **NAD ŽIVÝMI I NAD MRTVÝMI PANOVAL.**" (Vlastnictví; zde **NENÍ** míněn vztah.) O tom je také mluveno v J.17,2: "Jakož jsi dal Jemu moc **NAD KAŽDÝM ČLOVĚKEM**, aby těm všechněm, kterých jsi dal Jemu, Život Věčný dal."

Jestliže tedy připisujeme Bohu vševědoucnost, pak musíme také uznat, že On je dokonalým v moudrosti a ve spravedlnosti. Tento plán vyvolení a zavržení je moudrost Boží, zjevená ve všech věkách, jak to stojí psáno v Ef.1,3-11: "Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, Kterýž požehnal nám všelikým požehnaním duchovním v nebeských věcech v Kristu, jakož vyvolil nás v Něm před ustanovením světa, abychom byli svatí a nepoškození před obličejem Jeho v lásce, předzřídív nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe, podle dobře libé vůle Své, k chvále slávy milosti Své, kterouž vzácné nás učinil v Tom nejmilejším. V Němž máme vykoupení skrze Krev Jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti Jeho, kterouž rozhojnil k nám ve vši **MOUDROSTI** a opatrnosti, oznámiv nám tajemství vůle Své podle dobré libosti Své, kterouž předuložil byl Sám v Sobě, aby v dokonání plnosti časů v jedno shromáždil všecko v Kristu, buď nebeské věci, buď zemské. V Kterémž i k losu připuštění jsme, předzřízení byvše podle předuložení toho, Kterýž všecko působí podle rady vůle Své." Jestliže tedy Bůh určil, že budou takoví, kterých jména jsou umístěna v určité části Beránkovy Knihy Života a nemohou být vymazána, protože jsou to jména Jeho Nevěsty, pak to musíme přijmout. A jestliže je opět psáno, že byla zapsána v Knize Života jména, která ale v předzvěděni Božím padnou a budou odstraněna, pak to musíme přijmout. A opět existují-li takoví, jejichž jména tam **NIKDY** nebyla, i to musíme přijmout. A když potom čteme, že do Věčného Života vejdou na soudu před Bílým Trůnem lidé jen proto, že byli laskaví a spravedliví k vyvoleným Božím, kteří jsou Jeho bratřími, pak nemůžeme jinak, než to rovněž přijmout. **NEBO KDO POZNAL MYSL PÁNĚ A KDO BYL JEHO RÁDCEM?** Buďte raději poddáni v plné míře Jemu, Který je naším Otcem a v tom žijme.

Abychom tomu ještě snadněji porozuměli, bude nyní moudré, budeme-li naše téma pozorovat z jiného stanoviska a to z hlediska církve ve všech věkách. Vždyť až dosud jsme mysleli jen na odstranění jmen jednotlivců, nyní nechceme pozorovat jednotlivce, nýbrž skupiny reprezentované v církvi. Uděláme to tak, že budeme církve během těch věků porovnávat s rostlinou pšenice. Zrno pšenice se zasévá za tím účelem, aby jediné zrno pšenice samo sebe reprodukovalo a rozmnožilo se a to určitým

procesem a v určitém časovém rozpětí. Toto jediné zrna zemře, ale v umírání přechází život, který byl v něm, do rostliny, která bude později nositelem téhož života, života, který se potom ve zmnožené formě navrátí k původnímu. Ježíš, to velké Královské Semeno, zemřel. On, Ten Nedostižný, Ten Jenž je Životem církve, stojí během sedmi církevních věků uprostřed Svě církve, dávaje Svůj Život církvi (dopravci nebo nosiči), za tím účelem, aby Jeho vlastní Život vzešel na konci ve vzkříšení, v těch Jemu podobných. Bude to při zmrtvýchvstání, že to Královské Semeno spatří ta mnohá královská semena, Jemu, Semeni, podobná a budou právě taková jako je On, neboť Jan řekl: "Podobní Jemu budeme." To je to nač se odvolával Jan Křtitel, když řekl: "Ježíš shromáždí pšenici do stodoly." To je vzkříšení, v němž vykoupení, kteří byli vyvoleni, vejdou do Věčného Života.

Nuže, zpráva o této rostlině pšenice, jejímž posláním je zrodit původní semeno v rozmnožené formě, to je v **KNIZE ŽIVOTA**. Opakují: Historie nebo zpráva o této rostlině pšenice je Kniha Života a jedna část Knihy Života je **ZÁZNAM VĚČNÉHO ŽIVOTA**. (Jeden úsek Knihy Života.) K tomuto přesvědčení dojdeme bádáním o rostlině pšenice. Zaseje se holé semeno, vyjde lístek, ale pšenice to ještě není. Potom vyroste stvol, ale pšenice tu ještě žádná není. Život je tu, ale nikoli pšenice. Potom se ukáže na konci stvolu malá špička, ze které vypučí klas. Je to stále jen rostlina pšenice a ne pšenice. Potom je rostlina opylena a my vidíme, že vzniká pleva. Vypadá to skoro jako pšenice, ale přesto to ještě není zrna. Potom se však v té plevě tvoří semeno. Nyní se zase vrátilo zpět k tomu, čím původně bylo. Nyní může být dozrálá pšenice sklizena.

Ježíš Kristus zemřel. On dal Svůj Život. Tento Život se měl vrátit na církev a přinést nové syny Boží, kteří Mu budou připodobněni v slávě Jeho vzkříšení. Ale právě tak jako pšeničné zrna muselo mít nositele, aby mohlo vzejít zmnožené pšeničné zrna, tak tu musela být i církev, která je nositelem Kristova Života. Tak jako list, stvol, klas a pleva, byly nositeli semene, ale samy **NEBYLY** semenem, tak i tělo církve procházející časovými obdobími, bylo nositelem pravého **SEMENE**, přestože samo nebylo Semenem. Tak můžeme říci, že Kniha Života je **ÚPLNÁ PŠENIČNÁ** rostlina.

Projdeme to ještě jednou. Zde je to původní semeno, které bylo zaseto. Zrodilo list. To ale ještě nebylo ono. Zrodilo stéblo. Ani to ještě nebylo ono. Potom přišly plevy, ve kterých se mělo zformovat semeno. Ale ani ony to ještě nebyly. Pak se objevují klasy. **POTOM KVĚTNÍ PYL PADÁ NA TYTO PESTÍKY. ČÁST ROSTLINY JE OŽIVENA. NĚCO Z ORIGINÁLNÍHO SEMENE, CO PŘEŠLO DO VRCHOLU SKRZE ZBÝVAJÍCÍ ČÁST ROSTLINY, SE FORMUJE V SEMENO.** Proč se celá rostlina nestala semenem? Protože takto byla stvořena. Pouze část této rostliny se opět může stát semenem, neboť jen část této

ROSTLINY PŠENICE JE PŠENICE VĚČNÉHO ŽIVOTA.

To je dokonalý typ toho, když Izrael vyšel z Egypta. Bylo jich asi dva miliony. **VŠICHNI** unikli skrze obětovanou krev. **VŠICHNI** byli pokřtěni v Rudém moři; **VŠICHNI** vyšli z moře radující se z projevu Ducha Svatého a požehnání; **VŠICHNI** jedli andělský pokrm; **VŠICHNI** pili ze Skály, která šla za nimi. Na několik málo z nich však nebyli nic jiného, než nositeli pro děti, které následovaly a které potom vešly do země Kanán. Celý Izrael **NENÍ** Izraelem. A byla jich jen malá menšina, jejichž jména nebyla zahlazena z Knihy Života.

Přesně totéž právo platí pro církev. Jména budou zahlazena z Knihy Života. Žádné jméno z Knihy Věčného Života však nebude zahlazeno, neboť to je jiný záznam, i když je obsažen v Knize Života. **TOTO JE TEN ZÁPIS: BŮH NÁM DAROVAL VĚČNÝ ŽIVOT A TENTO ŽIVOT JE V JEHO SYNU; TEN, KDO MÁ SYNA, MÁ ŽIVOT (VĚČNÝ) A KDO SYNA NEMÁ, TEN ŽIVOT (VĚČNÝ) NEMÁ.** A ti, kteří život mají, byli v **NĚM** před založením světa. **BYLI V NĚM VYVOLENI DŘÍVE, NEŽ BYL POLOŽEN ZÁKLAD SVĚTA.** Toto **VELKÉ KRÁLOVSKÉ SEMENO**, Ježíš Kristus, bylo zaseto do země (zemřel) a Život, který byl v NĚm, vzešel nyní ve tvaru rostliny pšenice vzhůru a sám sebe reprodukoval v množství obilních semen, nesoucích v sobě tentýž život. Jsou přesně jako Originál, skrze Ducha jsou originální.

Nyní můžeme vidět, proč ti vykoupení (koupení nazpět původním vlastníkem), Nevěsta (ona byla v NĚm jako Eva v Adamovi), jejich 'úd-jména' nemohou být ze zápisu nikdy ztracena. Ona je částí Jeho, je na Jeho trůnu. Ona nemůže být nikdy souzena. Každý, kdo náleží k Nevěstě, je Jeho údem a On žádného neztratí. Ale toto se netýká "všech", kteří jsou zapsáni v Knize Života, vždyť mezi nimi jsou takoví jako Jidáš atd., kteří sice měli díl v záznamu, ale jejichž jména byla odstraněna. Můžeme vidět takové, kteří v poslední době přijdou a potom, co činili podivuhodné skutky, Ježíš jim přesto řekne: nikdy jsem vás neznal. Neznamená to, že o nich nevěděl. To vyplývá z Jeho vševedoucnosti; avšak nebyli předurčení být v Nevěstě; a ani nebyli předřízeni k tomu, aby náleželi k spravedlivým druhého vzkříšení. Oni nenesli žádné ovoce (neboť byli mimo Slovo - nezůstali v něm) a proto byli předáni smrti. Potom, jak jsme již ukázali, jsou ještě takoví, kteří byli nápomocni Nevěstě a všemožným způsobem se jí zastávali. Jejich jména zůstala v Knize Života a vejdou do Věčného Života. Konečně jsou ještě takoví jako faraon, jejichž jména v Knize Života nikdy nebyla a tito budou vhozeni do ohnivého jezera.

Tak vidíme církev znázorněnou v tomto pšeničném zrnu, které skrze rostlinu přichází ke žni. A tak jako není celá rostlina pšenice pšeničným semenem a ne celá rostlina je upotřebena ve žni, tak je tomu rovněž s církví: - celá církev není Nevěstou a ani Věčný Život není darován všem, ale **ČÁST** bude sebrána na

humno, **ČÁST** vchází při druhém vzkříšení do Věčného Života a **ČÁST**, která je počítána za plevu, bude spálena v ohnivém jezeře. Toto je přesně to, co Jan Křtitel, a také Ježíš, řekl; neboť Jan řekl, že pšenice je shromažďována do obilnice, ale plevy budou spáleny. Ježíš řekl: "Svažte plevel a potom shromážděte pšenici." Ekumenické hnutí svazuje plevelné církve dohromady, neboť plevel musí být **NEJPRVE** svázán a ačkoli je určen k spálení, nebudou ihned při svazování spáleny, ale ponechány pro pozdější dobu, až uplyne těch tisíc let nebo druhé vzkříšení. Ale když budou svazovány, může se uskutečnit každým okamžikem vzetí, neboť se stane mezi svazováním a zjevením se antikrista. Potom přijde den, kdy budou všichni stát pohromadě, tak jak to viděl Daniel. Král tu bude stát s Jeho Nevěstou a zástupy se ukáží před nimi k soudu. Ano. Jsou tam **VŠICHNI**. Všechny knihy budou otevřeny. Konečné rozhodnutí o **VŠECH** je uděláno. Žně skončily. Knihy jednou otevřené jsou zavřeny.

Závěrem tohoto tématu dovolu, abych ještě řekl, jak jsem již na začátku zdůraznil, že ze žádného místa Písma nevysvítá, že Pán **V SOUČASNÉ DOBĚ** upravuje seznam jmen. Je to opravdu tak. A přece je jedno místo Písma, které poukazuje na pozdější úpravu. Je to osmdesátý sedmý Žalm. Tento Žalm podává zprávu o tom, že Pán zapisuje jména těch, kteří jsou zrozeni na Sionu. Je nepřípustné, abychom se mohli domnívat, že by Bůh musel čekat, až ke skončení věků nebo až do období, kdy bude mít co dělat se Sionem, aby věděl, kdo v něm bude narozen a kdo ne. Kdyby tomu tak bylo, nemohli bychom připisovat Bohu vševědčnost. Zajistě, že On zná ten přesný počet. Ale co je to? Není to prostě znovu přehlédnutý výčet, jímž Bůh ještě jednou podává zprávu o jménech, která zůstanou po druhém vzkříšení a náleží k Sionu? Jistě, tak je to.

A Já vyznám jméno jeho před Otcem Mým a anděly Jeho." Vyvolávání jmen v nebi! "Když umře člověk, zdaliž zase ožije? Po všechny dny vyměřeného času svého očekávati budu, až přijde proměna při mně. Zavoláš, a já se ohlásím Tobě, díla rukou Svých budeš žádostiv." Velký Pastýř volá Svoje ovce jménem. Stvořitelský hlas Boží je vyvolává z prachu nebo proměňuje jejich atomy, dokonce i když ještě nezesnuly. To je vzetí. Je to velká Svatební Večeře Beránka a Jeho Nevěsty.

Ale vzetí není to jediné vyvolávání jmen. Tam, při druhém vzkříšení, před velkým Bílým Trůnem budou vyznána jména před nebeským Otcem a Jeho anděly. Nuže, bylo mi řečeno těmi, kteří by to měli vědět, že nejlíbeznějším zvukem pro lidské ucho je zvuk jeho vlastního jména. Jak to lidé milují, slyšet svá jména na veřejnosti. Jak milují potlesk. Ale žádný pozemský hlas nevysloví vaše jméno tak líbezně jako hlas Boží, jestliže je vaše jméno v Knize Života a zůstane tam zapsáno, aby bylo zjeveno před svatými anděly. Jaký den to bude, až uslyšíme Ježíše říci: "Otče, oni vyznali Mé Jméno před lidmi ve dnech jejich pozemské pouti. Nyní vyznávám Já jejich jména před Tebou a

přede všemi nebeskými anděly."

"Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím." Opět mluvil Duch. Opět jsme pozorovali zprávu o tom, co Duch mluvil. Opět jsme pozorovali zprávu o tom, co Duch říkal dalšímu věku. A shledáváme, že je ta zpráva správná. Další věk skončil a naplnilo se přesně to, jak to On řekl. Jaká útěcha to pro nás je. Nadějeme se, že budeme Nevěstou v těchto posledních dnech. Způsobuje to, že naše srdce plésají radostí, že On je věrný a splní každé Jeho zaslíbení. Jestliže byl věrný k těm v Sardském Věku, tedy je právě tak věrným k tomuto našemu věku. Jestliže oni budou z Jeho milosti a moci uznáni a Jím chváleni, budeme také i my. Kráčeje tudíž vpřed k dokonalosti, abychom se setkali s Pánem v povětří a byli navždy s Ním.

OSMÁ KAPITOLA

FILADELFSKÝ CÍRKEVNÍ VĚK

Zjevení 3,7-13

Andělu pak Filadelfitské církve piš: Totoť praví Ten Svatý a Pravý, Kterýž má klíč Davidův, Kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný pak neotvírá:

Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dvěře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřítí. Nebo máš ač nevelikou moc, a ostříhal jsi Slova Mého, a nezapřels Jména Mého.

Aj, dávámť z zběři satanovy ty, kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale klamají. Aj, způsobím to, žeť přijdou a budou se klaněti před nohama tvýma, a poznajíť, že jsem Já tě miloval.

A poněvadž jsi ostříhal Slova trpělivosti Mé, i Jáť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteráž přijíti má na všec-ken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země.

Aj, přijduť brzy. Drž se toho, co máš, aby žádný nevzal ko-ruhy tvé.

Kdo svítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha Svého, a nevyjdeť již více ven; a napíšiť na něm Jméno Boha Svého, a jméno města Boha Svého, Nového Jeruzaléma sstupujícího s nebe od Boha Mého, i Jméno Svě nové.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

FILADELFIE

Filadelfie se nacházela sedmdesát pět mil jihovýchodně od Sard. Bylo to druhé největší město v Lýdii, vybudované na několika pahorcích v proslulé krajině vinné révy. Jejich mince měla hlavu Baccha a postavu Baccanty (kněžky Baccha). Obyvatelstvo města tvořili židé, křesťané židovského původu, i obrácení z pohanství. Město bylo stíháno mnoha zemětřeseními, přesto však jeho trvání bylo nejdelší z těch sedmi měst Zjevení. Vskutku, ještě dnes existuje pod tureckým jménem Alasehir, nebo Město Boží.

Ražba na mincích prozrazovala zbožňování Baccha ve městě. Nuže, Bacchus je totéž jako Ninus nebo Nimrod. On je tím 'op-lakávaným', ačkoli většina z nás o něm smýšlí v termínech hý-ření a opilost.

Jaké osvětlení nám toto přináší! Zde je mince s bohem na straně jedné a kněžkou nebo prorokyní na straně druhé. Vyhoďte tuto minci do výše. Záleží na tom, jak dopadne? Nikoli, neboť je to přece tатаž mince. Tak je to s římským náboženstvím o Ježíši a Marii.

Avšak nemyslíme jediné na Řím. Ne, není to jen ta velká běhna. Určitě ne; neboť ona se svým smilstvem stala matkou.

Její dcery jsou nyní mince stejného ražení. Na jedné straně té mince představili uctívání Ježíše a na druhé straně mají svoji kněžku a také prorokyni a ona píše ustanovení, dogmata a učení a prodává je lidem k spáse a trvá na tom, že ona sama a jen ona má to pravé světlo.

Jak pozoruhodná je ta skutečnost, že tento věk je charakterisován mincí, neboť matka a její dcery si vykupují svoji cestu k nebi samy. Peníze, a nikoli Krev, jsou tou výkupní cenou. Peníze, a ne Duch, jsou tou mocí, která je pohání vpřed. Bůh tohoto světa (mamon) zaslepil jejich oči.

Avšak brzy bude jejich obchodování se smrtí učiněn konec, neboť toto je ten věk, ve kterém Duch povolává: "Aj, přijďte brzy." Ano, přijďte brzy, Pane Ježíši!

V Ě K

Filadelfský Církevní Věk trval přibližně od roku 1750 do roku 1906. Tento věk, vzhledem k významu jména města, je pojmenován věkem lásky bratrské, neboť Filadelfie znamená: "Láska bratrská."

P O S E L

Poslem pro tento věk byl bezesporu John Wesley. John Wesley se narodil v Epworthu, 17. června 1703, a byl jedním z devatenácti dětí, které se narodily Samuelovi a Zuzaně Wesleyovým. Jeho otec byl kaplanem v anglikánské církvi, ale je více než zřejmé, že náboženské smýšlení Johna Wesleye bylo více ovlivněno příkladným životem jeho matky, než teologií jeho otce. John byl skvělým žákem. Bylo to v době, kdy byl v Oxfordu, že se on a Charles připojili k jedné skupině, ve které byli duchovně vedeni k tomu, pravdu spíše prožívat, než z učení udělat pravidlo. Sepsali si duchovního průvodce skutků, takových jako pomáhat chudým, navštěvovat nemocné a uvězněné. Pročež byli nazýváni metodisty a jinými posměšnými tituly. John byl dostatečně podnícen viděním, jež měl pro nutnost náboženství mezi lidem na světě, takže šel jako misionář do Ameriky (Georgie) mezi Indiány. Při své zámořské cestě shledal, že mnozí z cestujících na lodi byli Moravané. Byl hluboce dojat jejich pokorou, jejich mírem a jejich odvahou ve všech situacích. Jeho působení v Georgii bylo, přes jeho sebezapření a jeho tvrdou práci, neúspěšné. Vrátil se zpět do Anglie volaje: "Šel jsem do Ameriky, abych obracel Indiány, ale běda! Kdo obrátí mne?"

Navrátil se do Londýna, setkal se opět s Moravany. Byl to Petr Bohler, který mu ukázal cestu spasení. Skutečně se znovuzrodil a to zapříčinilo pohrdnutí a zjevný hněv jeho bratra

Charlesho, který nemohl pochopit, jak mohl takový duchovní člověk jako John nyní říci, že předtím nebyl s Bohem v pořádku. Avšak netrvalo dlouho, že byl Charles rovněž zachráněn z milosti.

Wesley nyní počal kázat Evangelium na kazatelkách Londýna, ke kterým měl dříve přístup; avšak brzy jej vyhnali. V té době jej pozval jeho starý přítel George Whitefield, aby mu byl nápomocen při kázání na otevřeném prostranství, kde jich tisíce poslouchalo Slovo. Wesley nejdříve neměl důvěru k tomu, aby kázal ve volné přírodě, místo v budově, když ale viděl přicházet zástupy a působení Evangelia v moci Ducha, přiklonil se celým srdcem k takovéto kazatelské práci.

Dílo dosáhlo v krátké době takových rozměrů, že musel vyslat četné laiky, aby kázali Slovo. Vypadalo to jako paralela k Letnicím, kdy Duch takřka přes noc vzbudil muže, aby s mocí kázali a učili Slovo.

Zlá oposice se postavila proti jeho dílu, ale Bůh byl s ním. Působení Ducha bylo mohutně zjevováno a často se lidí chopilo takové duchovní usvědčení, že jim byla odňata fyzická síla, takže padali na zem a ve velké úzkosti naříkali nad svými hříchy.

Wesley byl pozoruhodně silným mužem. Sám o sobě řekl, že si nemůže vzpomenout, že by kdy byl od svého narození, byť i jen na čtvrt hodiny, ve stavu sklíčenosti. Nespál více než šest hodin denně; vstával brzy, aby mohl o páté hodině, téměř každý den po dobu své služby, kázat; a nejen to, mluvil mnohdy dokonce čtyřikrát v jednom dni a ročně měl v průměru více než 800 kázání.

Cestoval mnoho tisíc mil, právě tak jako ti, kteří společně s ním kázali Evangelium blízko i daleko. Wesley skutečně ujel 4 500 mil ročně na svém koni.

Věřil v moc Boží a modlil se za nemocné s velikou vírou a obdivuhodnými výsledky.

Mnohá jeho shromáždění zakoušela projevy duchovních darů.

Wesley neměl zalíbení v organizacích. Jeho spolupracovníci byli jen "Sjednocenou společností", která sestávala ze "skupiny mužů, majících formu k hledání moci zbožnosti, spojených na společných modlitbách k tomu, aby přijímali Slovo napomenutí a bděli jeden nad druhým v lásce, aby jeden druhému napomáhal dojit spasení". Jedinou podmínkou, kladenou těm, kteří se chtěli připojit, bylo, "aby měli žádost uniknout budoucímu hněvu a být zachráněni od svých hříchů". Později vydali přesný seznam zásad k sebeovládání pro dobro svých duší. Wesley rozpoznal, že po jeho smrti by mohlo být hnutí zorganizováno a Duch Boží by je nechal v mrtvé formě. Jednou poznamenal, že se nebojí toho, že by jméno metodista zmizelo ze země, ale že by Duch mohl odletět.

Během svého života mohl dosáhnout velkého bohatství, on to však neudělal. Jeho oblíbeným úslovím ohledně peněz bylo ná-

sledující: "Získejte všechno, co můžete; ušetřte všechno, co můžete a dejte všechno, co můžete." Jak zarážející by pro Wesleye bylo, kdyby se vrátil a uviděl denominaci, jež nese jméno metodistická. Oni jsou bohatí - nesmírně bohatí. Ale život a moc Johna Wesleye je nevšední.

Budiž také zmíněno, že Wesley neměl nikdy touhu vybudovat dílo denominačním nebo sektářským způsobem. Ačkoli byl podle svého přesvědčení arminián, nechtěl se však oddělovat od svých bratří na základě nějakého učení. Byl by dobrým nástupcem Jakuba: zakládal svůj Věčný život na víře a skutcích, nebo způsobu života, spíše než na pouhém přijímání nauky nebo doktrinnálních otázek.

John Wesley zemřel ve věku 88 let a sloužil Bohu, jak se jen málo mužů mohlo kdy odvážit, na to pomyslet.

P O Z D R A V

Zjevení 3,7: "Andělu pak Filadelfitské církve piš: Totoť praví Ten Svatý a Pravý, Kterýž má klíč Davidův, Kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný pak neotvírá."

Ó, jak nádherná jsou tato slova! Jak majestátní je již jejich zvuk! Jak úchvatné pomyšlení, že všechny tyto vlastnosti jsou připisovány jedné osobě. Kdo by se odvážil všechno toto o sobě říci, než jen Ježíš Kristus, Pán Slávy? Myslím, že klíč pro správné a přesné porozumění těchto obdivuhodných věcí tkví ve verši devátém: "Aj, dávámť z zběři satanovy ty, kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale klamají. Aj, způsobím to, žeť přijdou a budou se klaněti před nohama tvýma, a poznajíť, že jsem Já tě miloval." Řekl jsem, že v tomto verši tkví klíč, neboť se tu jedná o Židy, kteří se vždycky nazývali dětmi Božími, vylučující z toho všechny ostatní. Oni ukřižovali a zabili Pána Ježíše Krista. Tento strašlivý čin přiváděl jejich vlastní krev po staletí na jejich hlavy. Všechno toto se stalo proto, že odmítli Ježíše jako svého Mesiáše, Kterým On skutečně byl. Pro ně On nebyl Jeden Přicházející nebo Syn Davidův; pro ně byl belzebubem, nebo nespravedlivým, který byl hoden pouze zničení. Ale nebylo tomu tak. On byl skutečně Emmanuel, Bůh zjevený v těle. On je vskutku Mesiáš. Určitě, On je přesně Tím, jak se On Sám nyní představuje. Zde je On, **TENTÝŽ JE-ŽÍŠ** - Ježíš Kristus včera i dnes Tentýž jest, i na věky. Ten Jediný Svatý uprostřed svícňů je Tentýž Ježíš, Který křísil mrtvé. On, ač prokazatelně nevinný, byl ukřižován a usmrčen, avšak třetího dne opět vstal a posadil se na pravici Majestátu na výsostech.

Židé Jej tehdy nenazývali Svatým. Ani dnes Jej nejmenují Svatým. Avšak On je **JEDINÝ SVATÝ**. Žalm 16,10: "Nebo nenecháš duše Mé v pekle, aniž dopustíš **SVATÉMU SVÉMU** viděti porušení."

Oni hledali svoji spravedlnost v zákoně, ale žalostně se zklamali, neboť ze zákona nemůže být ospravedlněno žádné tělo. Ze zákona nemůže být žádný člověk posvěcen. Posvěcení je ode Pána. 1.Korinským 1,30: "Vy pak jste z **NĚHO** v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykoupení." 2.Korinským 5,21b: "Abychom my učinění byli spravedlností Boží v Něm." To bylo: Kristus nebo zemřít, a oni zemřeli, protože Ho odmítli.

A lidé onoho věku, právě jako dnes, udělali tu stejnou chybu. Jakož i Židé hledali útočiště v synagogálním způsobu uctívání, tak v tomto Filadelfském Věku byla jejich útočištěm církev. Připojovat se k církvi, nic neznamená. Život není v církvi. Život je v Kristu. "A totož jest svědectví to, že Život Věčný dal nám Bůh, a ten Život v Synu Jeho jest. Kdož má Syna, má Život; kdož nemá Syna Božího, života nemá." Člověk bývá učiněn svatým skrze Ducha. Je to Duch Svatosti, který Ježíše vzkřísil z mrtvých a nyní bydlí v nás a činí nás svatými Jeho Svatostí.

Zde stojí On, **JEDINÝ SVATÝ**. A budeme stát s Ním; oděni Jeho spravedlností, svatí prostřednictvím Jeho Svatosti.

Tento věk zde je šestý věk. V očích Božích čas spěje ke skončení. On se brzy vrátí. Brzy zazní zvolání, protože On přichází: "A kdo smrdí, smrd ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlní se ještě; a svatý posvěť se ještě." Zj.22,11b.

Ó, jsem tak rád, že moje svatost není ze mne samého. Raduji se, že jsem v Kristu, se všemi Jeho podivuhodnými vlastnostmi ospravedlnění, ano, byly nám uděleny. Pochválen budiž Bůh na věky!

"Totož praví Ten Pravý." Nuže, toto slovo 'Pravý' je podivuhodné slovo. Neznamená to pravost jen v tom smyslu jako opak falešného. Vyjadřuje dokonalé uskutečnění myšlenky v protikladu k částečnému uskutečnění. Kupříkladu si vzpomeňte, co Ježíš řekl v Jan 6,32: "Ne Mojžíš dal vám chléb z nebe, ale Otec Můj vám dává ten chléb pravý." Jan 15,1: "Já jsem ten vinný kmen pravý." Židům 9,24: "Neboť nevšel Kristus do svatyně rukou udělané, kteráž by nesla figuru pravé, ale v samo nebe, aby nyní přítomný byl tváři Boží za nás." 1.Jan 2,8: "Nebo tma pomíjí, a světlo to pravé již svítí."

V těchto slovech je vyjádřen pojem Dokonalého Uskutečnění oproti pojmu Částečné Uskutečnění, jak je v těchto verších ilustrováno, můžeme nyní, lépe než kdy předtím, porozumět, co znamená předobraz ve srovnání s typem a také skutečnost ve srovnání se stínem. Vezmi nyní za příklad tu mannu z nebe. Bůh seslal chléb andělů z nebe pro Izrael. Ale tento chléb je neuspokojil. Byl dobrý jen pro jeden den. Ti, kteří z něho jedli, byli příštího dne opět hladoví a jestliže ho nechali ležet, znečistěl. Ale Ježíš je **PRAVÝ** chléb z nebe, neboť manna byla jen typem. A jestliže někdo jí z **CHLEBA**, který přichází z nebe, nebude již nikdy více lačnet. Nepotřebuje přicházet zno-

vu a opět jíst. V tom okamžiku, kdy na něm má účast, přijímá Věčný život. Zde byla opravdu **SKUTEČNOST**, nebylo již více zapotřebí předobrazu. Zde již více není žádné částečné spasení. Zde je **ÚPLNOST**. Tak jako Ježíš není částí Boha; On je Bůh.

Nikdo by nemohl popřít, že měl Izrael světlo. Oni byli jediným lidem, který měl světlo jako národ. Měli je, i když v Egyptě byla taková tma, že ji bylo možno nahmatat. Avšak v domech Izraelitů bylo světlo. Ale nyní přišlo to pravé světlo. Světlo světa je Ježíš. Mojžíš a proroci přinášeli světlo prostřednictvím Písma vztahujícího se na Mesiáše. Tak měl Izrael světlo. Ale nyní přišlo Uskutečnění toho světla a to, co bylo dosud jen planoucím Slovem, vzplanulo jako Jas Boží, patrný mezi Jeho lidem. Zatímco ohnivý sloup dával světlo v noci, a to bylo obdivuhodné, nyní život a Světlo byly projeveny v plnosti Božství v těle.

Izrael pravidelně přinášel červenou jalovici a obětoval ji na oltáři na odpuštění hříchů. Hříchy viníka byly pak na jeden rok přikryty. Avšak toto přikrytí nemohlo odejmout žádost hřícha. Nebyla to dokonalá oběť. Byl to předobraz tak dlouho, dokud nepřišla skutečnost. Každý rok museli znovu přicházet a opět obětovat, protože v sobě měli tutéž žádost po hříchu. Život zvířete způsobil smíření za hřích, ale protože to byla krev zvířete, která byla vylita, a život zvířete, které bylo obětováno, nemohl přejít zpět na člověka. A i kdyby na něho přejít mohl, nebyla by tím zjednána pomoc. Ale když Kristus, dokonalý zástupce, byl vydán a Jeho Krev byla vylita, pak se život, jenž byl v Kristu, navrátil na pokání činícího hříšníka a tento život, jsa dokonalým životem Kristovým, bezhříšným a spravedlivým; mohl nyní dlužník odejít svobodný, neboť tento více neměl žádost hřícha. Život Ježíše přešel zpátky na něho. Toto má na mysli Římanům 8,2: "Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši osvobodil mne od zákona hřícha i smrti."

Ale ti Židé tehdy, za časů Ježíše, nechtěli tuto oběť přijmout. Krev býků a kozlů nečiní nic dokonalým. Byla to metoda, již kdysi Bůh zavedl. Ale nyní Kristus, zjevený v těle, prolitím Své vlastní Krve odstranil hřích a obětovav Sám Sebe, učinil nás dokonalými. Židé to nechtěli přijmout. Ale jak je to s Filadelfským Věkem, ano, a s ostatními věky rovněž? Přijaly ony tu skutečnost v Kristu? Nikoli! A když Luther přinesl pravdu o ospravedlnění, setrvala římská církev, i její východní protějšek, pravoslavná církev, a nadále se křesťovité držela skutků. Skutky jsou dobré, ale nespasí vás. Neudělají tě dokonalým. Je to Kristus nebo zahynutí. Není to dokonce ani Kristus **A** skutky. Je to Kristus Sám. Tento církevní věk začal období arminianismu, které nevěřilo v Krista jako **REALITU**. Jejich zpěv zní: "Nic než Krev", ale zpívají: "Nic než Krev **A** moje vlastní chování." Věřím v dobré chování. Pokud jste spasení, budete jednat spravedlivě. To jsme však již probrali.

Dovolte mi zde říci, že spasení **NENÍ** Ježíš **PLUS**. Je to Ježíš **SÁM**. **SPASENÍ JE ODE PÁNA**. Od začátku až do konce je všechno Bůh. Nechť je Jeho Život ve mně. Nechť je to Jeho Krev, která mne očistí. Nechť je to Jeho Duch, který mne naplní. Ať je Jeho Slovo v mém srdci a ústech. Nechť to jsou Jeho rány, které mne uzdravují. Nechť je to Ježíš a Ježíš Sám. Ne moje skutky spravedlnosti, které jsem udělal. Nikoli. Kristus je mým životem. Amen.

Cítím, že bych mohl dále pokračovat s touto pravdou, ale rád bych vám zde předal jednu další myšlenku. Je to z podivuhodné písně, kterou napsal A. B. Simpson.

"Kdysi to bylo požehnání,
nyní je to Pán.
Kdysi to byl cit,
nyní je to Jeho Slovo.
Kdysi jsem chtěl Jeho dary,
nyní Dárce Samého.
Kdysi jsem hledal uzdravení,
nyní jen Jeho Jediného.

Všechno ve Všem na věky,
Ježíši chci zpívat,
všechno v Ježíši,
a Ježíš všechno."

V tomto životě není nic, byť by to bylo sebeuspokojivější a vypadalo by to co nejlépe, ale zjistíte však, že souhrn veškeré dokonalosti je v Kristu. Všechno vedle Něho bezvýznamně bledne.

"Kterýž má klíč Davidův." Tato podivuhodná věta následuje a vyplývá z věty předchozí. "A Pravý." - Kristus, Dokonalé Uskutečnění, je postaven naproti Částečnému Uskutečnění. Zde to je. Mojžíš byl prorok Boží, ale Ježíš (podobný Mojžíšovi) byl **T E N** Prorok Boží. David (muž podle srdce Božího) byl králem nad Izraelem, ale Ježíš je Velký David, Král králů a Pán pánů, Bůh, dokonalý Bůh. David se zrodil z pokolení Juda, z něhož nepocházeli žádní kněží, a přece jedl chleby předložení, které byly rezervovány jediné pro kněze. Byl tím velkým bojovníkem, který přemohl nepřítel, národ upevnil a jako král seděl na trůnu. Byl to prorok. Byl podivuhodným typem na Krista. Nyní ale říká v Izaiáši 22,22: "A vložím klíč domu Davidova na rameno Jeho. Když otevře, žádný nezavře, a když zavře, žádný neotevře." Duch používá tohoto starozákonního odkazu ve vztahu k Pánu Ježíši Kristu a Jeho službě v církvi. To, co klíč Davidův tehdy znamenal, je pouhý stín toho, co je nyní naplněno v Ježíšovi, stojícím uprostřed svícňů. Jedná se zde o našeho Pána **PO** Jeho vzkríšení a ne o Jeho pozemskou pouť. Avšak, co znamená tento klíč? Odpověď spočívá v **POSICI** klíče.

NENÍ v Jeho ruce. Nenese jej také na Svě šíji, rovněž nebyl vložen do rukou jiných mužů, jinak by nemohlo být řečeno, že **JEDINĚ ON MÁ TENTO KLÍČ - NEBOŤ ON JEDINÝ OTEVÍRÁ A ZAVÍRÁ A ŽÁDNÝ JINÝ ČLOVĚK** nemá to právo, než Ježíš Sám. Není tomu tak? Ale kde je ten klíč? **JE NA JEHO RAMENI**. Copak s tím **MAJÍ RAMENA** co společného? Čtete Izaiáš 9,6: "I bude knížetství na rameni Jeho." Ale co toto znamená? Odpověď je následující. Řčení "knížetství bude na rameni Jeho" pochází z jednoho svatebního obyčeje na východě. Když byla nějaká nevěsta odevzdávána ženichovi, sundala svůj závoj a položila jej na ženichova ramena, dosvědčující tím, že je nejen pod jeho panstvím - nýbrž, že mu předala svá práva - že on je hlavou - ale také, že za ni nese plnou odpovědnost a péči o ni, **ON A ON JEDINÝ - NE NĚKDO JINÝ - ŽÁDNÝ JINÝ MUŽ - ŽÁDNÁ JINÁ MOC - NEMÁ ŽÁDNÁ PRÁVA ANI ODPOVĚDNOST**. A to, drazí, je ten **KLÍČ** Davidův. Bůh, jsa svrchovaným Vládcem, přesně předpovídal, kdo bude náležet k Jeho Nevěště. On ji vyvolil. On ji zavolal. Ona nepřišla sama od sebe. On za ni zemřel. On ji umyl ve Svě vlastní Krvi. On za ni zaplatil cenu. Ona náleží Jemu a jedině Jemu. Byla Mu plně odevzdána a On převzal odpovědnost. On je její hlavou, neboť Kristus je hlavou Svě církve. Jako Sára nazývá Abrahama Pánem, tak je také Nevěsta šťastná, že On je jejím Pánem. On mluví a ona poslouchá, neboť je to pro ni potěšením.

Dbali však lidé této pravdy? Vážili si Jeho Osoby, Jenž jediný má svrchovanou autoritu nad Jeho církví? Říkám: "**NE**." Neboť v každém věku církev měla nějakou hierarchii - kněžství - apoštolské následnictví - zavíraje dveře milosrdenství a milosti před kým chtěli a místo toho, aby si osvojili lásku a odpovědnost k církvi, s žoldáckou chtivostí ji plenili a ničili. Kněžstvo žilo v přepychu, zatímco chudí církve se živili odpadky jeho nadbytku. V žádném věku tomu nebylo jinak. Každý se sám spoutal v organizaci a uvedl na lidi vládu a církev této vládě podřídil. Jestliže by se lid odvážil vzbouřit se, byl by brutálně potlačen nebo vyhoštěn. Každá denominace má téhož ducha. Všechny přísahají, že mají klíč a vládu nad církví. Každá denominace si činí nárok, že otevírá dveře. To ale není pravda. Je to Ježíš a jedině Ježíš. On včleňuje údy do Těla. On je vystrojuje pro službu. On jim dává k dispozici dary. Stará se o ni a řídí ji. Ona je Jeho výlučným vlastnictvím a On nemá nikoho jiného než ji.

Jak daleko od této skutečnosti je vzdálen tento církevní věk, v němž nyní žijeme a vbrzku tito mužové, kteří nyní ještě tvrdí, že mluví za církev, povstanou v ekumenickém hnutí, aby zvolili živého antikrista za hlavu své organizace, který Pána odsouvá a my Jej (Krista) nacházíme stát venku a říkat: "Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas Můj, a otevřel dveře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se Mnou." Zjevení 3,20.

Dovolte mi však říci toto. Náš Pán nebyl přemožen. Lidé si dělají nárok, že otevírají dveře Bohu a že ty dveře zamykají, ale oni jsou lháři. Všichni, které Mu Otec dal, přijdou k Němu a kdo k Němu přijde, nebude v žádném případě vyvržen. On neztratí **ŽÁDNÉHO** z nich. Jan 6,37-39. A až vejde ten poslední vyvolený úd těla Kristova, potom se zjeví náš Pán.

Klíč Davidův. Nebyl David králem nad Izraelem - vším Izraelem? A není Ježíš Synem Davidovým podle té skutečnosti, že bude sedět na trůnu Davidově v tisíciletém království a panovat a vládnout Svým dědictvím? Jistě. Tak tento klíč Davidův znamená, že je to Ježíš, Který vypůsobí příchod tisíciletého království. Ten, Který má klíč smrti a pekla, vzbudí ty Svoje, aby s Ním sdíleli Jeho království spravedlnosti na této zemi.

Jak nádherné, že náš Pán má všechny tyto odpovědi. Opravdu se v Něm naplnila všechna Boží zaslíbení. Opravdu, jsme-li V Něm, jsme dědici všeho toho, k čemu nás On vykoupil.

Ano, zde stojí Pán Slávy. Kdysi jako Otec obklopený anděly, archanděly, cherubíny a serafíny a celé vojsko nebeské volalo: "Svatý, Svatý, Svatý je Pán Bůh Zástupů." Jeho Svatost byla tak velká, že se Mu nemohl přiblížit žádný člověk. Ale nyní Jej vidíme v církvi, sdílejícího s námi Svoji Svatost, až se v Něm staneme Spravedlností Boží. Ano, a On tu stojí: "Ježíš, Dokonalé Všechno", - Lilie v Údolí, Jasná Hvězda Jitřní, Nejkrásnější z Desetitisců, Alfa i Omega, Kořen a Výhonek Davidův, Otec, Syn a Duch Svatý - Všechno ve Všem! Izaiáš 9,6: "Nebo Dítě narodilo se nám, Syn dán jest nám, i bude knížetstvím na rameni Jeho, a nazváno bude Jméno Jeho: Předivný, Rádce, Bůh Silný, Rek Udatný, Otec Věčnosti, Kníže Pokoje." V Něm je dokonalé naplnění. Kdysi jsme si Jej nevážili, nyní Jej však milujeme s nevypravitelnou radostí a dokonale slavně. On stojí uprostřed církve a my budeme zpívat k Jeho cti, neboť On, Mocný Přemožitel, je Hlavou církve, jež je Jeho Nevěstou. On Nevěstu vykoupil. Ona Mu náleží. Je Jeho, ano, jediné Jeho a On se o ni stará. On je naším Králem, my jsme Jeho královstvím, Jeho věčným vlastnictvím.

Vzpomínáte si, že jsem na začátku verše 7 řekl, že nám verš 9 bude nápomocný k jeho porozumění. Doufám, že jste viděli, co nám na mysli. Ježíš se nám představil jako Ten Svatý a Pravý (nebo ta jediná Skutečnost), jako Ten Jeden, Který má klíč Davidův, Ten, Který otvírá a zavírá. A to je přesně pravda. Tyto výrazy Jej popisují dokonale. Avšak Židé Jeho doby Jej odmítli a všechno to, co On byl. Odmítli svého Spasitele a všechno to, co On pro ně znamenal. A formální křesťané dělají totéž. Udělali to stejné, co tehdy udělali Židé. Židé Jej ukřižovali a pak se obrátili na pravé věřící. Formální křesťané Jej ukřižovali nanovo a obracejí se nyní na pravou církev, aby ji zničili. Ale Bůh je věrný a On, Který je nade vším, se opět vrátí a až přijde, ukáže, Kdo je jediným Vládcem. Až se potom světu ukáže a celý svět se skloní k Jeho nohám, v tom čase také ti

všichni skloní svá kolena před svatými, potvrzující, že měli pravdu v tom, že stáli s Ním. Na věky buď pochválen Bůh.

VĚK OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Zjevení 3,8: "Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dvěře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřít. Nebo máš ač nevelikou moc, a ostríhal jsi Slova Mého, a nezapřels Jména Mého."

První část tohoto verše: "Vím skutky tvé", je rozebrána ve zbytku verše, neboť jejich skutky souvisejí s 'otevřením dveří', 'silou', 'Slovem a Jménem'.

Abychom porozuměli bohatému významu obsaženému ve slovech: "Aj, postavil jsem před tebou dvěře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřít", musíme si vzpomenout na to, co bylo řečeno o každém věku, jmenovitě, že zasahuje jeden do druhého. Je to spíše překrývání se, postupný přechod jednoho věku do druhého, než příkrý a náhlý konec a jasný nový začátek. Tento věk obzvláště vplývá do příštího věku. A nejen to, že tento věk přechází do věku posledního, ale poslední věk je v mnohém ohledu nositelem věku šestého. Sedmý věk (velmi krátký věk) v sobě shromažďuje pro rychlé dílo všechno zlo z každého věku a také též celou skutečnost Letnic. Když Filadelfský Věk skoro proběhl, přijde rychle Laodicejský Věk, přinášející s sebou obojí, plevel a pšenici, k plné žni: "Vytrhejte nejprv koukol a svažte jej v snopy k spálení, ale pšenici shromažďte do stodoly Mé." Matouš 13,30. Pomyslete, prosím, že Sardský Věk dal počátek reformaci, která musí pokračovat, až to zrno, které bylo o Letnicích zaseto, projde celým cyklem zasetí, zalévání, obživení, atd., až se vrátí úplně k původnímu semenu. Během toho i plevel, který byl zaset, bude muset projít svým cyklem a rovněž bude sklizen. Vidíme, že přesně to se děje před našimi zraky. Jen kdybyste mohli správně uvažovat o ročních obdobích, měli byste o tom dobrý obraz. Rostlina, která vzroste v plné síle, utvoří v sobě v létě náhle semeno a tak nemůžete říci, kdy léto přestalo a nastal podzim. Tak je to také s přechodem věků a obzvláště s těmito dvěma posledními.

K tomuto věku Ježíš provolává: 'Přijdu **BRZY**', verš 11. Již tím je naznačeno, že poslední věk bude jen velmi krátký. Laodicea je věkem rychlého díla. Je ukrácena.

Nyní chceme obzvláštním způsobem pojednat o **OTEVŘENÝCH DVEŘÍCH**, které žádný člověk nemůže zavřít. Nejprve bych se chtěl zabývat těmi otevřenými dveřmi, které svědčí o mohutném misijním podnikání v té době. Pavel nazýval možnost nového misijního podniku pro Pána 'otevřenými dveřmi'. 2.Korintským 2,12: "Když jsem pak přišel do Troady, příčinou Evangelium Kristova, ačkoli dvěře mi otevříný byly skrze Pána." Tak můžeme porovnáváním Písma vidět, co tyto otevřené dveře mluví o

největším rozšíření Evangelia, jak to svět ještě nikdy před tím neviděl.

Byl bych rád, kdybyste zde něco viděli. Bůh působí v čísle tři, není-liž pravda? Bylo to ve třetím, neboli Pergamském Věku, kdy se církev a stát spojily a skutky nicolaitů se staly učení nicolaitů. Ten věk byl **OTEVŘENÝMI DVEŘMI** pro falešnou vinnou révu. Protože byl podpírán státní mocí, stal se skutečně světovým systémem, i když nesl jméno křesťanství. Šířil se tak jako oheň. Ale nyní, o tři věky později, po dlouhém a tvrdém boji víry, nastupují **OTEVŘENÉ DVEŘE** pro pravdu. Slovo Páně má nyní svůj den. Přirozeně, pátý věk předem připravil místo tomuto mocnému pohybu, protože ten věk nám přinesl objevy, kolonisaci, knihtisk, atd.

Bylo by obdivuhodné, kdyby byl za těmito 'otevřenými dveřmi' následoval Božský vzor Letnic, o němž se dočítáme v Židům 2,1-4: "Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slýchali, aby nám to nevymizelo. Nebo poněvadž skrze anděly mluvené Slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušensství vzalo spravedlivou odměnu pomsty, kterakž my utečeme, takového zanedbávajíce spasení? Kteréžto nejprve začavši vypravováno býti skrze Samého Pána, od těch, kteříž Jej slýchali, nám jest utvrzeno. Čemuž i Bůh svědectví vydával skrze divy, a zázraky, a rozličné moci, i podělování Duchem Svatým, podlé vůle Své." Nyní vidíte, že toto je vzor pro Ježíše, Jeho Samého, neboť On řekl v Mk.16,15-20: "A řekl jim: Jdouce po všem světě, kažte Evangelium všemu stvoření. Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, budeť zatracen. Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve Jménu Mém ďábly budou vymítati, jazyky novými mluvit, hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, nikoliť jim neuškodí; na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou. Když pak jim odmluvil Pán, zhůru vzat jest do nebe, a sedí na pravici Boží. A oni vyšedše, kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a slov jejich potvrzoval činěním divů."

Nikdy jim neřekl, aby šli do celého světa a zřizovali biblické školy; ani jim nepřikázal, aby rozdávali literaturu. Nuže, tyto věci mohou být výborné, avšak co jim Ježíš nařídil, bylo **KÁZAT EVANGELIUM** - zůstat věrnými **SLOVU** - a potom budou následovat znamení. První uvedení do způsobu, ve kterém mělo být zvěstováno království Boží, nalézáme v tom, když vyslal těch dvanáct kázat v Matouši 10,1-8: "A svolav dvanácte učedníků Svých, dal jim moc nad duchy nečistými, aby je vymítali, a aby uzdravovali všelikou nemoc, i všeliký neduh. Dvanácti pak apoštolů jména jsou tato: První Šimon, kterýž slove Petr, a Ondřej bratr jeho, Jakub Zebedeův a Jan bratr jeho, Filip a Bartoloměj, Tomáš a Matouš, kterýž býval celný, Jakub Alfeův a Lebbeus, příjímám Taddeus, Šimon Kananitský, a Židáš Iškariotský, kterýž i zradil Ho. Těchto dvanácte poslal Ježíš, přikazuje jim, řka: Na cestu pohanů nechoďte, a do města Sama-

ritánských nevcházejte. Ale raději jděte k ovcem zahynulým z domu Izraelského. Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, malomocné čistěte, mrtvé křeste, ďábelství vymítejte; darmo jste vzali, darmo dejte." Tato služba, kterou jim dal, v podstatě vzato, byla účastenstvím na Jeho službě, neboť říká v Matouši 9,35-38: "I obcházel Ježíš všechna města i městečka, uče v školách jejich a káže Evangelium království, a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu. A když hleděl na zástupy, slitovalo se Mu jich, že byli opuštěni a rozptýleni jako ovce, nemající pastýře. Tehdy řekl učedníkům Svým: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož prostě Pána žně, ať vypudí dělníky na žeň Svou."

Nuže, mnozí lidé si myslí, že pouze apoštolé měli tuto službu, Pánem Ježíšem jim přikázanou, a tak s jejich smrtí, že byla také ta služba skončena. Ale tak tomu není. Zde v Lukáši 10,1-9 nalézáme, že On dokonce již během Svého pozemského putování začal těm Svým udílet službu plné moci. "Potom pak povolil Pán i jiných sedmdesát, a poslal je po dvou před tváří Svou do každého města i místa, kamž měl Sám přijíti. A pravil jim: Žeň zajisté mnohá, ale dělníků málo. Protož prostě Pána žně, ať vypudí dělníky na žeň Svou. Jdětež. Aj, Já posílám vás jako berany mezi vlky. Nenostež pytlíka, ani mošny, ani obuvi, a žádného na cestě nepozdravujte. A do kteréhožkoli domu vejdete, nejprve rcete: Pokoj tomuto domu. A bude-liť tu syn pokoje, odpočineť na něm pokoj váš; pakli nic, k vám se navrátí. A v též domu ostaněte, jedouce a pijíce, což u nich jest, nebo hoden jest dělník mzdy své. Nechoďtež z domu do domu. Ale do kteréhožkoli města vešli byste, a přijali by vás, jezte, což před vás předloží. A uzdravujte nemocné, kteříž by v něm byli, a rcete jim: Přiblížiloť se k vám království Boží."

Kdo by se odvážil popírat mocnou službu Filipa? Kdo by se odvážil popírat mocnou službu Ireneae, Martina, Columby, Patricka a nespočetných zástupů jiných, kteří na sobě měli Boží pomazání?

Ano. Biblická cesta je skutečnou cestou otevřených dveří. Chtěl bych k tomu připojit své svědectví. Důvod, proč toto musím udělat, spočívá prostě v tom, že se vši jistotou mohu mluvit jen o tom, co Bůh učinil v mém vlastním životě. Tedy, promínete-li mi moje osobní svědectví, chci vám zde říci, proč s jistotou vím, že Ježíš je Tentýž včera a dnes a až na věky a že moc Boží je stále ještě dosažitelná těm, kteří věří a přijímají.

Během mé misijní cesty Jižní Afrikou Bůh tak velice žehnal, že v době, kdy jsme dorazili do Durbanu, mohly se zástupy lidstva vejít již jen na velkou dostihovou dráhu, která je druhá největší na světě. Zástupy lidí čítaly přes 100 000. Podle zákona, který jsme tam museli dodržet, byly zřízeny ploty a zídky, aby jednotlivé kmeny byly od sebe odděleny. Byly poslány

stovky policistů, aby udržely pořádek. Tyto hladovějící duše přišly ze vzdálenosti mnoha mil. Královna z Rhodesie přijela vlakem o 27 vagónech, v nichž byli přivezeni afričtí domorodci. Seběhli se z polí a hor, nesouce mnoho a mnoho mil na svých zádech s sebou někoho milovaného, kdo potřeboval pomoci. Celá země byla vzrušena skutky moci, které byly zjeveny Duchem Svátým.

Jednoho odpoledne, když jsem počal sloužit, vystoupila jedná z těch tisíců mohamedánek na podium. Když stanula přede mnou, počal jistý misionář mohamedánů úpěnlivě prosit Pána: "Ó, tato drahocenná duše. Ó, tato drahocenná duše." Byl tam po dlouhá léta a podle jeho vlastního svědectví viděl jen **JEDNOHO** z mohamedánů, který přišel, aby přijal Ježíše Krista jako Spasitele. Vždyť oni to jsou původně Médo-Peršané, jejichž zákony se nemění. Je tak těžké je získat. Zdá se, že "jednou mohamedánem, vždycky mohamedánem". Je to mezi nimi téměř jako zákon. Nuže, když tak stála přede mnou, počal jsem k ní mluvit, a ke všem těm tisícům, prostřednictvím tlumočnicků. Řekl jsem: "Není tomu tak, že vám misionáři řekli o **JEŽÍŠOVI**, Který přišel, aby vás zachránil?" Měli jste vidět ty lidi, jak se jeden na druhého podíval, když jsem toto řekl. Potom, když odpověděli, že to souhlasí, pokračoval jsem a řekl: "Avšak četli vám misionáři z této Knihy (držel jsem Bibli vzhůru, aby ji viděli), že Ten stejný Ježíš je Tím mocným Uzdravovatelem a že On přebývá ve Svém lidu po celé věky, dokud nepříjde znovu, aby jej odvedl k Sobě Samému? Vypravovali vám, že díky Duchu v nich, Který byl v Ježíši, oni budou schopni dělat velké skutky, podobné těm, jaké dělal Ježíš? Řekli vám, že můžete být uzdraveni právě tak, jako můžete být spaseni? Kolik z vás by jich chtělo spatřit, že Tentýž Ježíš sestupuje do našeho středu, aby dělal tytéž skutky, které dělal, když chodil kdysi zde na zemi?" To chtěli všichni. To byla věc, se kterou souhlasili.

Potom jsem pokračoval: "Jestliže Ježíš Svým Duchem učiní to, co dělal, když chodil na zemi, uvěříš potom Jeho Slovu?" A tu byla tato mohamedánská žena přede mnou. Duch počal skrze mne působit.

Řekl jsem jí: "Nuže, ty přece víš, že tě neznám, ani neumím mluvit tvojí řečí." Tomu přisvědčila. Řekl jsem jí: "Co se týče tvého uzdravení, já to nemohu udělat, ale slyšelas poselství tohoto odpoledne a porozumělas mi?" Překladatel odpověděl za ni, že rozuměla, neboť četla Nový zákon.

Nuže, mohamedáni jsou potomci Abrahama. Oni věří v Jednoho Boha, ale odmítají Ježíše jako Syna Božího a místo Něho staví Mohameda jako Jeho proroka. Oni říkají, že Ježíš nikdy nezemřel a opět nevstal. Byli tak vyučeni od svých kněží a věří tomu.

Řekl jsem: "Ale Ježíš zemřel a opět vstal. On poslal Svého Ducha do Své církve. Tento Duch, Jenž byl v Něm, je ten stejný

Duch, Který je nyní v Jeho církvi a proto může a bude působit totéž, co dělal Ježíš. On řekl v Jan 5,19: "Nemůžeš Syn Sám od Sebe nic činiti, jedině což vidíš, an Otec činí. Nebo cožkoli On činí, toť i Syn též podobně činí." Jestliže tedy Ježíš přijde a zjeví mi, jaká je tvoje těžkost, nebo proč tu stojíš - - jestliže mi bude moci říci, co leží ve tvé minulosti, budeš pak moci pevně věřit i v budoucnosti?"

Ona řekla prostřednictvím překladatele: "Ano, to mohu."

Řekl jsem: "Ó, kéž to On učiní."

Ti mohamedáni dychtivě přihlíželi. Všichni se nahnuli dopředu, aby viděli, co se stane.

Potom promluvil Duch Svatý: "Tvůj muž je malý, těžký člověk. Má černý knír. Máte dvě děti. Byla jsi před třemi lety u lékaře. Prohlédl tě. Máš cystu na děloze."

Sklonila hlavu a řekla: "To je pravda."

Potom jsem se jí zeptal: "Jak to přijde, že ty přicházíš ke mně, křesťanovi? Proč nejdeš k vašemu mohamedánskému proroku?"

Řekla: "Domnívám se, že mi můžeš pomoci."

Řekl jsem: "Já ti nemohu pomoci, ale jestliže přijmeš Ježíše Krista za svého Spasitele, On, Který je zde přítomen, a zná o tobě všechno, Ten ti pomůže."

Řekla: "Přijímám Ježíše za svého Spasitele." Potom se to stalo. Byla na místě uzdravena a asi deset tisíc mohamedánů přišlo ke Kristu onoho dne jen proto, že Evangelium bylo kázáno obojí: Slovo a moc. Bůh nikdy žádnému člověku neřekl, že má třicet let pracovat a nic nesklízet. Dal nám otevřené dveře Slova a moci a my máme povinnost to upotřebit. To je to, co dávalo Pavlovi jeho velkou působivou službu. 1.Korintským 2,4: "A řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha a moci."

Poslyšte nyní. Bylo to na téže cestě, když jsem se chystal nastoupit do latadla v New Salisbury v Rhodesii a spatřil jsem skupinu čtyř lidí s americkými pasy. Šel jsem k nim a řekl: "Nazdar, vidím, že máte americké pasy. Kam cestujete?"

Jeden mladý muž mi odpověděl: "Ne, my všichni zde jsme misiónáři."

"Jak pěkné", odpověděl jsem. "Jste na vlastní odpovědnost, nebo zde pracujete pro nějakou organizaci?"

"Jsme metodisté a přicházíme z Wilmore, Kentucky", řekl.

"Ach, to je téměř u nás za humny", odpověděl jsem.

"Snad nejsi ten bratr Branham, který tam odtud přišel, je to tak?"

Řekl jsem: "Ano, to souhlasí." Byl vyléčen. Nechtěl již nic více říci - jen nyní kradmo pohlédli jeden na druhého, ty tři mladé dívky a on. Potom jsem řekl: "Na okamžik, synu, rád bych s vámi všemi promluvil o nějakých zásadách, neboť my všichni jsme přece křesťany a jsme zde za velkým účelem. Vy nyní říkáte, že vy všichni jste zde již dva roky. Mohli byste v Ježíšově Jménu říci, že můžete ukázat prstem na jednu duši,

o níž víte, že jste ji získali pro Pána?" To udělat nemohli.

"Nechtěl bych zranit vaše city, dívky", řekl jsem, "ale vy všechny byste měly být doma, abyste pomohly svým matkám umývat nádoby. Nemáte na misijním poli co dělat, jediné, že byste byly naplněny Duchem Svatým a kázaly pravé Evangelium v prokázání moci Ducha Svatého. Jestliže nevidíte výsledky, jež Ježíš zaslíbil, pak je to jen proto, že nekázáte pravé Evangelium."

Dovolte, abych šel ještě o krok dále a ukázal vám, jak to může být na takovém misijním poli. Neříkám, že je tomu vždycky tak, ale obávám se, že je tomu tak příliš často. Bylo to na téže cestě do Durbanu a jeho okolí. Když jsem se starostou dělal okružní cestu, uviděl jsem jednoho domorodce s nějakým přívěskem na krku a on to nesl modlu. Nato jsem se zeptal svého přítele, k čemu se tento přívěsek hodí. A on řekl, že když někdo přijal křesťanství, vloží na něj takový přívěsek. To mě přirozeně udivilo, neboť tu byl muž, který sebe sama nazýval křesťanem a nosil s sebou modlu. Zeptal jsem se, jak je to možné.

Řekl: "Mluvím jeho řečí, pojďme k němu, abys s ním mohl mluvit."

Tak jsme šli k němu a starosta byl mým tlumočníkem. Zeptal jsem se domorodce, zda je křesťanem. On potvrdil, že je určité křesťanem. Potom jsem se zeptal, proč nosí tu modlu, jestliže je křesťanem. Řekl, že je to modla, kterou nosil jeho otec a kterou mu odkázal. Když jsem mu řekl, že žádný křesťan by neměl nosit takové věci, odpověděl, že tato modla velice posloužila jeho otcovi. Byl jsem samozřejmě zvědav jakým způsobem a on řekl, že jednoho dne byl jeho otec obklíčen lvem. Udělal oheň a mluvil k modle způsobem, jak byl naučen od kouzelníka a lev ho nechal. Řekl jsem mu, že to byl oheň, který lva vystrašil, jak je tomu i při všech ostatních divokých zvířatech. Nikdy nezapomenu na jeho odpověď. Řekl: "Nuže, je to tak, jestliže Amoyah (Duch) zklame, potom modla nezkłame."

(Podrobnou zprávu o kampani v Africe lze nalézt v knize "Prorok navštívil Jižní Afriku".)

To je asi tak všechna síla, kterou mají davy křesťanů, protože jim nebylo přineseno Slovo těmi původně otevřenými dveřmi Letnic.

Vraťme se nyní k otevřeným dveřím Filadelfského Věku. Nebyly to otevřené dveře moci, jakými by měly být. Hleďte, kde se, ve stejné souvislosti, zmiňuje o otevřených dveřích. Říká: "Nebo máš ač nevelikou moc." To je pravda. **MOC** Ducha v tomto věku chyběla. Slovo bylo náležitě kázáno. Ono bylo dostatečné učinit duše způsobilými ke spasení. Ale scházela ta velká Boží moc, jež by se projevila v Jeho mocných skutcích, jež by ukázala Jeho vztažené rámě ku pomoci Jeho vlastním, s výjimkou toho, že působila mezi některými v roztroušených skupinách. Ještě se, díky Bohu, množila a převyšovala to, co měli v reformaci.

Bylo to v tom věku, kdy povstal muž, jehož často nazýváme otcem misíí. William Carey, vesnický švec, jenž byl kazatelem zvláštní baptistické církve v Moultonu, Anglie, který mocně burcoval lid kázáním, že "příkaz učit všechny národy, jež byl dán apoštolům, platí všem kazatelům až do skonání světa a i připojené zaslíbení má stejnou platnost". Bojovali proti němu Calvinisté, kteří upadli do extrému učení o vyvolení a věřili, že všichni, kteří mají být spaseni, **BUDOU** spaseni a misijní práce je proti dílu Ducha. Ale Andrew Fuller pomohl panu Careyovi v jeho kázání a opatřil prostředky. Jejich úspěch byl takový, že v roce 1792 byla zřízena společnost k šíření Evangelia všem národům. Carey, jemuž Bůh zjevně požehnal, byl touto společností vyslán do Indie, kde získal mnoho duší. V roce 1795 vyburcované křesťanstvo založilo Londýnskou křesťanskou misii, která, jak dobře víme, shromáždila miliony liber a po dlouhá léta vysílala tisíce misionářů, aby splnili příkaz Páně. Duch Boží působil a "Jiné Ovce" mohly být získány skrze srdce těch horlivých věřících.

"Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené." Rád bych se znovu podíval na tato slova. Ani tentokrát nevyjdu ze souvislosti misíí, přinesu vám jen hlubší myšlenku, jež se vztahuje na poslední věk. Jak jsem již řekl, tento věk přechází nepozorovaně do věku posledního. Je to tento věk, o němž Ježíš řekl: "Přijduť brzy" (verš 11), a v posledním věku měl On úmysl "zakončit dílo a ukrátit je ve spravedlnosti; protože krátké dílo vykoná Pán na zemi". Římanům 9,28. Povšimněte si, jak se tento verš ze Zjevení 3,8 rozvíjí - "otevřené dveře - malá moc, Slovo, Jméno". Ty otevřené dveře mají souvislost se všemi třemi. Nuže, co znamenají dveře? V Jan 10,7 je řečeno: "Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že **JÁ JSEM DVEŘE OVCE**." To je pravda. Ten '**JÁ JSEM**' JE dveřmi ovce. Toto není jen tak nějaký známý výrok. Toto je skutečně tak. Povšimněte si v Jan 10, když Ježíš dává Svě podobenství, jmenuje Sám Sebe Pastýřem. Potom nazývá Sám Seme dveřmi. A to je to, čím je pastýř pro ovce. On je skutečně jejich dveřmi.

Když jsem byl na Východě, pozoroval jsem, jak večer pastýř shromažďuje všechny své ovce. Potom je vehnal do ohrady. Pak je spočítal. Když se tak ujistil, že jsou všechny uvnitř, lehl si na práh otevřených dveří ovčince a stal se tak doslovně dveřmi ovčince. Nikdo nemohl vejít dovnitř ani vyjít ven, jediné přes něho. On byl dveřmi. Příštího dne, když jsem byl na cestě s jedním přítelem v terénním autě, spatřil jsem, jak jeden pastýř vedl své stádo do města. Ihned se zastavil veškerý provoz, aby stádo ovcí mohlo projít. Nu, ta města na Východě nejsou jako ta naše zde. My máme všechno své zboží uvnitř obchodu; ale tam leží všechno otevřené jako trh nějakého velkého farmáře. Všechno to, co produkují, je rozprostřeno na dlažbě, aby to kolemjdoucí viděli a kupovali. Pomyslel jsem si: "Ach, teď nastane shluk. Počkej, až tam ty všechny ovce zpozorují ty

potravin." Avšak, jak šel pastýř ovcí napřed, ovce jej následovaly krok za krokem. Ony se opravdu dívaly na ty dobroty, ale ani jedna ovce se ničeho nedotkla. Ó, kdybych byl jen znal jejich řeč, byl bych sám zastavil provoz a držel jim kázání o tom, co jsem právě viděl.

Jestliže jste ovce, jež náležejí tomu Velkému Pastýři, pak následujete každý Jeho krok, právě tak, jak to udělaly ty ovce. Nebudete v pokušení, ohlížet se po nějakých velkých kvetoucích církvích anebo naslouchat hlasu nějakého ThDr., PhDr. nebo JuDr., ale setrváte s Pastýřem. Bible říká, že Jeho ovce znají Jeho hlas a následují **JEJ**, avšak cizí hlas pouze způsobí, že utečou a pospíší si ke svému pravému Pastýři. Chvála Bohu!

To však nebylo vše, co jsem viděl a naučil se tam. Jednoho dne jsem uviděl lidi, jak pásli na polích různá zvířata. Jeden chlapík hlídal vepře, jiný kozy, jiný velbloudy, další mezky, atd. Potom jsem se zeptal jednoho přítele, který tam žil, jak vlastně těmto lidem říkají. "Ó", odpověděl, "jsou to pastýři".

To jsem nemohl pochopit. Řekl jsem: "Nechceš přece říci, že ti **VŠICHNI** jsou pastýři. Pastýři přece pasou jen ovce, že ano?"

"Ne", řekl, "pastýř je pasák nebo krmič a tak každý kdo pase dobytek je pastýřem".

To mne ovšem překvapilo. Ale viděl jsem ten rozdíl mezi těmi pastýři a těmi, kteří se starali o ovce. Všichni ostatní s večerem opustili stáda na poli a odešli domů, ale pastýř ovcí vzal svoje ovce s sebou a přivedl je do ohrady a pak si tu lehl a stal se dveřmi ovcí. Ó, díky buď Bohu! Náš Pastýř nás nikdy neopustí, ani na nás nezapomene. Až nastane večer, chtěl bych být v Jeho stádu. Chtěl bych být pod Jeho ochranou.

Tak můžeme vidět, že **JEŽÍŠ JE DVEŘMI**. On je dveřmi ovcí. Povšimněte si, že je zde mluveno o **OTEVÍRÁNÍ DVEŘÍ**. Co jiného by to mohlo být, než Jeho zjevení? A toto Zjevení se před námi otevírá, aby nám dalo Sílu, osvětlilo Slovo a oslavilo Jeho Jméno. A vskutku, uprostřed těch dvou posledních věků vzkvetlo Zjevení Božství Ježíše Krista před námi. Ano, my víme, On byl Bůh. Jak jinak by mohl být naším Spasitelem? Ale vědět, že On byl **JEDINÝ BŮH NEBO BŮH SÁM**, že On byl Alfa i Omega, znamená, že "Ježíš byl **OBOJÍ, PÁN A KRISTUS - TO Z NĚHO DĚLÁ PÁNA JEŽÍŠE KRISTA, OTCE, SYNA A DUCHA SVATÉHO, VŠECHNO V JEDNÉ OSOBĚ** - toto se od doby prvního církevního věku ztratilo, ale nyní to znovu vidíme. Zjevení toho, **KDO ON BYL**, se nyní vrátilo zpět. Božství vskutku není Bůh ve třech osobách s jednou osobností, neboť je k tomu zapotřebí osobnosti, aby mohla být osoba. Jestliže zde je **JEDNA** osobnost, pak je tu jen jedna osoba. Ale ti, kteří věří ve tři osoby, mají zjevně trojbožství a jsou vinni tím, že porušili první přikázání.

Avšak zjevení o Božství bylo navraceno. Nyní se může pravá

církev v této síle znovu budovat. Po vši té době konečně ví, kdo je jejím Pánem. Opět **KŘTÍME VE JMÉNO PÁNA JEŽÍŠE KRISTA** - právě tak, jak to dělali o Letnicích.

Dovolte, abych vám pověděl jeden Bohem mi daný sen, který jsem měl o trojičním křtu. Toto nebylo vidění, ale sen. Jsem si jist, že o tom víte, že v požehnáních, jež měla na církevní věky přijít skrze Ducha Svatého, bylo obdržet sny, stejně tak jako obdržet vidění. Bylo to okolo třetí hodiny ranní jednoho sobotního jitra. Právě jsem vstal, abych dal Josefovi napít vody. Pak jsem ulehl a ihned jsem usnul a měl tento sen. Viděl jsem muže, o němž jsem se domníval, že je můj otcem. Byl to velký, silný a hřmotný muž. Viděl jsem také ženu, o níž jsem se domníval, že je mojí matkou, ale nevypadala však jako moje matka, tak jako ani ten muž nevypadal jako můj otec. Tento muž byl velmi hrubý ke své ženě. Měl velkou tříhrannou palici. Vy víte, že když se vezme špalek dřeva a položí se na jeden konec a sekerou se rozštípné, dostaneme polínko na topení ve tvaru trojhranného klínu. Něco takového to bylo. On vzal tuto palici, praštil ji a srazil k zemi. Zatímco tu křičící ležela, chodil kolem a vypínal svou hrud. Na jeho obličeji byl tak pyšný pohled, jakoby se nad tím velice radoval a byl spokojený, pyšný na to, že svoji ubohou malou ženu tak zbil. Pokaždé, když se pokusila pozdvihnout, udeřil ji opět. Nelíbilo se mi, co dělal, ale když jsem pojal úmysl mu v tom zabránit, pomyslel jsem: "Tohoto muže nemohu zdolat - on je příliš velký. A krom toho je pravděpodobně můj otcem." Ale současně jsem ve svém nitru věděl, že není můj otcem a rovněž jsem věděl, že žádný muž nemá to právo, aby jednal se ženou jako on. Přistoupil jsem k němu, uchopil ho za límec, otočil jsem ho a řekl: "Ty nemáš právo ji takhle tlouci." Když jsem to řekl, moje svaly vyrostly a vypadal jsem jako obr. Ten muž to uviděl a dostal ze mne strach. Řekl jsem: "Udeř ji ještě jednou a budeš mít co dělat se mnou." On se však zdráhal ji znovu uhodit a potom mě sen opustil.

Ihned jsem se po tomto snu probudil. Myslel jsem si, jak podivné to bylo, proč se mi zdálo o této ženě, když tu náhle přišel On a byl jsem si vědom přítomnosti Boží a dostalo se mi od Něho výkladu snu. (Nuže, vy lidé přece víte, že jsem nejen vykládal vaše sny; ale mnoho, mnohokrát jsem vám vaše sny vyprávěl, takže jste mi je nemuseli vypravovat.) Žena dnes na světě reprezentuje církev. Zrodil jsem se právě do tohoto zmatku - v němž se nachází. Měla představovat jistý druh matky (ona je matkou běhen). Jejím manželem jsou denominace, které jí vládou. Tříhranný klín je falešný křest na trojici. Pokaždé, když se pokusila zdvihnout se (to znamená, že sbory začínaly přijímat pravdu), srazil ji znovu falešným učením k zemi. Byl tak velký, že jsem se ho nejdříve bál, ale když jsem se proti němu postavil, pocítil jsem, že jsem měl velké a silné svaly. Byly to **SVALY VÍRY**. Význam, který z tohoto snu

vyplývá, je tento: "Ježto je Bůh se mnou, může mi dát takovou sílu a já v ní musím zaujmout svoje postavení proti veškeré denominační moci světa a zabránit mu, aby ji více netloukl."

Nuže, nepokouším se budovat učení na snu, ani se nepokouším učením, za kterým stojím, potvrdovat snem. Jednota Božství se prokazuje od Genesis 1,1 až ke Zjevení 22,21. Ale lidé jsou zaslepeni nebiblickým učením o trojici a toto učení je tak universálně přijímáno, že pokus vidět "Jedinou Osobu Boha", je téměř nemožný. Jestliže lidé neuvidí **PRAVDU** o Božství, ale bojují proti ní; nebudou moci nikdy uvidět zbytek pravdy, neboť **ZJEVENÍM JE JEŽÍŠ KRISTUS VE SVÉ CÍRKVI A JEHO SKUTKY UPROSTŘED CÍRKVE PRO TĚCH SEDM VĚKŮ**. Pochopili jste to? Jsem si jist, že tomu nyní rozumíte.

"Nebo máš ač nevelikou moc, a ostríhal jsi Slova Mého, a nezapřels Jména Mého." Nyní jsme se již zmínili o tom, jak se ta moc vrátila. Bylo to. Moc inkvisice zeslábla. Lidé opouštěli svoji vlast a požadovali svobodu uctívání. Jho hierarchie bylo zlomeno. Vlády shledaly moudřejším, nepobuřovat jednu část proti druhé. Vskutku, dobře mínící, ale nesprávně vedení lidé, byli ochotni svá náboženská práva obhajovat ve válce. Snad největším znakem náboženské moci v tomto věku byla skutečnost, že ačkoli Francie upadla do revoluce, velké Wesleyovské probuzení zadrželo revoluci daleko od Velké Británie a zachránilo ji, aby mohla být nástrojem v ruce Boží po mnohá slavná léta.

Kázání Slova nebylo nikdy větší. Tak jako satan povolal své hordy volnomyšlenkářů, když se pozvedli zakladatelé komunismu, zatímco liberální teologové šířili svoji špínu, dal Bůh povstat mocným bojovníkům víry a největší díla křesťanské literatury a učení a kázání pocházejí z tohoto období. Nikdy nebyli jeho kazatelé dostiženi a nikdy nebudou. Spurgeon, Parker, McClaren, Edward, Bunyan, Meuller, Brainard, Barne, Bishop, všichni ti pocházeli z této doby. Kázali, učili a psali Slovo. Oni oslavili Jeho Jméno.

SOUD NAD FALEŠNÝMI ŽIDY

Zjevení 3,9: "Aj, dávám ti z zběři satanovy ty, kteříž se praví býti židé, a nejsou, ale klamají. Aj, způsobím to, žeť přijdou a budou se klaněti před nohama tvýma, a poznajíť, že jsem Já tě miloval."

Můžeme tedy neprodleně zjistit, že tento problém falešných židů nebo falešných věřících existoval již ve druhém věku. Ti, kteří se falešně nazývali židy, se objevili již krátce po prvním vylití v prvním věku a nyní se objevují opět ve druhém věku po reformaci. Toto v žádném případě není náhoda. Skutečně ne, to není náhoda. Je to určitá zásada satanova. Spocívá v tom, že organizuje a potom si dělá nárok na původnost a z

toho důvodu požaduje zvláštní práva a přednosti. Dovolte, abych vám to ukázal. Tam, ve Smyrnenském Věku, lhali tito lidé a říkali, že jsou skutečnými židy (nebo věřícími), ačkoli jimi v žádném případě nebyli. Byli ze synagogy satanovy. Byl to dav, organizovaný satanem, neboť v tomto věku jsme viděli, že lidé s kazatelským úřadem si neoprávněně osobovali právo vedení nad svými sloužícími spolubratry. (Biskupové ustanovení nad různými oblastmi, nad staršími.) Jako následující potom vidíme ve třetím věku jedno místo, jenž je označeno jako "sídlo satanovo". Tento věk nám dal manželství mezi církví a státem. S mocí státu za sebou byla církev doslovně fyzicky nepřemožitelná. Ale Bůh rozbil tuto pevnost navzdory moci státu, jež za ní stála a reformace přinesla veliké světlo. Ale co se stalo? Lutheráni se zorganizovali a spojili se opět se státem a opět vidíme synagogu satanovu, zjevující se v tomto šestém věku. Ovšem, že tato skupina synagogy neřekne, že jsou od satana. Ne! Oni říkají, že jsou od Boha, ale oni lžou, neboť pravý žid (to je, co oni o sobě tvrdí) je ten, který jím je vnitřně - v Duchu. Jestliže tedy jsou falešnými židy, potom to znamená přesně totéž, co říká Juda 19: "Ducha Kristova **NEMAJÍCÍ**." Děti Boží jsou zrozeny z Ducha. Tito ale Ducha nemají a proto **NEJSOU** dětmi Božími, zcela lhostejno, jak horlivě proti tomu protestují a jak dalece se pokouší dokázat, že jimi jsou. Jsou **MRTVÍ**. Jsou dětmi organizace a pravé ovoce schází. Jsou zbudováni na svých vlastních vyznáních, dogmatech a naukách a pravda v nich není, neboť oni vyzdvihli vlastní rady nad Slovo Boží.

Dovolte, abych vám ukázal, jak jsem se po celou tu dobu snažil učit o těch dvou vinných kmenech, které přicházejí ze dvou různých duchů. Vezměme za příklad Ježíše a Jidáše. Ježíš byl Synem Božím, Jidáš synem zatracení. Bůh vstoupil do Ježíše, satan vstoupil do Jidáše. Ježíš měl službu Ducha Svatého, neboť: "Kterak Ježíše od Nazaréta pomazal Bůh Duchem Svatým a mocí. Kterýž chodil dobře činně, a uzdravuje všechny posedlé od ďábla, nebo Bůh s Ním byl." Skutky 10,38. Je řečeno: "Nebo byl přičten (Jidáš) k nám, a byl došel losu přísluhování tohoto." Skutky 1,17. Matouš 10,1: "A svolav dvanácte učedníků Svých, dal jim moc nad duchy nečistými, aby je vymítali, a aby uzdravovali všelikou nemoc, i všeliký neuh."

My víme, že Jidáš byl po celou dobu spolu při službě Ježíše. Potom ale oba přišli ke kříži. Ježíš visel na kříži a dobrovolně tak vydal Svůj Život za hříšníky a poručil Svého Ducha Bohu. Jeho Duch vstoupil k Bohu a potom byl vylit na církev o Letnicích. Jidáš se ale sám oběsil a jeho duch se navrátil k satanovi. Po Letnicích se však tentýž duch, který byl v Jidášovi, vrátil do falešné révy, která rostla bok po boku společně s pravou révou. Povšimněte si ale, prosím, že Jidášův duch se nikdy nedočkal Letnic. On nikdy nemohl obdržet Ducha Svatého. Nikoli. Ale po čem toužil duch v Jidášovi? On šel a

vyžádal si zlato. Ó, jak on miloval peníze! On stále miluje peníze. Jde v Ježíšově Jménu a jsou konány velké věci a pořádána velká shromáždění a oni tím vydělávají jen více peněz a staví budovy a vzdělávací ústavy, všechno díky materiálnímu pojetí. Jen dejte pozor, jaký duch v nich je a nenechte se oklamat! Jidáš chodil jako jeden ze dvanácti a rovněž dělal zázraky. On ale **NEMĚL** Ducha Svatého v sobě. On měl službu. Nedošel ale k Letnicím, neboť nebyl pravým semenem. Nebyl pravým dítětem Božím. Ne! A právě tak je to dnes v synagoze satanově. Nedejte se oklamat! Nemůžete být oklamáni, patříte-li k vyvoleným. Ježíš řekl, že nebudete oklamáni.

Ano, tito lidé říkají, že jsou křesťany, ale oni jimi nejsou.

"Aj, způsobím to, žeť přijdou a budou se klaněti před nohama tvýma, a poznajíť, že jsem Já tě miloval." 1.Korintským 6,2: "Nevíte-liž, že svatí svět souditi budou?" Pak nebude jen dvanáct apoštolů sedět na dvanácti trůnech a soudit dvanácte pokolení Izraele, nýbrž také svatí budou soudit svět. Potom budou ti, kteří si činí nárok na to, že náleží Bohu a Boha milují, přesně vědět, kdo byl dítětem Božím a kdo byl milován Synem. Ano, ten den přijde, kdy to bude zjevné. Ti, kdož nyní jistou měrou ovládají svět a v posledním věku církve postaví obraz šelmy, čímž ve skutečnosti opanují svět, budou jednoho dne pokořeni, když přijde Ježíš se Svými svatými, aby soudil svět v spravedlnosti. To vidíme právě v Mt.25, že "Všichni" ti, kteří propásli první vzkříšení, stanou před Soudcem a Jeho nevěstou.

POCHVALA A ZASLÍBENÍ

Zjevení 3,10: "A poněvadž jsi ostríhal slova trpělivosti Mé, i Jáť tebe ostríhati budu od hodiny pokušení, kteráž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země."

Co On míní tím "slova trpělivosti Mé"? Židům 6,13-15: "Bůh zajisté zaslíbení čině Abrahamovi, když neměl skrze koho většího přísáhnouti, přísáhl skrze Sebe Samého, řka: Jistě požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím tebe. A tak trpělivě očekáváje, dosáhl zaslíbení." Vidíte, Duch mluví o Slově Božím, jež nám bylo dáno. Čekat na splnění daného Slova vyžaduje trpělivost právě tak, jako tomu bylo již v případě Abrahamově. On mohl vytrvat jakožto ten, který viděl Toho, Který je neviditelný. Byl trpělivý, až konečně bylo Slovo naplněno. Toto je způsob, kterým Bůh učí Svůj lid trpělivosti. Nuže, kdyby Bůh viditelně naplnil Své Slovo v okamžiku vaší modlitby, nikdy byste se nenaučili trpělivosti, nýbrž byste byli v životě ještě netrpělivějšími. Dovolte, abych vám ukázal tuto pravdu ještě zřetelněji. Židům 11,17: "Věrou obětoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozeného obětoval ten, kterýž byl zaslíbe-

ní (Slovo Boží) přijal." Zde to máme: Abraham byl zkoušen **POTOM**, když obdržel Slovo Zaslíbení. Většina jich míní, že jakmile se modlíme ve Jménu Ježíše ohledně dobrých Božích zaslíbení, nemůže již přijít žádná zkouška. Zde je ale psáno, že Abraham byl pokoušen potom, když obdržel zaslíbení. Tak je tomu přesně podle žalmisty, který mluví o Jozefovi, 105,19: "Až do toho času, když se zmínka stala o něm; Řeč Hospodinova zkusila ho." Bůh nám vůbec dává veliká a drahocenná zaslíbení. Slíbil, že je naplní. On to učiní. Ale od doby modlitby až do doby, kdy dostaneme odpověď, musíme se učit, přijmout ve svých duších trpělivost, neboť jen v trpělivosti dosahujeme života. Kéž by nám Bůh pomohl, naučit se této lekci, právě tak jak víme, že se lidé v šestém věku naučili trpělivosti. V dějinách čteme o životě těchto velkých křesťanů. Jak velký kontrast vidíme mezi jejich životy a těmi našimi, neboť oni byli tak trpěliví a tiší a dnes jsme skoro všichni přemoženi přemírou netrpělivosti a spěchu.

Potom pokračuje a říká jim: "A poněvadž jsi ostříhal Slova trpělivosti Mé, i Jáť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteráž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země." I zde opět vidíme překrývání těch dvou věků, neboť toto zaslíbení má co dělat s koncem období pohanů, který vrcholí v tom Velkém Souzení.

"I Jáť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteráž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země." Tento verš nikterak neoznamuje, že církev vejde a půjde soužením. Kdyby to toto mělo znamenat, pak by to tam tak stálo. Ale je řečeno: "Jáť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení." Toto pokušení je přesně takové, jako pokušení v zahradě Eden. Nastane velmi lákavá nabídka, která stojí v přímém protikladu k příkazu Božího Slova a přece bude z hlediska lidské úvahy tak správná, tak zářivá a životodárná, aby byl celý svět oklamán. Jen vyvolení nebudou oklamáni. To pokušení přijde následujícím způsobem. Ekumenické hnutí, jež mělo svůj začátek na takových pěkných a požehnaných zásadách (splňující modlitbu Kristovu, abychom všichni byli jedno), se stává politicky tak silným, že bude moci činit nátlak na stát a způsobí, že se k němu všichni připojí a buď přímo nebo nepřímo přijmou jeho zásady, které budou uzákoněny, takže žádná skupina lidí nebude uznána jako církev, jediné, bude-li přímo nebo nepřímo pod nadvládou tohoto koncilu. Ty malé skupiny ztratí své výsady a práva atd. a dokonce všichni svůj majetek a svá duchovní práva před lidmi. Kupříkladu je to již nyní tak, že pokud se nezíská souhlas místního sdružení kazatelů, potom v mnoha, ne-li ve většině měst, není možno pronajmout budovu pro náboženské bohoslužby. K tomu, aby se někdo mohl stát knězem v armádě nebo v nemocnicích a pod., se stalo téměř nezbytným, být uznán způsobilým trojiční ekumenickou skupinou. Během toho, co se tento nátlak zvyšuje, a on se zvyšovat bude,

bude zatěžko klást odpor, neboť kdo klade odpor, ztrácí každou svou výsadu. A v důsledku toho budou mnozí v pokušení se k tomu připojit, neboť budou cítit, že je lépe, sloužit Bohu veřejně v rámci této organizace, než Bohu veřejně nesloužit vůbec. Avšak mylí se. Neboť uvěřit lži ďáblově, znamená sloužit satanovi, i když ho budete nazývat Jehovou. Ale vyvolení nebudou svedeni.

Mimoto, vyvolení budou nejen zachováni, nýbrž, až se toto hnutí stane **"OBRAZEM ZŘÍZENÝM ŠELMĚ"**, budou již svatí ve vytržení vzati. A toto nádherné atraktivní hnutí, jež začalo tam v Efezu, se potom stane monstrem satanovým, jež pošpiní a svede celý svět. Neboť tento církevní systém spojí římské katolíky a protestanty, bude kontrolovat bohatství celého světového systému a vžene celý svět do své náboženské pasti, nebo je usmrtí tím, že jim odeprou právo kupovat a prodávat, díky kterému by mohli žít. Toto se uskuteční jednoduchým způsobem, neboť dcery běhny se k ní téměř zcela vrátily. V té době zatím získá Řím téměř všechny zásoby zlata. Židé mají dlužní úpisy a všechny cenné papíry. V pravý čas potom nevěstka zničí současný měnový systém, zatímco všechny papírové peníze budou staženy a bude požadováno zlato. Bez zlata ten systém padá. I Židé budou vlákáni do pasti a přistoupí k alianci a církev-běhna převezme celý svět.

ZASLÍBENÍ PRO JEHO MILÉ

Zjevení 3,11-12: "Až, přijduť brzy. Drž se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé. Kdo svítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha Svého, a nevyjdeť již více ven, a napíšeť na něm Jméno Boha Svého, a jméno města Boha Svého, nového Jeruzaléma sestupujícího s nebe od Boha Mého, i Jméno Své nové."

Nemusíme již přece komentovat to, že On přijde brzy. To víme, neboť jsme došli na konec posledních dnů, že ano? Avšak On pokračuje a říká: "Drž se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé."

Je to uprostřed období velkého soužení, kdy Ježíš přichází. A s Jeho příchodem se uskutečňuje zmrtvýchvstání. Mnozí mají povstat z prachu země a vznést se s těmi, kteří žijí a očekávají Jeho návrat. A budou jim dány koruny. Proč? Protože jsou syny Božími. Jsou krály s Ním. Kralují s Ním. To je význam korun - vládnout a panovat spolu s Velkým Králem, s Ním Samým. Je to zaslíbení pro všechny ty, kteří trpí s Ním zde na zemi, pro všechny, kteří trpělivě vytrvávají, věduce, že je Bůh, Spravedlivý Soudce, odmění. Ti, kteří pro Něho nasadili všechno a všechno Mu odevzdali, budou s Ním sedět na Jeho trůnu a budou mít účast v Jeho slavném království.

Ó, zde je jedno slovo pro nás všechny v této době. Ono zní: Vytrvat - vydržet. Nevzdávej se. Obleč celou výzbroj Boží -

- použij každou zbraň, kterou nám On dal - použij každý dar, jenž máš k dispozici a hleď s radostí vpřed, neboť se chystáme být korunováni Jím, Který je Králem králů a Pánem pánů.

On nedává jen koruny. On také říká, že ti, kteří jsou nevěstou, stanou se sloupy v chrámě Božím. Co je ale chrám Boží? Ježíš mluvil o Svém těle jako o chrámu. Ono jím bylo. On byl chrámem Božím. Ale nyní jsme my Jeho tělem, pravá církev je chrámem Božím skrze Ducha Svatého v nás. Nyní On učiní přemožitele sloupem v tom chrámě. Ale co je sloup? Sloup je vlastně část základu, protože drží celou konstrukci. Chvála Bohu, to uvádí přemožitele do stejného postavení jako apoštoly a proroky, neboť je řečeno v Efezským 2,19-22: "Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží, vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdež jest grunтовní úhelný kámen Sám Ježíš Kristus, na Němž všecko stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v Pánu. Na kterémž i vy spolu vzděláváte se v příbytek Boží, v Duchu Svatém." Ano, ten verš 22 říká, že jsme zbudováni spolu s nimi. Všichni vešli těmito **DVEŘMI** (Ježíš) a jsou částí těla či chrámu. Nuže, jestliže Bůh vkládá člověka do chrámu jako sloup a učiní ho částí této základní skupiny, co tím On dělá? Dává mu zjevení Slova a Sebe Samého, neboť to je přesně to, co měli apoštolé a proroci. Mt.16,17. Zde je On ve Svém Slově. On tam stojí, nikdo ho nemůže dostat ven.

Uvažujte o tom slově "přemoci", Jan klade otázku: "Kdo je ten, který přemáhá?" A odpověď na to hned následuje: "Ten, kdo věří, že Ježíš je Kristus." On neříká, že přemožitel je někdo, kdo věří v '**NĚJAKÉHO**' Ježíše a v '**NĚJAKÉHO**' Krista, ale věří, že Ježíš **JE KRISTUS - JEDNA** osoba - ne dvě. Je to ten, kdo je pokřtěn ve Jméno Pána Ježíše Krista.

Bůh zde mluví o nevěstě. Chcete o ní vidět jiný obraz? Je to ve Zjevení 7,4-17: "I slyšel jsem počet znamenáných, sto čtyřiceti a čtyři tisíce jich znamenáno ze všech pokolení synů Izraelských. Z pokolení Juda dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Ruben dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Gád dvanácte tisíců znamenáných. Z pokolení Asser dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Neftalím dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Manasses dvanácte tisíců znamenáných. Z pokolení Simeon dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Lévi dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Izachar dvanácte tisíců znamenáných. Z pokolení Zabulon dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Jozef dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Beniamin dvanácte tisíců znamenáných. Potom pohleděl jsem, a aj, zástup veliký, kteréhož by žádný přecísti nemohl, ze všech národů a pokolení i lidí i jazyků, ani stojí před trůnem a před obličejem Beránka, oblečení jsou v bílé roucho, a palmy v rukou jejich. A volali hlasem velikým, řkouce: Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka. A všickni andělé stáli okolo trůnu a starců a čtyř zvířat. I padli před trůnem na

tváři své, a klaněli se Bohu, řkouce: Amen. Požehnání, a sláva, a moudrost, a díky činění, a čest, a moc, i síla Bohu našemu na věky věků. Amen. I promluvil ke mně jeden z těch starců, a řekl mi: Kdo jsou tito oblečení v bílé roucho? A odkud přišli? I řekl jsem jemu: Pane, ty víš. I řekl mi: To jsou ti, kteříž přišli z velikého ssoužení, a umyli roucha svá, a zbílili je ve Krvi Beránkově. Protož jsou před trůnem Božím, a slouží Jemu dnem i nocí v chrámě Jeho; a Ten, Kterýž sedí na trůnu, zastěhovati je bude, nebudouť lačněti více, ani žízňati více, a nebude bítí na ně slunce, ani žádné horko. Nebo Beránek, Kterýž jest u prostřed trůnu, pásti je bude, a dovedeť je k živým studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich." Ježíš přišel. On zapečetil 144 000. Z každého pokolení vzal 12 000. Ale je tu jiná skupina, která nepatří k těm 144 000, kterou vidíme ve verších 9-18. Kdo oni jsou? Jsou v nevěstě, jež byla vzata z pohanů. Jsou před Jeho trůnem dnem i nocí. Slouží Mu v chrámě. Těší se obzvláštní péči Pána. Jsou Jeho nevěstou.

Nevěsta jde, kdekoli je ženich. Nikdy ji nenechá samotnou. Ona se nikdy nevzdálí od Jeho boku. Ona s Ním sdílí trůn. Bude korunována Jeho ctí a slávou.

"A napíšiť na něm Jméno Boha Svého, a jméno města Boha Svého, nového Jeruzaléma sstupujícího s nebe od Boha Mého, i Jméno Svě nové." A jaké je Jméno Boží? Nuže, On byl Bůh s námi nebo Emmanuel, ale to nebylo Jemu dané jméno. "A nazúveš Jméno Jeho Ježíš." Ježíš řekl: "Přišel jsem ve Jménu Otce Svého a vy Mne nepřijímáte." Tudíž to Jméno Boží je **JEŽÍŠ**, neboť to je to Jméno, ve kterém On přišel. On je **PÁN JEŽÍŠ KRISTUS**. A jaké jméno přijímá žena, když se provdá za muže? Přijímá jeho jméno. Bude to Jeho Jméno, jež On dává nevěstě, když si ji vezme k Sobě.

Zj.21,1-4: "Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první země byla pominula, a moře již nebylo. A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému. I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliťi bude s nimi, a oni budou lid Jeho, a On Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich. A setřeť Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více, nebo první věci pominuly." Jak podivuhodné. Všechna tato obdivuhodná zaslíbení Boží se naplní. Všechno pomine. Proměna skončí. Beránek a Jeho nevěsta budou navždy vnořeni ve všech dokonalostech Božích. Popsat to? Kdo je toho schopen? Nikdo. Přemýšlet o tom? Snít o tom? Číst, co o tom říká Slovo? Ano, všechno to můžeme dělat a přesto z toho můžeme poznat jen pramalou část, než se to skuteční v prvním vzkříšení.

"A napíšiť na něm Jméno Svě **NOVÉ**." Mé Nové Jméno. Jestliže **VŠECHNO** bude nové, potom On přijme nové Jméno a toto

Jméno bude rovněž Jménem nevěsty. Nikdo by se neměl odvážit dohadovat se, jaké Jméno to bude. Muselo by to být zjevení Duchů, dané tak přesvědčivým způsobem, že by se nikdo nemohl odvážit je popřít. Ale bezpochyby toto zjevení prodlí až ke dni, kdy se Mu zlíbí, aby toto Jméno oznámil. Postačujícím je vědět, že to bude mnohem nádhernější, než si vůbec můžeme představit.

Z Á V Ě R E Č N Ě N A P O M E N U T Í P R O V Ě K

Zjevení 3,13: "Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím." Každý věk končí tímto stejným varováním. Je to ustavičná prosba, aby církve slyšely na Pánův hlas. V tomto věku je tato prosba ještě více naléhavá, než v předchozích věcích, neboť příchod Pána se skutečně přiblížil. Může vyvstat otázka: "Jestliže za tímto věkem následuje jiný, proč potom tato naléhavost? Odpověď spočívá v tom, že poslední věk bude jen krátký - rychle dokončené dílo, kdy se všechno naplní. Nejenže je tomu tak, nýbrž musíme vždy myslet na to, že v očích Božích je čas tak pomíjející. Ano, tisíc let je před Ním jako jeden den a jestliže Jeho příchod nastane ani ne v několika hodinách, podle Jeho pojetí času, pak nás se vším důrazem musí varovat a Jeho hlas musí ustavičně zaznívat v našich srdcích, abychom byli na Jeho příchod připraveni.

Ó, na světě je tak mnoho hlasů - tolik problémů a nouzí, volajících po povšimnutí, ale nikdy nebude hlasu tak důležitého a hodného pozornosti, jako je hlas Duchů. Tedy: "Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím."

DEVÁTÁ KAPITOLA

LAODICEJSKÝ CÍRKEVNÍ VĚK

Zjevení 3,14-22

Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, Svědek Ten Věrný a Pravý, Počátek Stvoření Božího:

Vímť skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký.

A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst Svých.

Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.

Radímť, abys sobě koupil ode Mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kollyrium, abys viděl.

Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čin pokání.

Aj, stojímť u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas Můj, a otevřel dvěře, vejduť k němu, a budu s ním večereti, a on se Mnou.

Kdož svítěží, dám jemu seděti s Sebou na trůnu Svém, jako i Já svítězil jsem, a sedím s Otcem Svým na trůnu Jeho.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

MĚSTO LAODICEA

Jméno Laodicea, jež znamená "právo lidu", bylo všeobecně známe a bylo dáno několika městům k počtě královských dam, jež se tak jmenovaly. Město bylo jedním z politicky nejdůležitějších a finančně kvetoucích měst v Malé Asii. Ohromné částky a jmění byly darovány městu význačnými občany. Bylo zde sídlo jedné velké lékařské školy. Obyvatelé byli vzděláni v umění a vědě. Bylo často nazýváno 'metropolí', protože bylo sídlem pro ještě dalších dvacet pět měst. Pohanský bůh, jenž tam byl uctíván, byl Zeus. Skutečně, toto město bylo kdysi pojmenováno Diopolis (město Dia) k počtě jejich boha. Ve čtvrtém století zde byl uspořádán důležitý církevní koncil. Častá zemětřesení posléze způsobila úplné opuštění města.

Jak výstižně vyjadřovaly charakteristické vlastnosti toho posledního věku, v němž právě nyní žijeme. Kupříkladu uctívání jednoho Boha, Dia, který byl tím nejvyšším a otcem všech bohů. Tím je již předstíněno náboženství dvacátého století, 'jeden Bůh, otec všech', které předpokládá bratrství všech lidí a právě nyní shromažďuje protestanty, katolíky, židy, hindy,

atd., se záměrem, že společnou formou pobožnosti poroste naše láska, porozumění a vzájemná péče jednoho o druhého. Katolíci a protestanté o to právě usilují a dostávají se do popředí v tomto sjednocování, s netajeným úmyslem, že všichni ostatní budou následovat. Tentýž postoj byl k spatření v Organizaci spojených národů, když vůdcové světa odmítli uznat jakékoli individuální pojetí duchovního uctívání, nýbrž doporučili, aby všechna tato pojetí byla dána stranou s nadějí, že všechna náboženství budou sjednocena v jedno, neboť všechna touží po tom jednom cíli, všechna sledují stejný účel a všechna mají v podstatě pravdu.

Povšimněte si toho jména Laodicea, 'právo lidu' nebo 'spravedlnost lidu'. Byl kdy jaký věk jako církevní věk dvacátého století, v němž vidíme, že se **VŠECHNY** národy pozdvihují a požadují rovnoprávnost sociální i finanční? Toto je věk komunistů, ve kterém si jsou všichni lidé zdánlivě rovni, ačkoli je to tak jen v teorii. Toto je věk politických stran, které si dávají jména jako: Křesťanští demokraté, Křesťanští socialisté, Křesťanská federace obecného blaha atd. Podle toho, co říkají naši osvícení teologové, byl Ježíš socialistou a původní církev pod vedením Ducha, že byla socialismem v praxi a že bychom to tak měli dělat i dnes.

Když staří nazývali Laodiceu metropolí, vyhlíželi po jedné světové vládě, kterou nyní zřizujeme. Přemýšlíme-li o tom, že město bylo použito pro velký církevní sněm, spatřujeme v tom předstínění ekumenického hnutí naší doby, v němž brzy uvidíme shromážděné všechny 'takzvané' křesťany. Skutečně, církev a stát, náboženství a politika, se scházejí. Koukol je svazován. Pšenice bude brzy shromážděna do stodoly.

Bylo to město častých zemětřesení, která měla za následek jeho konečné zničení. Tento věk skončí otřesem, který zasáhne na celé zemi ty, kteří se dvořili té staré běhně. Nejenže se světové systémy zhroutí, nýbrž i celá země bude otřesena a potom obnovena pro Kristovo tisícileté království.

Město bylo bohaté, obydleno bohatými. Bylo plné kultury. Oplývalo vědou. Právě jako dnes. Církve jsou bohaté, bohoslužba krásná a formální, avšak studená a mrtvá. Kultura a vzdělání zaujaly místo Duchem daného Slova a víra byla nahrazena vědou, takže se lidé stali obětí materialismu.

V každé vlastnosti je stará Laodicea k nalezení opět ve dvacátém století, v Laodicejském Věku. Milostí Boží nechť ti, kteří mají uši ke slyšení, z ní vyjdou, aby neměli účast na jejich hříších a následném soudu.

LAODICEJSKÝ VĚK

Laodicejský Věk začal na přelomu dvacátého století, přibližně roku 1906. Jak dlouho potrvá? Jako služebník Boží, který

měl nesčetná vidění, z nichž ani **JEDNO** nikdy neselhalo, dovolte, abych předpověděl (neřekl jsem prorokoval, ale předpověděl), že tento věk skončí okolo roku 1977. Chcete-li zde vyslechnout osobní svědectví, zakládám tuto předpověď na sedmi věcech, které mi byly ukázány ve viděních jednoho nedělního rána v červnu 1933. Pan Ježíš ke mně mluvil a řekl, že příchod Páně je blízko, avšak dříve, než přijde, stane se ještě sedm hlavních událostí. Všechny jsem si je zapsal a ráno jsem pak zjevení Páně dal dál. První vidění mi ukázalo, jak Mussolini potáhne do Etiopie, která "padne k jeho nohám". Toto vidění narazilo na mocný odpor, mnozí byli velice pobouřeni, že jsem to řekl a nevěřili tomu. Stalo se však přesně tak. Šel tam se svou moderní výzbrojí a všechno si podmanil. Domorodci neměli žádné vyhlídky. Ve vidění mi však bylo dále řečeno, že Mussolini přijde k hroznému konci a že se jeho vlastní lid obrátí proti němu. To se stalo přesně, jak to bylo řečeno.

V dalším vidění bylo předpověděno, že povstane Rakušan jménem Adolf Hitler jako diktátor nad Německem a že uvrhne svět do války. Byla mi ukázána Siegfriedova linie a jak to bude pro naše jednotky těžké, aby ji zdolaly. Pak mi bylo ukázáno, že Hitler skončí tajemným způsobem.

třetí vidění se týkalo věcí světové politiky. Bylo mi ukázáno, že povstanou tři velké **ISMY**: fašismus, nacismus a komunismus, ale první dva budou pohlaceny třetím. Hlas napomínal: "**POZOR NA RUSKO, POZOR NA RUSKO**. Nespouštěj svůj zrak z krále severu!"

Ve čtvrtém vidění mi byly ukázány velké pokroky vědy, které přijdou po druhé světové válce. Bylo to završeno autem se střechou z plastické hmoty ve tvaru bubliny, jedoucím po krásné dálnici a dálkově ovládaným. Zdálo se, že lidé v tomto autě bez volantu seděli a hráli nějakou hru, aby se zabavili.

Páté vidění se týkalo morálních problémů našeho věku, hlavně žen. Bůh mi ukázal, že ženy opustí své postavení tím, že jim bude dáno volební právo. Potom si ostříhají vlasy, aby daly najevo, že již více nejsou pod mocí muže a že trvají na své rovnoprávnosti a v mnohých případech budou dokonce nárokovat více, než jen rovnoprávnost. Osvojily si mužský oděv a v odkládání šatů šly tak daleko, až mi byla v posledním obraze ukázána nahá žena, která měla jen zástěrku ve formě fíkového listu. V tomto vidění jsem spatřil hroznou zkaženost a nemorální stav celého světa.

Potom, v šestém vidění, povstala v Americe velice hezká, ale krutá žena. Držela lidi ve své plné moci. Věřil jsem, že to znamená vzestup římsko-katolické církve, i když vím, že by to mohlo být i vidění nějaké ženy, která se v Americe dostane k moci díky popularisaci volebního práva žen.

V sedmém a posledním vidění jsem slyšel strašlivou explozi. Když jsem se obrátil, abych se podíval, viděl jsem jen trosky, krátery a kouř nad celou Amerikou.

Na základě těchto vidění a prudkých změn v posledních padesáti letech, **PŘEDPOVÍDÁM** (neprorokuji), že se všechna tato vidění naplní do roku 1977. Ačkoli mnozí mají za to, že je neodpovědné toto prohlašovat, protože Ježíš řekl, že nikdo nezná dne ani hodiny, přece ještě po třiceti letech trvám na této předpovědi, protože Ježíš **NERĚKL**, že by nikdo nemohl vědět rok, měsíc nebo týden, v němž se má naplnit Jeho příchod. Proto opakuji, že upřímně věřím, a na tom trvám, jako soukromý student Slova, shodně spolu s Božskou inspirací, že rok 1977 by měl ukončit světové systémy a uvést tisícileté království.

Dovolte mi nyní, abych řekl následující: Může někdo dokázat, že některé z těchto vidění je nesprávné? Nesplnila se všechna? Ano, každé z nich se splnilo, nebo se zrovna naplňuje. Mussolini úspěšně vtrhl do Etiopie, pak padl a ztratil všechno. Hitler začal válku, kterou nemohl skončit a tajemně zemřel. Komunismus přemohl oba druhé **ISMY**. Auto se střechou z plastické hmoty ve tvaru bubliny již bylo zkonstruováno. Čeká se jen na to, až bude lepší silniční síť. Ženy jsou přece téměř nahé, již nyní nosí plavky s nahoře bez. Onehdy jsem viděl v jednom časopise tentýž oděv (může-li se tomu tak říkat), který jsem viděl ve svém vidění. Byl to nějaký plastický průhledný druh oděvu se třemi tenkými skvrnami, přičemž obě horní na nepatrné ploše přikrývaly prsa. A pak bylo tmavé místo jako malá zástěrka dole. Katolická církev se pozdvihuje. Měli jsme již jednoho katolického prezidenta a bezpochyby budeme mít dalšího. Co ještě zbývá? Již jen Žd.12,26: "Jehož hlas tehdy byl zemí pohnul, nyní pak zaslíbil, řka: Ještěž Já pohnu netoliko zemí, ale i nebem." Bůh ještě jednou otřese zemí a tím bude otřeseno všechno, co se otrást dá. Potom ji obnoví. Již v březnu 1964 zemětřesení na Aljašce otráslou celou zemí, ačkoli ji ještě nevyvedlo z rovnováhy. Ale Bůh však dal zaznít Svému varování před tím, co vbrzku udělá ve větší míře. On pohne tímto pro hříchy prokletým světem jako v explosi. Můj bratře, má sestro, existuje jen jedno místo, které může tomuto otřesu odolat a to je v ovčinci Pána Ježíše. Velmi snažně vás prosím, dokud stále ještě trvá Boží milosrdenství, abyste zasvětili celý svůj život Ježíši Kristu, který vás jako Věrný Pastýř zachrání a postará se o vás a postaví vás bez úhony ve slávě s nezměrně velkou radostí.

P O S E L

Pochybují, zda kdy byl věk, který poznal posla, který jim byl Bohem poslán, vyjma prvního věku, kdy byl poslem Pavel. A ani tehdy ho mnozí neuznali za toho, kým byl.

Věk, v němž nyní žijeme, bude jen krátký. Události se seběhnou velmi rychle, proto musí být posel pro tento Laodicejský Věk již nyní zde. Třebaže jsme jej snad ještě nepoznali,

ale jistě přijde doba, kdy bude poznán. Toto mohu dokázat, neboť v Písmu máme místa, která jeho službu popisují.

Za prvé: Tento posel bude prorok. Bude mít úřad proroka. Bude mít prorockou službu. Tato bude založena absolutně na Slově, neboť když bude prorokovat, nebo bude mít vidění, bude to vždy "orientováno Slovem" a **VŽDY** se naplní. Pro svou přesnost bude jako prorok potvrzen. Důkaz o tom, že je prorokem, se nalézá ve Zj.10,7: "Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti, dokonánoť bude tajemství Boží, jakož zvěstoval služebníkům Svým prorokům." Nuže, tato osoba, která je v tomto verši nazvána 'andělem', v překladu krále Jakuba **NENÍ** nebeskou bytostí. O šestém andělu z nebeských trubačských andělů, který je bytostí nebeskou, čteme ve Zj.9,13 a sedmý anděl z téže řady andělů, je popsán ve Zj.11,15. Anděl ve Zj.10,7 je posel pro sedmý věk a je to člověk, přináší poselství od Boha a jeho poselstvím a jeho službou bude dokonáno tajemství Boží, jak to oznámil svým služebníkům, prorokům. Bůh jedná s tímto posledním poslem jako s prorokem, **NEBOŤ ON JE PROROK!** Pavel, v prvním věku, byl prorokem a poslední věk má rovněž proroka. Amos 3,6-7: "Zdaliž když se troubí troubou v městě, lid s strachem se nezbíhá? Zdaž když se má státi v městě co zlého, Hospodin toho známa nečiní? Nečiníť zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství Své služebníkům Svým prorokům."

Bylo to na konci času, kdy zaznělo Ježíšových sedm hromů. Zj.10,3-4: "A volal hlasem velikým, jako by lev řval. A když dokonat volání, mluvilo sedm hromů hlasy své. A když odmluvilo sedm hromů hlasy své, byl bych psal. Ale slyšel jsem hlas s nebe řkoucí ke mně: Zapečet to, co mluvilo sedm hromů, než nepiš toho." Co bylo v těchto sedmi hromech, neví nikdo. Potřebujeme to však vědět. Bude zapotřebí proroka, aby se mu o tom dostalo zjevení, neboť Bůh nemá jiný způsob, jak sděluje Svá biblická zjevení, než jedinež skrze proroka. Slovo vždycky přišlo k prorokům a vždy tak bude přicházet. Že je toto zákon Boží, sezná každý i letným studiem Písma. Neměnný Bůh, s neměnnými cestami, nezameškal v každém věku poslat Svého proroka, v každém věku, ve kterém se lid vzdálil od Božského pořádku. Když se obojí, teologové i lid, od Slova vzdálili, Bůh vždycky posílá Svého služebníka k Svému lidu (ale odděleně od teologů), aby napravil falešné učení a tím navrátil lid zpět k Bohu.

Tak vidíme přicházet posla pro sedmý věk a on je prorok.

Nejenže vidíme, že tento prorok zde ve Zj.10,7 je předpověď, ale nacházíme také Slovo, které mluví o Eliášovi, který má přijít před opětným příchodem Ježíše. V Mt.17,10 se Ho učedníci otázali: "Což to pak zákonníci praví, že má Eliáš prvé přijíti?" A Ježíš řekl: "Eliáš zajisté přijde prvé, a napraví všechny věci." Před příchodem našeho Pána musí přijít Eliáš, a to kvůli dílu znovunapravení v církvi. To je to, co říká

u Mal.4,5: "Aj, Já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný, aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím." Není o tom naprosto žádné pochybnosti, že Eliáš musí přijít dříve, než Ježíš opět přijde. Má vykonat zvláštní dílo. Toto dílo je ten oddíl, který je popsán v Mal.4,6, který říká: "On obrátí srdce synů opět k otcům jejich." Důvod, proč víme, že to jeho obzvláštní dílo je pro tuto dobu, je ten, že ona část Písma, která říká: "On má obrátit srdce otců k synům", se již splnila, když zde byla služba Eliáše v Janu Křtíteli. Lk.1,17: "Neboť on předejde před obličejem Jeho v Duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby postavil Pánu lid hotový." Službou Janovou byla "srdce otců obrácena k synům". Víme to, neboť to řekl Ježíš. Není ale psáno, že by byl obrátil srdce synů k otcům. To se má ještě uskutečnit. Srdce dětí posledních dnů budou obrácena zpět k letničním otcům. Jan připravil otce pro Ježíše, aby děti byly přivítány do ovčince. Tento prorok ale, na němž spočívá Duch Eliášův, připraví děti, aby opětovně přivítaly Ježíše.

Ježíš nazval Jana Křtitele Eliášem. Mt.17,12: "Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, a však nepoznali ho, ale učinili mu, což chtěli." Důvod, proč nazval Jana Eliášem, byl ten, že tentýž Duch, který spočíval na Eliášovi, byl také na Janovi; a právě tak se ten stejný Duch vrátil na Elizea po vládě krále Achaba. Nyní se opět tento stejný Duch navrátil na jiného muže krátce před příchodem Ježíše. Bude to prorok. Jako takový bude Bohem potvrzen. Ačkoli zde nebude Sám Ježíš v těle, aby to potvrdil (jako to udělal u Jana), stane se tak skrze Ducha Svatého, takže prorokova služba bude potvrzena velikými a zázračnými projevy. Jako u proroka bude každé jeho zjevení prokázáno pravdivým, neboť se každé splní. Na jeho rozkaz se ve víře budou dít zázračné skutky moci. Potom bude přineseno poselství, které mu dal Bůh ve Slově, aby navrátil lid k pravdě a pravé moci Boží. Někteří uslyší, ale většina zůstane věrná své formě a odmítnou ho.

Ježto tento prorok-posel ze Zj.10,7 je tentýž jako u Mal.4, 5-6, bude samozřejmě jako Eliáš a Jan. Oba muži byli poslání bez spojení s jakoukoli náboženskou školou své doby. Oba byli mužové pouště. Oba jednali, jen když měli "Tak praví Pán", na základě zjevení přímo od Boha. Oba ostře napadali náboženské řády a vůdce oné doby, ale nejen pouze tyto, nýbrž se postavili proti všem, kdož byli zkažení anebo chtěli kazit druhé. Oba mluvili proti nemorálním ženám a jejich chování. Eliáš hrál proti Jezábel a Jan káral Herodiadu, manželku Filipovu.

Ačkoli tento nebude populární, ale bude Bohem potvrzený. Tak jako Ježíš osvědčil Jana a Duch Svatý potvrdil pravost Ježíše, tak můžeme i nyní nejdříve očekávat, že tento muž bude

ve svém životě ověřen Duchem Svatým, Který v jeho životě dělá mocné skutky, které nemůže nikdo popřít a také je nikde jinde najít. A Ježíš jej při Svém návratu potvrdí, jak to udělal i s Janem. Jan svědčil, že přichází Ježíš – a tak to udělá také tento muž; podobně jako Jan bude svědčit: Ježíš přichází. A skutečný příchod Kristův přinese důkaz, že tento muž byl předchůdcem před Jeho druhým příchodem. To je definitivní důkaz, že je to skutečně prorok podle Mal.4, neboť na konci věku církve z pohanů se objeví Ježíš, On Sám. Potom však bude pro ty, kteří Ho odmítli, příliš pozdě.

Abychom ještě více objasnili, co jsme o tomto proroku poslední doby uvedli, obzvláště si všimněte, že prorok z Mt.11,12 byl Jan Křtitel, o němž bylo prorokováno v Mal.3,1: "Aj, Já posílám anděla Svého, kterýž připraví cestu před tváří Mou. V tom hned přijde do chrámu Svého Panovník, Kteréhož vy hledáte, a Anděl Smlouvy, v Němž vy líbost máte. Aj, přijďte, praví Hospodin Zástupů." Mt.11,1-11: "I stalo se, když přestal Ježíš těch příkázání dávati dvanácti učedníkům Svým, bral se odtud, aby učil a kázal v městech jejich. Jan pak uslyšev v vězení o skutcích Kristových, poslav dva z učedníků svých. Řekl Jemu: Ty jsi Ten, Kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme? I odpovídaje Ježíš, řekl jim: Jdouce, zvěstujtež Janovi, co slyšíte a vidíte. Slepí vidí, a kulhaví chodí, malomocní se čistí, a hluší slyší, mrtví z mrtvých vstávají, a chudým Evangelium se zvěstuje. A blahoslavený jest, kdož se nehorší na Mně. A když oni odešli, počal Ježíš praviti zástupům o Janovi: Co jste vyšli na poušť viděti? Třtinu-li větrem se klátící? Aneb co jste vyšli viděti? Člověka-li měkkým rouchem oděného? Aj, kteříž se měkkým rouchem odívají, v domích královských jsou. Aneb co jste vyšli viděti? Proroka-li? Jistě pravím vám, i více nežli proroka. Tento jest zajisté, o němž psáno: Aj, Já posílám anděla Svého před tváří Tvou, kterýž připraví cestu Tvou před Tebou. Amen pravím vám, mezi syny ženskými nepovstal větší nad Jana Křtitele; ale kdo jest nejmenší v království nebeskem, jestiž větší nežli on." To se již uskutečnilo. To se již stalo. Je to za námi. Ale všimněte si nyní v Mal.4,1-6: "Nebo aj, ten den přichází hořící jako pec, v němž budou všickni pyšní a všickni pásící bezbožnost jako strniště. I zažhne je ten den, kterýž přijíti má, praví Hospodin Zástupů, tak že neostaví jim ani kořene ani ratolesti. Vám pak, kteříž se bojíte Jména Mého, vzejde Slunce Spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích jeho. Tedy vycházeti budete a porostete jako telata vykrmená. A pošlapáte bezbožné, tak že budou jako popel pod nohama vašimi v den, kterýž Já učiním, praví Hospodin Zástupů. Pamatujtež na zákon Mojžíše služebníka Mého, jemuž jsem přikázal na Orébě přednésti všemu Izraeli ustanovení a soudy. Aj, Já pošli vám Eliáše proroka, dříve nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný, aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil zemi prokletím." Ihned

po příchodu **TOHOTO** Eliáše bude země očištěna ohněm a bezbožní spáleni na popel. Toto se samozřejmě **NESTALO** za doby Jana (Eliáše tehdejší doby). Duch Boží, Který prorokoval posla v Mal.3,1 (Jan) opakoval již to, co bylo prorokováno dříve Iz. 40,3, pronesené nejméně tři sta let předtím. "Hlas volajícího: Připravtež na poušti cestu Hospodinovu, přímou učíte na pustině stezku Boha našeho." Nyní Jan Duchem Svatým vyjádřil obojí, Izaiáše a Malachiáše v Mt.3,3: "Totož jest zajisté ten předpověděný od Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé činite stezky Jeho." Z těchto míst Písma dobře poznáváme, že prorokem v Mal.3 je Jan, že ale **NENÍ** tím prorokem z Mal.4, ačkoli skutečně na obou, jak na Janovi, tak na proroku poslední doby, spočívá Tentýž Duch, Který spočíval již na Eliášovi.

Tento posel z Mal.4 a Zj.10,7 udělá dvě věci. Za prvé: Podle Mal.4 obrátí srdce dětí k otcům. Za druhé: Zjeví tajemství sedmi hromů ze Zj.10, jenž jsou zjevení, obsažená v sedmi pečetích. To budou Bohem zjevená tajemství, která doslovně obrátí srdce dětí Božích k původním letničním otcům. Přesně tak to bude.

Ale vezměte v úvahu také toto. Tento prorok-posel bude mít způsob a povahu jako Eliáš a Jan. Lidé ve dnech toho proroka-posla budou takoví jako ve dnech Achaba a ve dnech Jana. A poněvadž to jsou **"POUZE DĚTI"**, jejichž srdce budou obrácena, budou to jen děti, které uslyší. V době Achabově to bylo jen 7 000 opravdových Izraelitů z pravého semene, kteří byli nalezeni. Ve dnech Janových to byli také jen nemnozí. Masy v oněch obou obdobích byly ve smilstvu modloslužby.

Chtěl bych udělat ještě další srovnání mezi laodicejským prorokem-poslem a mezi Janem, prorokem poslem, který předcházel Ježíšův první příchod. Lidé ve dnech Janových ho považovali za Mesiáše. Jan 1,19-20: "A totož jest svědectví Janovo, když poslali Židé z Jeruzaléma kněží a Levíty, aby se ho otázali: Ty kdo jsi? I vyznal a nezapřel, a vyznal: Že já nejsem Kristus." Nyní tento prorok-posel poslední doby bude mít před Pánem takovou moc, že tu budou takoví, kteří jej budou považovat za Pána Ježíše. (V posledních časech bude ve světě duch, že některé svede, aby tomu věřili. Mt.24,23-26: "Tehdy řekli-li by vám kdo: Aj, tutož jest Kristus, aneb tamto, nevěřte. Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli, (by možné bylo,) také i vyvolené. Aj, předpověděl jsem vám. Protož řeknou-liť vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skrýších, nevěřte.") Ale nevěřte tomu! On není Ježíš Kristus, on není Syn Boží. **JE JEDEN Z BRATŘÍ, PROROK, POSEL, SLUŽEBNÍK BOŽÍ.** Není mu třeba větší cti než té, kterou přijal Jan, když byl hlasem, který volal: "Já nejsem On, **ALE ON PŘÍCHÁZÍ PO MNĚ.**"

Dříve, než ukončíme tuto stať o poslu Laodicejského Věku,

musíme mít na zřeteli ještě dvě myšlenky. Za první: Tento věk bude mít **JEDNOHO** Proroka-Posla. Zj.10,7 říká: "Když bude troubiti (jednotné číslo)." Nikdy nebyla doba, ve které by byl dal Bůh Svému lidu dva hlavní proroky najednou. Dal Enocha (samotného); dal Noé (samotného); dal Mojžíše (jedině on měl Slovo, ačkoli i jiní prorokovali); Jan Křtitel přišel **SÁM**. Také nyní, v této poslední době, bude **PROROK** (nikoli prorokyně - ačkoli v této době více žen než mužů předstírá, že má zjevení Boží), a neomylné Slovo říká, že on (prorok) zjeví lidu v konečné době tajemství a obrátí srdce dětí zpět k otcům. Pak jsou tu opět někteří, kteří říkají, že se lid Boží sjednotí na základě hromadného zjevení. Vyzývám je, aby toto prohlášení dokázali. Je to holá, neschopná domýšlivost vůči Zj.10,7. Nepopírám, že budou v tomto posledním věku lidé prorokovat a že jejich služba může být a bude správná. Nepopírám, že zde budou proroci, stejně jako za časů Pavla, kdy "jeden Agabus, prorok, prorokoval o hladomoru". Jistě je tomu tak. **POPÍRÁM VŠAK NA ZÁKLADĚ NEOMYLNÉHO DŮKAZU SLOVA, ŽE BY BYLO VÍCE PROROKŮ NEŽ JEDEHN HLAVNÍ PROROK-POSEL, KTERÝ ZJEVÍ TEJEMSTVÍ, OBSAŽENÁ VE SLOVĚ A JEHOŽ SLUŽBOU JE, ABY OBRÁTIL SRDCE DĚTÍ K OTCŮM.** "Tak praví Pán" na základě Jeho neomylného Slova, a ono obстоjí a bude potvrzeno. Je jen jeden prorok-posel pro tento věk. Již jen z lidské zkušenosti každý ví, že kde je mnoho lidí, tam se mínění rozcházejí v dílčích článcích hlavních učení, která mají společná. Kdo tedy bude mít moc neomylnosti, která má být v tomto posledním věku znovu navráćena, neboť v této poslední době se opět projeví Čistá Nevěsta Slova? To znamená, že budeme mít Slovo znovu přesně, jak bylo dáno a přesně tak, jak bylo rozuměno za dnů Pavla. Řeknu vám, kdo je bude mít. Bude to prorok, který bude důkladně potvrzen, snad ještě více, než kterýkoli prorok všech věků, od Enocha až k dnešnímu dni, neboť tento muž bude nutně mít závěrečný kámen prorocké služby a Bůh ho představí. On nebude mít zapotřebí, mluvit sám za sebe, Bůh bude mluvit za něho hlasem znamení. Amen.

Druhá myšlenka, kterou naše srdce musí být ovlivněna, je, že sedm církevních věků započalo jak antikristovským duchem, tak i Duchem Svatým, Který je požehnaný na věky. 1.J.4,1: "Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkoušejte duchů, jsou-li z Boha, nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět." Povšimli jste si toho? Antikristovský duch je spojován s falešnými proroky. Věky započaly falešnými proroky a skončí falešnými proroky. Nuže, přirozeně, povstane ještě jeden, který bude tím **SKUTEČNÝM FALEŠNÝM PROROKEM** v nejpravějším slova smyslu, o němž je psáno ve Zjevení. Ale jako dosud, před jeho zjevením se objeví mnoho falešných proroků. Mt.24,23-26: "Tedy řekli-li by vám kdo: Aj, tutož jest Kristus, aneb tamto, nevěřte. Nebo povstanou falešní Kristusové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli, (by mož-

né bylo,) také i vyvolené. Aj, předpověděl jsem vám. Protož řeknou-liť vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skrýších, nevěřte." Tito falešní proroci jsou pro nás označeni na různých místech Písma, těch jež následují. 2.Pt.2,1-2: "Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní učitelé, kteříž uvedou sekty zatracení, i toho Pána, Kterýž je vykoupil, zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé zahynutí. A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze něž cesta pravdy bude v porouhání dávána." 2.Tm.4,3-4: "Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele. A odvrátí uši od pravdy, a k básněm obrátí." 1.Tm.4,1: "Duch pak světle praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry poslouchající duchů bludných a učení ďábelských." V každém jednotlivém případě si můžete povšimnout, že falešný prorok je ten, který stojí mimo Slovo. Jak jsme již také ukázali, že 'antikrist' znamená 'anti-Slovo', tak tito falešní proroci přicházejí a překrucují Slovo, dávajíce mu význam, jaký se hodí jejich vlastnímu ďábelskému konci. Všimli jste si kdy, jak je tito lidé, kteří jiné svádí, k sobě připoutají zastrašováním? Říkají, jestliže lidé neudělají to, co jim říkají, nebo jestliže se od nich odvrátí, že budou zničeni. Jsou to falešní proroci, neboť pravý prorok povede lidi vždy ke Slovu a připoutá je k Ježíši Kristu a neřekne lidem, aby se báli jeho nebo toho, co říká, ale aby se báli toho, co říká Slovo. Všimněte si, jak tito lidé, jako Jidáš, jdou po penězích. Budou vás přemlouvat, abyste vše prodali a dali jim na jejich úklady. Věnují více času sbírkám než Slovu. Ti, kteří se odvažují uplatňovat dary k prospěchu, nesou v sobě znamení omylu, a pak žádají peníze a zanedbávají Slovo a označují to Božím. Lidé k nim jdou, drží s nimi a podporují je, věří jim, nevěda, že je to cesta smrti. Ano, země je plná smyslných napodobitelů. V této poslední době se budou pokoušet napodobovat toho proroka-posla. Sedm synů Scevových se pokoušelo napodobit Pavla. Šimon kouzelník se pokoušel napodobit Petra. Jejich napodobování bude tělesné. Nebudou s to předvést to, co pravý prorok. Když řekne, že doba probuzení je již pryč, budou pobíhat a budou prohlašovat velké zjevení, že to co lidé mají, je naprosto správné a že Bůh udělá ještě větší a podivuhodnější věci mezi lidem. A lidé na to naletí. Tito falešní proroci budou tvrdit, že onen posel pro poslední dobu není žádným teologem, že ho tudíž není třeba poslouchat. Avšak nebudou moci předvést to, co dělá posel, nebudou Bohem potvrzeni, jak tomu bude u proroka poslední doby, ale svou velkou výmluvností a světovou proslulostí, budou lidi varovat, aby neposlouchali toho muže (posla) a řeknou, že učí nesprávně. V tom budou přesně zajedno s jejich praotci, farizeji, kteří byli z ďábla, neboť ti řekli, že oba, Jan a Ježíš, učili mylně.

Proč vystupují tito falešní proroci proti pravému proroku a

ničí důvěru v jeho učení? Protože zůstávají věrni své formě, jak to dělali jejich předkové ve dnech Achaba, kteří se protivili proroku Micheášovi. Tam jich bylo čtyři sta a všichni byli zajedno; a přesto, že všichni říkali totéž, lidi oklamali. Ale **JEDEN** prorok - jen jeden - byl pravý a všichni ostatní převrácení, protože Bůh svěřil Své zjevení **POUZE JEDNOMU**.

Dejte pozor na falešné proroky, neboť oni jsou dravými vlky.

Jestliže o tom budete mít ještě nějaké pochybnosti, tedy prostě Boha, aby vás naplnil a vedl Svým Duchem, neboť vyvolení Boží **NEMOHOU BÝT OKLAMÁNI**. Pochopili jste to? Není nikdo, kdo by vás mohl oklamat. Pavel, i kdyby byl v bludu, nemohl by oklamat žádného vyvoleného. A v prvním, Efezském Věku, nemohli být vyvolení oklamáni, neboť oni zkoušeli falešné apokštoly a proroky a zjistili, že to jsou lháři a vyhnali je. Hallelujah! **JEHO** ovce slyší Jeho hlas a následují Ho. Amen. Tomu věřím.

P O Z D R A V

Zj.3,14: "Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, Svědek Ten Věrný a Pravý, Počátek Stvoření Božího."

Ó, není-li to překrásný popis vlastností našeho milovaného Pána a Spasitele, Ježíše Krista? Tato slova způsobují, že bych chtěl jásat! Přinášejí do mého srdce ducha skutečnosti, že jen jejich čtením, i když bych neočekával, že mi bude dáno zjevení Ducha, jsem jimi rozechvěn.

Ježíš nám popisuje Sebe Samého vzhledem k poslednímu věku. Dny milosti se blíží ke konci. On přehlédl všechno od prvního do dvacátého století a řekl nám všechny věci, týkající se těchto věků. Ale dříve, než se nám zjeví povahové vlastnosti posledního věku, dává nám definitivní pohled na Svoje vlastní milostivé a vše převyšující Božství. To je zjevení závěrečného kamene, Jej Samého.

Toto praví "**AMEN**". Ježíš je Amen Boží. Ježíš je tím Božím "Nechť Se Stane". Amen znamená závěr. Znamená souhlas. Znamená vítězoslavné zaslíbení. Znamená neproměnitelná zaslíbení. Je zde jako pečeť Boží.

Rád bych, abyste to pozorně sledovali, neboť zde přichází něco skutečně milého, něco překrásného. Řekl jsem, že toto je zjevení Jeho Samého pro konečnou dobu. Jakmile skončí den milosti, pak velmi brzy bude následovat tisícileté království, že ano? Dobrá, čtete se mnou Iz.65,16-19. "Ten, kterýž bude sobě požehnání dávati na zemi, požehnání dávati sobě bude v Bohu pravém, a kdož přísahati bude na zemi, přísahati bude skrze Boha pravého; v zapomenutí zajisté dána budou ta ssoužení první, a budou skryta od očí Mých. Nebo aj, Já stvořím ne-

besa nová a zemi novou, a nebudou připomínány první věci, aniž vstoupí na srdce. Anobřz radujte se a veselte se na věky věků z toho, což já stvořím; nebo aj, Já stvořím Jeruzalém k plésání, a lid jeho k radosti. I Já plésati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu Svém, aniž se více bude slýchati v něm hlasu pláče aneb hlasu křiku." Zde se jedná o Nový Jeruzalém. Toto je tisícileté království. Hodláme-li totiž vejít v tisícileté království, poslyšme, co On říká, jakýmže je Bohem, verš 16: "Ten, kterýž bude sobě požehnání dávati na zemi, požehnání dávati sobě bude v Bohu pravém." Ano, to je pravda. Leč skutečný překlad není "Bůh pravý". Je to "Bůh **AMEN**". Můžeme tedy číst: "Požehnání dávati sobě bude v Bohu **AMEN**, a kdož přísahati bude na zemi, přísahati bude skrze Boha **AMEN**; v zapomenutí zajisté dána budou ta ssouzení první, a budou skryta od očí Mých. Nebo aj, Já stvořím nebesa nová a zemi novou, a nebudou připomínány první věci, aniž vstoupí na srdce. Anobřz radujte se a veselte se na věky věků z toho, což Já stvořím; nebo aj, Já stvořím Jeruzalém k plésání, a lid jeho k radosti. I Já plésati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu Svém, aniž se více bude slýchati v něm hlasu pláče aneb křiku." Hallelujah. Zde je Jehova Starého zákona, "Bůh Amen". Zde je Ježíš Nového zákona, "Bůh Amen". Slyš ó Izraeli, Pán, tvůj Bůh, je **JEDEN** Bůh. Zde je to znovu; Jehova Starého zákona je Ježíš Nového. "Slyš, ó, Izraeli, Pán, tvůj Bůh je **JEDEN** Bůh." Nový zákon nezjevuje **JINÉHO** Boha, nýbrž je to další zjevení **JEDNOHO A TÉHOŽ BOHA**. Kristus nepřišel, aby Sám Sebe uvedl ve známost. Nepřišel, aby zjevil Syna. Přišel, aby zjevil a uvedl ve známost Otce. Nikdy nemluvil o dvou Bozích; mluvil o **JEDNOM** Bohu. A nyní, v tomto posledním věku přicházíme zpět ke zjevení závěrečného kamene, který je nejdůležitějším zjevením Božství v celé Bibli, které zní: **JEŽÍŠ JE BŮH, ON A OTEC JSOU JEDNO: JE JEN JEDEN BŮH, A JEHO JMÉNO JE PÁN JEŽÍŠ KRISTUS.**

On je Bohem Amen. Nikdy se nemění. Nemění nikdy to, co dělá. On řekne a stojí to pevně. On udělá a je to provždy uděláno. Nikdo nemůže něco ubrat z toho, co On řekne, anebo k tomu něco přidat. Staniž se tak. Amen. Staniž se tak. Nejste šťastni, že sloužíte takovému Bohu? Můžete přesně vědět, kde s Ním v každé době jste a po všechen čas. On je **AMEN** Bůh a nikdy se nemění.

"Tyto věci říká **AMEN**." Miluji to, ať cokoli vysloví, že je to konečné. Znamená to, že cokoli On řekl k prvnímu věku a k druhému a všem věkům o Svě pravé církvi i o nepravém vinném kmeni, je naprostá pravda a nemůže to být změněno. Znamená to, že čím započal v Genesis, ukončí ve Zjevení. Musí tomu tak být, neboť On je Amen, **TAK SE STAŇ**. Nyní opět můžeme vidět, proč ďábel obzvláště nenávidí Knihy Genesis a Zjevení. Nenávidí pravdu. Ví, že pravda zvítězí. Ví, co bude jeho konec. Ó, jak proti tomu bojuje. My jsme však na straně vítězů. My (mám

tím na mysli pouze věřící v Jeho Slovo) jsme na straně toho Amen.

"Toto praví Svědek Ten Věrný a Pravý." Nyní bych vám chtěl ukázat, co nacházím v myšlence "věrný". Vy víte, že často mluvíme o velikém, neproměnném Bohu, Jehož Slovo se nemění. A mluvíme-li o Něm tímto způsobem, dostáváme na Něj pohled, v němž se nám jeví jako někdo velmi neosobní. Vypadá to, jakoby Bůh, Který stvořil celý vesmír a stanovil všechny k tomu příslušné zákony, pak ustoupil a stal se velikým neosobním Bohem. To znamená, jakoby Bůh připravil cestu spasení pro ztracené lidstvo, kteroužto cestou je kříž, a potom, když smrt Kristova odčinila hříchy a byly nám k Němu Jeho zmrtvýchvstáním otevřeny dveře, složil Bůh ruce do klína a ustoupil zpět. Je to, jako bychom věřili hlavně jen ve velkého Stvořitele, Který pak ale, když vše stvořil, ztratil osobní zájem o Svě stvoření. Nuže, říkám, že tímto způsobem je nakloněno myslet příliš mnoho lidí. Ale takové smýšlení je nesprávné, neboť Bůh **PRÁVĚ NYNÍ URČUJE DĚNÍ LIDSTVA. ON JE OBOJÍ, STVOŘITEL A ZACHOVATEL.** Ko.1,16-17: "Nebo skrze Něho jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové neb panstva, buďto knížatstva neb mocnosti; všecko skrze Něho a pro Něho stvořeno jest. A On jest přede vším, a všecko Jím stojí." On je svrchovaný Bůh. Podle Svě vlastní rady učinil plán vykoupení pro Svoje vyvolené, které předzvěděl. Syn zemřel na kříži, aby vydobyl prostředky Spasení a Duch Svatý pečlivě provádí vůli Otce. Vykonává všechny věci v tomto okamžiku, podle záměru Svě vlastní vůle. Je přímo uprostřed všeho. Je uprostřed Svě církve. Tento velký Stvořitel, Spasitel-Bůh, právě nyní věrně působí mezi těmi Svými jako velký Pastýř ovcí. Ano, Jeho Jsoucnost je pro ty Jeho. On je miluje a stará se o ně. Jeho oko je k nim stále obráceno. Jestliže Slovo říká: "Život skryt jest s Kristem v Bohu", tak míní přesně to, co říká. Ó, jsem tak šťasten, že můj Bůh zůstává věrný. On je pravdivý Sám v Sobě, nebude lhát. On je pravdivý vůči Slovu, bude za Ním stát. Je pravdivý k nám, neztratí žádného z nás, ale vzkřísí nás v den nejposlednější. Jsem rád, že smím spočívat v Jeho věrnosti. F.1,6: "Jist jsa tím, že Ten, Kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná až do Dne Ježíše Krista."

"On je Pravý Svědek." Nuže, toto slovo pravý je totéž slovo, jak jsme je již pozorovali ve Zj.3,7. Vzpomínáte si, že neznamená 'pravý' v protikladu k 'falesný'. Má mnohem hlubší a bohatší význam. Vyjadřuje dokonalé uskutečnění oproti uskutečnění částečnému. V Filadelfském Věku se příchod Páně stále více přibližoval. Jak velikou lásku Mu tento věk prokazoval. Připomíná mi to ta krásná Slova z 1.Pt.1,8: "Kteréhož neviděvše, milujete; Kteréhož nyní nevidouce, a však v Něho věříce, veselíte se radostí nevýmluvnou a oslavenou." S nimi se radujeme i my. Neviděli jsme Ho, ale pocítovali jsme Ho. Známe Ho

nyní tak, jak nám to naše omezené smysly dovolují. Ale jednoho dne to bude tvář v tvář. To je pro tento věk. On přijde na konci tohoto věku. Potom se částečné uskutečnění stane **DOKONALÝM USKUTEČNĚNÍM, ÚPLNÝM USKUTEČNĚNÍM.** Hallelujah! Dávali jsme se ztemnělým zrcadlem, ale brzy to bude tvář v tvář. Šli jsme již od slávy k slávě, ale brzy to bude přímo ve slávu; a v **JEHO SLÁVĚ SE BUDEME STVÍT. BUDEME PAK JAKO ON, PODIVUHODNĚ JAKO ON, JEŽÍŠ, NÁŠ BOŽSKÝ SPASITEL!** Není-li to zázračné? Jsme úplně v Něm. To je pravda. On by nás v tom neobelhal. Jednoho dne budeme proměněni v atomy. Oblékneme nesmrtelnost. Budeme se cítit zcela pohlaceni životem. Potom si **UVĚDOMÍME USKUTEČNĚNÍ.**

"On je Věrný a Pravý Svědek." V tomto okamžiku se zamyslíme nad slovem 'svědek'. Toto slovo se odvozuje od slova 'mučedník'. Bible mluví o Štěpánovi, Antipasovi a jiných mučedníků. Byli to mučedníci a také svědkové. Ježíš byl věrným mučedníkem. Duch Svatý je toho svědkem. Duch o tom vydává svědectví. Svět nenávidí Ježíše. Usmrtil Jej. Ale Bůh Ho miloval a On odešel k Otci. Důkazem toho, že odešel k Otci, je to, že Duch Svatý přišel. Kdyby byl Ježíš neodešel k Otci, Duch Svatý by byl nepříšel. Přečti si to u Jana 16,7-11: "Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych Já odšel. Nebo neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám; a pakli odejdu, pošli Ho k vám. A onť přijda, obviňovati bude svět z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu. Z hříchu zajisté, že nevěří ve Mne. A z spravedlnosti, proto že jdu k Otci a již více neužijete Mne. Z soudu pak, proto že kníže tohoto světa již jest odsouzeno." Přítomnost Ducha Svatého na tomto světě, který je zde na místě Ježíšově, dokazuje, že Ježíš byl spravedlivý a šel k Otci. Ale v Jan 14,18 také říká: "Neopustím vás **SIROTKŮ**, přijduť k vám." Poslal Utěšitele. On **BYL UTĚŠITELEM.** Přišel v **DUCHU** zpět do pravé církve. On je tím věrným a pravým **SVĚDKEM** uprostřed Své církve. Ale jednoho dne se vrátí zpět v těle. Potom podá důkaz, Kdo je ten jediný moudrý vladař - je to On, Ježíš Kristus, Pán Slávy.

Věrný a Pravý Svědek, Stvořitel a Zachovatel, Dokonalé Uskutečnění, Amen Boží.

Ó, jak Jej miluji, jak Jej zbožňuji, Ježíše, Syna Božího.

Chtěl jsem zakončit svoje myšlenky o tom oddílu pozdravu slovy z 2.K.l,18-22: "Anobrž víť věrný Bůh, že řeč naše k vám nebyla: Jest, a není. Nebo Syn Boží Ježíš Kristus, Kterýž mezi vámi kázán jest skrze nás, skrze mne a Silvána a Timotea, nebyl: Jest, a není, ale bylo v Něm: Jest. Nebo kolikžkoli jest zaslíbení Božích, v Němť jsou: Jest, a v Něm jest: Amen, k slávě Bohu skrze nás. Ten pak, Kterýž potvrzuje nás s vámi v Kristu, a Kterýž pomazal nás, Bůh jest. Kterýž i znamenal nás, a dal závdavek Ducha v srdce naše."

"Počátek Stvoření Božího." Pán Ježíš o Sobě říká, že On Jím je. Tato slova však neznamenají přesně to, jak nám to

zní. Lidé (vsutku spousty lidí) mají tu představu, že Ježíš je prvním stvořením Božím, čímž Jej stavějí níže než Božství. Potom toto první stvoření učinilo vesmír a vše, co v něm je. Ale to není správné. Neboť to nesouhlasí s ostatní Biblií. Tato slova znamenají: "On je **POČÁTEK** nebo **AUTOR** stvoření Božího". Jelikož s určitostí víme, že Ježíš je Bůh, pravý Bůh. On je Stvořitel. Jan 1,3: "Všecky věci skrze Ně učiněny jsou, a bez Něho nic není učiněno, což učiněno jest." On je tím, o Němž je psáno v Gn.1,1: "Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi." Také v Ex.20,11 říká: "Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všechno, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého." Hleďte, není žádných pochybností o tom, že On je Stvořitelem. On je Stvořitelem **DOKONČENÉHO FYZICKÉHO STVOŘENÍ**.

Nyní již jistě můžeme vidět, co ta slova znamenají. Mít jiný výklad by znamenalo, že Bůh stvořil Boha. Jak by mohl být Bůh stvořen, když On, On Sám, je Stvořitelem?

Nyní ale On stojí uprostřed Církve. Stojí tam a zjevuje v tomto posledním věku, Kým On je, On Sám Sebe nazývá "Původcem stvoření Božího". Toto je **JINÉ STVOŘENÍ**. Týká se to církve. Toto je speciální označení Jeho Samého. On je **STVOŘITELEM** té církve. Nebeský ženich stvořil Jeho vlastní nevěstu. Jako Duch Boží, sestoupil dolů a stvořil v panně Marii buňky, z kterých se zrodilo Jeho tělo. Chtěl bych to zopakovat. On stvořil v lůně Marie buňky pro toto tělo. Duchu Svatému nestačilo, aby jednoduše dal život do vajíčka, které poskytla Maria. Tím by bylo tělo zplozeno hříšným lidstvem. Toto by nemohlo zrodit "Posledního Adama". O Něm bylo řečeno: "Hle, tělo jsi mi připravil (Otče)." Bůh (ne Maria) toto tělo opatřil. Maria byla lidským inkubátorem a to Svaté Dítě nosila a porodila. Byl to Bůh-člověk. Byl to Syn Boží. On byl z toho **NOVÉHO** stvoření. Člověk a Bůh se setkali a spojili; On byl prvním z této nové rasy. On je Hlavou této nové rasy. Ko.1,18: "A Onť jest Hlava těla církve, Kterýž jest Počátek a Prvorozený z mrtvých, aby tak On ve všem prvotnost držel." 2.K.5,17: "Protož jestli kdo v Kristu nové stvoření jest. Staré věci pomínuly, aj, nové všechno učiněno jest." Zde můžete vidět myšlenku, že lidé, kteří byli podle **STARÉHO POŘÁDKU**, nebo stvoření, se nyní stali **SPOJENÍM S KRISTEM NOVÝM STVOŘENÍM** Božím. Ef.2,10: "Jsme zajisté Jeho dílo, jsouce **STVOŘENÍ V KRISTU JEŽÍŠI** k skutkům dobrým." Ef.4,24: "A obléci toho **NOVÉHO ČLOVĚKA**, podle Boha stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy." Toto Nové Stvoření prostě není staré stvoření předělané, neboť by se tu nemohlo mluvit o novém stvoření. Je to přesně to, co říká, že to je: "**NOVÉ STVOŘENÍ**." Je to jiné stvoření, odlišné od toho starého. On zde více nejedná tělesným způsobem. Tak jednal s Izraelem. Vyvolil Abrahama a Abrahamovo potomstvo skrze Božskou linii Izáka. Ale nyní měl v úmyslu nové stvoření z každého příbuzenství, pokolení a národu, On je první z nového stvoření. On byl Bůh stvořený v po-

době člověka. Nyní tvoří Svým Duchem mnoho Synů pro Sebe Samého. Bůh Stvořitel tvoří Sám pro Sebe část Svého stvoření. Toto je pravé zjevení Boží. To měl v úmyslu. Tento úmysl se uskutečnil vyvolením. Proto mohl přímo nahlédnout až do posledního věku, kdy se všechno skončí a vidět Sebe Sama stát uprostřed církve, jako původce tohoto Nového Stvoření Božího. Jeho Svrchovaná moc to vše učinila. Podle Svého vlastního rozhodnutí vyvolil údy tohoto Nového Stvoření. Předurčil je, aby Mu patřily jako děti, podle dobře libé vůle Své. Učinil tak Svoji vševedoucností a všemohoucností. Jak jinak by mohl vědět, že bude stát uprostřed církve a přijímat poctu od Svých bratrů, kdyby v tom neměl jistotu? Věděl všechny věci a udělal, jak si to představoval, aby se Jeho úmysl a Jeho zalíbení mohly uskutečnit. Ef.1,11: "V Kterémž i k losu připuštění jsme, předzřízení byvše, podlé předuložení Toho, Kterýž všecko působí podlé rady vůle Své." Hallelujah! Nejste rádi, že Mu náležíte?

POSELSTVÍ LAODICEJSKÉMU VĚKU

Zj.3,15-19: "Vímť skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst Svých. Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý. Radímť, abys sobě koupil ode Mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kollyrium, abys viděl. Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání."

Když jsme si toto společně přečetli, jsem si jist, že vám bylo nápadné, že Duch neřekl ani jediné pochvalné slovo v tomto věku. Obžalovává zde ze dvou věcí a vyslovuje za to Jeho trest.

(1) Zj.3,15-16: "Vímť skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst Svých."

Uvažujme o tom přesně. Zde stojí, že tato skupina Laodicejského církevního věku je vlažná. Tato vlažnost si vyžaduje trest. Trest záleží v tom, že budou vyplivnuti z Jeho úst. Zde musíme dávat pozor, abychom jako tak mnozí lidé nezbloudili. Ve své nevědomosti říkají, že vás Bůh může vyplivnout ze Svých úst a to dokazuje, že něco takového jako je učení o vytrvalosti svatých neexistuje. Zde bych chtěl opravit přímo vaše myšlení. Tento verš je adresován celé církvi, nikoli jednotlivci. Mluví k církvi. Zapamatujte si toto Slovo a pomyslete, že nikde není psáno o **ÚSTECH** Božích. Jsme vyryti na Jeho dlaních. Jsme chováni na Jeho klíně. V dalekých, neznámých dávnověcích, kdy čas ještě nezačal, byli jsme již v Jeho mysli. Jsme v Jeho

stádu a na Jeho pastvách, ale nikoli v Jeho ústech. Avšak co je v ústech Páně? Slovo je v Jeho ústech. Mt.4,4: "On pak odpovídá, řekl: Psánoť jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží." Slovo má být také v našich ústech. Víme, že církev je Jeho tělo. Ona zde zaujímá Jeho místo. Co tedy bude v ústech církve? **SLOVO.** 1.Pt.4,11: "Mluví-li kdo, mluviž jako řečí (Slovo) Boží." 2.Pt.1,21: "Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem Svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé." Co je tedy s lidmi poslední doby převráceného? **ODCHÝLILI SE OD SLOVA. NEJSOU VÍCE VROUCÍ PRO NĚ. ZACHÁZEJÍ S NÍM VLAŽNĚ.** Ihned to dokáží.

Baptisté mají svá ustanovení a dogmata, založená na Slově a nemůžete jim je zpochybnit. Říkají, že apoštolská doba zázraků minula a žádný křest Duchem Svatým neexistuje po tom, když jsme uvěřili. Metodisté říkají (zakládají na Slově), že není žádný vodní křest (pokropení není křest) a posvěcení že je křest Duchem Svatým. Církev Kristova učí hlavně, že obnovení se děje skrze křest a často jdou suší hříšníci do vody a mokří hříšníci z ní opět vyjdou. Ale všichni si dělají nárok, že jejich učení je založeno na Slově. Můžete v tom pokračovat, až dojdete k letničním. Mají Slovo? Dejte jim zkoušku Slova a uvidíte. Jsou skoro vždy hotovi zaprodat Slovo za nějakou sensaci. Můžete-li předvést nějaký projev, jako olej a krev, jazyky a jiná znamení, ať ve Slově nebo ne, nebo zda je to správně podle Slova podáno, většina na to naletí. Co se ale stalo se Slovem? Slovo bylo odloženo stranou a tak říká Bůh: "Půjdu proti vám všem. Vyplivnu vás ze Svých úst. To je konec, neboť ve všech sedmi věkách církve jsem neviděl nic než lidi, kteří stavěli své vlastní slovo nad Mé. Proto na konci tohoto věku vás vyplivnu ze Svých úst. Potom bude po všem. Potom vyřknu veškerou pravdu. Ano, jsem zde uprostřed Církve. Amen Boží, věrný a pravý opět Sám Sebe zjeví a to se **STANE SKRZE MÉHO PROROKA.**" Ó, ano, je to tak. Zj.10,7: "Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti, dokonánoť bude tajemství Boží, jakož zvěstoval služebníkům Svým prorokům." Zde to nalézáme. On posílá Svého potvrzeného proroka. Posílá proroka téměř po dvou tisících letech. Posílá někoho, kdo bude vzdálen od organizace, vzdělání a světa náboženství, jako byl Jan Křtitel a Eliáš za stara, bude poslouchat jen Boha a bude mít to "tak praví Pán" a bude mluvit za Boha. On bude ústy Božími a **JAK O TOM SVĚDČÍ V MAL.4,6, OBRÁTÍ SRDCE DĚTÍ OPĚT K OTCŮM.** Přivede nazpět vyvolené této poslední doby a oni uslyší tohoto prokázaného proroka, který přinese přesnou pravdu, jak to udělal Pavel. On opět navrátí pravdu, jak ji měli oni. A ti vyvolení budou v těch dnech s ním těmi, kteří budou opravdově projevovat Pána a jsou Jeho Tělem a Jeho hlasem a vykonají Jeho skutky. Hallelujah! Vidíte to?

Letmé uvažování o dějinách církve prokáže, jak je to přes-

né. V Temných Věkách bylo Slovo pro lid téměř ztraceno. Ale Bůh poslal Luthera se **SLOVEM**. Lutheráni v té době mluvili za Boha. Ale oni se zorganizovali a opět se čisté Slovo ztratilo, neboť organisace se drží dogmat a ustanovení a ne prostého Slova. Nemohli již déle mluvit za Boha. Pak poslal Bůh Wesleye a v té době byl on hlasem Slova. Lidé, kteří tehdy přijali zjevení Boží, se stali živými dopisy, čtenými a uznávanými všemi lidmi v tehdejší generaci. Když potom metodisté selhali, nechal Bůh povstat jiným a tak to šlo dále po celá léta, až do této poslední doby, kdy zde je opět jiný lid, který díky svému poslu bude konečným hlasem tohoto ukončujícímu věku.

Ano. Církev není více "mluvčím" Božím. Je svým vlastním mluvčím. Bůh se tedy obrací proti ní. On je zmaří skrze proroka a nevěstu, neboť v ní bude hlas Boží. Ano, tak je to, neboť v poslední kapitole Zj. verš 17 říká: "A Duch i nevěsta řkou: Poď." Svět ještě jednou uslyší mluvit Boha tak, jak tomu bylo o Letnicích. Tato Nevěsta Slova bude samozřejmě odmítnuta jako v prvním věku.

Nyní volá k tomuto poslednímu věku: "Máte Slovo. Máte více Bibli, než kdy před tím. Ale neděláte se Slovem nic jiného, než to, že je rozděľujete a rozsekáváte na kusy, berouce jenom to, co chcete a opouštějíte to, co nechcete. Nemáte již zájem o to, abyste je **VYŽÍVALI**, ale chcete o něm debatovat. Chtěl bych, abyste byli studení nebo horcí. Kdybyste byli studení a odmítli je, to bych mohl snést. Kdybyste byli horcí a poznali pravdu a podle ní žili, pochválil bych vás za to. Jestliže ale jednoduše berete Moje Slovo a nectíte je, nemohu ani Já na oplátku ctít vás. Vyplivnu vás, neboť jste se Mi zošklivili."

Snad každý bude vědět, že se po vlažné vodě zvedá žaludek. Chcete-li zvracet, pak je snad nejlépe, napít se vlažné vody. Vlažná církev se Bohu znechutila. Proto řekl, že ji vyplivne. Připomíná nám to, jaké pocity měl před potopou, souhlasí?

Ó, kdyby vůči Bohu byla církev studená nebo horká. Nejlépe ze všeho, kdyby byla skutečně horlivá (horká). Ale není. Rozsudek je vynesen. Ona světu více není hlasem Božím. Bude si jistě dělat nárok, že jím je, ale Bůh říká, že není.

Ó, Bůh má ještě dosud hlas pro lidi tohoto světa, tak jako dal hlas pro nevěstu. Ten hlas je v nevěstě, jak jsme řekli a ještě později o tom řekneme více.

(2) Zj.3,17-18: "Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídny, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý. Radímť, abys sobě koupil ode Mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kollyrium, abys viděl."

Pohleďte nyní na první oddíl tohoto verše: "Nebo pravíš." Hleďte, oni říkali. Oni mluvili jako ústa Boží. To dokazuje přesně to, co jsem řekl, že míní verše 16-17. Ačkoli to říká, přece tomu tak není. Katolická církev říká, že mluví za

Boha. Říká, že je zaručeným hlasem Pána. Jak mohou být lidé duchovně tak zkažení, to nemohu pochopit. Oni však plodí podle semene, které je v nich a víme, odkud to semeno přišlo, není-liž pravda?

Laodicejská církev říká: "Bohatý jsem a mám všechno a nic nepotřebuji." Tak zhodnotila sama sebe. Pohlédla na sebe a tak to spatřila. Řekla: "Bohatá jsem", což znamená, že je bohatá ve věcech tohoto světa. Pyšní se tím, vzdor tomu, že Slovo u Jk.2,5-7 říká: "Slyšte, bratří moji milí, zdaliž Bůh nevyvolil chudých na tomto světě, aby bohatí byli u víře a dědicové království, kteréž zaslíbil těm, kdož Jej milují? Ale vy jste neuctili chudého. Zdaliž bohatí mocí neutiskují vás? A oniť vás i k soudům přivozují? Zdali oni nerouhají se tomu slavnému Jménu, kteréž vzýváno jest nad vámi?" Tímto **NEŘÍKÁM**, že by bohatý člověk nemohl být duchovní. Všichni ale dobře víme, že Slovo říká, že jich je velmi málo. Jsou to chudí, kteří tvoří převážnou většinu v těle pravé církve. Tedy, jestliže je církev plná bohatství, pak víme pouze jedno; nad jejím portálem bylo napsáno "Ichabot". To nemůžete popřít, neboť je to Slovo.

Mluvíme o bohatství v církvi - nikdy nebylo vystaveno na odív tolik bohatství. Počet krásných svatyní vzrostl jako nikdy před tím. Jednotlivé skupiny mezi sebou závodí, aby poznaly, kdo umí stavět ty nejkrásnější a největší. Stavějí vzdělávací sídla v ceně mnoha milionů. A těchto budov se používá jen jednu nebo dvě hodiny v týdně. A to by ještě nebyla tak strašná věc, ale oni se domnívají, že v těch několika málo hodinách, věnovaných vzdělání jejich dětí, budou nahrazeny hodiny výchovy, které by se jim mělo dostat doma.

Církev měla velký příliv peněz, takže různé denominace vlastní cenné papíry, dlužní úpisy, továrny, ropné vrty a pojišťovny. Vynaložili peníze na dobročinnost a starobní zaopatření. Zní to pěkně, ale je to léčka pro kazatele, neboť jestliže se rozhodl pro více světla nebo lásky Boží opustit svoji skupinu, tak ztrácí nárok na důchod. Většina nemůže odolat a pod tlakem této skupiny zůstává.

Nezapomínejte, že toto je poslední věk. Víme, že je to poslední věk, neboť se Izrael vrátil do Palestiny. Jestliže skutečně věříme, že On přichází, tak musí být něco v nepořádku s těmi, kteří tak mohutně budují. Mohlo by se myslet, že tito lidé plánují, jakoby zde měli zůstat navždy anebo jakoby příchod Páně byl vzdálen na sta let.

Je vám známo, že náboženství v dnešní době je známé jako velký obchod? Je nezvratnou pravdou, že v církvi zaměstnávají obchodní manažery, aby se starali o finance. To je to, co Bůh vyžaduje? Neučí nás Jeho Slovo v Knize Skutků, že sedm mužů plných Ducha Svatého a víry sloužilo Pánu v zevních věcech? Jistě porozumíte, proč Bůh řekl: "**VY** říkáte, bohatý jsem; Já jsem to nikdy neřekl."

Mají svoje rozhlasové a televizní programy a nespočetné

snahy v církvi, což vše stojí miliony a miliony dolarů. Bohatství plyne do církve. Počet členů roste právě tak jako peníze. Ale práce se nedělá již tak jako předtím, když zde peněz nebylo, ale lidé se spoléhali jediné na možnosti, dané jim Duchem Svatým.

Jsou tu placení kazatelé, placení zástupci, placení dirigenti a učitelé, placené sbory, placení kostelníci, programy a zábavy - všechno stojí velké sumy. Ale přesto stále ubývá moci. Ano, církev je bohatá, ale moc tam schází. Bůh v církvi působí Jeho Duchem, nikoli množstvím peněz anebo nadáním.

Chtěl bych vám nyní ukázat, jak dábelskou se stala tato honba za penězi. Církev chtějí mít velký počet členů a hlavně bohatých. Všude se hlásá, že náboženství se má učinit atraktivním a přitažlivým, aby tím bylo promluveno i k bohatým a kultivovaným a všem těm, kteří ve světě požívají vážnosti, aby přišli do církve a stali se zde činnými. Což nepochopí, že kdyby bohatství bylo duchovním měřítkem, pak svět Boha již má, má Boží plnost a církev nemá nic?

"Nebo pravíš: a zbohatl jsem." Doslovně to znamená: 'Mám duchovní bohatství'. To zní jako tisícileté království se zlatými ulicemi a přítomností Boží. Ale rád bych věděl, je-li tomu skutečně tak. Je církev opravdu bohatá v duchovních věcech Božích? Přezkoumejme chloubu Laodicejské církve dvacátého století ve světle Slova.

Kdyby byla církev opravdu tak duchovně bohatá, pak by byl její vliv patrný všem občanům. Nuže, přesně vzato, jakýmpak životem žijí tito takzvaní duchovní a vlivní mužové lidského společenství. Tam na předměstích v lepších vrstvách společnosti, tam, kde si napařádá mění ženy, prostituce a bandy dětí, úplné gangy, hrozně náročné, způsobující závažné materiální škody. Nemorálnost dosáhla nejvyššího stupně všech dob v náhodných pohlavních aktech, v propadnutí narkotikám, hazardním hrách, krádežích a zlu všeho druhu. A církev jde dále a prohlašuje, jak výborná přece je tato generace, jak plné jsou kostely a jak dobrá reakce je právě u domorodců na misijních polích. Církev přenechala lid lékařům, hlavně psychiatrům. Jak dlouho se ještě mohou hledbat, že jsou duchovně bohatí. Nemožné to prostě pochopit. Není to pravda. Jsou na mizině a neví o tom.

Přece se jednou dobře rozhlédněte. Pozorujte lidi, které potkáváte. Můžete v těch masách rozeznat ty, kteří vypadají jako křesťané? Povšimněte si, jak se strojí, všimněte si, jak jednájí, poslechněte si, co říkají a podívejte se, kam jdou. Někde by přece určitě musel být vidět skutečný důkaz znovuzrození na některých z těch, které vidíte jít kolem vás. Ale bude jich jen málo. Avšak ty fundamentální církve nám říkají, že mají miliony zachráněných a Duchem naplněných. Duchem naplněných? Můžete nazvat ženu, která chodí s chlapecky zastríženými a naondulovanými vlasy a nosí krátké kalhoty a

dlouhé pánské kalhoty nebo jen bikiny, všechny namalované jako Jezábel, že je Duchem naplněná? Mají-li na sobě tyto ženy skromný oděv, jak se sluší na křesťanky, pak mě jímá hrůza, jak by to asi bylo, kdybych měl spatřit projev nemravnosti.

Nuže, vím, že ženy neurčují módu. Dělá to Hollywood. Ale poslyšte, dámy, ještě se dají koupit látky na šaty a šicí stroje. Nemusíte kupovat, co je v obchodech a uvádět to jako omluvu. Je to smrtelně vážná záležitost, do níž se zde pouštím. Nečetli jste v Písmu, že když se nějaký muž podívá na ženu s žádostí ve svém srdci, právě s ní ve svém srdci zcizoložil? A co když to zapříčiní takovéto vaše oblečení? Tím se stáváte jeho partnerkou ve hříchu, i když byste si toho nebyly vůbec vědomy, jsouce čistou pannou, která nemá žádnou takovou žádost. Přece vás Bůh drží odpovědnými a budete souzeny.

Vím, že vy dámy tento způsob kázání nemáte rády, ale sestro, smrtelně se mýlís v tom, co děláš. Bible ti zakazuje, abys si stříhala vlasy. Bůh ti je dal jako pokrývku. Dal příkaz, abys je nosila dlouhé. Je to tvoje čest. Jestliže si vlasy stříháš, dokazuješ tím, že jsi se vymkla z nadvlády svého muže. Právě tak jako Eva, vyšlas podle vlastního zdání. Dostaly jste volební právo. Zaujaly jste pracovní místa mužů. Nezůstaly jste v tom, co je ženského. Měly byste činit pokání a navrátit se k Bohu. A jako by to nebylo dost zlé, má mnoho z vás tu myšlenku, že můžete vstoupit na podium a zastávat v církvi úřady, které Bůh vyhradil pro muže, ano, jediné pro muže. Ó, dotkl jsem se bolavého místa, že ano? Nyní mi ukažte jediné místo v Bibli, kde Bůh ordinoval nějakou ženu, aby kázala a dal jí autoritu nad mužem. Potom se omluvím za to, co jsem řekl. Ale vy nedokážete, že se mýlím. Mám pravdu, neboť stojím na Slově a ve Slově. Kdybyste byly duchovně bohaté, věděly byste, že je to pravda. Není nic pravdivého kromě Slova. Pavel řekl: "Nedovoluji ženě, aby učila nebo panovala nad mužem." Jako žena také nemůžete zaujmout nějakou službu mezi těmi pěti úřady z Ef.4, abyste měly autoritu nad muži. Sestry, radím vám, poslouchajte přece raději Slovo. Není to Duch Boží, Který by se projevil v Duchem naplněném životě a řekl by vám, že máte kázat, neboť Duch a Slovo jsou **JEDNO**. Říkájí totéž. Někdo někde udělal chybu. Někdo vás někde oklamal. Probudte se dříve, než bude příliš pozdě. Satan oklamal Evu, vaši matku, nyní oklamává dcery. Kéž vám Bůh pomůže.

"A žádného nepotřebuji." Nuže, jestliže někdo řekne "žádného nepotřebuji", pak by mohl stejně dobře říci: "Mám všechno", nebo "již nic nechci, neboť jsem naplněn". Můžete tuto větu vyjádřit jakýmkoli způsobem a vyjde ze všeho ta jedna skutečnost, že církev je spokojená. Církev je spokojená s tím, co má. Hodnotí se, že má dost, ano, má přece všechno. A přesně to dnes vidíme. Která denominace si nedělá nárok, že **ONA** má zjevení, moc a pravdu? Poslechněte si baptisty, oni to všechno mají. Poslechněte si metodisty, oni to všechno mají.

Poslechněte si církev Kristovu, každý mimo nich je v bludu. A poslechněte si, co říkají letniční. Oni mají plnost plnosti. Nuže, oni ví, že o nich říkám pravdu, neboť ani jedno z jejich ustanovení neříká něco jiného. Všechno to tak krásně napsali a dali pod to svoje jména a tím je všechno hotovo. Jakoby Bůh více neměl. A jsou takoví, kteří ani více mít nechtějí. Nevěří v uzdravování a ani by je nechtěli, ačkoli je to psáno ve Slově. Potom opět jsou takoví, kteří by nepřijali Ducha Svatého, i kdyby Bůh otevřel nebe a nechal ukázat znamení.

Nuže, oni všichni říkají a pokoušejí se dokázat, že to všechno mají, nebo že mají dost. Již je to pravda? Porovnejte tuto církev dvacátého století s církví prvního století. Udělejte to přece jednou! Kde je moc? Kde je láska? Kde je očištěná církev, která se protiví hříchu a jde ve víře vstříc Ježíšovi? Kde je jednota? Nenajdete ji. Jestliže tato církev má všechno, co potřebuje, proč v Knize Skutků volali do nebe po ještě více od Boha, jako by to všechno ještě neměli a přece měli více, než co mají dnes?

BOŽÍ DIAGNOSA

Nuže, jak se na to díval Bůh, to bylo naprosto rozdílné, než jak to viděli oni. Oni řekli, že jsou bohatí na statky a duchovně bohatí. Oni již dosáhli. Nepotřebují již nic. Ale Bůh to viděl jinak. Řekl: "Vy to sice nevíte, ale jste ubozí, bídní, chudí, slepí a nazí." Nuže, jsou-li lidé v takovémto postavení, obzvláště jsou-li nazí a **NEVÍ O TOM**, potom s nimi musí být něco strašně převráceného. Jistě se něco děje. Není tomu tak, že Bůh jejich oči zaslepil, jak to udělal s židy? Navrací se Evangelium opět zpět k židům? Opakují se dějiny? Říkám, že ano!

Bůh říká, že církev Laodicejského Věku je "ubohá". Toto slovo pochází ze dvou řeckých slov a znamená 'vytrvat' a 'zkouška'. To ale nemá nic společného se zkouškami, jež přicházejí v životě opravdového křesťana, neboť Bůh označuje křesťana ve zkoušce jako "požehnaného" a jeho postoj je popisován jako plný radosti. Zde je však vyjádřeno "ubohý a bídný". Jak podivné, v tomto věku plném hojnosti, v tomto věku pokroku, v tomto věku přebytku, jaké to mohou být zkoušky? Nuže, jakkoli podivné to je v tomto století hojnosti a příležitosti, kdy již každý tolik má a ještě více k tomu může dostat, s jakou vynalézavostí děláme svou práci a kolik věcí tu je, které nám dělají potěšení, **ZNENADÁNÍ** však přijdou duševní nemoci, které dosáhnou takového rozsahu, až zalarmují celý národ. Kde by každý mohl být šťastný, protože není žádného důvodu k tomu, být nešťastným, miliony lidí berou na noc uklidňující prostředky, ráno vzpružující pilulky, běhají k lékařům a chodí často do léčebných ústavů a pokoušejí se otupit neznámý strach

alkoholem. Ano, tento věk se chvástá obrovskými obchodními domy plnými zboží, ale lidé jsou nešťastnější než kdykoli před tím. Tento věk se honosí svými duchovními vymoženostmi, ale lidé jsou bez vnitřní jistoty jako nikdy. Tento věk se chlubí svými morálními hodnotami, ale je více zkažený než kterýkoli jiný věk od potopy. Mluví o svém poznání a vědě, avšak na všech frontách bojují ztracenou bitvu, neboť lidská mysl a duše a duch nemohou ani pochopit, ani držet krok se všemi změnami, které přišly na tuto zem. V jedné jediné generaci jsme my všichni přešli cestu od koňského potahu a kočáru až ke kosmickému věku a jsme na to hrdí a pyšníme se, ale uvnitř je temné, prázdné místo, které vykřikuje trýzní a **BEZ ZNÁMÉHO DŮVODU** lidská srdce selhávají strachem. Svět tak potemněl, že by tento věk mohl být správně nazván věkem neurotiků. Chlubí se, ale nemůže to prokázat. Volá po míru, ale není žádného pokoje. Prohlašuje, že má velikou plnost všech věcí, ale plane žádost jako neukojitelný oheň. "Nemají žádného pokoje bezbožní", říká Bůh těm bezbožným.

"Jsi mizerný." To znamená, že se stali předmětem soucitu. Soucitu? Oni opovrhují soucitem. Jsou plní pýchy. Chvástají se tím, co mají. To, co mají, však nemůže vzdorovat zkouškám času. Stavěli raději na písku než na skále zjevení Božího Slova. Brzy přijde zemětřesení. Brzy přijde bouře hněvu Božího v soudu! A potom přijde náhlé zničení a vzdor všem jejich pozemským přípravám budou nepřipraveni pro to, co na svět přijde. Jsou to ti, kteří vzdor svým pozemským úsilím ve skutečnosti bojují sami proti sobě a nevědí o tom. Jsou opravdu politováníhodní. Politujte ty ubohé lidi, kteří jsou v této poslední době v ekumenickém hnutí, oni to nyzývají Božím hnutím, ačkoli je to od satana. Litujte ty, kteří neznají prokletí organisace. Litujte ty, kteří mají tolik krásných kostelů, tolik krásných domů a tak skvěle vycvičené sbory. Stavějí na odív takový blahobyť, tak klidnou a uctivou formu uctívání. Litujte je, nebuďte na ně žárliví. Ach, zpět k těm starým skladištním budovám, zpět k těm pološerým místnostem, zpět ke sklepům, zpět k tomu: méně od světa a více od Boha. Litujte ty, kteří si dělají velké nároky a mluví o svých darech. Mějte s nimi soucit jako s předmětem soucitu, neboť se brzy stanou předmětem hněvu.

"Jsi chudý." Nuže, to přirozeně znamená duchovně chudí. Znamením konce tohoto věku jsou větší a lepší kostely, více a ještě více lidí s více a více projevy, na něž je pohlíženo jako na projevy Ducha Svatého. Avšak plné oltáře, projevy duchovních darů a mimořádná návštěvnost, to vše ještě není odpověď Boží. Neboť ti, kteří uposlechnou oltářního zavolání, jen zřídka kdy setrvají, aby šli s Bohem dále. A když skončí velká shromáždění, kde potom jsou všichni ti, kteří předtím sestupovali těmi uličkami k oltáři? Uslyšeli člověka, poslechli zavolání, chytili se do sítě, nebyli však rybami a jako želva

se vrátili znovu do své vlastní vody.

Dále se hodně řeční o glosolálii - to je předpoklad křtu Duchem Svatým a lidé si myslí, že se nacházejí uprostřed velkého probuzení. Probuzení je pryč. Amerika měla poslední šanci v roce 1957. Nyní však jsou jazyky znamením nastávající pohromy, tak jak se rovněž objevily jako neznámé písmo na stěně při slavnosti Balsazara. Nevíte, že v poslední době přijdou mnozí a řeknou: "Pane, Pane, zdaliž jsme v Tvém Jménu divů mnohých nečinili, dokonce ďáblů nevymítali?" A On jim vyzná: "Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode Mne, činitelé nepravosti." Mt. 7, 22-23. Ježíš řekl, že jsou činitelé nepravosti. Ano, můžete mít muže, který přijde a modlí se za nemocné, v jehož shromáždění se objevuje olej a krev, jsou přijímána proroctví a děje se všeliký druh nadpřirozena a lidé se shromažďují kolem něho a přísahají, že je od Pána, i tehdy ještě, když z celé věci náboženství dělá jen vyděračství a žije ve hříchu. Jediná odpověď, kterou mají, a ta je absolutně nebiblická, je: "Nuže, on má výsledky, musí tedy být od Boha." Jak strašné! Jak skutečně chudý je tento věk v Duchu Božím a ti chudí, bídou poznamenání lidé to ani nevědí.

"Jsi slepý, i nahý." Nuže, to je přece k zoufání. Jak může být někdo slepý a nahý a nevědět o tom? A přece je psáno, že jsou slepí a nazí, aniž by si to uvědomili. Odpověď je, že jsou duchovně slepí a duchovně nazí. Pamatujete si, když Elizeus a Gézi byli obklíčeni syrskou armádou? Vzpomínáte si na to, že je Elizeus mocí Boží ranil slepotou, jejich oči však byly otevřené a oni mohli vidět, kam šli. Tato slepota byla zvláštní, přičemž mohli jisté věci vidět a jiné věci opět, jako kupříkladu Elizea a jeho sluhu a rovněž vojsko izraelské, vidět nemohli. Co tato armáda viděla, jí nebylo nic platné. A to, co neviděli, jim přineslo zajetí. Nuže, co to pro nás znamená? Znamená to přesně totéž jako tehdy, když Ježíš konal Svou službu na zemi. Pokusil se, vyučovat je pravdě, ale oni ho neposlouchali. Jan 9, 40-41: "I uslyšeli to někteří z farizeů, kteříž s Ním byli, a řekli Jemu: Zdali i my slepí jsme? Řekl jim Ježíš: Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte: Vidíme, protože hřích váš zůstává." Postoj v tomto věku je právě tentýž, jaký byl tehdy. Lidé to vše mají, oni to vše znají. Již ničemu nemohou být naučeni. Jestliže vyvstane nějaký bod pravdy ze Slova a nějaký člověk se pokouší vysvětlit tento názor někomu, kdo má opačný názor, potom ten, který by měl poslouchat, neposlouchá proto, aby se mohl poučit, nýbrž naslouchá toliko s úmyslem, aby mohl vyvrátit to, co bylo řečeno. Nyní bych vám chtěl položit zdvořilou otázku. Může jedno místo z Písma bojovat proti druhému místu Písma? Odporuje si Bible? Mohou existovat dvě učení o nějaké pravdě Slova, která by mluvila o opaku, nebo jedno druhému odporovalo? **NE. TAK TOMU NEMŮŽE BÝT!** Ale kolik lidí mezi lidem Božím má pro tuto pravdu otevřené oči? Ani ne celé jedno procento, po-

kud vím, se naučilo, že **CELÉ** Písmo je dáno od Boha a že **VŠE-CHNO** je užitečné k učení, napomínání a napravování atd. Jestliže veškeré Písmo je takto dáno, potom se bude každý verš shodovat s celkovým obsahem, dáme-li mu k tomu šanci. Kolik jich však věří na předzřízení k vyvolení a na zatracení ke zničení? Ti, kteří tomu nevěří, budou pak poslouchat? Ne, nebudou. Avšak obojí je ve Slově a nic se na tom nemění. Ale oni nevěnují čas tomu, aby se něčemu naučili a uvedli v soulad pravdu těchto učení s jinými pravdami, které jsou zdánlivě protikladné. Oni zavírají uši, skřípou zuby a prohrávají. Na konci tohoto věku přijde prorok, oni však budou slepí pro všechno, co on dělá a říká. Jsou přesvědčeni, že stojí správně, ale ve své slepotě ztratí všechno.

Nuže, Bůh říká, že jsou nazí a také slepí. Nedovedu si představit nic tragičtějšího než člověka, který je slepý a nahý a neví o tom. Na to je jen jedna odpověď - ztratil rozum. Není více svéprávný. Jeho schopnosti zmizely, dostavila se duchovní ztráta paměti. Co jiného by to ještě mělo znamenat? Může to znamenat, že Duch Svatý církev posledního dne opustil? Může to být, že lidé Boha ze svých myšlenek odstranili na takovou vzdálenost, že na ně platí Slovo z Ř.1,28. "A jakož sobě nevážili známosti Boha, tak i Bůh vydal je v převrácený smysl, aby činili to, což nesluší." Jistě to vypadá, že se stalo něco takového. Zde jsou lidé, kteří říkají, že jsou od Boha a že Boha znají a Jeho Ducha Svatého mají a přece jsou nazí a slepí a nevědí o tom. Oni jsou **JIŽ SVEDENI. MAJÍ PŘEVŘÁCENÉHO DUCHA. VYVOLENÍ NEMOHOU BÝT SVEDENI, ALE JE ZŘEJMÉ, ŽE TI OSTATNÍ ANO.** Toto jsou ti, kteří oslepli, protože odmítli Slovo Boží. To jsou ti, kteří se sami svlékli tím, že odmítli Boží ochranu a péči a pokusili se najít vlastní cestu spásy, svoji vlastní babylónskou věž, vedlejší organizaci. Ó, jak dobře odění si připadají ve svých vlastních očích, když zakládali svá sjednocení a své sněmy, atd. Bůh to však nyní všechno strhává a oni jsou nazí, neboť je organizace jen vtáhly do tábora antikrista, na pole koukolu, přímo ke svázání a spálení. Jsou ve skutečnosti předmětem soucitu. Ano, polituji je, varuji je, pokus se je přesvědčit a přece jdou svojí cestou vstříc zničení. S hněvem odmítají každý pokus, jímž by mohli být vychvázeni jako hlaveň z ohně. Jsou vlastně ubozí a nevědí o tom. Otrlí a beznadějní, to, čím se pyšní je vskutku jejich hanbou. Vzdorují Slovu, budou Jím přece jednoho dne souzeni a budou platit cenu této strašlivé obžaloby.

POSLEDNÍ RADA VĚKŮM

Zj.3,18-19: "Radímť, abys sobě koupil ode Mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kol-

lyrium, abys viděl. Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání."

Rada Boží je důrazná. Jde přímo k věci. Vede tuto církev posledních dnů k jedné naději. Touto nadějí je **ON SÁM**. On říká: "Pojďte a kupte si ode Mne." Z tohoto slovního obratu "kupte si ode Mne" jasně vysvítá, že Laodicejská církev již není tak zcela vázána na Ježíše v duchovních věcech království Božího. Její jednání nemůže být duchovní. Oni si mohou myslet, že jsou duchovní, ale jak by mohli být? Skutky v jejich středu jistě nejsou takové, jak by řekl Pavel: "Bůh zajisté jest, Kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podlé dobře libé vůle Své." F.2,13. A co tedy všechny ty církve, školy, nemocnice, misionářské podniky, atd? Bůh v nich není, dokud jsou denominačním semenem a duchem a ne Semenem a Duchem Božím.

"Radímť, abys sobě koupil ode Mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý." Nuže, tito lidé měli spoustu zlata, ale ne toho pravého druhu. Bylo to zlato, jímž byly kupovány a ničeny lidské životy; bylo to zlato, které kazí a kriví lidský charakter, neboť láska k němu je kořenem všeho zla. Zj.18,1-14: "Potom pak viděl jsem osvědčená sstupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvědčena byla od slávy jeho. I zkríkl silně hlasem velikým, řka: Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem ďáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého ptactva nečistého a ohyzdného. Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všickni národové, a králové zeměští smilnili s ním, a kupci zeměští z zboží rozkoší jeho zbohatli. I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: Vyjděte z něho, lide Můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi, a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho. Dejtež jemu, jakož i on dával vám, a dejte jemu dvénásob podlé skutků jeho; v koflík, kterýž naléval, nalíte jemu dvénásob. Jakž se mnoho chlubil a zbůjněl byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém praví: Sedím královna, a nejsem vdovou, a pláče neužrím. Protož v jeden den přijdou rány jeho, smrt a pláč i hlad, a ohněm spálen bude; nebo silný jest Pán, Kterýž jej potupí. I plakati ho budou, a kvíliti nad ním králové země, kteříž s ním smilnili, a svou rozkoš měli, když užíří dým zapálení jeho, zdaleka stojíce, pro bázeň muk jeho, a řkouce: Běda, běda, veliké město Babylon, to město silné, že jedné hodiny přišel odsudek tvůj. Ano i kupci zeměští budou plakati a kvíliti nad ním; nebo koupí jejich žádný nebude kupovati více, koupě zlata, a stříbra, a drahého kamene, i perel, i kmentu, i šarlatu, i hedbáví, i brunátného roucha, i všelikého dřeva thyinového, a všech nádob z nejdražšího dříví, i z mědi, i z železa, i z mramoru, a skořice, i vonných věcí, a mastí, i kadidla, i vína, i oleje, i bělí, i pšenice, i dobytka, i ovec, i koní, a vozů, i služebníků, i

duší lidských. I ovoce žádostivá duši tvé odešla od tebe, a všechno tučné a krásné odešlo od tebe, a aniž toho již více nalezněš." Toto jsou přesně všechny organizované církve poslední doby, neboť ve verši 4 je psáno: "Vyjděte z něho, **LIDE MŮJ**." Vytržení ještě nebylo, nevěsta ještě není pryč, kdy existuje tento strašlivý stav v bohaté, nepravé církvi.

Existuje však Boží zlato, 1.P.1,7: "Aby zkoušení víry vaší, mnohem dražší nežli zlato, kteréž hyne." Zlato Boží je Kristu podobný charakter, který se rodí v peci soužení. To je pravý druh zlata.

Ale jaký druh zlata má církev dnes? Má jen to světské zlato, které zahyne. Je bohatá. Spokojená sama se sebou. Udělala bohatství hlavním měřítkem duchovnosti. Důkaz požehnání Božích a korektura ohledně učení, atd., je odvislá jen od toho, kolik bohatých a vlivných osob je na té věci zúčastněno.

"Přijďte raději dříve, než bude pozdě", říká Pán, "a kupte si ode Mne zlato, které je v ohni zprubované, abyste byli skutečně bohatí." Pochopili jsme to? Poslyšte: "Nazí (tělesně) přicházíme na svět, ale **NE** nazí (duchovně) ho opustíme." Ó, nikoli! Něco s sebou vezmeme. A toto Něco bude **VŠECHNO**, co s sebou můžeme vzít, nic méně a nic více! Měli bychom skutečně dávat větší pozor na to, abychom s sebou vzali něco, co způsobí, abychom byli pravými před Bohem. Co si tedy s sebou vezmeme? Vezmeme s sebou svůj **CHARAKTER**, bratře, ano, ten si s sebou vezmeme. Jaký charakter si tedy s sebou vezmeš? Bude podobný **JEHO** charakteru, který byl vytríben utrpením v ohnivě peci soužení, nebo to bude změkčilost tohoto bezcharakterního laodicejského lidu? Záleží to na jednom každém z nás, neboť v onen den ponese každý své vlastní břímě.

Řekl jsem tedy, že město Laodicea bylo bohaté. Byly v něm raženy zlaté mince s nápisem na obou stranách. Zlaté mince charakterisovaly ten věk - existoval tam proto kvetoucí obchod. Dnes máme tyto dvoustranné zlaté mince mezi námi. My se vkupujeme dovnitř a vykupujeme ven. V církvi se pokoušíme dosáhnout totéž. Vykupujeme se od hříchů a vkupujeme se do nebe - nebo se to tak říká. Ale Bůh to neříká!

Církev má tak fenomenální bohatství, takže v každé příhodné době bude s to převzít celý systém světového obchodu a skutečně, jeden vedoucí Světové rady církví veřejně prorokoval, že by to církev v dohledné době mohla, měla a také to udělá. Ale její zlatá babylónská věž padne. Jen zlato, osvědčené v ohni, zůstane.

A to vlastně církev dělala po všechny věky. Opustila Slovo Boží a postavila svá vlastní vyznání a ustanovení víry; zorganizovala se a připojila se ke světu. Je tedy nahá a Bůh ji soudí v její necudnosti. Jediná cesta, po které by mohla z této strašné situace vyjít, je skrze poslušnoství Pána a navrácení se k Jeho Slovu. Zj.18,4: "Vyjděte z něho, lide Můj."

2.K.6,14-18: "Netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista a Belialem? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. A protož vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a Já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy Mi budete za syny a za dcery, praví Pán Všemohoucí." Je cena, kterou je nutno za tento šat zaplatit a to je cena oddělení se.

"A očí svých pomaz kollyrium, abys viděl." On neřekl, že tu oční mast musíš koupit. Ó ne! Na Duchu Svatém není žádná cedulka s cenou. "Z skutků-li zákona Ducha jste přijali, čili z slyšení víry?" Ga.3,2. Bez křtu Duchem Svatým nebudou vaše oči nikdy otevřeny pro pravé duchovní zjevení Slova. Člověk bez Ducha je slepý k Bohu a Jeho pravdě.

Přemýšlím-li o té oční masti, otevírající lidem oči, pak nemohu jinak, než vzpomenout na dobu, kdy jsem byl malým chlapcem v Kentucky. Můj bratr a já jsme spali v podkroví na slamnicích. Z důvodu spár ve stěnách tam byl průvan. Někdy bylo v zimě tak chladno, že jsme ráno vstávali s tak nachlazenýma očima, že jsme zanícením nemohli oči otevřít. Zavolali jsme naši matku a ona přišla s horkým jezevčím sádlem a třela jím naše oči, až se ta zatvrdlá hmota rozpustila a mohli jsme opět vidět. Vy víte, že mnohý strašně studený průvan provanul církví v této generaci a obávám se, že její oči se tímto mrazem zavřely a je slepá pro to, co pro ni Bůh má. Potřebuje trochu horkého oleje Ducha Svatého, aby otevřela oči. Jestliže nepřijme Ducha Božího, tak půjde dále podle náhradních programů místo moci a vyznáními víry místo Slova. Církev považuje za úspěch masy, místo aby přihlížela k ovoci. Doktoři teologie zavřeli dveře víry a všem zakazují vejít. Oni sami tam nevcházejí a ani žádnému nedovolí vejít. Jejich teologie pochází z příručky psychologie, napsané nevěrcem. Existuje příručka teologie, kterou všichni potřebujeme; je to Bible. Ta je napsána Bohem a obsahuje Boží psychologii. Nepotřebujete žádného doktora, aby vám ji vysvětlil. Přijměte Ducha Svatého a dovolte Mu, aby vám ji vysvětlil. On napsal tu knihu a může vám říci, co v ní je obsaženo a co to znamená. 1.K.2,9-16: "Ale jakož psáno jest: Čeho oko nevidálo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteří Jej milují. Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha Svého. Nebo Duch zpytuje všecky věci, i hlubokosti Božské. Nebo kdo z lidí ví, co jest v člověku, jediné duch člověka, kterýž jest v něm? Takž i Božích věcí nezná žádný, jediné Duch Boží. My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha toho, Kterýž jest z Boha, abychom viděli, které věci od Boha darovány jsou nám. O nichž i mluvíme ne těmi slovy, jimž lidská moudrost učí, ale kterýmž vyučuje Duch

Svatý, duchovním to, což duchovního jest, přivlastňující. Ale tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího, nebo jsou jemu bláznovstvím, aniž jich může poznati, proto že ony duchovně mají rozsuzovány býti. Duchovní pak rozsuzuje všecko, sám pak od žádného nebývá souzen. Nebo kdo pozná mysl Toho Pána, Kterýž jej vyučovati bude? My pak mysl Kristovu máme."

Jestliže tedy všechny ty věci, proti kterým Duch křičí, jsou o tomto věku pravdivé, pak potřebujeme někoho, kdo by vystoupil na scénu, jako to udělal Jan Křtitel, a církev vyburcoval jako nikdy před tím. Přesně to se stane v našem věku. Přichází další Jan Křtitel a vystoupí přesně tak, jako ten první předchůdce. My víme, co on bude dělat, neboť to vysvítá z následujícího verše.

"Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čin pokání." Zj.3,19. Toto je to stejné poselství, jaké měl Jan, když volal v té náboženské poušti farizeů a saduceů a pohanů: **"POKÁNÍ ČIŇTE!"** Tehdy nebylo jiné cesty, a ani dnes tomu není jinak. Nikdo se tehdy nemohl k Bohu navrátit jinou cestou a není jiné cesty ani dnes. Ona je: **POKÁNÍ ČIŇTE!** Změňte svou mysl! Obráťte se! **POKÁNÍ ČIŇTE,** neboť proč máte umírat?

Pozorujme blíže to první rčení: "Já kteréžkoli miluji." V řečtině je kladen důraz na osobní zájmeno **"JÁ"**. On neříká, jak se mnozí domnívají, že by řekl: "Ti kteří **MNE** milují." Ne, v žádném případě! Nikdy se v tomto verši nesmíme pokoušet Ježíše učinit **PŘEDMĚTEM** lidské lásky. Ne, týká se to těch **MNOHÝCH**, kteří jsou Bohem **MILOVÁNI**. Jedná se o **JEHO** lásku, **NE** o naši. A tak znovu nalézáme sebe samých oslavených v Jeho spasení, v Jeho úmyslu a Jeho plánu a jsme dokonce silněji utvrzeni v té pravdě učení o Suverenitě Boží. Podobně jak On říká v Ř.9,13: "Jákoba jsem miloval." Zda z toho nyní nevysvítá, že ačkoli zamiloval **JEN** ty **MNOHÉ**, nalézá se nyní ve stavu sebeuspokojení, v němž očekává lásku těch, kteří se Mu ještě nepřiblížili? V žádném případě! Neboť On rovněž osvědčil v Ř.9,13: "Ezau nenáviděl jsem." A ve verši 11 Duch statečně provolává a říká: "Nebo ještě před narozením, a prvé než co dobrého neb zlého učinili, **ABY ULOŽENÍ BOŽÍ, KTERÉŽ JEST PODLÉ VYVOLENÍ,** ne z skutků, ale z toho, Kterýž povolává, pevně bylo." Tato láska je "láskou vyvolující". Je to Jeho láska vůči Jeho vyvoleným. A Jeho láska k nim je neodvislá od **LIDSKÉ ZÁSLUHY**, neboť je psáno, že uložení Boží spočívá ve vyvolení, které je zcela v protikladu ke skutkům nebo všemu ostatnímu, co člověk má v sobě. **"DŘÍVE, NEŽ SE OBĚ DĚTI NARODILY",** JIŽ řekl: "Jákoba jsem miloval, ale Ezau nenáviděl jsem."

A nyní říká těm Svým: "Já kteréžkoli miluji, **KÁRÁM A TRESCI.**" Kárat znamená usvědčovat. Usvědčovat znamená, odhalit za účelem polepšení! Trestat neznamená trápit. Znamená to,

"udržet v kázni za účelem dosažení nápravy smýšlení." To je přesně to, co nacházíme v Žd.12,5-11: "A což jste zapomenuli na napomenutí, kteréž k vám jako k synům mluví: Synu Můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od Něho trestán býváš? Nebo kohož miluje Pán, tohoť tresce, a švihá každého, kteréhož za syna přijímá. Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám podává jako synům. Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec? Pakli jste bez kázně, kteréž všickni účastni jsou, tedy jste cizoložnata, a ne synové. Ano tělesné otce své měli jsme, kteříž nás trestali, a měli jsme je u vážnosti, i zdaliž nemáme mnohem více poddání býti Otci duchů, abychom živi byli? A onino zajisté po nemnohé dny, jakž se jim vidělo, trestali, ale Tento ve věcech přeužitečných, totiž k tomu, abychom došli účastnosti Svatosti Jeho. Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než potomť rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm pocvičení byli."

V tom je znovu vkloubena láska Boží. On v lásce toužil mít Svoji vlastní rodinu synů - syny jako On Sám. Proto před Ním leží celé lidstvo jako **JEDNA** hrouda hlíny. Z téže hroudy On tvoří nádoby ke cti i k necti. **VÝBĚR** záleží toliko na Ném. Potom ti vybraní, z Jeho Ducha zrození, budou cvičeni, aby ve svém chození byli připodobněni k Jeho obrazu. On **KÁRÁ** shovívavostí, mírností a milosrdenstvím. On **TRESTÁ** hřeby probodenýma rukama. Mnohdy musí Hrnčíř vzít tu nádobu, kterou formuje a úplně ji rozbít, aby ji pak mohl znovu zformovat tak, jak ji chce mít. **AVŠAK TO JE LÁSKA. TAKOVÁ JE JEHO LÁSKA. NENÍ JINÉ CESTY JEHO LÁSKY. NEMŮŽE BÝT JINÉ.**

Ó, malé stáde, nestrachuj se! Tento věk kráčí rychle vstříc svému konci. Během toho, co se tak děje, bude také koukol svázán a podobně jako se trojitý provázek nesnadno přetrhne, budou i oni mít úžasnou trojnásobnou sílu politickou, fyzickou a duchovní (satanskou) moc a budou se snažit nevěstu Kristovu zničit. Ona bude trpět, ale vytrvá. Nebojte se těch věcí, které přijdou na zem, neboť On: "Milovav Svě, až do konce je miloval." Jan 13,1.

"Rozhorliž se tedy, a čiň pokání." Hle, tato nepravá církev má horlivost; avšak nechť vás to nemýlí. Její horlivost bude doslova taková jako horlivost Židů tehdejší doby, Jan 2, 17: "Horlivost domu Tvého snědla Mne." Je to ale nesprávná horlivost. Horlí svou vlastní horlivostí o svůj vlastní dům, o svá ustanovení, dogmata a organizace, svou vlastní spravedlnost. Oni odsunuli pro své vlastní ideje Slovo stranou. Odsunuli Ducha Svatého a za vůdce udělali lidi. Odstranili Věčný Život jako Osobu a nahradili jej dobrými skutky nebo dokonce jen přizpůsobením požadavků církve, spíše než dobrými skutky.

Ale Bůh požaduje jinou horlivost. Je to horlivost, v níž člověk volá: "**JSEM PŘEVŘÁCENÝ.**" Nuže, kdo připustí, že je převrácený? Co to je, na čem se zakládají všechny denominace?

- činí si nárok na původnost, a to od Boha, - tvrdíce, že mají pravdu. Nuže, **VŠICHNI** přece nemohou mít pravdu. Ve skutečnosti **ANI JEDEEN** z nich nemá pravdu. Jsou obílenými hroby, plní umrlčích kostí. Nemají žádný život a nemají žádné potvrzení. Bůh se nikdy nedal poznat v nějaké organizaci. Domnívají se, že mají pravdu již proto, že tak mluví. Ale nevystačí o tom jen mluvit. Oni potřebují to potvrzené "Tak praví Pán" od Boha a to však nemají.

Dovolte, abych zde nyní něco řekl. Nevěřím, že Bůh volá k pokání jen nepravou církev. V tomto verši On mluví ke Svým vyvoleným. I oni mají rovněž z čeho činit pokání. Mnohé z Jeho dětí jsou dosud v nepravých církvích. Jsou to ti, o nichž je psáno v Ef.5,14: "Probuď se ty, kdož spíš, a vstaň z mrtvých, a zasvítit se tobě Kristus." Být spícím neznamena být mrtvým. Tito spí mezi mrtvými. Nalézají se v mrtvých denominacích. Plaví se s nimi. Bůh ale volá: "**PROBUĎTE SE!** Čiňte pokání z vaší hlouposti." Oni svůj vliv, svoje peníze, svůj čas, vlastně celý svůj život propůjčují těmto antikristovským organizacím a stále si ještě myslí, že je všechno v pořádku. Oni potřebují činit pokání. Oni musí činit pokání. Potřebují, aby jejich mysl byla změněna a byla obrácena k pravdě.

Ano, toto je věk, který nejvíce potřebuje pokání. Avšak zda bude pokání činit? Zda to přivede zpět Slovo? Zda Duch Svatý nanovo zaujme vládu v životě lidí? Zda opět uctí Ježíše jako **JEDINÉHO** Vykupitele? Říkám ne, neboť ten příští verš zjevuje úžasnou a otřesnou pravdu o skončení tohoto věku.

K R I S T U S J E M I M O C Í R K E V

Zj.3,20-22: "Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas Můj, a otevřel dveře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se Mnou. Kdož svítězí, dám jemu seděti s Sebou na trůnu Svém, jako i Já svítězil jsem, a sedím s Otcem Svým na trůnu Jeho. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím."

Existuje mnoho zmatku o tomto verši, protože je tak mnohými pomocníky v osobní evangelisaci používán tak, jakoby Ježíš stál přede dveřmi srdce jednoho každého hříšníka a klepal, aby byl přijat. Potom se říká, jestliže ten hříšník dveře otevře, že Pán vejde dovnitř. Tento verš však nemluví k jednotlivým hříšníkům. Toto poselství je souhrnné, jako každé poselství v každém věku. Ve verši 22 je řečeno: "Kdo má uši, slyš, co Duch praví **CÍRKVÍM**." Tedy, toto je poselství církvi v poslední době. Takový je stav laodicejské církve, zatímco se blíží její konec. Není to osobní poselství k jednotlivé osobě; je to Duch, Který nám říká, kde je Ježíš. **KRISTUS OPUSTIL CÍRKEV**. Není to však logický výsledek, či konec, jestliže je Slovo odloženo stranou pro vyznání víry a Duch Svatý byl sesazen pro papeže, biskupy, presidenty, porad-

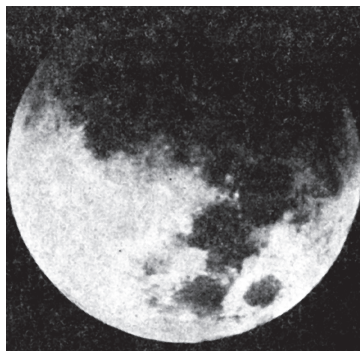
ce, atd. a Vykupitel byl odložen stranou kvůli nějakému programu skutků nebo připojení se k církvi, nebo jistého druhu přizpůsobení se církevnímu systému. Co více ještě mohlo být proti Němu uděláno? To je odpadnutí! V tom spočívá to odpadlictví! Toto jsou otevřené dveře pro antikrista, neboť jestliže Ten Jeden přišel ve Jménu Svého Otce (Ježíš) a nepřijali Ho, nýbrž Ho odmítli, přijde tedy jiný ve svém vlastním jménu (lhář, uchazeč), toho přijmou, Jan 5,43. Ten člověk hřicha, syn zatracení, převezme všechno.

Mt.24, činí zmínku o znameních na nebi, týkajících se posledních dnů, krátce předtím, než přijde Ježíš. Rád bych věděl, zda jste si povšimli, že se nedávno jedno takové znamení splnilo, aby byla znázorněna pravda, o níž jsme právě mluvili, ta pravda, že Ježíš byl napořád odstrkován, až posléze v tomto posledním věku byl z církve vystrčen. Vzpomeňte si, že v prvním věku ten kruh reprezentující církev byl plný pravdy. Ukázal se tam však malý blud, nazývaný skutky nicolaitů, který byl příčinou toho, že kruh nebyl úplný. Potom v následujícím věku se tam vkradlo více temna a tento kruh světla se stále více zatemňoval a temnota pokryla větší část jeho povrchu. Ve třetím věku se zatemnil ještě více. Ve čtvrtém věku, který byl Temnými Věky, zmizelo světlo téměř docela. Nyní se nad tím pozastavte. Církev svítí odleskem světla Kristova. On je to **SLUNCE**. Církev je **MĚSÍC**. Tak tento kruh světla je měsíc. On se zmenšoval právě ze stavu úplňku v prvním věku do tvaru srpku ve čtvrtém věku. Avšak v pátém věku počal růst. V šestém věku pokročil o velký krok vpřed. Počátkem sedmého věku ještě přibývalo, až posléze náhle ustalo a téměř úplně zmizelo a místo světla nastalo temno odpadnutí a na konci toho věku přestal svítit, neboť ho pokryla temnota. Kristus byl nyní mimo církev. Zde je znamení na nebi. Poslední zatmění měsíce bylo úplné zatmění. On se ztrácel postupně v sedmi stadiích. V sedmém stadiu přišlo úplné zatmění měsíce, jmenovitě, když papež z Říma (Pavel VI) šel do Palestiny, aby vykonal pouť do Jeruzaléma. On byl prvním papežem, který vůbec přišel do Jeruzaléma. Tento papež je jmenován Pavlem VI. Víme, že Pavel byl prvním poslem a tento člověk šel v jeho jménu. Povšimněte si také, že je šestý. Je to číslo člověka. Toto je víc než náhoda. A když šel do Jeruzaléma, měsíc, neboli církev, upadl do úplné temnosti. To je ono! To je konec. Tato generace nepomine, dokud se to vše nenaplní. Ano, přijď brzy, Pane Ježíši!

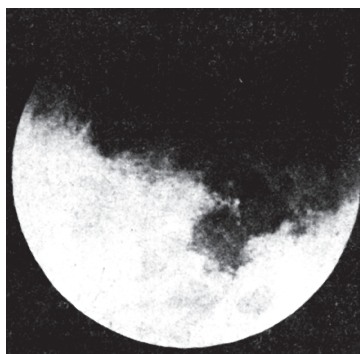
Nyní můžeme vidět, proč tam byly dva vinné kmene, jeden pravý a druhý nepravý. Můžeme tedy vidět, proč Abraham měl dva syny, jednoho podle těla (který pronásledoval Izáka) a jednoho podle zaslíbení. Vidíme také, že se od stejných rodičů narodili dva chlapci jako dvojčata. Jeden poznávající a milující věci Boží, druhý znal mnoho z téže pravdy, avšak nebyl ze stejného Ducha a z toho důvodu pronásledoval dítě, které bylo vyvolené. Bůh nezavrhne pouze proto, aby zavrhl. On zavrhuje

1

2

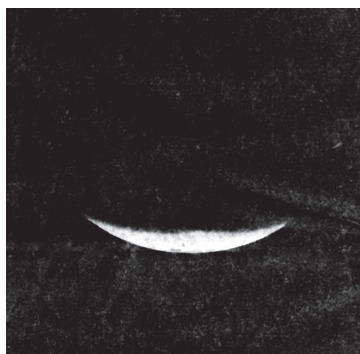
3

4

5

6

Úplné zatmění měsíce, když papež navštívil Jeruzalém.

kvůli vyvolenci. **VYVOLENÍ NEMOHOU** pronásledovat vyvolené. **VYVOLENÍ NEMOHOU** vyvoleným způsobit bolest. Jsou to ti zatracenci, kteří pronásledují a ničí vyvolené. Ó, tito zatracenci jsou nábožní. Jsou chytří. Jsou z linie Kainovy, semeno hada. Stavějí své babylónské věže, stavějí svá města, zakládají svá impéria a během té celé doby se odvolávají na Boha. Nenávidí však pravé semeno a udělají vše, co mohou (dokonce i ve Jménu Páně), aby zničili vyvolené Boží. Oni však jsou rovněž potřeba. "Co má společného pleva s pšenicí?" Bez plevy není pšenice. Co se však na konci stane s plevou? Bude spálena ohněm neuhasitelným. A pšenice? Kam se poděje? Je shromážděna do Jeho stodoly. Je tam, kde je On.

Ó, vyvolení Boží, dejte pozor. Studujte to důkladně! Buďte opatrní. Konejte své spasení s bázní a třesením. Důvěřujte Bohu a buďte silní v Jeho síle. Váš protivník, ďábel, právě i nyní obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltit. Bďte na modlitbě a buďte vytrvalí. Toto je konečná doba. Současně pravý i nepravý vinný kmen dozrávají. Ale dříve, než pšenice uzraje, musí být zralý koukol svázán ke spálení. Hleďte, oni všichni přistoupí ke Světové radě církví. To je to svazování. Brzy nastane sbírání pšenice na sýpku. Ale právě nyní jsou oba tito duchové v činnosti v obou vinných kmenech. Vyjděte z kokuolu! Počnete vítězit, abyste se stali hodnými chvály vašeho Pána a byli schopni kralovat a vládnout spolu s Ním.

TRŮN PŘEMOŽITELŮ

Zj.3,21: "Kdož svítězí, dám jemu seděti s Sebou na trůnu Svém, jako i Já svítězil jsem, a sedím s Otcem Svým na trůnu Jeho."

Nuže, co máme přemoci? To je normální otázka, kterou je zde třeba položit. Ale není to ta vlastní myšlenka toho verše, neboť nejde tak velice o to, **CO** máme přemoci, spíše o to **JAK** máme přemoci. Nuže, je to logické, poněvadž zde nezáleží tak velice na tom, **CO** máme přemoci, pokud nevíme, **JAK** máme přemoci?

Krátký pohled na ta místa Písma, která se zabývají tím, jak Pán Ježíš vítězil, nám objasní pravdu tohoto tvrzení. V Mt.4, kde byl Ježíš pokoušen ďáblem, přemohl osobní pokušení satana Slovem a pouze Slovem. V každé z těch tří hlavních zkoušek, které se přesně shodují s pokušeními v zahradě Eden: žádost těla, žádost očí a pýcha života, Ježíš přemohl Slovem. Eva podlehla pokušení samotného satana, protože zanedbala použít Slovo. Adam upadl v přímou neposlušnost Slova. Ježíš však Slovem přemohl. Zároveň mi dovoluňte říci, že toto je ta jediná cesta, jak se stát přemožitelem, je to také jediný způsob, jak můžeš poznat, že jsi přemožitelem, neboť Slovo **NEMŮŽE** zklamat.

Povšimněte si tedy znovu, jakým způsobem Ježíš přemohl světské náboženské systémy. Když byl opětovně vyzýván teology ve Svém čase, ustavičně uplatňoval Slovo. Mluvil jen to, co Mu přikázal mluvit Otec. Nebylo takové doby, ve které by svět nebyl Jeho moudrostí zcela uveden do rozpaků, neboť to byla moudrost Boží.

V Jeho osobním životě, když zápasil se Sebou Samým poslušností Slova Božího. V Žd.5,7 je řečeno: "Kterýž za dnů těla Svého modlitby a ponížené prosby k Tomu, Který Ho mohl zachovati od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval, a vyslyšán jest v tom strachu. A ačkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpěl, naučil se poslušenství. A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm Sebe poslušným původcem spasení věčného." Čeho On byl poslušen? Slova Božího.

Potom tedy nikdo nesedne na trůn Pána Ježíše Krista, ledaže by žil Slovem. Vaše modlitby, vaše pusty, vaše pokání - ať byste cokoli předložili Bohu - nic z toho vám nezjedná tu přednost, abyste usedli na trůnu. Bude to dáno jediné Nevěště **SLOVA**. Tak jako trůn krále je sdílen královnou, protože je s Ním sjednocena, tak jediné ti, kteří jsou z toho Slova, podobně jako On je ze Slova, budou s Ním sdílet onen trůn.

Pamatujte, jasně jsme během všech věků ukázali, že podobně jako Adam a Eva padli, protože opustili Slovo, tak padl Efezský Věk, když se nepatrně odvrátil od Slova a každý věk postupoval v tom odstoupení dále, až posléze nacházíme úplné odmítnutí Slova ve Světovém církevním systému. Tento Laodicejský Věk končí totálním zatemněním Slova, způsobující tím to vzdálení se Pána z jejich středu. Stojí venku a volá ty Své, kteří Jej následují poslušností Slova. Po krátké a mociplné demonstraci Ducha tato malá, stíhaná a pronásledovaná skupina odejde, aby se potkala s Ježíšem.

SKONČENÍ POHANSKÝCH VĚKŮ

Tento věk je ten poslední ze sedmi církevních věků. Co začalo v prvním, nebo Efezském Věku, dochází nyní nutně k úplné zralosti a žni v posledním, neboli Laodicejském Věku. Oba vinné kmeny vydají své konečné ovoce. Oba duchové dospějí k závěrečnému projevu, každý ve svém konečném místě určení. Čas setí, zavlažování, růstu, pominul. Léto skončilo. Srp bude nyní přiložen ke žni.

Ve verších patnáct až osmnáct, které jsme probrali, je správný obraz, jak nepravý vinný kmen, nepravý duch a členové falešné církve dozrají. "Vímť skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst Svých. Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý. Radímť,

abys sobě koupil ode Mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kollyrium, abys viděl." Nikdy nebylo slovy vyjádřeno horčejší obžaloby a žádný hrdý a naduté nábožný lid si toho více nezasloužil. Avšak ve verši dvacet jedna: "Kdož svítězí, dám jemu seděti s Sebou na trůnu Svém, jako i Já svítězil jsem, a sedím s Otcem Svým na trůnu Jeho", nalézáme pravý vinný kmen, pravého Ducha, lid právě Církve bude vyvýšen až na trůn Boží s nejvyšší pochvalou, jaká kdy byla dána nějaké pokorné, vytrvalé, duchovní skupině.

Slova Jana Křtitele, v nichž je tak přesně znázorněn Kristus v poměru k pravé i nepravé církvi, se nyní naplňují. Mt.3, 11-12: "Jáť křtím vás vodou ku pokání, Ten pak, Kterýž po mně přichází, jestiž mocnější nežli já, Jehož nejsem hoden obuvi nositi. Onť vás křtíti bude Duchem Svatým a ohněm. Jehožto věječka v ruce Jeho, a vyčistíť humno Své, a shromáždí pšenici Svou do obilnice, ale plevy páliť bude ohněm neuhasitelným." Kristus, ten Velký Žnec, shromažďuje nyní plody země. Shromažďuje pšenici do stodoly tím, že přichází pro ty Svě a přijímá je navždy k Sobě Samému. Potom se ale vrátí, aby zničil zlostníky ohněm neuhasitelným.

Tajemství o kroukolu a pšenici z Mt.13,24-30 se nyní rovněž naplňuje. "Jiné podoběnství předložil jim, řka: Podobno jest království nebeské člověku, rozsívajícímu dobré semeno na poli svém. Když pak lidé zesnuli, přišel nepřítel jeho, a nasál kroukole mezi pšenici, a odšel. A když zrostla bylina a užitek přinesla, tedy ukázal se i kroukol. I přistoupivše služebníci hospodáře toho, řekli jemu: Pane, zdaližs dobrého semene nenasál na poli svém? Kde že pak se vzal kroukol? A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil. Služebníci pak řekli jemu: Chceš-liž tedy, ať jdeme a vytrháme jej? On pak odpověděl: Nikoli, abyste trhající kroukol, spolu s ním nevytrhali pšenice. Nechte ať obé spolu roste až do žně. A v čas žně dím žencům: Vytrhejte nejprv kroukol a svažte jej v snopky k spálení, ale pšenici shromážděte do stodoly Mé."

Pšenice a kroukol, jež od prvního věku až dosud, rostly bok po boku, jsou nyní sklizeny z pole. To, co se pokusili dosáhnout v Niceji, se konečně nyní skuteční. S veškerou mocí organizace se nepravá církev odvrací od zbytku pravdy a podepřena politickou mocí státu, se upevňuje, aby provždy vykořenila pravé věřící. Leč v okamžiku, kdy bude hotova provést své ha-nebné úmysly, pšenice bude shromážděna do stodoly. Již více nebude růst pšenice bok po boku s kroukolem. Nadále již nebude kroukol přijímat z požehnání Božích díky přítomnosti pšenice, neboť pšenice již bude pryč a hněv Boží bude vylit v šesté pečetí, která se zakončí úplným vyhubením bezbožných.

Řekl jsem tedy před chvílí, že nepravý vinný kmen došel k vrcholu plodnosti v tomto věku. Jeho ovoce plně uzraje. Je to opravdu tak. Tato církev vedená zlým duchem, plná nepravos-

ti, se ukáže jako zrno hořčičné, které vyrostlo v strom, v němž hnízdí všeliké ptactvo. Její hlavou bude antikrist, tajemství nepravosti. To vše je pravda a jestliže je tomu tak, pak je také pravdou, že Nevěsta-Církev dojde plné zralosti a její zralost bude ztotožnění se s jejím Pánem prostřednictvím Slova a její Hlava, která k ní přijde, je to Tajemství Pobožnosti, které je ve skutečnosti Kristus. A tak jako nepravá církev se vši zchytralou a ďábelskou mocí, podepřená politickou mocí, fyzickou silou a démony tmy, se protiví pravému vinnému kmeni, tak pravý vinný kmen, s plností Ducha a Slova, bude dělat tytéž skutky, jaké dělal Ježíš a zatímco se blíží svému Závěrečnému Kameni, stávající se díky Slovu podobnou Jemu, Ježíš přijde, aby nevěsta a ženich mohli být navždy sjednoceni.

Zřejmé projevy toho, o čem jsem mluvil jsou již patrné všude kolem nás. Ekumenické hnutí koukolu je skutečností. Zároveň je skutečností, že prorok pro poslední věk musí přinést poselství od Boha, které bude předcházet druhému příchodu Páně, neboť jeho poselstvím budou srdce dětí obrácena opět k otcům Letnic a znovunavrácením Slova dojde také ke znovunavrácení moci.

V jaké kritické době to žijeme! Jak velmi pozorní musíme být, abychom zůstávali věrní tomu Slovu a abychom z Něj neubírali, ani k Němu nepřidávali, neboť ten, kdo mluví tam, kde Bůh nemluvil, dělá Jej lhářem. Co mám obzvláště na mysli, je toto: Na přelomu století hlad po Bohu, který se zrodil ve Filadelfském Věku, vyústil ve volání po Duchu Božím. A když Bůh seslal odpověď a projevy v jazycích, výkladu a proroctví, pak hned jiná skupina, v naprostém protikladu ke Slovu, zformovala teorii, že jazyky jsou důkazem křtu Duchem Svatým. Ale jazyky mají daleko k tomu, aby byly důkazem. Jsou projevem, ale ne důkazem. Falešnost této teorie lze vidět nejen na základě nedostatku souhlasu se Slovem, avšak ti, kteří se upsali této teorii, se jednoduše zorganizovali na základě této teorie, dokazující, že nebyli v pravdě, jak podle jejich přání měli lidé věřit. Ó, vypadalo to tak dobře. Vypadalo to jako návrat Letnic. Avšak ukázalo se, že tomu tak není. Nemohlo tomu tak být, neboť se to zorganizovalo. A to je smrt a ne život. Tak velice se to podobalo skutečnosti, že byly davy svedeny. Jestliže to tedy nebylo to pravé, co to vůbec bylo? Byla to slupka, pleva. Avšak v hebké zelené formě to již vypadalo jako to pravé. Avšak tak, jako když vyjdeme na pšeničné pole a pozorujeme cosi, co již vypadá jako pšenice a přece je to pouhá slupka, (poněvadž se zrno pšenice ještě nevytvořilo) tak to byl jen ten hebký obal, který vypadá jako to pravé zrno, které teprve přijde. Původní pšeničné semeno v Letnic má být navráceno v posledním věku. Bylo pohřbeno v Niceji. Vzklíčilo v Sardech. Během Filadelfie vyrostlo v klas a má dozrát v Laodicei. Avšak nemohlo se navrátit k originálu, dokud nebylo znovu navráceno

Slovo. Prorok ještě nevystoupil na scénu. Nyní však, podle do-
by v níž se nacházíme v tomto Laodicejském Věku, musí být
'Prorok-Posel' ze Zj.10,7 již v zemi. Ještě jednou tu musí být
to "Tak praví Pán", připravené k dokázání, neomylně potvrzené.
Mezitím již právě zrno dozrálo a **NASTÁVÁ ŽEŇ**.

Doba žní. Ano, doba žní. Oba vinné kmeny, které rostly spo-
lečně a jejich větve byly navzájem propleteny, budou nyní od-
děleny. Plody těchto kmenů, které byly tak odlišné, budou
shromážděny do různých sýpek. Oba ti duchové půjdou ke svým
odděleným místům určení. Nyní je čas naslouchat poslednímu vo-
lání, které přichází pouze k Pšenici-Nevěstě: 'Vyjděte z něho,
lide Můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste (pšenice)
nepřijali z jeho (koukol) ran' (to velké soužení ze šesté pe-
četi a Mt.24).

POSLEDNÍ VÝSTRAHA DUCHA

Zj.3,22: "Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim."

Toto je **POSLEDNÍ** výstraha. Žádná jiná již nebude. Trůnní
sál byl zřízen. Těch dvanáct základů je položeno. Ulice ze
zlata jsou vydlážděny. Brány z obrovských perel jsou vztyčeny
a zavěšeny. Podobné pyramidě, stojí tu v nádheře a slávě. Ne-
beské bytosti, které ho připravovaly, ho pozorují se zatajeným
dechem, neboť ono září a svítí nadzemskou slávou. Každý detail
jeho krásy vypráví o udivující milosti a lásce Ježíšově. Je
připraveným městem pro připravený lid. Nyní již očekává jen
své obyvatele a oni brzy houfně naplní jeho ulice radostí.
Ano, je to to poslední volání. Duch již v jiném věku ne-
bude mluvit. Věky jsou ty tam.

Ale díky Bohu, že v tomto okamžiku tento věk ještě nepomi-
nul. Stále ještě volá. A Jeho volání není jen v duchovních
uších lidí díky Jeho Duchu, nýbrž ještě jednou je na zemi pro-
rok. Ještě jednou Bůh zjevuje pravdu, jak ji zjevil Pavlovi.
Ve dnech sedmého posla, ve dnech Laodicejského Věku, jeho po-
sel zjeví tajemství Boží tak, jak byla zjevena Pavlovi. On bu-
de mluvit a ti, kteří přijmou tohoto proroka v jeho vlastním
jménu, přijmou blahodárný účinek této prorocké služby. A kteří
ho uposlechnou, budou požehnáni a stanou se částí nevěsty po-
sledních dní, jak je o ní psáno ve Zj.22,17: "A Duch i nevěsta
řkou: Poď." Pšeničné zrno (Nevěsta-Pšenice), které padlo v Ni-
ceji v zem, se stalo znovu původním zrnem Slova. Chvála Bohu
na věky. Ano, uposlechněte proroka potvrzeného od Boha, který
se objeví v tomto posledním věku. Nevěsta bude říkat to, co on
přináší od Boha. Duch, prorok i nevěsta budou říkat totéž.
A to, co oni řeknou, bylo již řečeno ve Slově. Nyní říkají:
"Pojďte ven z jejich středu a oddělte se." Křik zazněl. Volání
se rozléhá. Jak dlouho bude ještě volat tento hlas? To my ne-
víme, jedno však víme, nebude to již dlouho, neboť toto je

poslední věk.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. Duch mluvil. Zapadající slunce církevních věků hasne a odchází do věčnosti. Potom bude po všem. Potom bude příliš pozdě přijít. Jestliže však někde v těchto výkladech s tebou Bůh jednal Jeho Duchem, obrať se i nyní ještě v pokání k Němu a dej Mu svůj život, aby ti Jeho Duchem ráčil dát Věčný Život.

DESÁTÁ KAPITOLA

SHRNUTÍ VĚKŮ

Vzhledem k té skutečnosti, že naše studie jsou verš za veršem výkladem těch míst Písma, která pojednávají o těch sedmi věcích, neukázali jsme nepřetržitý historický obraz církve, ač i toto by mělo být dáno. Je tudíž naším úmyslem použít k tomu této kapitoly tím, že začneme Efezským Věkem a půjdeme všemi věky církve a jejich dějinami, jak to přijal Jan od Ducha Božího. Nebudeme zde přibírat žádný nový materiál, nýbrž shrneme pouze to již dané.

Z našich úvah jsme se již naučili, že mnohému ze Zjevení bylo naprosto neporozuměno, protože jsme dříve nevěděli, že když je v této Knize řeč o 'církvi' nebo k 'církvi', netýká se to výlučně 'vyvolence', 'těla Kristova', 'nevěsty', nýbrž celého souhrnu lidí, nazývajících se křesťany, ať jsou křesťany pravými nebo jen podle jména. Tak jako celý Izrael **NENÍ** Izraelem, tak také **NE** všichni křesťané jsou Křesťany. Naučili jsme se, že církev sestává ze dvou vinných kmenů, z pravého a nepravého. Oba vinné kmény jsou motivovány dvěma duchy. Jeden má Ducha Svatého, zatímco druhý je naplněn duchem antikristovým. Oba si dělají nárok, že znají Boha a že Bůh zná je. Oba mají za to, že mluví za Boha. Oba věří v určité základní pravdy a v ostatních se liší. Oba však nesou Jméno Pána a jsou nyzývání křesťany a protože toto jméno zjevně nesou, dělají si nárok na příbuzenský vztah k Němu (Bůh to nazývá manželstvím). Bůh je vede nyní k odpovědnosti vůči Sobě a tudíž mluví k oběma.

Dále jsme se naučili, že oba vinné kmény porostou bok po boku až do skončení těch věků, kdy oba dozrají a oba budou ve žni sebrány. Nepravý vinný kmen nepřemůže a nezničí pravý kmen, ale i naopak pravý vinný kmen nebude s to přivést nepravý kmen do zachraňujícího společenství s Ježíšem Kristem.

Naučili jsme se tak udivující pravdě, že Duch Svatý může spadnout, a také padá, i na neobnovené, nepravé, křesťany a projevuje se v plné moci různými znameními a zázraky, podobně jako Jidáš měl určitou službu v Duchu Svatém, ačkoli o něm bylo řečeno, že byl z ďábla.

S touto zásadou v mysli půjdeme za církví těmi sedmi různými věky.

Zrození církve se stalo o Letnicích. Jako prvnímu Adamovi byla dána přímo z ruky Boží nevěsta a zůstala pro krátký časový úsek neposkvrněná, tak Kristu, poslednímu Adamovi, byla dána o Letnicích nevěsta; a ona zůstala po jistý čas oddělená a neposkvrněná. "Jiný pak žádný nesměl se připojit k nim" (Skutky 5,13) a "Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteří by spasení byli." Skutky 2,47. Nevíme, jak dlouho to trvalo, avšak jednoho dne, podobně jako byla pokoušena Eva a satanem byla svedena, tak byla církev znečištěna vejitím antikristov-

ského ducha. "Nýbrž toť jest ten duch antikristův, o kterémž jste slyšali, že přijíti má, a jižť jest nyní na světě." 1.Jan 4,3. A Ježíš řekl Své nevěstě v prvním věku: "Ale mámť proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil. Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čiň pokání a první skutky. Pakliž toho nebude, přijdu na tebe rychle, a pohnuť svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti." Zj.2,4-5. Církev byla již v tomto prvním věku 'padlou ženou'. Tak jako vešel satan k Evě před Adamem, tak i nyní satan církev, nevěstu Kristovu, svedl před 'svatební hostinou Beránkovou'. A co obzvláštního to bylo v její mysli, co způsobilo pád? Co jiného než Zj.2,6: "**SKUTKY NICOLAITŮ**." Již první věk se odvrátil od následování čistého Slova Božího. Obrátili se od požadavku Božího, aby církev byla naprosto závislá na NĚm (zcela závislá na Bohu, aby vyplnila Jeho Slovo od začátku do konce, bez nějaké lidské vlády), k nicolaitismu, který organizuje lidskou vládu v církvi, jak to dělají všechny vlády, totiž působit na lid zákonodárně. Udělali přesně to, co udělal Izrael. Zvolili účelnost vlády lidí namísto Slova a Ducha.

Smrt vnikla dovnitř. Jak to víme? Což neslyšíme hlas Ducha, jak se v onom prvním věku pozvedl a provolává všem, kteří chtějí slyšet: "Tomu, kdož svítězí, dám jísti z Dřeva Života, kteréž jest u prostřed ráje Božího." Církev již byla příliš dlouho nasáklá stromem smrti (nebo denominační nepravou révou), jehož konec bude v ohnivém jezeře. Leč tam již není cherubín s planoucím mečem, aby střežil Strom Života. Bůh se nevzdaluje z prostředku Své církve, jako se vzdálil z Edenu. Ó, ne, On bude vždy uprostřed Své církve až do posledního věku. A do té doby volá všechny, aby přišli.

Nyní, prosím, buďme zde bedliví. Poselství andělu církve, která je v Efezu, není pouze poselstvím té místní efezské církvi. Je to poselství tomu **VĚKU**. A tento věk měl v sobě semeno pravdy a také semeno omylu, právě tak, jak je to vyloženo v podobenství o pšenici a koukolu. Církevní věky jsou pole, na němž je pšenice a koukol. Nepravá církev se zorganizovala, vedení a rovněž Slovo předala do lidských rukou a bojovala proti pravým křesťanům.

Koukol rostl vždy bujněji než pšenice nebo nějaká jiná kultivovaná rostlina. Církev koukolu rapidně rostla již v prvním věku. Církev pšenice však rovněž prospívala. Na sklonku prvního věku rozkvetly skutky nicolaitů v místních falešných církvích, se vzrůstajícím pokusem rozšířit svůj vliv dále mimo okruh svého vlastního těla. Jejich působení bylo citelné rovněž v pravé církvi, neboť takoví muži jako úctyhodný Polycarp, se sami jmenovali biskupy v takovém poměru k tomuto titulu, jež jim podle Slova nepřislušel. V tomto věku první církev rovněž ztratila svou první lásku. Tato láska byla připodobněním lásce nevěsty a ženicha v čase jejich svatby a raných let jejich manželství. Nastalo tam ochladnutí té dokonalé lásky a

zřeknutí se Boha.

Ale povšimněte si. Zj.2,1 popisuje Pána Ježíše uprostřed Jeho církve, zatímco drží posly ve Svě pravé ruce. Poněvadž ta nevěsta padla, je nyní církev v souhrnu směs pravého a falešného. On ji přesto neopouští, náleží Jemu a podle Ř.14,7-9 to přesně souhlasí. "Žádný zajisté z nás není sám sobě živ, a žádný sobě sám neumírá. Nebo buď že jsme živi, Pánu živi jsme; buď že mřeme, Pánu mřeme. A tak buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme. Na toť zajisté Kristus i umřel, i z mrtvých vstal, i ožil, aby nad živými i nad mrtvými panoval." Na kříži On vykoupil **VŠECHEN** lidský svět. Jsou Jeho. On je Pánem živých i mrtvých. (Vzhledem k vlastnickému právu, **NIKOLI** příbuzenství.) A On se prochází uprostřed tohoto těla, které má ve svém středu život i smrt.

Co bylo zasazeno v prvním věku, rozvine se ve druhém věku a ve všech ostatních věcích, až to dojde k uzrání a žni. Tudíž očekáváme v Smyrnenském Věku zjevením Ducha rozsáhlejší osvětlení historie církve.

V tomto věku vzrůstala nenávist v nepravé vinné révě. Hledte, oni se sami oddělili od společenství s těmi pravými (v.9). Vyšli od nich. Byli to lháři. Pojmenovali se něčím, čím nebyli. Zničil je však Bůh? Ne. "Ponechte je, až obojí dosáhne zně."

"Ale Pane, oni mají být zničeni, neboť hubí Tvůj lid. Oni je zabíjejí."

"Ne, nechte je. Ale tobě říkám, má nevěsto: 'Buď věrná až do smrti. Miluj Mne ještě více'."

Nepochybně zjišťujeme, že tato nepravá réva je révou satanovou. Jejich shromáždění je od něho (satana). Oni se shromažďují ve Jménu Božím a lžou, že jsou křesťany. Káží, učí, křtí, uctívají, mají účast v různých obřadech, které byly dány církvi Kristem, přesto však nejsou z Boha. Protože však říkají, že z Něho jsou, činí je Bůh odpovědnými a v každém věku mluví o nich a k nim. Zcela nám připomínají Baláma. On měl prorocký úřad. Věděl, jak se správným způsobem přiblížit k Bohu, jak je to vyjádřeno v obětování čistých zvířat. Přesto však nebyl pravým **PROROKEM SLOVA**, neboť když mu Bůh přikázal, aby nešel a svojí přítomností neuctil Baláka, toužil přece po tom, aby šel, neboť se dal vést žádostí po zlatu a prestiži. Tak ho Bůh nechal jít. Dokonalá vůle Boží ustoupila vůli Boží dopuštěné kvůli "žádosti srdce" Baláma. Bůh skutečně řekl: "Jdi." Změnil Bůh Svůj úmysl? Ne. Bůh dosáhl Svého záměru nezávisle od toho, jak Balám postupoval. Balám nezmařil vůli Boží. Bůh přesto dosáhl Svého úmyslu, nezávisle na tom, zda Balám šel. Balám byl ten, který ztratil, neboť pomínil Slovo. A dnes máme přesně to stejné. Ženy jako kazatelky, organisace, nepravá učení, atd. a lidé uctívající Boha, mající projevy Ducha a postupující vlastně stále dále tak, jak to dělal Balám, tvrdíce, že k nim Bůh mluvil, i když ten příkaz, který obdrželi, je

v protikladu ke zjevenému Slovu. A já nechci popřít, že k nim Bůh mluvil. Leč to bylo vlastně tak, jako když mluvil podruhé k Balámovi. Když On poznal, že Balám postavil žádost svého srdce nad Slovo, povolil mu to, měl však přesto po celou dobu **SVOJI VLASTNÍ cestu**; podobně i dnes Bůh říká lidem, aby šli dále ve svých vlastních žádostech srdce, neboť oni již Slovo odmítli. **ALE BEZ OHLEDU NA TO, SE VŮLE BOŽÍ STANE.** Amen. Doufám, že to vidíte. Vysvětlí to nejen mnohé z toho, co lze ve všech těch věkách spatřit, ale bude to pomocí obzvláště v tomto posledním věku, který vykazuje tak mnohé projevy a vnější požehnání, i když celé to období je tak velice proti Boží 'Zjevené Vůli Slova'.

Jestliže kdy jaký věk obdržel poselství jasně a výrazně, pak je to tento věk. Byla a je to ta stejná starozákonní pravda: "Syn nevolnice bude pronásledovat syna svobodného, dokud nebude syn nevolnice vyvržen." Toto si uvědomme, že nenávist a rouhání satanovo proti pravým věřícím přicházejí prostřednictvím skupiny, jež sestává z formálních, nepravých, křesťanů, a to se bude rozmáhá, až Bůh tuto nepravou révu na konci Laodicejského Věku vykoření.

Třetí věk zjevil skrze Ducha prorocství, že světská církev přijme nicolaitismus jako učení. Oddělení duchovenstva od laiků vyrostlo od biblické pravdy starších (pastýři místního stáda), kteří spravovali stádo Slovem, až ke skutkům nicolaitů, přičemž duchovenstvo samo sebe vyvýšilo nad druhé pomocí formulí neodpovídajících Písmu, z čehož se vyvinulo kněžství, jež umístilo duchovenstvo mezi Bohem a lidmi, dávající duchovenstvu jistá práva, čímž upíralo práva laikům, daná jim od Boha. Toto bylo uchvácení. V tomto věku se to stalo učním. Bylo to zavedeno v církvi, jako by to bylo skutečné Slovo Boží, kterým však ve skutečnosti nebylo. Ale duchovenstvo to nazývalo Slovem Božím a proto to učení bylo antikristovské.

Protože lidská vláda je prostě čistě politická, zamotala se církev do politiky. Toto spojení bylo uvítáno panovníkem-diktátorem, který politiku církve začlenil do politiky státu a násilím dosadil falešnou církev (satanovo falešné náboženství) jako pravé náboženství. A z ediktů různých císařů vidíme, že falešná církev spolu se státní mocí pravou révu ničila ještě chtivěji.

Je smutné, že pravý vinný kmen nebyl zcela nepřístupný tomuto učení. Tím nemíním, že pravý vinný kmen kdy přijal ideje nicolaitů za učení. Zdaleka ne. Ale tento malý červ smrti sál vytrvale na pravém vinném kmeni, doufající, že padne. Dokonce i v pravé církvi muži, které Bůh povolal za pastýře, nosili ten titul, míníce, že mají trochu více odpovědnosti, než jen v místním sboru. To nebylo v té době v církvi to jasné porozumění Pavlovo. Neboť Pavel řekl: "A slavili ve mně Boha." Zcela jedno, jakou autoritu Pavel měl, přece lidi odkazoval vždy na Boha, od Něhož pochází všechna autorita. Ale duchovenstvo vy-

hlíželo vždy po Božím vedení **PLUS LIDSKÉM** a tak dávající čest tam, kde čest nebyla na místě, shledáváme, že pravá církev byla poskvrněna člověčinou. S nastolením nicolaitismu - apoštolské posloupnosti - rozmísťovali duchovní - volili pastory atd., to byl již pouhý krok pro nepravou církev, aby přešla k balámismu. Druhý krok 'do hlubin satanových' byl nyní v plném běhu.

Druhý krok bylo učení Balámovo (o němž je psáno ve Zj.2, 14), kdy Balám poučil Baláka, jak přivést děti Izraele ke klopýtnutí 'sjednoceným shromážděním'. Ti hosté tam udělali ještě další dvě věci, které jsou proti Slovu Božímu. Vzpomínáte si, že Balák potřeboval pomoc, aby si udržel své království. Povolal nejdůležitější duchovní osobnost své doby, Baláma. Balám dal radu, která přivedla Izraele k pádu, jež by jej zničil. Nejprve ze všeho šlo o to, navrhnout, aby se všichni spolu sešli a o věcech si pohovořili, společně pojedli a všechno pěkně urovnali. Konec konců, vzájemné porozumění to dokáže dotáhnout daleko. Když bylo jednoho dosaženo, může se odtud jít dále. Následující krok by byl, mít společně bohoslužbu a přirozeně trochu nátlaku ze strany hostitele většinou způsobí, že jdou hosté poněkud dále, než měli v úmyslu. Nuže, toto se nestalo pouze církvi Boží Starého zákona, nýbrž se to stalo i církvi Nového zákona, neboť tu byl císař, který přesně jako Balák potřeboval pomoc, aby zabezpečil své království. A proto Constantin pozval formální křesťany, První křesťanskou církev Říma, aby mu pomohli dostat křesťany na jeho stranu, neboť jich bylo již velké množství. Výsledek toho byl koncil v Niceji roku 325. Tam se na Constantinovo pozvání sešli obojí křesťané, ti praví i ti formální. Praví křesťané vlastně na tomto setkání neměli co dělat. Přes to, že je chtěl Constantin sjednotit, přece praví věřící poznali, že to není jejich místo a odešli. Ale ty, kteří zůstali, obdařil Constantin ze státní pokladny a zároveň politickou a fyzickou mocí. Lidé byli uvedeni do modloslužby a spiritismu, neboť v kaplích byly postaveny sochy se jmény svatých a lidé učeni, aby obcovali s mrtvými, nebo se modlili k svatým, což není nic jiného než spiritismus. Místo potrawy, kterou lidé skutečně potřebují, totiž Slovo Boží, dali jim vyznání, dogmata a rituály, které byly vynucovány i státem a jako vrchol všeho jim k tomu byli dáni tři bohové s trojdielným jménem Jednoho Pravého Boha a vodní křest ve Jméno Pána Ježíše Krista postoupil místo pohanskému křtu na tři tituly.

Praví věřící tam neměli chodit. Oni již ztratili mnoho pravdy a nyní přijdou i o porozumění o Božství a vymění při vodním křtu Jméno za tituly.

Nyní si velmi pečlivě všimněte Baláмова učení. Především si všimněte, že to je úmyslný manévr zkaženého kněžstva, aby připoutali lidi k sobě úmyslným vedením lidí do hříchu nevěry. Učení nicolaitů bylo příčinou úpadku duchovenstva, neboť usi-

lovali o politickou moc mezi sebou, zatímco balámismus je podmaněním lidí jeho systému, vázanému na vyznání nebo bohoslužby, s cílem je udržet. Nyní to sledujte pozorně. Co to bylo, co připoutalo lidi k formální církvi a tím ji zničilo? Byla to vyznání a dogmata, zformovaná v církevní zásady. Bylo to učení římsko-katolické církve. Nedávali jim pravý pokrm, Slovo. Dávali jim pokrm, který pocházel z modloslužby, babylónské pohanství, zahalené do křesťanské terminologie. A tentýž duch i učení jsou vlastně mezi všemi protestanty a je to nazváno **DE-NOMINACE**. Nicolaitismus je organizace, která uvádí člověka do vedení církve a tím sesazuje Ducha. Balámismus je denominacionalismus, který Bibli nahrazuje církevní příručkou. A právě v této hodině jsou mnozí z Božího lidu chyceni v tenatech denominacionalismu a Bůh k nim volá: "Vyjděte z něho, lidé Můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran." Vidíte, oni jsou nevědomí. Jestliže by se však vzetí stalo v tomto okamžiku, nevědomost by nebyla důvodem k odvolání se před Božím soudem pro to, že byli v nesprávných řadách.

Duchovenstvo se zorganizovalo do hodností nad ostatní, až posléze povýšili jednoho na presidenta, což je projevem antikristovského ducha, lhostejno, jak obdivuhodné a žádoucí to vypadá. Není to nic jiného, než lidské úvahy zaujímající místo Slova. A každá osoba, která je v organizované denominaci, je přímo uvnitř antikristovského systému. Nyní mi dovoluňte říci a zcela to objasnit. **NEJSEM PROTI TĚM LIDEM. JSEM PROTI TOMU SYSTÉMU!**

Sjednocením církve se státem byly položeny základy pro Temné Věky. A skutečně, na dobu téměř 1 000 let se církev pohroužila do hlubokých temnot, poznávající hlubiny satanovy. Jestliže se nějaký nábožný lid spřízní s nicolaitismem i balámismem a má politickou, finanční a fyzickou moc a podporuje to, existuje jen jeden směr, kterým může jít. Tento směr vede přímo k učení Jezábely. Nuže, proč toto říkám? Protože, jak jsme v úvaze o čtvrtém věku uvedli, byla Jezábel sidonitkou, dcerou Etbále, krále sidonského, který byl knězem-králem Astarty. Byl to vrah. Tato žena se provdala za Achaba (krále izraelského) z politických důvodů. Potom ovládla náboženství národa a zavraždila Levíty a zřídila chrám, čímž naklonila lid k uctívání Astarty (Venuše) a Bále (bůh slunce). Zformovala učení a nechala ho vyučovat kněžími a ti zase naklonili lid, že ho přijal. V tom můžete přesně spatřit, čím byla formální církev v Temných Věcích. Úplně opustili Slovo Boží, kromě toho, že si ponechali jména a tituly Božství a několik biblických zásad. Oni to, co si z Bible vzali, překroutili a změnili význam. Jejich biskupské kolegium, atd., napsalo obsáhlé pojednání, jejich papežové se prohlásili za neomylné a osvědčili, že obdrželi zjevení od Boha a mluví lidu jako Bůh. Tomu všemu byli vyučováni kněží, kteří zastrašováním způsobili, že tomu lidé věřili. Nesouhlasit s tím, znamenalo smrt nebo vyloučení, což

bylo možná ještě horší než smrt. Nyní to byla církev s troufalým hlasem, která, vědoma si své převahy, divoká díky své moci, pila krev mučedníků, až byli praví věřící málem vyhlazeni a sotva ještě něco zůstalo ze Slova a projevu Ducha Svatého. Ale pravý vinný kmen zápasil dále a udržel se. Bůh byl věrný vůči tomu malému stádcí a i když Řím mohl uškodit jeho tělu, nemohl přece usmrtit Ducha v nich a světlo pravdy podepřené Duchem Svatým a mocí zářilo dál.

Toto je dobrá příležitost uvést vyjasňující úvahu. Hleďte, skutky a učení nicolaitů, učení Balámovo a učení falešné prorokyně Jezábely, neznamenají tři duchy nebo tři duchovní principy. Tato tři jsou pouze tři různá zjevení téhož ducha, který jde stále do větší hloubky. Není to nic jiného než antikristovský duch organisace ve svých třech různých stupních. Jakmile se duchovenstvo oddělilo a samo zorganizovalo, začalo vyvíjet na lidi nátlak skrze uvedení do organisace a spoutání s ní. Ta organizace byla založena na vyznáních a dogmatech, kterým lidi vyučovali, namísto čistého Slova Božího. Zvykům a ceremoniím byl věnován stále větší podíl v bohoslužbách a brzy se celý tento systém stal útočnou a dábelskou mocí, který dělal všechno možné, aby vše ovládl pomocí přesvědčování a diskuse, nebo doslovným násilím. Svoji energii čerpal ze svých vlastních falešných proroctví a ne ze Slova Božího. Nyní to bylo absolutně antikristovské, přestože to přišlo ve Jménu Kristově.

Po uplynutí té doby, která vypadala jako nekonečná, v níž by Pravda jistě musela zemřít, začali lidé proti ohavnostem římsko-katolické církve protestovat, neboť i bez velké obrazovnosti bylo zřejmé, že Bůh nemohl být v takovém učení a jednání. Těchto protestů buď nebylo dbáno, nebo padly dříve než vzbudily pozornost, nebo byly Římem potlačeny. Poté však Bůh ve Svě svrchované milosti poslal posla jménem Martin Luther, aby započal reformaci. Pracoval v době, kdy si římsko-katolická církev dala tak dlouhý provaz, že se sama téměř pověsila. Když tedy Luther kázal ospravedlnění vírou, pravý vinný kmen, poprvé po mnoha staletích, počal růst v překypující míře. Tak jako formální církev využívala moc státu, aby ji potřela, tak nyní státní moc počala být proti ní. A zde vlastně Luther udělal chybu a kde praví věřící udělali chybu. Oni dovolili státu, aby na ně přispíval. A tak tento věk nevnikl příliš hluboko do Slova. Díky však buď Bohu, že došel vůbec tak daleko, jak došel, ale protože se velkou měrou spolehl na politickou moc, skončil tento věk v organisaci a ta stejná skupina, která se v Lutherově generaci odtrhla od nepravého vinného kmene, se nyní navrátila zpět, aby se stala dcerou běhny, neboť šla rovnou do nicolaitismu a balámismu. Tato epocha v sobě měla mnoho frakcí a abychom zjistili, jak daleko byly vzdáleny od pravého semene, potřebujeme jen číst dějiny a vidět, jak pronásledovali druhé, v některých případech dokonce

až k smrti. Bylo mezi nimi ale několik jmen, podobně jako tomu bylo v každém věku.

Z té jedné věci se v tomto věku radujeme. Reformace začala. Nebylo to zmrtvýchvstání, ale reformace. Nebylo to znovunapravení. Ale pšeničné zrna, které v Niceji odumřelo a tlelo v Temných Věkách, vyrazilo nyní výhonek pravdy, oznamující, že v jistém pozdějším čase, na konci Laodicejského Věku, krátce předtím, než přijde Ježíš, navrátí církev zpět, aby byla Nevěstou Pšeničného Semene, zatímco plevy budou sklizeny a spáleny v ohnivém jezeře.

Poněvadž pátý věk přinesl velké rozšíření Slova tiskem, šestý věk to rychle využil. Tento věk byl druhé stadium znovunapravení a jak jsme předtím řekli, byl to věk klasu. Učenost byla na vzestupu. Toto byl věk vzdělaných lidí, kteří Boha milovali a Jemu sloužili. Počet misionářů vzrůstal a Slovo se ve světě šířilo. Byl to věk lásky bratrské. Byl to věk otevřených dveří. Byl to poslední věk dlouhého trvání a po něm měl přijít Laodicejský Věk, který bude jen krátký.

Pravá réva v tomto věku početně vzkvetla jako v žádném jiném a to v zemi i za hranicemi. Tento věk vynesl do popředí svaté muže. Pravá réva se rozrůstala a nepravá réva ubývala. Kamkoli pravá réva šla, tam dával Bůh světlo, život a štěstí. Bylo nabíledni, co byl nepravý vinný kmen: temnota, bída, chudoba, analfabetismus a smrt. A tak jako nepravá réva ve dnech své moci nemohla pravou révu usmrtit, tak také nemohl nyní pravý vinný kmen nepravou révu přivést zpět k Ježíši Kristu. Ale nepravý vinný kmen se opevnil, očekávající na poslední část posledního věku, kdy opět všechno získá pro sebe zpět, kromě toho malého stáda, jímž jsou vyvolení, pravá réva Boží.

Ale jak nás tento věk zarmoutí, když si uvědomíme, že každé velké hnutí od Boha (a bylo jich mnoho), zmeškalo vypudit učení nicolaitů, neboť oni všichni se zorganizovali a zemřeli. Potom se nastěhovali do denominací, aby na pastvách bez potrav vydrželi duchovně mrtvé. Jak málo o tom věděli, přesto byla každá skupina poskvrněna tím stejným omylem a když oheň probuzení ochaboval, dostala organizace nadvládu a lidé se stali denominací. Byli již jen křesťany podle jména, ačkoli si každá skupina se stejnou jistotou jako římsko-katolická církev dělá nárok, že je správná a všechny ostatní, že jsou převrácené. V posledním věku skutečný stav dozrál natolik, aby se navrátili domů, zpět k Římu, pod matku kvočnu.

A tak jsme dospěli k poslednímu věku, Laodicejskému Věku. To je náš věk. Víme, že je to poslední věk, neboť se Židé navrátili do Palestiny. Nehledě k tomu, jak se tam dostali, jsou tam. A toto je doba žně. Ale dříve, než může nastat žně, musí tu být uzrání obou vinných kmenů.

Lutherův Věk byla doba jara. Wesleyův Věk bylo léto vzrůstu. Laodicejský Věk je doba žně a shromažďování koukolu ke svázání a spálení; zároveň je pšenice přinášena Pánu.

Doba žně. Poznali jste, že v době žně, ačkoli teprve vskutku urychlení zrání nastává, růst se však zpomalí, až se úplně zastaví? Není to vlastně to, co právě nyní vidíme? Nepravá vinná réva ztrácí velké masy v komunismu a různých druzích víry. Její počet nestoupá jak by nás o tom chtěla přesvědčit. Lidé na ní již tolik jako dříve nevisí a v mnohých případech je chození do kostela jen na oko. A pravý vinný kmen? Co je s ním? Roste? Kde jsou ty velké zástupy, které přicházely na probuzenecká shromáždění a odpovídaly na volání k oltáři? Nebyla většina z nich jen navenek emocionální a netouží raději po něčem hmatatelném, místo dychtit po tom, co je skutečně duchovní? Není tento věk jako den, v němž vešel Noé do archy a dveře se zavřely a přece Bůh se soudem ještě sedm dní čekal? Doslova žádný se však k Bohu v těch sedmi tichých dnech neobrátil.

A přece je to čas žně. Musí tedy vystoupit na scénu v tomto věku ti, kdo přivedou pšenici a koukol k plné zralosti. Koukol již rychle zraje mezi zkaženými učiteli, kteří odvracejí lid od Slova. Pšenice však rovněž musí dozrát. A k ní posílá Bůh Proroka-Posla s potvrzenou službou, aby byl přijat vyvolanými. Oni jej uposlechnou, jako první církev uposlechla Pavla, a uzrají ve Slově, až se stanou Nevěstou Slova, v níž budou nalezeny mocné skutky, které vždy provázely čisté Slovo a víru.

Nepravé církevní skupiny se sejdou ve Světové radě církví. Tato Světová rada církví je ten **OBRAZ, KTERÝ BYL POSTAVEN ŠELMĚ**. Zj.13,11-18: "Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující z země, a měla dva rohy, podobné Beránkovým, ale mluvila jako drak. Kteráž všecku moc první té šelmy provozuje před tváří její; a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná uzdravena byla. A činí divy veliké, tak že i ohni rozkazuje sstupovati s nebe na zem před obličejem lidským. A svodí ty, kteříž přebývají na zemi, těmi divy, kteréž dáno jí činiti před obličejem šelmy, říkající obyvatelům země, aby udělali obraz té šelmě, kteráž měla ránu od meče, ale ožila zase. I dáno jí, aby dala mohla ducha obrazu šelmy, aby i mluvil obraz té šelmy, a aby to způsobila, kteřížkoli neklaněli by se obrazu té šelmy, aby byli zmordováni. A rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelích svých, a aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, aneb počet jména jejího. Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet té šelmy. Nebo jest počet člověka, a jestiž počet ten šest set šedesáta a šest." Vzpomeňte si, byla to pohanská Římská říše, která padla mečem. Byla však od své smrtelné rány uzdravena, když se připojila k formální křesťanské církvi Říma a spojila pohanství s křesťanstvím a tím se stala Svatou Římskou Říší, která měla trvat až do doby, kdy Ježíš

přijde a zničí ji. Ale to se nevztahuje pouze na Řím. Její dcery jsou s ní a ona převezme Světovou radou církví absolutní moc. To se snad někomu zdá těžké k pochopení, ačkoli je to ve skutečnosti velmi jasné, aby to všichni mohli spatřit; neboť již nyní církev ovládají politiku a v příhodném okamžiku se projeví, jak velká tato moc je. Řím bude nakonec hlavou ekumenického hnutí, i když to lidé takto neočekávali. Je tomu tak, neboť ve Zj.17,3-6 je řečeno, že nevěstka, Tajemství Babylon, sedí na šelmě. Má pod svým panstvím poslední, neboli čtvrtou říši. To dělá Římská církev. Se světovým církevním systémem pod svým vedením, bude Řím uplatňovat své panství a tento obraz (církevní systém) bude Řím poslouchat, neboť Řím má zlato světa v rukou. Tak budou muset všichni lidé náležet k světovému systému církví nebo se jim nebude dostávat nejnужnějších životních potřeb, neboť nikdo nebude moci kupovat nebo prodávat, bez znamení šelmy na ruce nebo na čele. Znamení šelmy na čele znamená, že budou muset přijmout učení světového církevního systému, což je učení o trojjednosti atd. a znamení na ruce, což znamená konat vůli světové církve. S touto velkou mocí církevní systémy budou pronásledovat pravou nevěstu. Tento vybudovaný obraz se pokusí zadržet nevěstu od kázání a učení atd. Jejím kazatelům bude zakázáno, aby přinášeli útěchu a pravdu lidem, kteří ji potřebují. Než ale antikrist (jako osoba) úplně převezme tento světový církevní systém, pravá církev bude vzata z tohoto světa, aby byla u Pána. Bůh Svoji nevěstu vezme k velké Svatelní Večeři Beránkově.

Posud nám tato závěrečná kapitola posloužila k tomu, abychom sledovali ty obě církve i oba duchy od Letnic až k jejich závěru, zbytek času použijeme k tomu, abychom to ukázali v Laodicejském Věku.

Tento věk začal přímo po přelomu dvacátého století. Poněvadž to měl být tento věk, ve kterém se pravá církev měla vrátit, aby byla nevěstou, jako byla o Letnicích, víme, že musí nutně nastat návrat dynamické síly. Věřící to pocítili ve svém duchu a začali volat k Bohu o nové vylití, jak tomu bylo v prvním století. Mnozí viděli odpověď v tom, když začali mluvit v jazycích a byly projeveny dary Ducha. Potom věřili, že je to skutečně to dlouho očekávané **ZNOVUNAVRÁCENÍ**. To ještě nebylo, neboť pozdní déšť nemůže přijít, jen po dřívějším dešti, který je deštěm jarním nebo **VYUČUJÍCÍM**. Ten pozdní déšť je tedy déšť **ŽNĚ**. Jak by to mohla být ta skutečná věc, když Vyučující Déšť ještě nepřišel? Prorok-Posel, který měl být poslán, aby lid **UČIL** a obrátil srdce dětí zpět k otcům z Letnic, dosud nepřišel. Tedy to, o čem se domnívali, že je znovunavrácení a závěrečné obživení ke vzetí, dosud nepřišlo. Bylo to smíšení neoprávněného účastenství v duchovních požehnáních a projevech Ducha Svatého, jak jsme vám na to stále poukazovali. Byla v tom taktéž dáblská moc, protože lidé byli ovládáni démony, zdálo se však, že si to nikdo neuvědomil. Nadále, aby-

chom dokázali, že toto nebylo to **PRAVÉ**, ti lidé se organizovali (dokonce ještě než nastoupila druhá generace) a sepsali svá vlastní nebiblická učení a postavili své vlastní ploty jako každá jiná skupina před nimi.

Vzpomeňte si, během Ježíšovy pozemské pouti byl také Jidáš. Každý z nich pocházel z jiného ducha a po smrti šel každý ke svému vlastnímu místu. Duch Kristův se později vrátil na pravou církev a duch Jidášův se vrátil do nepravé církve. Je to vlastně zde, ve Zj.6,1-8: "I viděl jsem, když otevřel ten Beránek jednu z těch Pečetí, a slyšel jsem jedno ze čtyř zvířat, ano praví, jako hlasem hromovým: Poď, a viz. I pohleděl jsem, a aj, kůň bílý, a ten, kterýž seděl na něm, měl lučiště. A dána jest jemu koruna, i vyjel, přemáhaje, a aby přemáhal. A když otevřel Pečeť druhou, slyšel jsem druhé zvíře, řkoucí: Poď, a viz. I vyšel jiný kůň ryzí. A sedícímu na něm dáno jest, aby pokoj vyzdvihl z země, aby se vespolek mordovali; a dán jemu meč veliký. A když otevřel Pečeť třetí, slyšel jsem třetí zvíře, řkoucí: Poď, a viz. I pohleděl jsem, a aj, kůň vrانý, a ten, kterýž na něm seděl, měl váhu v ruce své. I slyšel jsem hlas z prostředku těch čtyř zvířat, an praví: Měřice pšenice za peníz, a tři měrice ječmene za peníz, oleji pak a vínu neškod. A když otevřel Pečeť čtvrtou, slyšel jsem hlas čtvrtého zvířete, řkoucí: Poď, a viz. I pohleděl jsem, a aj, kůň plavý, a toho, kterýž seděl na něm, jméno bylo smrt, a peklo šlo za ním. I dána jest jim moc nad čtvrtým dílem země, aby mordovali mečem, a hladem, a morem, a šelmami zemskými." Hleďte, jak se ten Jidášův duch vrátil jako jezdec na bílém koni. Byl bílý. Tak blízký skutečnému, jako Jidáš byl blízký Ježíšovi. Byla mu dána koruna (jezdci na bílém koni). Jak? Ten duch byl nyní ve vůdci nicolaitského systému a byl to trojnásobně korunovaný papež, který se posadil jako Bůh ve svém chrámě, nazývaje sám sebe zástupcem Krista. Jestliže zástupce Krista znamená 'náměstek Krista' nebo 'na místě' nebo 'v zastoupení Božím', potom papež nazval sám sebe Duchem Svátým nebo Duchu Svátého sesadil, jednajíce za Něj. To byl duch Jidášův, působící v něm. Hleďte, jak vítězil, on vytáhl od vítězství k vítězství. To Kristus nedělal. Ti jednotliví, kteří k Němu přišli, byli již Otcem předurčeni. A tak postupoval tento duch stále dál a dále, až se jednoho dne stane skutečným vtělením v člověku, který bude v čele Světové rady církví, jak jsme to již řekli. A svým zlatem (vzpomínáte si, že Jidáš držel měsíc) opanuje celý svět a ten antikristovský systém bude vlastnit všechno a bude se snažit každého ovládnout. Ježíš však přijde znovu a všechny je zničí jasně jako příchodu. A jejich konec bude ohnivě jezero.

Ale co se stane s pravým semenem? Stane se, jak jsme již řekli. Lid Boží je připravován Slovem Pravdy posla tohoto věku. V něm bude plnost z Letnic, neboť Duch navrátí lid zpět tam, kde byli na počátku. To je "Tak praví Pán".

Je to "Tak praví Pán", neboť je to, co říká Joel 2,23-26: "I vy, synové Sionští, plésejte a veselte se v Hospodinu Bohu vašem; nebo vám dá déšť příhodný, a sešle vám déšť hojný, pozdní i jarní, v čas. I budou naplněny stodoly obilím, a oplývají budou přesové mstem a olejem. A tak nahradím vám léta, kteráž sežraly kobyly, brouci, chroustové a housenky, vojsko Mé veliké, kteréž jsem posílal na vás. Budete zajisté mít co jísti, a nasycení jsouce, chváliti budete Jméno Hospodina Boha svého, Kterýž učinil s vámi divné věci, aniž zahanben bude lid Můj na věky." Nyní je zde řečeno, že se Bůh chystá "navrátit". Lutherův Věk neobnovil církev, on začal reformaci. Wesleyův Věk neobnovil. Letniční Věk neobnovil. Ale Bůh musí obnovit, neboť On nemůže popřít Své Slovo. Zde se nejedná o vzkříšení Církve, je to "Znovunavrácení". Bůh přivede církev přímo k Letnicím, jak byly na začátku. Nyní si povšimněte, ve verši 25 říká, proč potřebujeme znovunavrácení. Housenky, kobyly, brouci a chrousti snědli všechno, až na kořeny a malou část stonku. Řekli jsme, že všechno tento hmyz je jeden a tentýž hmyz v různých stupních vývoje. To je správné. Oni jsou tím antikristovským duchem, projeveným v organizaci, denominaci a falešném učení během těch věků. A ten ubohý malý kořen a stonek budou obnoveni. Bůh nezasadí novou církev, nýbrž Svoji původní sadbu přivede zpět k původnímu semeni. Učiní to, jak stálo ve verši 23, výukou nebo "dřívějším" deštěm. Jako příští bude déšť žnový nebo víra ke vzetí.

Tím jsme v tomto okamžiku v úplném splnění Mt.24,24: "Tak, že by svedli, (by možné bylo,) také i vyvolené." Kdo to je, kdo se pokusí, aby svedl opravdové vyvolené? No přece duch antikristů "ve falešných pomazaných" této poslední doby. Tito falešní již přišli v "Ježíšově Jménu", tvrdíce, že byli Bohem pomazáni pro tuto poslední dobu. Oni jsou těmi falešnými Mesiáší (pomazanými). Tvrdí, že jsou proroky. Jsou ale zajedno se Slovem? Nikdy! Oni k Němu přidali nebo od Něho ubrali. Přesto, že nikdo nemůže popřít, že Duch Boží, projevující se v darech, je v nich. Ale jako Balám, mají všichni své programy, žádají peníze, užívají dary, ale zapírají Slovo nebo Je obcházejí ze strachu, že spor může zmenšit šanci většího zisku. Káží však spasení a osvobození mocí Boží, podobně jako Jidáš, se službou danou Kristem. Protože však jsou nepravé semeno, mají v důsledku toho nepravého ducha, který je motivuje. Nábožní? Ach! Oni staví vyvolené svým úsilím a horlivostí do stínu. Je to však laodicejské a ne od Krista, neboť oni vyhlíží po velkých zástupech, velkých programech a otřásajících znameních mezi sebou. Káží druhý příchod Kristův, popírají však příchod proroka-posla, ačkoli je v moci, znameních a pravém zjevení všechny zastíní. Ó ano, tento nepravý duch, který v posledních dnech je tak blízký tomu pravému, může být rozeznán jen podle jeho odchýlení se od Slova a kdykoli je přistižen, že je anti-Slovem, přijde vždy s tím stejným důkazem, který jsme již

ukázali jako falešný: "Máme úspěchy, že ano? Musíme tedy být od Boha!"

Nyní, dříve než ukončíme, rád bych přinesl následující myšlenku: Po celý čas jsme mluvili o Pšeničném Zrnu, jež bylo pohřbeno, potom vypustilo dva lístky, potom stvol, potom pravý klas. To možná některé udivuje, když jsme řekli, že lutheráni neměli Ducha Svatého, vlastně proto, že v zásadě učili ospravedlnění. Možná se někteří pozastavují nad metodisty atd. Nikoli přátelé, to neříkáme. Nemluvíme o jednotlivci nebo lidech, nýbrž o **VĚKU**. Luther měl Ducha Božího, ale jeho věk nebyl věkem plného obnovení skrze další vylití, jako bylo na počátku. Totéž bylo s Wesleyem, Boothem, Knoxem, Whitefieldem, Brainardem, Jonathanem, Edwardsem, Meullerem atd. Zajisté, že byli plni Ducha Svatého. Ano, jistě byli. Leč to období v němž každý z nich žil, nebyl ten věk obnovení, ani žádné jiné období, ale tento poslední věk, který je věkem úplného zatmění v odpadnutí. Je to věk odpadnutí a je to věk znovunapravení, je to věk, kde se cyklus uzavírá. S tímto věkem všechno končí.

Uzavíráme tedy těch Sedm Církevních Věků, mluvíce jen to, co řekl Duch každému věku: "Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím."

Upřímně věřím, že k nám Duch Boží mluvil, nejenže nás vyučoval pravdám těch věků, nýbrž On věrně promlouval k srdcím, aby se k Němu obrátila. To je ten smysl všeho kázání a vyučování, neboť díky kázání a učení Slova slyší ovce hlas Boží a následují Jež.

Ani na jeden okamžik nepřináším lidem poselství, aby mne následovali, nebo se připojili k mému sboru, anebo založili nějakou jednotu nebo organizaci. To jsem nikdy nedělal a ani nyní to neudělám. Na těch věcech nemám žádný zájem, ale mám zájem o věci a lid Boží a pokud bych mohl dosáhnout jednu věc, budu spokojen. Ta jedna věc je: vidět upevněný a opravdový duchovní vztah mezi Bohem a lidmi, v němž se lidé stávají novými stvořeními v Kristu, naplněnými Jeho Duchem a žijícími shodně s Jeho Slovem. Chtěl bych všechny pozvat, prosit a varovat, aby uposlechli Jeho hlasu v této době a plně Mu zasvětili své životy, jakož i já důvěřuji ve své srdci, že jsem Mu dal své všechno. Nechť vás Bůh žehná a nechť potěší Jeho příchod vaše srdce.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org